

BURMESE
CLASSIC

မလ္လာရာ

(ညိုငြိမ်း)

မန်းလေနုတွင်မွေးဝင်ဝင်

၇၈၆

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

ပန်းလေနုတွင် ပွေးစင်စင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၅၀၅၁၀

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၅၀၆၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာဗြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၅၉၅.၈၃

ပန်းလေနုတွင် ပွေးစင်စင်

ပန်းလေနုတွင် ပွေးစင်စင်/မဟူရာ(လွိုင်ကော်)-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၄၆၀- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) ပန်းလေနုတွင် ပွေးစင်စင်

စေတနာစာပေ၏ နာမည်ရင်းအမှတ်

(အသစ်ဝက်ဝက်လုံးချင်းစီစာအုပ်)

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

ပန်းလေနုတွင် ပွေးစင်စင်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

သူ၏ချစ်ခြင်း တွေဖြင့်
 ထုံမွန်း ဖွဲ့တည်ကာ
 ထုဆစ်သိမ်းဆည်းထားသည့် ပမာ
 ဤမိန်းကလေးသည်
 သူနုလုံးအိမ်မှာ
 အမြဲရှင်သန်သက်ဝင်နေသည်...။
 ညိုငင်ပိုင်စိုးနေသည်...။
 တစ်ခါ...တစ်ခါ...
 ဤယဉ်မင်းရှုပ်လေးဆီမှ...
 တိုးသဲ့သောခြေသံနုနုလေးတွေကို
 သူနုလုံးသားဆီမှပင်
 သူပြန်၍ကြားနေရသည်...။

BURMESE
CLASSIC

အေးမြမြအစိမ်းရောင်ကြောင့်
 စမ်းချောင်းကပို၍မြူးကြွလာသည့်ဟန်...။
 စမ်းရေထက်ဆီသို့
 ပန်းကြွေတွေပျောနေကြသည့်နှယ်...
 ပန်းပင်ကြီးတို့၏ အငိုက်...
 ကိုင်းတံအညွတ်တို့ကြောင့်...
 ရေရိပ်မှာလည်း
 ပန်းရိပ်သည်ရောင်စုံထင်၏...။
 ညနေခင်းတစ်ခုဆီမှ
 ရောင်စုံတိမ်တိုက်တို့သည်
 ပုစွန်ဆီရိပ်လည်း သမ်း၏...။
 ပြာရင့်ရင့်လည်း ဝင်၏...။
 ဖြူပျူလည်းထင်၏...။
 နီးစွေးစွေးလည်းရော၏...။

မင်းရိုးသားလိုက်တော့ ပြည့်သုတ...
ဒီကလေးမ လေးကို
သာမန်သတိရနေတာပါလို့
မင်းငြင်းဖို့မကြိုးစားလိုက်စမ်းပါနဲ့...
ခု...မင်းရှေ့မှာရှိနေတဲ့
ယဉ်မင်းရုပ်လေးကို
မင်း...ရင်သပ်ရှုမောငေးနေတာဟာ
အလှတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဖူး
မင်း...ချစ်ကိုချစ်လွန်းနေလို့ဆိုတာ
မင်း...သိနေပါတယ်...
မင်း...သိနေပါတယ်...!

မိမိချစ်မြတ်နိုးရသူတစ်ဦး၏
အတိတ်ကိုပြန်၍တူးဆွနေခြင်းထက်...
မိမိချစ်မြတ်နိုးရသူ နှင့်
အနာဂတ်မှာ မည်သို့ဘဝကို
တူထောင်မည်ဆိုတာ
ပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ်ဖို့အတွက်
တိုက်တွန်းနေသည့်အရာသည်
သူ၏အချစ်ပဲဖြစ်နေပါလေသည်...!

BURMESE
CLASSIC

ငါ့လေးကိုချစ်တဲ့
 ကိုကြီးရဲ့အချစ်တွေနဲ့
 ထုံမွန်းပြီးဆွဲထားတဲ့
 ပန်းချီကားကြီးထဲမှာ
 မိုးတွေရွာနေကြတယ်...
 ပန်းတို့ဟာ ဖူးလိုက်ပွင့်လိုက်ကြတာမှ
 ကိုင်းတံတွေညွတ်ကျနေအောင်ပါပဲ...!
 အဲဒီမှာ...
 ချစ်ခရာလေးကိုမျှော်နေတဲ့
 လေနတ်သားလေးက
 ပန်းရန်တွေသင်းဝေနေတဲ့
 လေပြည်န...
 မွှေးစင်စင်လေးမှာ
 ခိုစီးရင်းရှိနေတယ်...!

BURMESE
CLASSIC

တစ်ကယ်တမ်း လက်တွဲဖို့
 ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီဆိုရင်
 နောင်တဆိုတာ
 ချစ်ခြင်းမှာ
 ဖြစ်လာစရာကိုမရှိဘူး...!

ချစ်အားကိုးရသူနှင့်အတူရှိရင်း
 ချစ်သူထွေးဆုပ်ထားရာ လက်ကလေးကို
 ငြိမ်သက်စွာသူ့လက်ဖဝါးတွေထဲမှာ
 ရှိနေစေရင်းဖြင့်
 ချစ်ခြင်း၏ ရနံ့တွေဝေယှက်ရာ
 နေရာလေးမှာ
 ရပ်ခွင့်ရလိုက်ပါသည့်အတွက်
 အဘယ်မျှထိ...
 ရင်ကိုအေးချမ်းအားရှိစေသည်ဆိုတာ
 ချစ်ရသူတို့သာလျှင်သိရချေသည်...။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဖြိုကွဲရေး -
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဖြိုကွဲရေး
 အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

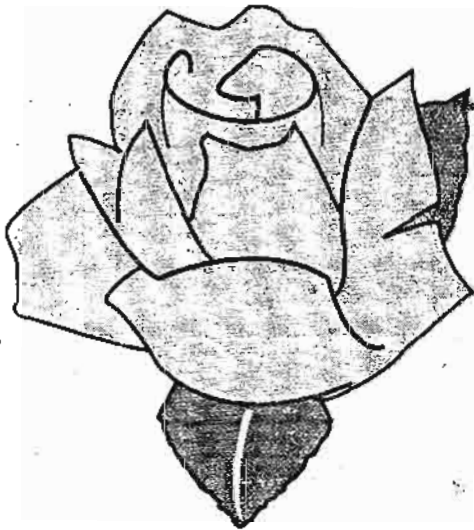
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

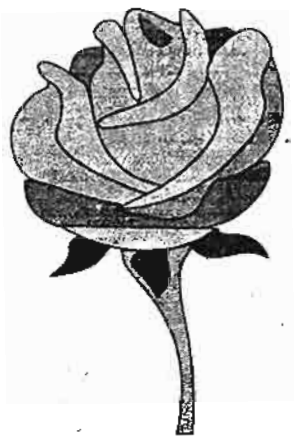
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးမျှစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မယုရာ (လွိုင်ကော်)

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

တိမ်ညိုဆိုင်းဆိုင်း
တိမ်မျှင်မှိုင်းအုပ်
တိမ်အုပ်တိမ်တောင်
ညိုမှောင်မှောင်တည့် ...။

ညိုမှောင်လိုမိထ
တိမ်အုပ်မှပင်
ရွက်ကိုတင်လျက်
လျှပ်စီးလက်ဖြာ
မိုးရွာဌာ၏ ...။

မိုးစက်တွယ်ခို
ဝတ်လွှာချိုတို
ဖူးတံညိုမှာ
ညွတ်ကိုင်းဖြာအောင်
ရောင်စုံဆောင်ကျင်း
ဖူးပြီးရင်းဖူး
ပွင့်ပြီးရင်းပွင့်
ပန်းအပွင့်ပွင့်စုလျက်
ပန်းခက်နုတွင် မွှေးစင်စင် ...
ခြောက်...
ပန်းလေနုတွင် မွှေးစင်စင် ...။

အခန်း(၁) ချစ်

ငိုသံ ...။ တမ်းတသံ ...။ ဖျောင်းဖျသံ ...။ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်မှုကြီးတစ်ခုအောက်ဝယ် ကြေကွဲလောင်မြိုက်ခြင်းများနှင့်အတူ ရှိနေပါချေ၏။ ကံယု၏ခံစားမှုက ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်အနေခက်ခြင်းနှင့်အတူ ရှိနေပါသည်အဖြစ်။ ဘာတဲ့ ...။ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးတစ်ခုအောက်ဝယ် ကြေကွဲလောင်မြိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ရှိနေသည့်အသံ။ ငိုသံ။ တမ်းတသံ။ ဖျောင်းဖျသံ။ အတွေးက ဆန်းနေသည်ဟု ဘေးအမြင်မှာ ရှိချင်ရှိမည်။

တကယ်တော့ လူတစ်ယောက် ကွယ်လွန်ခြင်းဆိုသည့်အရာက တိတ်ဆိတ်မှုကြီးတစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေတတ်သည်သာ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြီးတစ်ခုအောက်ဝယ် ရှိနေသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားသံဆိုတာ ရှိနေပေမယ့် ထိုအရာတွေသည် တိတ်ဆိတ်မှုကြီးတစ်ခုထဲမှာပဲ ပျော်ဝင်သွားသည့်နှယ် ရှိသည်ပဲလေ။ ငိုသံဆိုတာလည်း ရှိနေသည်။ တမ်းတသံဆိုတာလည်း ရှိနေသည်။ ဆူညံခြင်း ပျက်သုဉ်းနေသည့်တိတ်ဆိတ်မှုကြီးတစ်ခုအောက်မှ ထိုတမ်းတသံဆိုတာတွေ၊ ငိုသံ

ဆိုတာတွေ၊ ဖျောင်းဖျသံ ဆိုတာတွေလည်း ပျော်ဝင်သွားသည့်နယ် ရှိနေသည်ပါပဲ။ အသုဘအိမ်ဆိုသည့် အရာတစ်ခုသည် အသံ၏ ဩဇာကို ပျောက်ဆုံးသွားစေလျက် တိတ်ဆိတ်မှု၏အရှိန်ကို လွှမ်းမိုးဖြစ်တည်စေနိုင်တတ်သည်တည်း။

ဤသည်ကလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်ရောက် သွားရတတ်ပါသည့် အသုဘအိမ်ဆိုတာကြီးကြောင့် ဤခံစားချက် က ရင်ကိုတိုးဝင်လာခြင်းပါ။ မိသားစုထဲမှ ချိုးပေးထားသည့် ရှေ့ချိုးပြီးစ အလောင်းသည် ခုတင်ထက်မှာ ရှိနေ၏။ အိပ်နေသည့် နှင့်မခြား။

အရွယ်လေးကလည်း နုနုပျိုပျို အရွယ်ကောင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးချောချောလေးပေမို့ ကံယုံ ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲ ခံစားလာရသည်က မိဘတွေကတော့ ပစ်ရက်နိုင်စရာကို မရှိ ဆိုသည့် ခံစားချက်။ မမလေး ကျောယုစံကတော့ မိတ်ကပ် သေတ္တာလေးထဲမှ မိတ်ကပ်တွေ လိုသလိုယူယူသုံးလျက် သေဆုံး သူ မိန်းကလေးကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ပေးနေပါသည့်အဖြစ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း မိတ်ကပ်ဘူးနံပါတ်ကို နှုတ်မှရွတ် လိုက်လျှင် ကံယုံမှ မိတ်ကပ်သေတ္တာလှလှလေးထဲမှ ရွေးချယ်၍ မမလေးကို ယူယူပေးရပါ၏။

အခန်းထဲမှာက မမလေးနှင့် ကံယုံတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသည်။ ဤသည်ကလည်း မမလေး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပါ။ သေဆုံးသူကို အလှအပ ပြင်ပေးနေချိန်မှာ ဘေးဆီမှာကပ်လျက် ပြောလိုက် ဆိုလိုက် ငိုလိုက် ဖြစ်နေတာမျိုးကို မမလေး စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်လေ။ အလှပြင်ပေးရတာ စိတ်ထဲမဝင်

နိုင်ဘဲ ဘေးက ကြေကွဲငိုကြွေးသံက ရင်ကိုလာလာထိသည်တဲ့။ ဒါကြောင့် မမလေး မည်သည့်အသုဘအိမ်သို့ပဲရောက်ရောက်။ အလှပြင်ပေးနေချိန်မှာ ကံယုံနှင့် မမလေးပဲ အခန်းထဲမှာ ရှိနေ ချင်သည်တဲ့။ စိတ်ကိုနှစ်၍ အလှပြင်ပေးချင်သည်တဲ့။ ဒါကြောင့် လည်း အခန်းပြင် ဧည့်ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးမှာပဲ မိန်းကလေး၏ မိဘမောင်နှမတွေ ရှိနေကြသည်။ အသုဘမေးလာကြသည့်သူ တချို့သည်လည်း ရောက်နေကြပြီ။

“အင်း ... နင့်နေအောင် ငွေရလို့သာ မမလေး ဒီအလုပ်ကို မျက်စိမှိတ် လုပ်နေရတာ ကံယုံရေ၊ တကယ်တော့ ရင်ထဲ မကောင်းလှဘူး၊ ပြီးတော့ အလောင်းတစ်လောင်းကို အလှပြင်ပေးနေရတယ် ဆိုတာကို သိနေရတဲ့ ခံစားချက် ကိုက ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ဆို စိတ်ကို ချောက်ချားလာစေ တတ်တယ်လေ၊ ဆိုးတာက ကိုယ်အလှပြင်ပေးခဲ့ရတဲ့ ရုပ် ရည်ကို မဖျောက်နိုင်ပဲ သုံးလေးညလောက် ရှိရှိနေတာက အဆိုးဆုံးပဲ၊ ပြီးတော့ မမလေး ဒီလိုလာပြင်ပေးတာကို လည်း လူသူသိပ်မသိစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း အလှ ပြင်ပေးပါလို့ လာခေါ်ရင် လူရှုပ်နေပြီဆိုရင်တော့ မမလေး ခေါင်းခါလိုက်တာပဲ”

နှုတ်ခမ်းနီလေး ဆိုးပေးနေရင်း မမလေး ပြောတော့ ကံယုံ ငြိမ်နားထောင်နေမိရပါ၏။ တကယ်တော့ ကံယုံလည်း ဤအလုပ်ကို မမလေးကို မလုပ်စေချင်ပါ။ မမလေး၏ကျောဒေသ အလှပြင်ခန်းဆောင်ဆိုတာက နာမည်ကြီး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝန် ဆမ်းမိန်းကလေး ဆယ်ဦးနှင့် လက်မလည်အောင် ပြုပြင်အလှ

ခြယ်ပေးရသည့် ကျော့အိပ်ပါ။ မမလေး၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ချစ်ဇောဖြင့် မမလေး အလှပြင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ အလှပြင်ပေးလိုက်သည်မှီ လည်း မမလေး၏ သူငယ်ချင်း ခင်ခင်ဆွေသည် အရမ်းကိုလှသည့် မိန်းကလေးအဖြစ် ရှိသွားရကာ။ မြင်သူတကာတိုင်း ငေးမဝဖြစ် ခဲ့ရချေသမျှ။ နောက်ပိုင်းမှာ လူချမ်းသာတို့၏ သားသမီးတချို့ ဆုံးပါးပြီဆိုလျှင် ခင်ခင်ဆွေ၏ မိဘထံမှတစ်ဆင့် ပထမပိုင်းတော့ ဆက်သွယ်၍ ထိုသို့အလှပြင်ပေးဖို့ အလောင်းအပ်ကြသည်။ နောက်တော့လည်း ကိုယ်တိုင်လာပြောကြသည်။ မက်မောလောက် သော ငွေကြေးကိုလည်း ရသည်မှီ မမလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် အလောင်းအလှပြင်သည့်အလုပ်ကို လူချမ်းသာအဝန်းအဝိုင်း မှာ လုပ်ကိုင်ပေးရသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

“မမလေးလည်း ကြောက်တတ်တာပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ကံယုံကို ကားထဲမနေခိုင်းတော့ပဲ ဒီထိခေါ်လာရတာလေ၊ အလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ မမလေး တစ်ယောက်တည်းတော့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မမလေး ဘယ်နေရဲပါ့မလဲ၊ ကြောက်တာပေါ့”

အလောင်းတစ်လောင်း။ ကံယုံကတော့ မမလေး ပြောသမျှ ငြိမ်သက်နားထောင်နေလိုက်။ မမလေး ပြောသည့် မိတ်ကပ်နံပါတ်ကို ရွေးချယ်ပေးလိုက်ဖြင့် ရှိနေရပေမယ့်။ စကားတွေကတော့ ရင်ထဲမှာ တောက်လျှောက်ပြောနေမိရပါသည့်အပြင် ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ။ ဘယ်လောက်လှလှ။ သေတာလည်း အလောင်းဟူ၍ ခေါ်ကြတာကတော့ အားလုံးတူတူပဲဖြစ်

သည်။ ချမ်းသာလည်းတူတူ။ ဆင်းရဲလည်းတူတူ။ ဘာမျှမကွာ။ ခုလည်း အပြီးသတ် မိတ်ကပ်လေးညှိလူးပေးနေရင်း မမလေးပြော နေသမျှ ငြိမ်နားထောင်နေရပေမယ့်။ မျက်စိရှေ့မှ မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။ သွေးရောင်မရှိတော့သည့် ဖြူဆုတ်ဆုတ် မျက်နှာလေးက မိတ်ကပ်ကြောင့် သွေးရောင်လေး လွှမ်းနေသ ယောင် ရှိနေ၏။ ပါးပြင်လေးက ပန်းဆီရိပ်ပြေပြေ သမ်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း နီထွေးထွေး။ မျက်တောင်တုလေးပင် တပ်ထားသေးသည့်အဖြစ်။ မျက်ခုံးထူထူ တန်းတန်းလေးကိုတော့ ဆေးကူစရာမလို။ မျက်ခွံလေးထက်မှာလည်း ပန်းနုပြေပြေသမ်း ၏။ လက်သည်းလေးတွေကို မမလေး ဆိုးပေးနေပြီ။ ခြေသည်း လေးကိုလည်း ဆက်ဆိုးသည်။ ကံယုံကိုတော့ ဘေးမှလိုက်ကူ ခိုင်းတာပဲရှိ၏။ မိန်းကလေး အပျိုရွယ်လေးကို သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် မထိစေရ။ ဤသည်က မမလေး၏ စည်းကမ်း။ ဒါကြောင့်လည်း အသုဘရှင်တွေက မမလေးကိုဆို စိတ်ချလက်ချ အားကိုးလျက် အလှပြင်ဖို့ အပ်ကြသည်။ ကံယုံကလည်း သေသူ မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးဆိုလျှင် ညီမလေးလိုပဲ စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်ရသည်။ အစ်မအရွယ်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်အစ်မသားချင်းပမာ ရှိရပါ၏။ အမေအရွယ် အဖေအရွယ်တို့ကိုတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ ကမှလည်း အလှပြင်ဖို့ အပ်ကြ ပြုကြတာ ခုထိ မကြုံဖူးသေး။ တချို့သောသူတို့ကျတော့လည်း သားလူပျိုလေးတွေဆို အလှပြင် ပေးဖို့ မမလေးကို လာခေါ်ကြပါ၏။ မမလေးကတော့ နှင့်နေ အောင်ရသည့် အခကြေးငွေကြောင့် အလှပြင်သေတ္တာလှလှလေး ကိုင်၍ လိုက်ခဲ့သည်ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ လာ၍အလုပ်အပ်

သူ၏ကားဖြင့်မလိုက်။ ကံယုံနှင့်ပဲ ကျောဒေဝီ၏စူပါဆလွန်းကားလေးဖြင့် မောင်းပို့စေသည်ပါပဲ။ ကံယုံကို ဒရိုင်ဘာဆိုတာထက် ကိုယ့်မောင်သားချင်းလိုလည်း မမလေးက သဘောထားသည်။ ခုလိုအလှပြင်ပေး၍ ရလာသည့် ငွေထဲမှလည်း ကံယုံကိုဆို တစ်ခေါက် တစ်ခေါက် ငါးထောင် ခြောက်ထောင်လောက်တော့ မုန့်ဖိုးဆိုကာ ပေးတတ်ပါ၏။

“ဆံပင်လေးကို ခုလိုပဲ သိမ်းပြီးလိုက်မယ်”

ဆံပင်လေး သိမ်းပြီးပြီးသည့်နောက်မှာ ဇာခေါင်းဆောင်း လှလှလေးကို ဆောင်းပြီးတာနှင့် ...

“ကဲ ... ကံယုံရေ၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အစ်မကို ခေါ်လိုက်ပါ။ အဝတ်လဲတော့မယ်လို့၊ ဇာဝတ်စုံလေး လဲမယ်လို့ သူတို့ပြောတယ်”

ဟု ပြောတာမို့ ကံယုံ အခန်းထဲမှထွက်သည်။ ဤသို့ပါပဲလေ။ အဝတ်အစား လဲပေးသည့်ကိစ္စမှာတော့ ကံယုံမပါရ။ အိမ်သားတွေနှင့်ပဲ မမလေး ဝတ်ဆင်ပေးတာတွေ ဘာတွေလုပ်ပေးသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စပြီးပြီမို့ ကံယုံ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားသည့်ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကာ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူ ရှိုက်ဖွာမိရပါ၏။

လှမ်းလင့်မြင်နေရပါသည့် အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သွေးကင်ဆာ။ သွေးကင်ဆာကြောင့် မြဲမြဲထူး ဆိုသည့် ထိုမိန်းကလေး ဆုံးပါးခဲ့ရသည်တဲ့။ ကုလိုက်သည်မှလည်း ငွေတွေသောက်သောက်လဲ ကုန်အောင်ပါပဲတဲ့။ အဆုံးမတော့ ကင်ဆာသည် မြဲမြဲထူးကို အနိုင်ယူသွားခဲ့သည်။ အို ... မဟုတ်သေး။

ဗွဲကိုအနိုင်ယူသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဘယ်လောက်ထိ သွန်သုံးသုံး။ သေခြင်းတရားက ငွေကို လှောင်ပြောင်လိုက်နိုင်ပြီ။ အလဲထိုးပစ်လိုက်နိုင်ပြီ။

“အရွယ်လေးငယ်ငယ်နဲ့ ဆုံးရှာတာ မိဘတွေတော့ ရင်ကွဲရင်ကျေအောင် ခံစားရရှာမှာ၊ သမီးလေးကလည်း လိမ္မာတယ်တဲ့”

“သမီးအလိမ္မာလေးကို အလှဆုံး ပြင်ပေးပါ မိန်းကလေးရယ်”

ဟု စောစောက မြဲမြဲထူး၏ အဘွားဖြစ်သူမှ မမလေးကို ကားနားမှာလာကြိုရင်း ငိုပြောခဲ့တာကို အမှတ်ရလျက် ကံယုံ ဆွေးနေခြင်း။

လောလောဆယ်မှာတော့ အသုဘမေးတို့ ဘာတို့ သိပ်မရောက်ကြသေး။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲကလောက်ပဲ တဖြောက်ဖြောက် ဝင်လာကြတာပဲ ရှိသေးသည်။ မမလေးကလည်း ခုလို လူသူအလာမများချိန်မျိုးမှာပဲ အလှပြင်ပေးသည်။ ပြီးလျှင်ပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်းလှလှလေးမှာ ပန်းကုံးခွေလေး ဝိုက်ပန်ခွေထားကာ။ ဇာဝတ်စုံလေးဖြင့် စနီးဝိုက်မင်းသမီးလေးလို ထူးနေမည့် မြဲမြဲထူးကို မြင်ယောင်နေမိသည်က ကံယုံပါ။

ဆေးလိပ်တစ်ဝက်ကျိုးလောက်ချိန်မှာ မမလေး ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှင်ထဲမှ အစ်မလုပ်သူက လိုက်ပို့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်၊ မြဲမြဲထူးကို အလှဆုံးပြင်ပေးတဲ့အတွက် သူကလည်း ကျေးဇူးတင်မှာပါ၊ ညီမလေးက သိပ်အလှကြိုက်တာ၊ ခုလို သူ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ

တသသ စုတ်သတ်ညည်းရလောက်အောင် မြင်မြင်သမျှသူ
တွေ ခံစားစေတဲ့အထိ မမလေး ပြင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် သူ
ကလည်း မမလေးကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါရှင်”

ခံစားရင်းပြော။ ပြောရင်းလည်း မျက်ရည်ကျနှင့်
ဖြစ်နေပါသည့် မြေထူး၏အစ်မလုပ်သူကို မမလေးမှ လက်လေး
ထွေးဆုပ်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ဝမ်းသာနေမှာပါ၊ သူ ပိုပြီးကျေးဇူး
တင်နေမှာက ဒီကညီမတို့ကို ဖြစ်မှာပါကွယ်၊ မမခုလို
လာပြင်ပေးဖို့ စိစဉ်ပေးကြတာက ညီမတို့ပဲ မဟုတ်လား၊
စိတ်ကိုထိန်းပါ ညီမရယ်၊ သူလည်း ခုလို ဘယ်ခွဲသွားချင်
ပါ့မလဲ”

ဟု အလိုက်အထိုက် ပြောနေပါ၏။

“ကျွန်မက မြေအောင်ပါ မမ၊ မမရဲ့ကျောဒေဝီကိုလည်း
မြေ လာပါ့မယ်”

ဟု မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား
ကိုဆို၏။ ကားတွင်းသို့ မမလေး ဝင်ထိုင်တော့လည်း ကားတံခါး
ကို ကံယုံ ပိတ်လိုက်ပြီးမှ ကားကိုကွေ့ပတ်၍ ကားမောင်းသူဘက်
ကို ဝင်ထိုင်သည်။ ညနေစောင်းစ နေရောင်သည် မိုးညိုတိမ်ထူ
သော ညနေခင်းတစ်ခုအဖြစ် မှိုင်းမှိုင်းဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။
စောစောက မိုးရွာထားတာမို့လည်း မြင်မြင်ရလေသမျှသည် စိုစို
စွတ်စွတ် ဖြစ်နေသည်။ မိုးကိုတော့ စိတ်မချရသေး။ ထပ်များရွာ
ချချေဦးမည်လားမသိ။ ကားက ခြံပြင်သို့ထွက်လာပြီ။ ခြံဝင်း
တံခါးကြီးကို လုံးဝဖွင့်ထားသည်။ အသုဘမေးသူတို့ လာကြရ

မည်ကိုး။ ခြံတံခါးဝရှိ အစောင့်အိမ်လေးမှာတော့ အသားညိုတုတ်
တုတ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ မျက်နှာမကောင်း။
ကလေးမလေး ဆုံးပါးသွားတာကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့်ဟန်။
ခပ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကားဖြတ်မောင်းသွားချိန်မှာတော့ ထရပ်
၍ ခါးညွတ်ပြပါ၏။ သဘောက မြေထူးကို လှအောင် အလှ
ပြင်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင် ရှိသည့်အသွင်။

မိတ်ကပ်ကအစ သီးသီးသန့်သန့် အလှပြင်သေတ္တာ
ယံလေးဖြင့် ထားပါသည့် မမလေးသည် ခုလည်းခါတိုင်းနယ်
ဝင် အလှပြင်သေတ္တာလေးကို နောက်ဘက်ဆိုဖာဆီသို့ လှမ်းတင်
သည်။ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး ကံယုံကိုကြည့်ကာ လက်
ဆွဲအိတ်လေးထဲမှ ငွေငါးထောင်ကိုထုတ်၍ ကံယုံကိုပေးလာပါ၏။

“မယူတော့ပါဘူး မမလေးရယ်၊ တစ်လ တစ်လ အနည်း
ဆုံး ခြောက်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ်လောက် ကျွန်တော့်ကို ခုလို
အပိုပိုက်ဆံအဖြစ် ပေးနေတာ ကျွန်တော် အားနာလှပါပြီ”

ဟု ပြောပေမယ့်မရ။ ကံယုံ၏အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ
မမလေး ထည့်သည်။

“ဘာလဲ... အလောင်းပြင်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံမို့ မယူချင်ဘူး
ဖြစ်နေပြန်တာလား။ မမလေးလည်း သေသူကို ပြင်ပေးရ
တာ ရင်ထဲ တစ်မျိုးခံစားရတတ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ
အလုပ်ပဲ ကံယုံ၊ မမလေးကလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်
လိုက်တဲ့သဘောပဲ၊ သက်ရှိလူတွေကို ပြင်ရတာထက်
ဆယ်ဆနီးပါး ပိုရတဲ့ပိုက်ဆံကို မမလေး အချိန်တိုလေး
အတွင်းမှာ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းရတယ်၊ မင်းလည်း လိုက်

ကူပေးတာပဲမဟုတ်လား၊ ဒီငါးထောင်ဆိုတဲ့ငွေဟာ အများအနားလေးတောင် ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်”

ဟု ပြောကာ မမလေး သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ဪ ... မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်ကြ၊ မျက်ရည်ကျကြ၊ ငိုကြ၊ အဲသလို ဖြစ်နေကြပေမယ့် မြဲမြဲထူးကို ရွှေတွေ၊ ရတနာထည်တွေ အစစ်မထည်မဆင်ကြပါဘူး ကံယုံရယ်။ ဈေးကြီးတဲ့ ဖန်စိပစ္စည်းထည်လေးတွေ အတုတွေပဲ ထည့်ပေးဆင်ပေးကြရတာပါပဲ၊ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်မယ်လို့တော့ ပြောကြတယ်၊ မီးမသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ပါဘူးတဲ့”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် မမလေးသည်လည်း စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်လာခဲ့ရလေသမျှ ကားထိုင်ခဲ့ ဆိုဖာကျောမှိုကို မှီချလိုက်ကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ် အနားယူလိုက်ပါ၏။

“မမလေး”

ကံယုံ မဝံ့မရဲ အသံပေးတော့ မမလေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြန့်ဖွင့်လာသည်။

“ကျွန်တော် မမလေးဆီမှာ ခွင့်ပန်စရာရှိလို့”

ဟု ပြောလာတော့ မမလေး ထူးဆန်းသလို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။ မမလေးသည် အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်လေးဖြင့် စိတ်ထားကောင်းသည်သူပါ။ ခုလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေသည်ပါပဲ။

ပြောရမည့်စကားအတွက် ကံယုံ အတော်ကြီးခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်ချင်နေသည်။ အထူးသဖြင့် အစစ စိတ်ထားကောင်းသည့် မမလေးကို အားနာသည်။

“ဘာများလဲ ကံယုံ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာလဲ ... ငွေလိုလို့လား”

ဟု မေးပြီးမှ ခေါင်းခါသည်ကလည်း မမလေးပါ။

“ငွေလိုတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ စောစောကတောင် ငါ့မောင်က ငွေမယူပါဘူးလို့ ပြောနေတာပဲဥစ္စာ၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ငွေများများစားစားကြီးများ လိုနေလို့များလားကွယ်၊ အားနာနေလို့များ အပြောခက်နေတာလား ငါ့မောင်”

မမလေး သဘောထားပြည့်ဝလေလေ။ ပြောရမည့်

စကားအတွက် ပြောမထွက်လေပါ။

“ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ မမလေးရယ်၊ ငွေမလိုပါဘူး၊ အပိုလည်း ဖြုန်းစရာမရှိပါဘူး၊ အိမ်ငှားလေးနဲ့နေနေရင်း ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးလဲ စုဆောင်းထားမိပါတယ်၊ နေ့လယ်စာကအစ ညစာကအစ မမလေးပဲ ကျွေးလိုက်တာပါပဲ၊ ငွေရယ်လို့ သိပ်ကိုမကုန်တဲ့ ကျွန်တော်မှာ ငွေကြေးတောင်မှ စုဆောင်းနိုင်တာပါ၊ အဲဒါကလည်း မမလေး ကျေးဇူးပါ”

ဟု ကံယုံ ပြောကာ အနေခက်သလို တစ်ချက်ငြိမ်သွားရပါ၏။ ကားကို ဂရုတစိုက် ဆက်မောင်းနေမိရပြီးမှ မမလေးကို ကြည့်မိသည်။ မမလေးကတော့ အကဲခတ်သလိုကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဒီလကုန်ရင် အလုပ်ကထွက်ပါရစေ မမလေး”

ဟု မနည်းအားစိုက်ပြောတော့ မမလေး တစ်ချက် အံ့သြသွားသည့်နှယ် အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ လည်း နားလည်ပုံဖြင့် ...

“အင်း ... ငါ့မောင်လည်း ဒီလို လိုက်လိုက်ပြီး မမလေးကို အဖော်လုပ်၊ လုပ်ကိုင်ကူရတဲ့ ဒီအလုပ်ကို ညည်းငွေစိတ် ညစ်လာပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။ ကံယုံ ငြိမ်နေ၏။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ညညတွေမှာ သေသူ၏ မျက်နှာလှလှ လေးကို မြင်မြင်နေရင်း သေသူကို အလှပြင်ပေးနေရသည်ဟု အိပ်မက်တွေ မက်မက်နေရတာကို ဖွင့်မပြောပြချင်တော့။

“အေးလေ ... မမလေး အတွက်ကတော့ ညာလက်နဲ့ တစ်ခု ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုပါပဲ၊ ငါ့မောင်ရဲ့ခံစားချက်ကို မမလေး နားလည်ပါတယ်၊ မမလေးကလည်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်လိုက်ရင်းနဲ့ ရလာတဲ့ မက်မောစရာငွေကြေးရလို့ တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလိုအချိန်ကျမှ သေသူကို အလှပြင်ပေးရတဲ့ကိစ္စ၊ ငြင်းလိုလည်းမကောင်း တော့တာမို့၊ ပြီးတော့ အရမ်းကိုလောင်မြိုက်နေတဲ့သူတွေ ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဖြေသာစရာလေးတစ်ခုကို အလှအပလေးတွေ ပြင်ပေးလိုက်ရင်း လှလှပပသမီးလေးကိုကြည့်ပြီး ဖြေသိနဲ့ ယူနိုင်ကြမှာပါလား ဆိုတာကိုလည်း ခံစားတတ်လာတာ မို့ မမလေး ဒီလိုလုပ်လုပ်ပေးနေရတော့မှာပါပဲကွယ်၊ တစ်ခုတော့ မှာချင်တယ် ငါ့မောင်၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် မမလေးဆီမှာ အလုပ်ပြန်လာလုပ်နိုင်တယ်”

ဟု ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်းသူပီပီ မမလေးကလေးနဲ့ မျက်နှာမကောင်းပဲ သံယောဇဉ်ဖြင့် ပြောလာတော့ ကံယုံ သွားချသည်။ မျက်ရည်လည်း ဝဲလာရသည်ပါပဲ။

တစ်ကောင်ကြွက် တစ်ယောက်အတွက် မေ့ဈေး ချား၊ အပိုငွေများများ ရတာတွေထက်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနေ ရင်း ကားမောင်းရတာကိုပဲ ကံယုံ လုပ်ချင်လာသည်။ အခု သဖြင့် သေသူကို အလှပြင်ပေးပေးနေသည့် မမလေးကလေး ချီနေရင်း၊ အလောင်းတစ်လောင်းကို အလှပြင်ပေးနေရတာဟု အလုပ်တစ်ခု၏ အဖော်အဖြစ် ရှိနေရတာကို ရင်ထဲ မခံနိုင်ဆုံး။

ကျောထဲက မလုံသလိုလည်းဖြစ်သည်။ ကြက်လီး ဓမ္မညင်း ထချင်သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ပြီးတော့ ... အသက် ချီတော့သည့် သူတစ်ယောက်ကို အသက်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ် ဆောင် မိတ်ကပ်လေးတွေဖြင့် ဖြူနေသည့် အသားဖျော့ဖျော့ကို နန်းရောင်သမ်းအောင် ပြင်နေရင်းဖြင့်။ တဖြည်းဖြည်း အသက်ဝင် လာသည့်နှယ် ရှိရှိလာတာကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ညညတွေမှာ ဆိုသေသူအလောင်းသည် ကိုယ့်ခုတင်ဘေးထိ လျှောက်လာရင်း ဘာရပ်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားရ။ အိပ်မက်တွေမက်ရင်း လန့်နိုး ခုန်၍ ဖြစ်နေတာတွေကို မမလေးကို ဖွင့်မပြောပြချင်။

ဘာကြောင့်ဆို ...။ ထိုအလုပ်ကို မမလေးသည် လုပ်ကိုင်နေသည့် မဟုတ်ပါလား။ သူ ခံစားနေရတာတွေ။ သူ မြင်လာရတာတွေ။ သူ မက်နေသည့် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို ပြောပြ ထိုက်ခြင်းဖြင့် မမလေး၏ အလုပ်ကို ထိခိုက်စေမည်။ မမလေးကို ချောက်ချားမှုတွေ တိုးဝင်လာစေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ မမလေး၏အလုပ်သည် ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝသည့် အလုပ်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။
ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားနေရတာကိုတော့ သူမှ မတား
နိုင်သည်ပဲလေ။

နိဗ္ဗာန် အခန်း(၂) နိဗ္ဗာန်

“နာမည်က ကံယုံနော်၊ အဘမြိုင်ကလည်း အသက်လေး
ရလာတော့ ကားမောင်းရတာ မျက်စိမွဲချင်လာတယ်ဆိုပြီး
ဖြစ်နေချိန်မှာ ပုန်းညက်မြိုင်က ဥယျာဉ်မျိုး ကိုပြီးကလည်း
စွာပြန်ပြီး ဟိုမှာပဲ အခြေပြန်ချတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အဘမြိုင်
ကို ဥယျာဉ်မျိုးပဲ လုပ်တော့ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာ၊ အဘမြိုင်
ကို သံယောဇဉ်ကလည်း ရှိနေတာကိုးလေ၊ အဲဒါ လိုနေတဲ့
ဒရိုင်ဘာအတွက် အဘမြိုင်က သူ့အိမ်နီးချင်း ကံယုံ ဆို
တာရှိတယ်၊ ရိုးသားအေးချမ်းတယ်ဆိုပြီး ပြောလာလို့
ဒီနေ့ ခေါ်လာခိုင်းလိုက်တာ၊ အေးလေ ... အဘမြိုင် ခေါ်
လာတဲ့လူပေမို့လည်း မမလေး စိတ်ချပါတယ်၊ သေသေ
ချာချာ ဂရုတစိုက် အလုပ်လုပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သစ္စာရှိရှိ
နဲ့ ရိုးသားဖို့ပဲ မမလေးက အဓိကထားတာပါ၊ လစာကို
လည်း နှစ်သောင်းပေးမယ်၊ မနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေထမင်း
ကျွေးမယ်၊ အိမ်မှာနေစရာ တန်းလျားလည်းရှိတယ်၊ ဘယ်
တော့ ပြောင်းလာမလဲ”

အလုပ်တစ်ခုကို ဤမျှ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အဆင်တပြေ ဖြစ်သွားရသည့်အတွက် ကံယုံ ဝမ်းသာရပါ၏။ ကံတရားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဤအလုပ်ကို ရှေ့ရှေ့ရှုချော့ချော့မွေ့မွေ့ ရလိုက်ရသည်ကလည်း ဘာဘွဲ့ကြေးနု ဖြစ်ပါ၏။ ဘာဘွဲ့ကြေးနုမျက်နှာကြောင့် ရသည့်အလုပ်ပါ။ တစ်တစ်သေ ကြမ်းပေါ်ထိုင်နေရင်းဖြင့် မမလေး ဒေါ်မင်းစိုးသာကို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ အသက်က သိပ်မကြီးသေး။ တကယ်တမ်း ပြောရလျှင်ဖြင့် ကံယုံထက်ပင် ငယ်ဦးမည်။ အလုပ်ရှင်ပေမို့ တရိတသေထား၍ မမလေးဟု ခေါ်ရခြင်းပါ။

မျက်နှာလေးနုနု၊ ကိုယ်ဟန်လေးသွယ်နဲ့နဲ့၊ ကျောလယ်တွင် ခွေးငိုက်လေး ပုံသွင်းကောက်ထားပါသည့် ဆံပင်နက်နက်ပျော့ပျော့လေးကို ဖြန့်ချထားတာမို့လည်း ပို၍ပင် နုပျိုပျိုလေး ဖြစ်လာပါသည်။ မမလေးပါ။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် မှတ်လေးထင်းနေကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးဖြင့် ရှိနေပါသည့် မမလေးသည် စိတ်ထားကောင်းသူတစ်ယောက်ဟူ၍ တော့ လောလောဆယ် ကြုံရပါသည့် အနေအထားလေးဖြင့်ပင် ကံယုံ နားလည်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အတန်မျှ ပေါ့ပါးလာရသည်။ မမလေးနှင့် ရင်ဆိုင်မတိုးရခင်တုန်းကတော့ အရှမ်းမှာ ခက်ထန်နေမည်လား။ မာနတင်းနေမည်လားဟူ၍ စိတ်ထဲလေးလံနေမိရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘာဘွဲ့ကြေးနုတော့ ပြောပါသည်။

မမလေးမင်းစိုးသာ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကတာနဲ့ ကျေသစ္စာရှိလျှင် မမလေးဘက်ကလည်း စိတ်ရင်းကောင်းနဲ့ ဆက်ဆံတတ်သည်တဲ့။ သဘောကောင်းသည်တဲ့။ မဟုတ်တာ

အလုပ်မိဖို့ပဲ ကိုယ့်ဘက်က အရေးကြီးသည်တဲ့လေ။ ခုကျတော့ သည်း ဘာဘွဲ့ကြေးနု ပြောသလိုပဲ ဖြစ်နေသည်။ မမလေး၏ မျက်နှာကြည့်ကြည့်သာသာ ရှိနေ၏။ ခုလို တရိတသေ ကံယုံ ကြမ်းပေါ်ထိုင်လေး ထိုင်နေတာကိုလည်း နှစ်သက်ပုံရသည်။

“ဒေါ်ကြီးမယ်ခ သူ့ကို သူနေရမယ့် တန်းလျားနေရာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ နေရလိမ့်မယ် ကိုကံယုံ၊ အားတဲ့အခါလည်း ဘာဘွဲ့ကြေးနု လုပ်ကိုင်ကူပေါ့၊ ဘာဘွဲ့ကြေးနုက အသက်ရလာပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဘွဲ့ကြေးနု ကိုကံယုံ ဒီအလုပ်ကိုရတာကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့၊ သူ့ကျေးဇူးရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ ထရပ်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည့် တန်ဖြင့် လှေကားထိ လျှောက်သွားရာမှ တစ်ချက်တန်လိုက်ကာ ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်းမှ ...

“ဒီနေ့ အလုပ်စဆင်းမှာလား”

ဟု ရုတ်ခနဲ မေးတော့ ကံယုံ တရိတသေဖြင့် ... “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အခန်း ပြန်အပ်ရမှာနဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ပြန်သယ်စရာလေး ရှိနေပါတယ် မမလေး။ မမလေးကို အလုပ်လိုက်ပို့ပေးပြီးရင် တစ်နာရီလောက် အချိန်လေးပေးမယ်ဆိုရင် ခဏပြန်ပြီး အဲဒါလေးတွေလုပ် ပါရစေ မမလေး”

ဟု ပြောတော့ မမလေး ခေါင်းညိတ်သည်။ “ရတယ် ... လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ မမလေးကို ဘာဘွဲ့ကြေးနု ဒီနေ့ မောင်းပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ ကိုကံယုံ ပြန်ပါ၊ လုပ်စရာရှိတာ

တစ်လက်စတည်း အားလုံးပြတ်အောင် ဖြတ်ခဲ့ပါ။ ပစ္စည်း
သယ်လာတာတို့ ဘာတို့လည်း ရှိမယ်ဆိုတော့ အိမ်ကဟိုင်
လတ်ကို မောင်းယူသွားပါ။ အဲဒါနဲ့ပဲ သယ်လာပါ ... ထဲ
ကဲ ... သွားတော့”

ဟု ပြောကာ အပေါ်ထပ် တက်သွားတော့ ကံယို
တရိတသေလေး ကျေးဇူးတတင်ဖြင့်ရပ်ရင်း မော့ငေးကျန်ခဲ့ရပါ၏။

သဘောကောင်းလှသည်ပဲဟု တွေးဖြစ်၏။ ဤပုန်
ညက်မြိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရသည့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဘာမှ
ကို ကြိုနိုင်ဖွယ် မရှိဟုလည်း စိတ်ထဲ ဒုန်းဒုန်းချမျှပင် ယုံကြည်
သွားမိရသည်ပါပဲ။

ပေါ်တိုကိုအောက်မှာ ရပ်ထားပါသည့် မာစ်ဒီးကာ
နက်နက်ကြီးကို ကံယို ငေးကြည့်မိရသည်။ ကားကပြောင်လက်
တောက်ပနေသည်။ ဘာမြိုင် ပွတ်တိုက်ထားတာဖြစ်မည်။ အသက်
ကြီးဘဝမှာ ကားလည်းမောင်း၊ ကားကိုလည်း တသသပြောင်လက်
နေအောင် တိုက်ထားရရှာသည့် ဘာ။ အလုပ်က ဘာမျှလေးလေး
လံလံ သယ်ဟယ်ပြုဟယ် လုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် တကယ်
တမ်းလုပ်လျှင် အသက်ကြီးသမားအတွက်ကျတော့ သက်သာသည့်
မဟုတ်။

“ဘာ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မမလေးက သဘောကောင်း
ပါတယ်လို့၊ အေး ... သူ စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ဖို့ဝင်
တယ်၊ အဲဒါတစ်ခုပဲ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ပေစေ၊ ဘာမှအခက်
အခဲဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲကြည့်၊ နှစ်ပေါင်းမနည်း
တော့ဘူး၊ မမလေးရဲ့မိဘများလက်ထက်ကတည်းက ဒီနား

ကားဒရိုင်ဘာ လုပ်လာတာ၊ ခုထိ မြဲနေတာပဲလေ၊ ဘာ
အသက်ရလာတော့လည်း ကားမောင်းရတာ မျက်စိမဲ့ချင်
ချင် ဖြစ်လာတာမို့ အလုပ်က မနားခိုင်းဘူး၊ ဥယျာဉ်မျိုး
လုပ်ခိုင်းတယ်၊ လစာကိုလည်း မလျှော့ဘူး”

ဟုကားနားမှာ ဘာရပ်ကာ ပြောစဉ်ခိုက်မှာပဲ မမ
လေး မှန်တံခါးချပ်ကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ ထွက်လာပါပြီ။ အဝါရောင်
ပိုးထည်ပန်းထိုးဝတ်စုံလေးဖြင့် မမလေးသည် ရွှေရောင်လက်ကိုင်
အိတ်လှလှလေးကို ဟန်လေးချီ ကိုင်ထားရင်း လျှောက်လာပါ၏။
ချမ်းသာသူ ဆိုတာ ဟန်လေးဖြင့်ပင် သိသာနေစေသည်ပါပဲ။
ကိုယ်ဟန်လေးမတ်၍ လျှောက်လာသည်ကိုက အစစ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိနေသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်
တစ်ဦး၏ဟန်။ အရွယ်လေး ငယ်ငယ်ဖြင့် ထက်ထက်မြက်မြက်
ရှိသည့်ဟန်။

မမလေး၏ နောက်ပါးဆီသို့ မှန်တံခါးရွက်လေး
လှစ်ဟ၍ လိုက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်တော့
ကံယို တစ်ချက်ငေးခနဲဖြစ်၏။

လှလိုက်တာ ... ဟု တွေးလိုက်ရတာထက် အေးချမ်း
လိုက်တာဟု တွေးရသည့်ဘက်ကို ပိုသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်နက်နက်ကြီးကို တစ်ချောင်းတည်း
ကျစ်ချထားပါသည့် မိန်းကလေး။ မမလေး၏အတာချီကေ့စ်ကို
ငိုက်၍ ယိုယိုလေး လိုက်လာသည့် မိန်းကလေး။ အသားလေးက
ဆွရည်ရိပ်သမ်းသည်။ မျက်နှာလေးက လှသည်ဆိုတာထက်
ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုပဲ ပြောရမည်လားမသိ။ မျက်ခုံးနက်နက်

လေးနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် သနားကမားရပ်လေး ဖြစ်နေသည်။
ကလေးရပ်လေး ဖြစ်နေသည်။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက် နီညိုပွင့်ရိုက်
လေးနှင့် ခပ်ရိုးရိုးလေးပဲ ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး။

မမလေး ကားတွင်းဝင်ဖို့အတွက် ပြေး၍တံခါးဖွင့်
ပေးသည့် မိန်းကလေး။ မမလေးက နောက်ခန်းမှာ ခပ်ကြောကြော
လေး ဝင်ထိုင်သည်။ မိန်းကလေးက ရှေ့ခန်းတံခါးလေးဖွင့်ကာ
ဘာဘေးမှာ ထိုင်သည်။ ငြိမ်ခနဲ ကားအတွက်မှာ မမလေး၏
အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ ကံယုတ်သို့ရောက်၏။ ခပ်ငေးငေးအကြည့်
ကို သတိထားမိဟန်လည်း တူသည်။ ဘာမျှတော့မပြော။ ခြံတံခါး
ပြေးဖွင့်ပေးသည်ကလည်း ကံယုတ်ပါ။ ဒါကိုတော့ မမလေး သဘော
ကျပုံရသည်။ အလိုက်တသိ ရှိပေသည်ပဲဟု သဘောထားပုံဖြင့်
ခပ်ပြုံးပြုံး တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသွားသည်မို့ အလုပ်
ရှင်၏ နှစ်လိုခြင်းကို ပထမနေ့မှာ လက်ခံလိုက်ရသည်ပဲဟု
ကံယုတ် ရင်ထဲဝမ်းသာသွားရသည်ပါပဲ။

ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ကံယုတ် နောက်ကြောင်း
ပြန်လျှောက်လာစဉ် ဒေါ်ကြီးမယ်ခကဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ
စောင့်နေပြီ။

“လာ ... ဒေါ်ကြီးနောက် လိုက်ခဲ့၊ နောက်ဖေးဘက်တန်း
လျားနေရာကို ဒေါ်ကြီး ပို့ပေးမယ်၊ တစ်ဘက်ခြမ်းမှာက
ပစ္စည်းပိုတွေ ထားတယ်၊ ဒီဘက်ကျတော့ မောင်ကံယုတ်နေ
ပေါ့၊ နေလို့ ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိပါတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှလျှောက်တော့ ကံယုတ် နောက်မှာ
ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာခဲ့ပါ၏။

“အိမ်မှာက မမလေးရယ်၊ အင့်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးရဲ့တူမ
မိပုတုရယ် ရှိကြတာ၊ အင့်ဆိုတာက မမလေးရဲ့ ကူဖော်
လောင်ဖက် ဆိုပါတော့၊ မမလေးရဲ့မိဘများဖြစ်တဲ့ အစ်ကို
ကြီး ဦးရွှေသာနဲ့ အစ်မကြီး ဒေါ်မြမြမင်းတို့ ရှိစဉ်ကတည်း
က မိငုံကို ခေါ်ထားတာလေ၊ မိငုံလေးခမျာမှာလည်း ငယ်
ဘဝကိုက ကံခေပါတယ်၊ အမေက မိငုံရဲ့အဖေနဲ့ကွဲတယ်၊
ကလေးကို ထားခဲ့တယ်၊ မိငုံရဲ့အဖေကလည်း အရက်သမား
ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရော၊ အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ ရွှေစိမ့်ယံဟိုတယ် သန့်
ရှင်းရေးအလုပ်သမား ဆိုပါတော့၊ အရက်ကြောင့်ပဲ အသေ
စောရှာတယ်၊ အဲဒါ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိငုံကို အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မ
ကြီးက မမလေးအတွက် အဖော်ရအောင် ပေါ်ထားလိုက်
ကြတယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ တကယ်တော့ အင့်အဖေက
လူရိုးကြီးပါ၊ အရက်သောက်ဖြစ်သွားတာကလည်း အိမ်
ထောင်အပြီအကွဲရယ်ကြောင့်ပေါ့လေ၊ အင့်အမေက ငယ်
ငယ်၊ အလှအပက လည်းကြိုက်၊ လူရိုးကြီး ကိုဘသိန်းလည်း
ရတဲ့လခလေးအပ်ပြီး ခပ်အေးအေး နေတဲ့သူ၊ အင့်အမေ
ခင်အိကလည်း ငွေတွေဘာတွေ အချေးအငှား ရဲကင်းတယ်၊
အဲဒါ တစ်နေ့ ညနေဘက် အကြွေးတောင်းလာတဲ့သူနဲ့
ကိုဘသိန်းနဲ့ တိုးရာက ငွေတွေအဲသလောက် အချေးများ
ရမလားဆိုပြီး ကြွေးရှင်အပြန်မှာ ခင်အိနဲ့ကိုဘသိန်း စကား
လည်းများ၊ လက်လည်းပါသွားရာက လင်မယား ကွဲကြတာ
ပါပဲ”

ခပ်ညည်းညည်း ပြောကာ တန်းလျားတံခါးရှေ့မှာ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ခပ်သည်။ ပြီးတော့ ... ခတ်ထားသောသော့ကို ဖွင့်၍ အရင်ဝင်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ကံယုံ ဖွင့်နေချိန်မှာ မီးဖိုဆောင်ခန်းဘက်တံခါးကို ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ဖွင့်၏။ ဧည့်ခန်း တစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ မီးဖိုဆောင်ငယ်လေးတစ်ခု။ လူတစ်ယောက် မဆိုထားနှင့် တော်ရုံတန်ရုံ မိသားစုဝင်သုံးလေးယောက် ကောင်းကောင်း နေနိုင်သည်ပဲ။ ကံယုံငှားနေသည့် အခန်းထပ်ပင် ကျယ်ကျယ်လွန့်လွန့် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ်။ အခန်းထဲမှာ ပင့်ကူအိမ်တချို့ ရှင်းလင်းလိုက်ရုံမျှဖြင့်ပဲ သန့်ရှင်းသွားနိုင်မည်။ တံမြက်စည်းကြမ်းဖြင့် မျက်နှာကြက်ရှိ ပင့်ကူအိမ်ကိုရှင်း။ အိမ်ကို လှည်းကျင်း ဆေးကျောလိုက်တာလောက်ပဲ လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့ရှိသည်။ ဘာမျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရန်မရှိ။

“မမလေးက မှာခဲ့တယ်၊ မိငုံနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပြောပြထားပါတဲ့၊ မောင်ကံယုံကလည်း လူငယ်ဆိုတော့ သိထားသင့်တယ်တဲ့၊ မိငုံနဲ့အရွယ်ကလည်း အကွာကြီးတော့မဟုတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဒရိုင်ဘာဖြစ်တဲ့ မောင်ကံယုံ အနေနဲ့က မိငုံနဲ့လည်း ခပ်တန်းတန်းပဲ နေဖို့လိုတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မှာခဲ့တာမို့ မိငုံနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဒေါ်ကြီး ပြောပြရတာပါ”

ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခ လိုရင်းကို ရှင်းအောင်ပြောထားနှင့်သည်မို့ ကံယုံ ခေါင်းပဲညိတ်ပြရသည်။ ဒါကလည်း အပြစ်ပြောရန်မရှိ။ ဟုတ်သည်ပဲလေ။ ကိုယ်က ဒရိုင်ဘာ။ ပုန်းညက်မြိုင် အိမ်ကြီးမှ လူတွေနှင့် တရင်းတချာ ရော့ရော့တင်တင်နေ၍ သင့်

သည်မှ မဟုတ်ချေပဲ။ အိမ်ရှင်ချသည့်စည်းကမ်း။ လိုက်နာရုံပဲ ခိုသည်တည်း။

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၍ ခပ်အေးအေး နေချင်သည့် သူပါပဲလေ။ ခုလို အင်အားပတ်သက်၍ တရင်းတနှီး နေတာထိုင်တာမျိုး မမလေးမှ အဖြစ်မခံချင်တာ ကြိုတင်၍ ရှင်းရှင်းပပသိအောင် ပြောထားတော့လည်း ကိုယ့်ဘက်ကပို၍ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေနိုင်သည်ပေါ့။

“ဒေါ်ကြီး တံမြက်စည်းကြမ်း ရှိလားဟင်၊ ကျွန်တော် တန်းလျားအခန်းလေး ရှင်းချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ပန်းပင်တွေအရင် ရေလောင်းလိုက်ပါဦးမယ်၊ ပြီးမှ အခန်းရှင်းပါမယ်၊ နောက်တော့မှပဲ ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းယူလာပါမယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်ကြီး ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ဘယ်တော့မှမဆိုခိုင်းပါ ဒေါ်ကြီး၊ ခုလို ကျွန်တော့်ကို ဆုံးဆုံးမမပြောပြောဆိုဆို ရှိတာကိုပဲ အားကိုးလှပါပြီခင်ဗျာ”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ မျှော်နှာတွင် ကျေနပ်ရိပ်ထင်၏။

“ပန်းခင်းတွေကို ရေဖျန်းပိုက်နဲ့ပဲ ဖျန်းထားပါ၊ မမလေးက ပန်းတွေကို အရမ်းချစ်တာ၊ ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းတွေဝေနေရင် ကျေနပ်နေတာပါပဲ၊ ဒီနေ့တော့ မိပုတုနဲ့ပဲ ဖျန်းခိုင်းပါမလေ၊ မောင်ကံယုံ နောက်နေ့တွေကျတော့လည်း အားလပ်ရအခါ ကိုမြိုင်ကို ပန်းခြံထဲ လုပ်ကိုင်ကူပေါ့ကွယ်၊ မိပုတုနဲ့ တံမြက်စည်းကြမ်း အပို့လွှတ်လိုက်မယ်၊ သူ့ကိုလည်း လုပ်ကိုင်ကူခိုင်းမယ်၊ ဒေါ်ကြီးကတော့ ချက်ရေးပြုတ်ရေး

ဝင်ရဦးမယ်လေ၊ ပြတင်းခန်းဆီးတွေတော့ ထည့်လွှတ်လိုက်မယ်။ မမလေးက သန့်သန့်လှလှ နေတာကို သဘောကျတယ်။ မောင်ကယဲ့ ပြတင်းခန်းဆီးလေးတွေ ဘာတွေတယ်ထားပေါ့၊ ဟုတ်ပလား။”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားတော့ ကံယဲ့ ငြိမ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ လောလောဆယ် ဘာမျှလုပ်၍ မရသေး။ တံမြက်စည်းကြမ်းလည်း မရောက်သေး။ ဝရန်တာနေရာလေးမှာ ထွက်ရပ်၍ မြင်မြင်ရာ ငေးနေမိရသည်။ ခြံကြီးက ကျယ်သည်။ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးမှာ ပန်းတွေကလည်း အခင်းလိုက် ဝေနေအောင် အမယ်စုံအသွေးစုံ ပွင့်နေကြပါ၏။

“အေးလေ ... ငါက ဒီမှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့လာတယ်၊ ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကို လုပ်ရမယ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူတွေနဲ့ ရင်းနှီးရမှဆိုတာ ရှိဖို့မှ မလိုတာပဲ။ ဘာဘွဲ့လည်းရှိတယ်၊ ဒေါ်ကြီးမယ်ခန့် အဒေါ်သားချင်းလို နေလို့ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါ ဒီအိမ်ကစည်းကမ်း၊ ငါလိုက်နာရုံပဲရှိတယ်၊ လိုက်နာဖို့အတွက်လည်း ဘာမှကို အခက်အခဲမရှိတဲ့ကိစ္စပဲ”

ဟု တွေးဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးလိုက်ရုံဖြင့်ပင် မျက်ဝန်းနက်နက် ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကလေးမျက်နှာလေးနှင့်တူသော ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို အာရုံထဲစွဲထင်နေတာကိုတော့ ဝန်မခဲဘဲ နေ၍မရ။ အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေး။ အံ့ဆိုသည့် နာမည်လေးကလည်း ခိုစင်းသည်။ ဪ ... အံ့ဆိုသည့် အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာပဲ ထို

ခိုခိုကလေးသည်လည်း ရိုးစင်းဖြူစင်သော ရုပ်အဆင်းလေးကို ခိုင်ဆိုင်သည်တကား။

ထိုအခိုက် အုန်းတံမြက်စည်းကြမ်းရှည်ကြီးကိုင်၍ လျှောက်လာနေသည့် သေးသေးညိုညို ပုသေးသေး ကောင်မလေးကို ကံယဲ့ လှမ်းမြင်ရပါ၏။ ကလေးစိတ် ပျောက်သေးပုံမရ။ ကောင်မလေးသည် တေးလေးတည်းညည်းဖြင့် ရောက်လာသည်။ လက်ကိုင်ဝါးလုံးဘက်ကိုကိုင်၍ အုန်းတံမြက်စည်းပိုင်းကို မြေပေါ်တင်လျက် တရုတ်အသံမြည်အောင် ဆွဲသယ်လာခြင်းပါတည်း။ လှေကားရင်းမှာ တံမြက်စည်းရိုးကို မှီတင်ထောင်လိုက်ပြီး ကံယဲ့ ထို မောကြည့်သည်။

“အပူ တံမြက်စည်း အချောတစ်ခု သွားသယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုကိုကြီး ပင့်ကူအိမ်တွေ လုပ်ထားနှင့်နော်”

ဟုမှာပြီး နောက်ကြောင်းပြန်၏။ အဲမယ်။ ခေါ်လိုက်ပုံလေးက ကိုကိုကြီးတဲ့လားလေ။ ကံယဲ့ ရင်ထဲကြည်နူး၏။ တိုယ်က တစ်ကောင်ကြွက်။ ခုလို ချာတိတ်ပေါက်စနလေးက ထိုကိုကြီးဟု ခေါ်လိုက်တော့ ရင်ထဲအေးချမ်းကြည်နူးသည်။ ဤကလေးနှင့်တော့ စကားလေး တပြောပြောဖြင့် အချိန်လေးတွေ ထုန်ဆုံးနိုင်မည်။ အဖော်လေးတော့ ရပြီဟု ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ရင်သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပို၍ဖြစ်လာသည်။

အုန်းတံမြက်စည်းရှည်ကြီးဖြင့် ပင့်ကူအိမ်တွေကိုရှင်းနေချိန်မှာ မိပုတု တံမြက်စည်းချောတစ်လက်ဖြင့် ပေါက်ချသွားသည်။ ပြောနေဆိုနေတာတွေ မလုပ်တော့ဘဲ အားတိုက်အင်တိုက် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ကြမ်းတွေကို လှည်းကျင်းသန့်ရှင်းပေးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုကြီး ... မိပု ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ရေငတ်လာလို့”

ဟု လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း မောပန်းလာပုံလေးဖြင့် အခြောက်လာသည်လားမသိ။ တစ်ကျော့ပြန်သွားပြန်၏။ မကြာလိုက်။ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ လက်ထဲမှာ မတ်ခွက်ကြီးနှင့် အပြည့် ရေပါလာသည်။ ကံယုံကို ကမ်းပေးကာ ...

“ကိုကိုကြီး သောက်လိုက်လေ၊ ရေငတ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလာတော့ ကံယုံ ယူ၍သောက်လိုက်သည် ပါပဲ။ အခန်းထောင့်စားပွဲပုလေးထက်မှာ မတ်ခွက်ကို အဖုံးပိတ်၍ တင်ထားလိုက်ပြီး ကံယုံ မိပုတုကိုကြည့်ကာ ...

“မိပုလေး ရေပန်းရှိလားဟင်၊ ကိုကိုကြီးအခန်းတွေ ရေနဲ့ လောင်းဆေးချင်လို့”

ဟု ပြောတော့ မိပုတု ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ ခြေပေါလက်ပေါဟန်လေးဖြင့်ပဲ စိတ်ပါလက်ပါလေး ထွက်သွားသည်။ မကြာလိုက်။ ရေအပြည့်ပါသော ရေပုံးလေးနှစ်ပုံးဖြင့် ရောက်ချလာတော့ ကံယုံ စိတ်ထဲမကောင်း။ ပြေး၍ ရေပန်းကိုသယ်သည်။

“ကိုကိုကြီး ရေဆွဲလာမှာပေါ့ မိပုလေးရာ၊ ရေတိုင်ကံ ဘယ်နားရှိလဲဟင်၊ ကလေးရေခပ်လာရသတဲ့လား၊ ကိုကိုကြီး ခပ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောတော့ မိပုတု ရယ်သည်။

“အဲမယ် ... မိပုကဖြင့် ရေဆွဲတာလေးလောက်တော့ အပျော့၊ ရွာမှာဆို ဒီထက်တောင် ရေဆွဲသေး၊ ရေအိုးလည်း ရွက်ရသေး၊ ဒီမှာက ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းလေး ဖွင့်လိုက်တာနဲ့

ရေက ဝေါဆို ပုန်းထဲဆင်းကျလာတာ၊ မပင်ပန်းပါဘူး ကိုကိုကြီးရ၊ ဒေါ်ကြီးကလည်း မှာလိုက်တယ်၊ ကိုကိုကြီး ကို လုပ်ကိုင်ကူတဲ့”

ဟု ပြောကာ ရေပန်းကိုင်မှာ ချည်လာသည့် ပိတ်ကြမ်းတစ်စကိုယူ၍ ရေပန်းထဲနှစ်ကာ ကြမ်းတွေတိုက်ချေတော့ ကံယုံ မနေသာ။ အတင်းဆွဲလှ၍ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြမ်းတွေတိုက် ချတ်ပွတ်ဆေးရပြန်သည်။ နောက်တော့လည်း အဝတ်စကို ဘေးချ၍ ရေပန်းထဲမှရေကို လောင်းချ။ တံမြက်စည်းကြမ်းနှင့် လှည်းချလိုက်တော့လည်း သိပ်မပေကျလှသောကြမ်းသည် ဖွေးစင်ခြင်း နှိုးရောက်၏။ ဒီတော့လည်း ရေစိုအဝတ်စကို ရေစင်အောင်ညှစ်၍ မိပုတု ကြမ်းတွေကို လိုက်ပွတ်ပေးသည်။ တားမရသည့်အဆုံး ကံယုံ ငြိမ်ကြည့်ပေးလိုက်ရသည်ပါပဲ။

“အိမ်မှာက မမလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ မိပု လန့်တာသိလား၊ မမလေးက ရိုးမှကြိုက်တာ၊ အရင်တုန်းကလေ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ကြီးမယ်ခကို လုပ်ကိုင်ကူဖို့ဆိုပြီး ‘မမကြွယ်ဆိုတာ ရောက်လာသေးတယ်၊ မမလေး ခေါ်ခိုင်းထားတာလေ၊ အဲဒါ မမလေးရဲ့လက်စွပ်ကို မှန်တင်ခုံက ယူခိုးခွားလို့ အလုပ်က ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရော၊ အဲဒါနဲ့ မိပုကို မမလေးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာတဲ့၊ ဒေါ်ကြီးဆီမှာ အမျိုးထဲက ခေါ်ထားချင်တာ မရှိဘူးလားလို့ မေးတော့ မိပုတုရှိတယ်လို့လည်း ဖြေလိုက်ရော ခေါ်လိုက်တော့ဆိုပြီး ဒေါ်ကြီးနဲ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တာ၊ ဒီလည်းရောက်ရော မိပုတုအတွက် အဝတ်အစားကအစ အသစ်တွေဝယ်ပေး ချုပ်ပေးတာ၊

ဒါပေမဲ့ မမလေးက စကားတော့ မပြောဘူး၊ လိုမှပဲပြောတာ၊ ခိုင်းချင်တာရှိမှ ပြောတာ၊ မိပုတော့ ကြောက်တယ်၊ ချစ်လည်းချစ်တယ်”

ဟု ပြောနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ကံယုံကိုကြည့်သည်။
“ဒေါ်ကြီးက အဝတ်နဲ့ပွတ်ဆိုလို့ ပွတ်ပေးတာတော့ ပြီးပြီ၊ ခန်းဆီးသွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ အားလုံးပြီးရင် ပြတင်းခန်းဆီးလာယူတဲ့၊ ဒေါ်ကြီး မှာထားတာ”

မှာထားတာကို တရွေ့မကွာ အားလုံး အတိအကျ လုပ်ပုံတော့ရသည်။ ခုန်ပေါက် ခုန်ပေါက်ဖြင့် မိပုတုနောက်တစ်ကျော့ ပုန်းညက်မြိုင်သို့ သွားပြန်၏။ မကြာလိုက်။ ခန်းဆီးခေါက်လေးပိုက်၍ ရောက်လာပြန်သည်။ ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးနှင့် တန်းလျားနေရာလေးကို ကူးဟယ် သမ်းဟယ်နှင့် ဤကလေးမချွေးလေးပင် စိုနေပြီ။ ဂျပန်ဆံတောက်ပုံ ဆံပင်လေးမှာ ကလစ်လေးထိုး၍ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ပန်ထားသည်။ ပါးကွက်ကျားလေးကတော့ ချွေးကြောင့် ကွက်ကျားကျားလေး ဖြစ်စပြုနေပြီ။ သဘောကောင်းလေးဆိုတာ ကြာလေသို့လာရလေ။ အလှကြိုက်လေးလည်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ဤကလေးမလေးအတွက် ကလစ်လှလှလေး ဝယ်ပေးမည်ဟု စေတနာက ရင်မှာဖြစ်ထွန်းနေပြီ။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မိပုတုကို တန်းလျားလေးမှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ရှိရာ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ အိမ်နောက်ဘက်မှပတ်၍ ကံယုံ သွားခဲ့ကာ ဒေါ်ကြီးထံမှ တူတစ်လက်နှင့် သွပ်နန်းကြီးခွေလေး သွားတောင်တော့ ဟင်းချိုရည်အိုးထဲ ဟင်းရွက်စိမ်းတွေ ခပ်ထည့်ပြီးတာနဲ့

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ စတိုခန်းလေးထဲမှ သွားယူပေးပါ၏။ မီးဖိုဆောင်သို့လျက် စတိုခန်းတစ်ခန်းလည်း ရှိနေသည်။

“ကိုကိုကြီးကလည်း မိပုကို ပြောရောပေါ့၊ အဲဒါတွေ မိပုသွားယူလာပေးလို့ ရတဲ့ဥစ္စာ၊ အလကား အပင်ပန်းမလို့”

ဟု ဝရန်တာနေရာလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းဖျင်းချင်းလေးဖြင့် ရပ်နေသည့် မိပုတု ဆီး၍ပြောတော့ ကံယုံမြီးသည်။

“ဟဲ့၊ ဤကလေးမလေးနှင့်တော့ အဖော်ရမည့်သဘောရှိသည်။

အိမ်ရင်းကောင်းလေး ဆိုတာကိုလည်း ပို၍သိလာနေရသည်။

“ညည်းလေးက အလိမ္မာလေးပဲ၊ အေး ... ငါ့အတွက် ညီမလေးတစ်ယောက် ရလိုက်တာပဲပေါ့၊ ကဲ ... ကိုကိုကြီးသံရိုက်မယ်၊ ပြီးရင် သွပ်နန်းကြီးတွေ အလောတော်ဖြတ်ပြီး ခန်းဆီးတပ်ကြီး လုပ်လိုက်မယ်လေ၊ ဒေါ်ကြီးက သွပ်နန်းကြီးဖြတ်ဖို့ ပလာယာကို သတိတရနဲ့ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်တာကွ”

ကံယုံ ပြောသည်။ ပြတင်းမှာ တစ်ချက်သွားရပ်ကာ သွပ်နန်းကြီးကို ပြတင်းအကျယ်နှင့် အလောတော်တိုင်း၍ ဖျတ်ပလာယာဖြင့် ဖြတ်လိုက်တော့ မိပုတုမှ ..

“ပုန်းညက်မြိုင်မှာဖြင့် ဟောလိုဆွဲပြီး ပိတ်လို့ ဖြန့်လို့ရတဲ့ ခန်းဆီးစစ်ကြီးတွေ ရှိတယ် ကိုကိုကြီးရ၊ ဟောလို လက်နဲ့ ကြိုးကိုဆွဲလိုက်ရင် စစ်ကြီးဆွဲစေသလို ကျနေရော၊ လျှော့ဆိုစပြီး နှစ်ဖက်စေ ခန်းဆီးကြီး ပိတ်သွားတာ၊ ဟောလို ဆွဲလိုက်ရင် ကားခနဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် စသွားပြီး ပြတင်း

ပေါက်တစ်ဖက်ဆီကို ခန်းဆီးက ရောက်ရောက်သွားရော၊
ဒီလိုသွပ်နန်းကြီးမျိုး မသုံးဘူး သိလား။”

ဟု ခြေလေးစင်း၍ နံရံကို ကျောမှီထိုင်ရင်း စတင်
၍ သူဌေးအိမ်က ခန်းဆီးကိစ္စကို သိသမျှ ပြောပြနေသည့် မိပုတု
ကို ကံယုံ ပြီး၍ကြည့်ပါ၏။ ဘာမျှတော့မပြော။ ချမ်းသာတဲ့အိမ်
က ပြတင်းပေါက်နဲ့ လူဆင်းရဲနေတဲ့ နေရာက ပြတင်းပေါက်
ဘဝချင်းမတူဘူးကွဟု ပြော၍ကောင်းသည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။
ကလေးစိတ်ဖြင့် မိပု လျှာချောင်နေလျှင် သူဌေးအိမ်ကြီးရှင်စိတ်
ထဲ မကြိုက်ပဲ ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသည်လေ။ ခြောက်
တကယ်တော့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် နေထိုင်သည့် ဤတန်းလျှာ
နေရာမှာ ပြတင်းခန်းဆီးတွေ ဘာတွေကို သွပ်နန်းကြီးဖြင့် ခန်း
ဆီးကြီးလုပ်ကာ သံရိုက်၊ ပြတင်းပေါင်တစ်ဖက်စီမှာ နန်းကြီးကို
လိမ်ခွေရစ်၍ တပ်လိုက်ရသည့် အခြေအနေမှာပင် အတော်ကြီး
သားနားနေပြီ မဟုတ်ပါလားလေ။ မကြာလိုက်။ တူတစ်လက်
သံချောင်းအားကိုးဖြင့် တဒိုင်ဒိုင်သံရိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွေမှာ
ခန်းဆီးတွေ နန်းကြီးတစ်ဖက်စီမှာ လိမ်ခွေထိန်းချည်ပြီး တပ်လိုက်
တာမို့ အခန်းလေးက အပြာရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေပါသော ချည်
သားခန်းဆီး စိမ်းမြမြလေးတွေဖြင့် အမြင်ထဲ လှပလာနေပြီ။

“ပန်းပင်တွေ အရင်ရေလောင်းလိုက်မယ် မိပုရေ၊ ပြီး
ကိုကိုကြီး အိမ်ခဏပြန်မယ်၊ ဟိုကပိုင်သမျှပစ္စည်းတွေ
တွေ သယ်လာလိုက်မယ်လေ၊ ကဲ ... ကိုကိုကြီးကိုလိုက်
ပြ၊ ဘယ်မှာရှိသလဲကွ၊ ပန်းပင်ဖျန်းရမယ့် ရေပိုက်ရိုက်
နေရာ”

ကံယုံ ပြောတော့ မိပုတု ခြေပေါလက်ပေါ စရိုက်
တန်လေးဖြင့်ပဲ စိတ်ပါလက်ပါလေး ရေဖျန်းပိုက်ရှိရာကို လိုက်
ပြသည်။ ရေဖျန်းပိုက်ဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲမှပန်းတွေကို ရေဝအောင်
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကံယုံ ဖျန်းပြီးမှ ဒေါ်ကြီးမယ်ခထံသို့ ကံယုံ
သွားသည်။ ဒေါ်ကြီးပေးသည့် ကားသော့ကိုယူကာ ဂိုဒေါင်ထဲမှ
ဆုတ်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်က ငှားနေသည့် အိမ်တန်းလျား
နေရာလေးသို့ပါ။ ရောက်တော့လည်း ဘာမျှသိပ်မကြာလိုက်ရ။
ဒိုင်သမျှပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကားနောက်ခန်းမှာတင်။ တချို့ကိုလည်း
အိမ်နီးချင်း ဘာဘာမြိုင်၏အိမ်လေးသို့သွားကာ ဒေါ်ကြီးလှိုင်ကိုပေး
ခဲ့ပါ၏။ အဘမြိုင်၏ကျေးဇူးက ကြီးလှသည် မဟုတ်ပါလားလေ။
ချက်စား ပြုတ်စားဖို့ မလိုသည်မို့။ လျှပ်စစ်မီးဖိုလေးနှင့် မီးသွေး
မီးဖိုငယ်လေးကိုလည်း ပေးခဲ့သည်။ အိုးခွက်တချို့ကိုလည်း ပေး
ခဲ့သည်။ များများစားစားမရှိသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်လေးတွေ
လည်း ပေးခဲ့သည်။ အဘ၏ဇနီးဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြီးလှိုင်ကဖြင့်
အားနာရှာပါ၏။ ကံယုံ ဇွတ်ထားခဲ့ရခြင်းပါ။

အိပ်ရာလိပ်နှင့် သင်ဖျူးဖျားလေး ပါလာသည်။
သောက်ရေအိုး ပါလာသည်။ အဝတ်အစားထည့်သည့် သံသေတ္တာ
ဆစ်လုံးပါသည်။ ရေချိုးသည့်ဖလားလေးနှင့် ဆပ်ပြာခွက်။ ပြီးတော့
သွားတိုက်ဆေးနှင့် သွားတိုက်တံ။ ဆွဲခြင်းလေးတစ်လုံးထဲမှာ
လေးရော ဆပ်ပြာခွက်ရော၊ သွားတိုက်ဆေးနှင့် သွားတိုက်တံ
လေးရော။ အားလုံး ထည့်လိုက်တာနှင့် ကိစ္စက ပြတ်နေပြီ။
ကံယုံ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း ရယ်ချင်စိတ် ဖြစ်လာရပါ၏။

“သားသားနားနားကြီးကို ဖြစ်လို့ပါလား၊ ဟိုင်းလတ်ကြီး ပစ္စည်းလာသယ်သတဲ့၊ ဆွဲခြင်းတစ်လုံး၊ ရေတစ်အိုး၊ ဆေးရေခွက်လေးတစ်ခွက်၊ အိပ်ရာလိပ်လေးတစ်လိပ်၊ သင်လိပ်လေးတစ်လိပ်နဲ့ ငါ ပြန်ရပြီ၊ အိမ်ခန်းကိုလည်း အရှင်ကို အပ်ခဲ့ရပြီ၊ ကံယုံ ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ ပစ္စည်းကတိုလီမှတ်စလောက်ပဲ သယ်လာရသကဲ့၊ ဆင်းရဲသားအပြောင်းတာ တယ်အပင်ပန်း သက်သာပါလားနော်”

ဟု တွေးမိကာ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ လွတ်ကြည်စင်လွန်းစွာပဲ ရယ်ချလိုက်မိရပါပြီ။ နေရာသစ်တန်ခိုးသွားနေရသည့်ဟု ခံစားနေရရင်းမှ ဘဝသည်လည်း အသစ်တစ်ဖြစ်လာရသည်သို့ ခံစားဖြစ်ပြန်၏။ ဟုတ်သည်။ အလှပြင်မှု မမလေး ကျောယုစံထံမှာ ရှိနေရစဉ်ခိုက် သေဆုံးသူတို့၏မျက်ဖြူဖြူမျောမျောတွေကို ကြည့်နေခဲ့ရပါသည့် ဘဝတစ်ခု။

ပြီးတော့ ... မမလေး၏ ကျောဒေဝီမှာလာ၍ ပြင်ကြပါသည့် လူချမ်းသာ။

နောက် အလယ်အလတ်တန်းစား အလှကြိုက်ကလေးများ။ လူ့အလွှာတော့ နည်းနည်းစုံသည်။ အများအားကတော့ အရမ်းကိုချမ်းသာသည့်သူများ ဖြစ်ကြတာကများပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးတို့သည် အသက်ရှိနေသော အရပ်လေးများမှ လှလှပပလေးတွေ ဖြစ်နေကြလျက်။ အလှပြင်ရင်းလည်း လာကြသည်ပါပဲ။

ဪ ... ခုတော့ ... ထိုအလှမျက်နှာများနှင့် ဝေးရပြီ။ သီးခြားအလုပ်တစ်ခုဆီသို့ ကံယုံ ဆိုသည့် လူက

ယောက် ရောက်ရတော့မည်။ သေသူ၏ အလှမျက်နှာများကိုလည်း မြင်ရတော့မှာမဟုတ်။ ရှင် သူတို့၏မျက်နှာများကိုလည်း မြင်ရတော့မှာမဟုတ်။

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင်သူရဲ့အလှမျက်နှာဆိုတာတော့ မြင်နေရမှာပေါ့ ကံယုံရ၊ အလှလာပြင်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တစ်နေ့တစ်နေ့ မြင်နေရတာမျိုးမဟုတ်တော့တာကို ပြောရမှာပေါ့ကွ၊ ပုန်းညက်မြှိုင့်မှာလည်း မမလေး မင်းစိုးသာလည်း လှတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ဖူးငုံဆိုတာကလည်း လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့က ရှင်နေတဲ့ အလှမျက်နှာတွေပဲ မဟုတ်လား”

ဟု စောစောက တွေးနေသည့်အတွေးကို သူ့ဘာသာ အကန့်လိုက် ပြန်ပြင်နေမိသည်။

“ဘယ်လောက် ညည်းငွေစရာကောင်းခဲ့သလဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ အလှပြင်ဖို့လာကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အလှပြင်နေသမျှကို ငါက ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့သူအဖြစ် ရှိခဲ့ရတာပေါ့၊ ကျောဒေဝီမှာ အသင့်ထိုင်စောင့်နေရင်း မမလေး ကျောယုစံ လိုတာခိုင်းတာတွေ ပြေးလုပ်ပေးရ ပြေးဝယ်ပေးရ၊ မမလေး ပို့ခိုင်းတာကို လိုက်ပို့ရနဲ့ ရှိခဲ့ရတဲ့ဘဝဟာ ... ရောင်စုံအလှ မျက်နှာတွေနဲ့ နေ့တိုင်းဆုံကြုံနေရင်း ပျင်းရိညည်းငွေဖို့ကောင်းတဲ့ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ဖြတ်သန်းမှုတွေအဖြစ် ငါ ရှိနေခဲ့ရတာ၊ ခုကျတော့ ငါဟာ ဒီရိုင်တာအဖြစ် မမလေးမင်းစိုးသာကို လိုက်ပို့ရမယ်၊ အားလပ်ချိန်မှာ ပန်းခြံကိုပြုစုနိုင်မယ်၊ ရေဖျန်းနိုင်မယ်၊ ပန်းတွေ

စိုက်နိုင်မယ်၊ လေအိုးချာတိတ်မိပုတုနဲ့လည်း စကားပြော
နိုင်မယ်၊ ဘာဘာမြိုင်နဲ့လည်း ငါ အနီးတကပ်နေရမယ်၊
ဘယ်လောက် အိမ်ကောင်စုဆန်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ငါရောင်
ရတော့မလဲ”

ဟု ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းဖြင့် ကံယုံ တွေးကာ နေ
သည်ပေါ့ပါးလာသည်။ ရွှင်ဖျလာသည်။ နီးကြားတက်ကြွခြင်းဖြင့်
လူသည် လန်းဆန်းနေသည်။

ပုန်းညက်မြိုင်သို့ရောက်တော့ မိပုတု ပြေး၍ ခြံတံခါး
လာဖွင့်ပေးပါ၏။ ကားကို သစ်ရိပ်အောက် ရပ်လိုက်ကာ အိပ်
လိပ်ကို ကံယုံ ထမ်းတော့ မိပုတု ဖျာလိပ်လေး သယ်လာသည်။

“ပစ္စည်းကလည်း နည်းနည်းလေးရယ်”

ဟု မိပုတု လေသံတော့ ပစ်လိုက်သေးသည်။ ဧည့်
ခန်းနေရာလေးမှာ အိပ်ရာလိပ်ကို ကံယုံ ချစဉ်ခိုက် မိပုတုကလည်း
ဖျာလိပ်လေးထောင်သည်။ နောက်တစ်ကျော့ ကံယုံ သေတ္တာ
သွားသယ်ကာ မိပုတုက ရေအိုးလေးပိုက်၍ နောက်ကလိုက်လာ
မှာပဲ ခြံရှေ့မှာ ကားဟွန်းသံ ပေါ်လာတာကို မိပုတုကိုကြည့်ကာ

“ရေအိုးချခဲ့၊ တံခါးသွားဖွင့်လိုက် မိပုတုရေ”

ဟု သေတ္တာတစ်ဖက်နှင့်မို့ ကံယုံပြောတော့ မိပု
မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ ...

“အစောကြီး ပြန်လာတာပဲ”

ဟု တစ်ချက်ပြောသည်။ ရေအိုးလေး အသံချစ်
မိပုတု ပြေးတံခါးဖွင့်နေချိန်မှာ သံသေတ္တာတစ်ဖက်ဆွဲ၍ ရေ
တစ်ဖက်ဆွဲကာ အိမ်လေးရှိရာသို့ ကံယုံ သုတ်သုတ်လျှောက်

၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေချ၍ သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့သည်က
ပန်းညက်မြိုင်သို့ပါ။ မမလေးများ ပါလာချေသည်လားမသိ။
ခိုင်းစရာ ပြုစရာရှိလာချေလျှင်လည်း လုပ်ပေးရမည်လေ။ ဒါပေမဲ့
နေ့လယ်ဘက်မှာ အိမ်သို့ပြန်လာလေ့ရှိပုံတော့မရ။ ဘာဘာမြိုင်လည်း
ပြန်လာပုံမရ။ စောစောကပဲ မိပုတု ပြောသည်လေ။ အစောကြီး
ပြန်လာသည်တဲ့။

နေ့လယ်စာပင် ဘယ်သူမှ စားရသေးတာမဟုတ်။
တံကန်တက နေ့လယ်စာ ပြန်လာစားချေသည်လားလည်းမသိ။
ဘာဘာမြိုင်ကတော့ ပြောဖူးသည်။ မမလေးက ရွှေတိမ်ယံဟိုတယ်
မှာပဲ ရုံးလည်းထိုင်။ ဟိုမှာပဲ နေ့လယ်စာစားသည်တဲ့။ သူကား
မောင်းလျှင် နေ့လယ်စာဆိုတာ ဟိုတယ်စာကို စားရမည်တဲ့လေ။
ခဉ္စာက နေ့လယ်ဘက်ကြီး ပြန်လာခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ဒါက
ကိစ္စမရှိ။ အိမ်ရှင်ပဲလေ။ ပြန်ချင်သည့်အချိန် ပြန်လာမည်ပေါ့။
နေထိုင်မကောင်းချင်၍လည်း မမလေး ပြန်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

ဒါမှမဟုတ် ဘာဘာမြိုင်ပဲ နေထိုင်မကောင်းချင်လာ၍
များ သူ့ကိုလူချင်းလဲ၍ ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးဖို့လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။ ဘာထူးသည်လဲလေ။ နောက်နေ့မှာ သူပဲ ကားမောင်းရ
တော့မည်ဥစ္စာ။

ပေါ်တီကိုသို့ ကံယုံ ရောက်တော့ ဘာဘာမြိုင် မျက်နှာ
မကောင်းပဲ အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းဆီမှလည်း
ဝိုယိုသံ။ ဒေါသသံတွေ ကြားနေရသည်။ တစ်ခုခုကို လွှင့်ပစ်
ပေါက်ခွဲလိုက်သံတွေလည်း ဆက်တိုက်ကြားနေရသည်။

ကံယု လန့်သွားရပါ၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီတော့
မသိ။ ကိုယ်က အလုပ်သမား။ ပုန်းညက်မြိုင်မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိနားလည်လိုက်ရင်း နေရထိုင်ရ ကျပ်လာရတာ
လန့်လာရပါ၏။

ဘာဘဲမြိုင် မျက်ရိပ်ပြကာ တန်းလျားရှိရာသို့ ခြေ
လှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဦးဆောင်၍ လျှောက်တော့ ကံယုလည်း
နောက်မှ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လိုက်လာရပါပြီ။

ဝရန်တာနေရာလေးမှာ ဘာဘဲမြိုင် ထိုင်တော့ ကံ
လည်း လိုက်ထိုင်သည်။ ခြေပစ်လက်ပစ်နိုင်သော ထိုင်နေပုံဖြင့်
ဖြင့် ခြေဆင်း၍ အိမ်ထဲရံကို ကျောမှီကာ ဘာဘဲမြိုင် စိတ်မောလဲ
မောကြီး သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ထိုင်ခြင်းပါ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဘာဟု ကံယု မေးရာမှာ
ဘာဘဲမြိုင် ပြောပြမှာတော့ သေချာနေသည်ဟုလည်း နားလည်
သည်။ စောင့်နားထောင်လိုက်ခြင်းက ပို၍အဆင်ပြေမည်။ မျက်
မျက်နှာ ထိန်းမရအောင် ပျက်နေသည့် ဘာဘဲမြိုင်ကို ငေးကြည့်ရင်
ကံယုပါရော၍ စိတ်ထဲမွန်းကျပ်လာသည်သို့ရှိ၏။ တော်ရုံတန်း
ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်နိုင်ဟု ကံယု နားလည်နေမိရပါ၏။
မမလေး မင်းစိုးသာ၏ ငိုယိုသံ။ ဒေါသသံ။ ပေါက်ခွဲပစ်ခေါင်း
နေသည့်အသံ။ ကွဲရှသံ။ အားလုံးကို ကြားခဲ့ရသည်ကိုး
ကိုယ်ရောက်သည့်နေ့မှာ ဖြစ်သည်မို့လည်း ပို၍အနေကျပ်သည်။
စောစောက ကားမောင်းရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်ခဲ့ရလေသကဲ့သို့
သည်လည်း ကြက်လွင့် ငှက်လွင့် ဖြစ်သွားရပြီ။ ကြက်လွင့်
ငှက်ပျောက် ဖြစ်နေရပြီ။

“မိုက်တွင်းနက်တာမှ မထင်မှတ်နိုင်အောင်ပါပဲ ကံယုရာ၊
မမလေး ဒေါသဖြစ်၊ စိတ်ဆိုးစရာပေပဲ၊ အင်း ... ဖူးငုံ
ဆိုတဲ့ သူငယ်မ ဒီနေ့ ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ ကံယု၊ ရွှေ
တိမ်ယံက ရွှမ်းဘွိုင်းလုပ်တဲ့ အလုပ်သမား မောင်စည်သူ
ကျော်နဲ့ လိုက်သွားသတဲ့ကွာ၊ နေ့လယ်စာစားမယ်ဆိုပြီး
ဖူးငုံ ဘယ်မှာလဲဆိုတော့ မရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မမ
လေးက ဖူးငုံကို ရုံးခန်းမှာ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားတာ၊
မမလေးအတွက်လည်း ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ လုပ်ပေးဖို့
လည်း ပါတာပေါ့၊ အဲဒါကွာ အစည်းအဝေး ဒီနေ့မှာ မမ
လေးက ဝန်ထမ်းထဲက အကြီးပိုင်းနဲ့လုပ်တယ်၊ အစည်း
အဝေးခန်းမှာ လုပ်တာ၊ ဖူးငုံက မမလေးရဲ့ရုံးခန်းမှာကျန်
ခဲ့တယ်၊ မှင်သေသေပဲ၊ မမလေး အစည်းအဝေးပြီးလို့
ပြန်လာတော့ ရုံးခန်းမှာ မရှိဘူး၊ ဖူးငုံ ဟိုတယ်ပန်းခြံဘက်
များ ဆင်းနေသလားပေါ့၊ အဲသလိုထင်ပြီး မမလေး ခပ်
အေးအေးနေနေတာ၊ ဖူးငုံကို နေ့လယ်စာစားဖို့အတွက်
မမလေး အခန်းစောင့်ကောင်လေးနဲ့ ခေါ်ခိုင်းတော့မှ ဘယ်
မှာမှကို မရှိပဲ ဖြစ်နေတာ သိရသတဲ့လေ”

ဘာဘဲမြိုင် ပြောကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှိက်သည်။
“အဲဒီတော့မှ မမလေးခမျာ အဆွဲဖွင့်ပြီး မီးခံသေတ္တာသော့
ကိုစစ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်စစ်တော့မှ ပိုက်ဆံအိတ်မရှိတော့တာ
လည်း သိရသတဲ့၊ မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်ကြည့်တော့ အဲဒါတွေ
တော့ မပျောက်ဘူးတဲ့၊ အထဲမှာက စာရွက်စာတမ်းတွေ
ပိုက်ဆံတွေ ရှိတာတဲ့၊ မမလေး ဆိုတာ စိတ်နာလို
ငိုလည်းငို ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းဖြစ် ခံပြင်းစိတ်

လည်းဖြစ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာတာ၊ ဟိုတယ်မှာတော့ ထိန်းရှာပါတယ်။ ဘေးလူမသိအောင်ပေါ့ကွယ်၊ အိမ်ရောက်မှပေါက်ကွဲတာ၊ မမလေး အိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ထင်သလဲ မောင်ကယ့်”

ဟု မေးတော့ ကံယု မဖြေတတ်။ ရင်ထဲမှာ အံ့ဩနေသည်။ ရိုးစင်းအေးချမ်းသော ဖူးငုံ ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာလေးကိုမဲ မြင်ယောင်နေမိရင်းမှ။ ဤမျှလုပ်ရဲလိမ့်မည်ဟုပင် မထင်ရက်နိုင်အောင် ခံစားရတာပဲ ရှိနေသည်။ ကိုယ်က နာစတွေ့သည့်သူ။ ကိုယ်ပင် ဤသို့တွေး၍ အံ့ဩချေလျှင်ဖြင့် တစ်သက်လုံး ယုံကြည်စိတ်ချမိသည့် မမလေးတို့ ဆိုတာ ပိုဆိုးမည်ပေါ့။ ထင်ပင်ထင်ရက်ကြမည်မထင်။ အတွေးထဲမှာပင် ရှိနေမည်မထင်။

ဖူးငုံ ဆိုသည့်မိန်းကလေးသည် ထိုသို့လုပ်၍ ကျေနပ်မှုနဲ့သမျှကို ခြေခတ်၍ ထွက်သွားချေရက်လိမ့်မည်ဟု။

“သိန်းနှစ်ဆယ်တဲ့ မောင်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မမလေးက ဒီနေ့ လက်ဝတ်လက်စားဝတ်ဖို့ ရှိတယ်ဆိုပြီး ငွေထည့်ထားတာတဲ့၊ အားလုံးပါသွားတယ်၊ အဲဒါ အတော်ကြီးကိုဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ မောင်ကယ့်၊ ဖူးငုံ ခိုလှုံလိုက်တာများ ကမ်းကုန်တာပါပဲ၊ မမလေးက ငွေပါသွားတာကို နှမြောတာလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမလေးက အလွန်ချမ်းသာတာ၊ ဒါကို ဖြေယူနိုင်တယ်၊ ဆိုးတာက အဲသလို ကျေးဇူးကန်းသွားတာကို ခံပြင်းတာ၊ မမလေးက ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်ကို ငိုပြီးကားပေါ်မှာပြောတာ၊ ကျေနပ်

ကန်းတာထက် ပိုဆိုးတဲ့စကားမျိုးကို ပြောတာ၊ ဖူးငုံဟာ မမလေးရဲ့မိဘနဲ့ မမလေးတို့ကို စော်ကားသွားတာတဲ့၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျေးဇူးကန်းတာထက် ကျေးဇူးတရားကို စော်ကားသွားတာက ပိုဆိုးတယ်ကွ”

ဟု ပြောတော့ ကံယု ခေါင်းညှိတ်မိသည်ပါပဲ။ ဆုတ်သည်။ စော်ကားသွားခြင်း။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ရောက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ဒီကိစ္စပေါ်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် လာခြင်းမကောင်းတဲ့ လူလို့များ မမလေး မြင်သွားမလား ဘာရာ”

ဟု ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ဘဲ အနေခက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်နာပူစွာ ပြောမိသည်က စိတ်လေးလေးဖြင့်ပါ။

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ ဒီနေ့ မင်းရောက်မလာလည်း ဒီမိန်းကလေး ဒီလိုလုပ်သွားမှာပါပဲ၊ ခက်တယ်၊ ဘာတော့ ရင်လေးတယ်၊ အဲဒီ စည်သူကျော် ဆိုတာက ခပ်လည်လည်ကွ၊ အလုပ်ဝင်တာလည်း တစ်နှစ်ကျော်လောက်ပဲရှိမယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ အပြောညက်တယ်၊ ဆက်ဆံရေးညက်လို့ အများအားဖြင့် တည်းခိုသူတိုင်းက သူ့ကို ဘောက်ဆူးတွေ ဘာတွေတောင် ပေးလိုက်ရအောင်ကို စေတနာဖြစ်ကြရတာကွ၊ အဲသလိုရှိတဲ့ကောင်၊ ခုတော့ ဖူးငုံကို ခိုးပြေးသွားပြီ ငွေလည်းပါသွားပြီ၊ ဘာ ကျိတ်ပြီး အလောတကြီး ဒီကောင်နဲ့ နီးစပ်ရာကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ဒီကောင် အိမ်ပြောင်းသွားတာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ သူ့အိမ်နီးချင်း ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ပြောတယ်၊ အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့လည်း ပြောတယ်၊ ဒီကောင်ရဲ့အလုပ်

လျှောက်တဲ့စာထဲမှာတော့ အိမ်ထောင်မရှိဆိုတာပဲ ပါတာလေ”

ဟု ပြောကာ စိတ်မောပုံဖြင့် ကံယုံကိုကြည့်ကာ...
“ဒီနေ့တော့ အရိပ်သုံးပါး ကြည့်နေကြရမှာပဲ မောင်ကံယုံ၊
မမလေးလည်း ဒေါသနဲ့ ခံပြင်းစိတ်တွေ ပြင်းထန်လွန်း
ပြီး ပင်ပန်းရှာပါပြီ။ ဘာဘဲ ကားနားသွားနေလိုက်ဦးမယ်၊
မောင်ကံယုံ ဒီနေ့တော့ ကားမောင်းမနေနဲ့ဦး၊ ကြည့်ရတာ
မမလေးအတွက် ဆရာဝန်ခေါ်ရမယ် ထင်ပါရဲ့၊ အတော်
ကြီး ရင်ကိုထိအောင် ငိုနေတာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ ဘာဘဲမြိုင် ပေါ်တီကို
အောက်ရှိ ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားစဉ်ခိုက်
ကံယုံ ခပ်တွေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

ဤအလုပ်ကို လုပ်မိသည့်အတွက် မှားချေပြီလားဟု
စတင်၍ တွေးမိလာသည်။

ကိုယ်တွေးထားသည်ကတစ်မျိုး။ တကယ်လတ်တ
လောမှာ ဖြစ်လာသည်က ပုန်းညက်မြိုင်၏ အိမ်တွင်းအပူတစ်ခုကို
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး တိုးနေမိရခြင်း။

ခုမှတော့ ရွေးစရာလမ်းလည်း မရှိပြီ။ နေခဲ့သည့်
အခန်းကိုပင် အိမ်ရှင်ကို အပ်မိခဲ့ပြီးချေပြီကောလေ။ ဝရန်တာ
နေရာလေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း စိတ်ညစ်နေမိရသည်က
ကံယုံပါတည်း။

အခန်း(၃) ဒုတိယ

ခြံဝဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဘာဘဲမြိုင်
ညာဉ်ဆီမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်၏။ ကံယုံကား ရေဆေးနေ
နေမှီ ခြံတံခါးသွားမဖွင့်ပေးဖြစ်တာမို့ ဘာဘဲမြိုင်ကို အားနာစိတ်
ဖြစ်ရသည်။ တကယ်က လူငယ်ဖြစ်သည့်သူပေမို့ ကိုယ်ကပြေးဖွင့်
သင့်သည် မဟုတ်ပါလားလေ။

မကြာလိုက်။ ခြံတံခါးဆီမှ ဘာဘဲမြိုင် မျက်နှာမလှပဲ
ထိခိုက်ပုံကြီးဖြင့် ပြန်လျှောက်လာတာကို မြင်သည်။ ကံယုံကို
ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မှတ်မိစရာတောင် မကျန်ဘူး မောင်ကံယုံ၊ ခြံဝမှာ ဖူးငုံ
ရောက်နေတယ်၊ ကိုယ်ဝန်ကလည်း နေ့စေ့လစေ့၊ သူ့ခင်
ပွန်းသည်လည်း ဆုံးပြီတဲ့၊ ဒုက္ခသုက္ခနဲ့ ပြန်လာလေရဲ့၊
မမလေးကို သွားမေးကြည့်ပါရစေဦးလို့ ဘာဘဲ ပြောခဲ့ရ
တယ်၊ အဲသလို ပြောရတဲ့အတွက်လည်း ရင်ထဲမတောင်း
ပါဘူး ကံယုံရယ်၊ ခမျာ ခိုကပ်အားထားစရာကို မရှိလွန်း

လို့ ဒီကိုစွတ်တိုးပြီး မျက်စိမှိတ် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဘာဘာက သိတာပေါ့။ တော်ရုံအားကိုးရာပျောက်နေပုံမျိုးနဲ့ တော့ ဒီကိုလာရဲရာမှာ မဟုတ်ပေဘူး။”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားတော့ ကံယုံ ရင်ထဲမကောင်း။ ကားရေဆေးနေသည့် ကိစ္စကလည်း မပြတ်သေး။ ရေဖျန်းပိုက်ဖြင့်ဖျန်း၍ ဆေးလည်းဆေး။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် ပွတ်လည်းပွတ်ဖြင့် ပရာဒိုကားရှားညိုရောင်ကြီးကို ဆေးကျောနေရဆဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖူးငုံ တစ်ယောက် ခြံမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရှိနေရှာမှာကိုလည်း သိနေသည်။ နေ့စေ့လစေ့ဆိုသည့်စကားကိုလည်း အာရုံထဲက ဖျောက်မရ။ မိုက်တုန်းက မိုက်ခဲ့ပေမယ့် ခုလို ဒုက္ခအပူဖြင့် အားကိုးရာတစ်ခုအဖြစ် ပုန်းညက်မြိုင်သို့ မမလေးကိုပဲ မှီခိုရာစိတ်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့မှန်း ကံယုံ နားလည်နေမိရပါသည်အဖြစ်။

မမလေး လက်ခံပါမည်လား ဆိုတာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ထင်သည်။ စိတ်ထဲလေးသည်။ ဖူးငုံ ထွက်သွားသည်မှာ တစ်နှစ်နားကပ်ပြီ။ ခုကြားရသည်က ခင်ပွန်းသည်လည်း ဆုံးပါပြီတဲ့။ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆုံးပါးသွားသည်မသိ။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ဖူးငုံပင်လျှင် အရွယ်လေးငယ်ငယ်ဖြင့် မုဆိုးမဘဝ ရောက်ရကာ ပုန်းညက်မြိုင်၏ ခြံတံခါးရှေ့မှာ မျက်နှာသူငယ်ဖြင့် ရောက်လာရချေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ချေမည်မဟုတ်။

ရေဖျန်းပိုက်ကိုပိတ်ကာ ပိုက်ကို သေသေသပ်သပ် ချွတ်ချွတ်သိမ်း။ ကားကို အဝတ်ခြောက်ဖြင့် ကံယုံ ပွတ်နေချိန်မှာ ကြီးမယ်ခ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည်။ ခြံဝသို့လျှောက်ချသည်မို့ ကံယုံ ငေးကျန်ခဲ့ရပါ၏။ ဘာဘာမြိုင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်မို့လည်း ကံယုံ လှမ်းကြည့်မိသည်က ဖူးငုံကိုလက်ခံမည်လား ဆိုတာကို သိချင်စောဖြစ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ အိမ်ထဲတလော့အချိန်မှာ ဖူးငုံ ဆိုတာက ဒုက္ခရောက်နေရသူပေမို့ မမလေး လက်ခံလိုက်သည် ဆိုတာမျိုးကိုပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။ ဘာဘာက ဖြစ်စေချင်တာလောက်ပဲ တတ်နိုင်သည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပုန်းညက်မြိုင်မှဒုက္ခရင်ဘာ။ မမလေး ခွင့်ပေးသည်မို့ တန်းလျားလေးမှာ နေခွင့်ရနေသည့်သူ။ ဝင်၍ ခြံတံခါးဖြင့် ဝင်၊ တိုက်တွန်းခွင့်ဟူ၍ ဖူးငုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ အခွင့်အလမ်းရှိတာ မဟုတ်။ နားစွင့်ရုံသက်သက်။ ဆုတောင်းရုံသက်သက်ပဲ တတ်နိုင်ချေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကံကောင်းတယ် ကံယုံရေ၊ မမလေးကို သွားပြောပြတော့ မျက်နှာထား တင်းသွားပေမယ့် တစ်ချက် ခပ်ကြာကြာပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ နောက်တော့လည်း မယ်ခကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ အင်း ... ကျောချစရာ နေရာတစ်နေရာ အရိပ်ခိုစရာ အဝန်းအစက်လေးတစ်ခုလောက်တော့ဖြင့် ဖူးငုံ ရချေလိုက်ရတာပဲ ကံကောင်းလှပါပြီ။”

ဟု ဘာဘာမြိုင်ပြောကာ ဥယျာဉ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားတော့ သူ ကားကို အဝတ်ချောက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေရင်း ခြံတံခါးရှေ့မှာ ရောက်လာသည်။ ခြံတံခါးဆီမှ ဒေါ်ကြီးမယ်ခနှင့်အတူ မိန်းကလေး

တစ်ယောက် လျှောက်လာတာ။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖူးငုံဟုပင် ထင်စရာမရှိ။ အတော်ကြီးကို ပိန်လွန်းနေသည် မိန်းမတစ်ယောက်။ နီးလာလေလေ။ အဝတ်အစားနွမ်းမောင်းဟောင်း။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဘီးကြော့ကြီး ပတ်ထားလျက် ဆီလူးထားရပုံ မပေါ်သော နီကျောင်ကျောင်ဆံပင်ဖြင့် မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ပိန်ချုံးကျနေသည့် ဖူးငုံကို မယုံနိုင်အောင် ဪ... မယုံရက်နိုင်အောင် ငေးကြည့်မိရသည်ကလည်း ကံယုံပါ။

တစ်ခါလေးမျှသာ မြင်ဖူးလိုက်ရချေလျက် ထိုမျှမှာပဲ ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးဆီမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ချေသော ဖူးငုံဆိုသည့်မိန်းကလေး။ ကံယုံအတွက် အရမ်းကို ကွာခြားလွန်းနေသည့် ရုပ်သွင်နှစ်ခုကို ဆန့်ကျင်ဘက်အရာများဖြင့် ပြည့်ကျနေလျက် မြင်တွေ့နေရချေသည်တကား။ တွေ့ခါစ ဖူးငုံဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် နုနုနုနုနုနုနုလေးဖြင့် ရှိနေလျက် မမလေး၏ နောက်ဆီမှ ကားလေးပေါ် ပါသွားခဲ့သည်။ ယခု တွေ့ရသည့် ဖူးငုံ ဆိုတာက အလှတရားတို့ ခြောက်သွေ့ပျောက်ဆုံးနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်တည်း။ ချုံနဲ့နဲ့ပုံလေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဖူးငုံအတွက်ကတော့ ကံယုံဆိုတာ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ရောက်ရှိလာသည်ဆိုတာလောက်ပဲ ထိုရက်လေးမှာ မြင်ဖူးလိုက်တာမျိုးလေးသာ ရှိခဲ့ရတာမို့ သိပ်ပြီး အာရုံထဲ ကျန်နေပုံမဟုတ်။ ကံယုံကို လှမ်းကြည့်သည်ဆိုရလေးမျှသာ ရှိခဲ့လျက် ဒေါ်ကြီးမယ်၏ လက်မောင်းကိုသာ အားပြုကိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေက ရင်း လျှောက်လာရှာပါ၏။ ဒေါ်ကြီးမယ်ခကလည်း ဂရုတစိုက်ဖြင့် ပေါ်တီကိုကြီးဆီမှ အိမ်အဝင်တံခါးဆီသို့တက်သည့် ကျော့

အင်း လှေကားထစ်များဆီသို့ ဖူးငုံ၏လက်လေးကို မြဲမြဲဆုပ်ဆိုင်၍ ခေါ်သွားပါ၏။

အိမ်ကြီးတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားချေတော့ ကံယုံက ကိုမိုရပ်ရင်း ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ပဲ ငြိမ်သက်နေမိရသည်ပါပဲ။ ဖူးငုံဆိုသည့် မိန်းကလေး ကံမကောင်းလှချေသည်ကောဟု ထိထိခိုက်ခိုက် တွေးမိရပါ၏။ ဘာဘဲမြိုင်ထဲသို့လည်း ခါတိုင်းနေ့များမျှ ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်လုပ်မိတာမျိုးပင် မရှိနိုင်ပဲ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်သည့်ဇာပဲ တိုးဝင်နေသည်။ ဪ... တကယ်တော့ မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးမိခဲ့ရဖူးပါသည် ဖူးငုံဆိုသည့် မိန်းကလေး။

မတန်မရာ မမှန်းသာသည်ပဲဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ပြန်သတိပေးခဲ့ရဖူးသည့် အဖြစ်ကိုဖြင့် ကိုယ်သာသိရချေသည်တည်း။ ထိုရုပ်အဆင်းကအစ ပြိုကျသွားချုံးနေသည့် ဖူးငုံအဖြစ် ရောက်လာတာ မြင်ရချေတော့ ရင်ထဲမချီ။ ကိုယ်မြတ်နိုးမိရပါသည့် မိန်းကလေး ကံအကြောင်းလှသည် ဆိုတာကိုပဲ ကြားချင်မြင်ချင်သည်လေ။

“မောင်ကံယုံ ကားအဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ် လာပြောပါတဲ့”
ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ထွက်၍ လှမ်းပြောချေတာမို့ ကံယုံလှမ်းလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် အိမ်ကြီးတွင်းသို့ ဝင်လာရပါပြီ။ အညံ့ခန်းမမလေးက နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ ထိုင်နေလျက် ဖူးငုံမှာ ကြမ်းခင်းကော်ဇောကြီးထက်မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးတအင့်အင့်ဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေရင်း ထိုင်နေတာကို အဆင်သင့် မြင်ရပါပြီ။ ဖူးငုံ၏လက်အစုံက ပူးယက်၍ ကုန်တော့သည်ဟန်။

ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်နေသည့် မမလေးကလည်း ဟိုတယ်သို့သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့်နယ် အဝတ်အစားကအစ လှလှပပ ကြော့ကြော့စင်စင်လေး ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်အဆင်းလှသည့် မမလေးသည် ဖူးဖူးဥဥလေးဖြင့် ကျက်သရေရှိရှိ လှနေသည် မှာ ဖူးငုံ၏ ခြောက်သွေ့ပိန်ကျနေသည့်ဟန်ကြောင့် ပို၍ပင် ထင်ထင်းပပ ရှိလာသည့်အဖြစ်။

မမလေးကလည်း ခပ်ယိုယိုဝင်လာသည့် ကံယုံကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှေ့မှာ လက်အုပ်လေးချီလျက် ငိုနေပါသည့် စူးငုံကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ကားအသင့်ဖြစ်ပြီလား ကိုကံယုံ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

ဟု ဖြေစဉ်ခိုက် တစ်ချက် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ ဖူးငုံကိုကြည့်ကာ ...

“မချောမွေ့တဲ့လမ်းကို ရွေးပြီးလျှောက်တဲ့သူဟာ ခလုတ်တော့ အနည်းဆုံး တိုက်မှာပဲ မိငုံ၊ ခု ညည်းရွေးတဲ့လမ်းက မချောမမွေ့လမ်း ဖြစ်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ ဆူးတွေပြည့်တဲ့လမ်း၊ လမ်းဆုံးမှာ မီးတွေလွှမ်းနေတဲ့လမ်း”

မမလေး ပြောနေတော့လည်း ဖူးငုံ ခေါင်းလေးချရင်း မျက်ရည်သာ ဖြိုင်ဖြိုကျနေသည်။ အမှားတစ်ခုသည် ဆိုးဝါးသော အလှည့်အပြောင်းကြီး တစ်ခုကို တန်တန်ရာရာ ဖြန့်အပ်နှင်းလိုက်ချေသည်ဆိုတာ ဖူးငုံလည်း သိနေချေသည်သာ။

မမလေး၏အကြည့်က စူးစူးရှရှ နိုင်နေသည့် ပြီးတော့ အေးစက်ခါးသီးလွန်းနေသည်။ မကြည်ဖြူသည့် အေး

သက်တွေကလည်း မျက်နှာထက်မှာ သိုဝှက်ခြင်းမရှိစွာပဲ မိုးကျနေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေက ငါ့အတွက် အဖော်ရအောင် ... မိဘမဲ့ဖြစ်တဲ့ ညည်းလည်း အားကိုးရာ အရိပ်တစ်ခုရှိအောင်ဆိုပြီး ဒီကိုခေါ်ထားခဲ့တာ ညည်း အသိပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ မရှိကြတော့ပေမယ့် အဲဒီကျေးဇူးဆိုတာကိုတော့ ညည်းမမေ့အပ်ပါဘူး၊ ညည်း စာရှိတ္တကောင်းပေတယ်ဆိုပြီး ရွှေတိမ်ယံမှာ ညည်းကို ငါခေါ်ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ငါ့ရုံးခန်းမှာ ရှိစေခဲ့တယ်၊ ငါ့အတွက်လည်းအဖော်ရအောင် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ ငါ့အမှားပဲ၊ ငွေတွေသိန်းနဲ့ချီပြီး ပါသွားတာကို ငါစိတ်ထဲမနာဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ နာအောင်လုပ်တာကို နာရမှာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောမယ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဆုတ်ဖြိုလိုက်တဲ့ ကျေးဇူးကန်းမှုဆိုတာကို ပြန်ဖာလို့မရဘူး၊ ညည်း ကျေးဇူးကန်းသွားတာကို ငါ နာတာ မိငုံ”

မမလေး အဲခဲ၍ပြောတော့ ဖူးငုံ မျက်ရည်တွေ နှစ်သေသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ရင်ကိုဖွင့်ချလိုက်သည့်နယ် ငိုချပစ်လိုက်ပါပြီ။

“အင် သူနဲ့လိုက်သွားတော့မယ် ဆိုတော့ မမလေးရဲ့အဆွဲမှာ အင်လက်ဝတ်လက်စားကအစ ထည့်ခဲ့တာပါ၊ သူလည်း မြင်ပါတယ်၊ အင် မျက်ရည်လည်းကျနေတာပါ၊ အဲဒါ မျက်နှာသစ်မယ်ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတုန်း အင် မျက်ကွယ်လည်းဖြစ်ရော အင်လက်ဝတ်လက်စားတွေရော

မမလေးရဲ့ ပိုက်ဆံတွေရော သူ့ယူခဲ့တာပါ။ အဲဒါတွေကိုလည်း သူ့အိမ်ရောက်ပြီးမှ ငွေတွေအရမ်းသုံးဖြုန်းနေတဲ့သူကို မသင်္ကာလို့ မေးကြည့်တော့ သူက ရယ်တယ်လေ။ အင်္ဂုလက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း သူ ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီတဲ့။ ပိုက်ဆံတွေလည်း ယူလာတယ်တဲ့။ ကျွန်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့သားမယားကိုလည်း ခေါ်ထားတော့မယ်တဲ့။ အဲသလိုပြောတာ တကယ်လည်း သူ့ခေါ်ထားတော့တာပါပဲ မမလေးရယ်။ အင်္ဂုမှာ သူ့မယားရဲ့ အပြုစုခဲ့ပြီး ကျေးကျွန်လို နေခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီငှားနေတဲ့အိမ်လေးထဲမှာ အင်္ဂု ကျွန်လိုနေခဲ့ရတာပါ။ မမလေးရဲ့ ငွေတွေ ဘယ်လောက်တောင် ယူခဲ့တာလဲလို့ တစ်နေ့မှာ အင်္ဂုသိချင်လွန်းလို့ မေးတော့ သိန်းနှစ်ဆယ်တဲ့။ အင်္ဂု ငိုတော့တာပဲ။ ရန်လည်း ဖြစ်မိတော့ သူကလည်း ပါးနားတွေရိုက်။ သူ့မယားကလည်း ရိုက်နဲ့ ဘေးအိမ်ထဲဝင်ဆွဲလို့ တားလို့ အင်္ဂု သက်သာခဲ့ရတာပါ။ မျက်နှာတွေ ညိုမည်းကုန်တဲ့အထိပါ။ ဘေးဘက် အိမ်နီးချင်းက ပြောပါတယ်။ မိုက်လိုက်တာတဲ့။ ဒီလိုလူရိုင်းနောက်ကို မဆင်မခြင် လိုက်လာရသလားတဲ့။ သူတို့မရှိတုန်း အင်္ဂုကို ပြောလည်း ပြော၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ပါလားလို့ ပြောတော့ အင်္ဂု ခေါင်းပဲခါခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ အင်္ဂု ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီ။

ဖူးငုံ ငိုယိုပြောနေခိုက် မမလေး အဲခါမျှ နားထောင်နေသည်။ စာခြောက်ရပ်ငယ်လေးလို့ ဖြစ်နေသည့် မွဲခြောက်ပိတ်လွန်းနေသော ဖူးငုံကိုလည်း မမလေး ကြည့်သည်။

“ငိုတာရပ်တော့ မိငုံ၊ နားချေတော့၊ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ... သူ့ကို ဒေါ်ကြီးနေတဲ့ နောက်ဖေးခန်းက လွတ်နေတဲ့အခန်းဆေးခန်းမှာ ထားပေးလိုက်ပါ။ အရင်လိုတော့ ညည်းအိမ်ပေါ်ထပ်က ညည်းအခန်းမှာ ပြန်နေခွင့်တော့ မရှိဘူးအင်္ဂု၊ သူ့ကိုရေမိုးချိုးခိုင်း၊ အပေါ်ထပ်က သူ့အဝတ်အစားတွေကိုယူပြီး အောက်ထပ်အခန်းမှာပဲ ထားပေးပါ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ၊ ကဲ ... မိငုံ၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့နော်၊ စုတ်ပြတ်သပ်နေတဲ့ ဒီပုံကြီးနဲ့တော့ ငါ့အိမ်ကျက်သရေမဲ့အောင် မနေစေချင်ဘူး၊ ညည်းကို လက်မခံပြန်ရင်လည်း ကိုယ်ဝန်ကြီး တမော့မော့နဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ရှိနေမှာမို့ ခဏတော့ နေခွင့်ပြုမယ် မိငုံ၊ ကလေးမွေးပြီးရင် ညည်း တစ်နေရာမှာ ရှာဖွေပြီး နေဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်၊ ဤဗီမေကောင်းတဲ့ ညည်းကိုရော၊ ညည်းကမွေးလာမယ့် ကလေးကိုရော ငါ ရှာမကျွေးနိုင်ဘူး မိငုံ၊ ဒီလောက်လိုက်လျောပေးတာကိုပဲ ညည်းကံကောင်းလှပြီမှတ်ပါ၊ ညည်းဟိုကောင့်ကိုယူပြီး လိုက်သွားကတည်းက ညည်းဘဝ ညည်းကျောင်းနဲ့ပြီ မဟုတ်လား။”

ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ ဖူးငုံ မော့ကြည့်ကာ လက်အုပ်ချီထားသမျှ ဦးချကန်တော့ရှာပါ၏။

“ဒီလောက် နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင်ပဲ အင်္ဂု ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ မမလေးရယ်၊ ကလေးကို လုံခြုံတဲ့အရိပ်၊ အမိုးအကာရှိတဲ့ အရိပ်မှာ မွေးခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ မမလေးရယ်၊ အင်္ဂုမိုက်ပြစ်နဲ့အင်္ဂု ဟိုမှာ ကြိတ်မိုက်နေခဲ့တာပါ။

ကိုစည်သူကျော်လည်း အရက်ဝိုင်းမှာ စကားများပြီး ဖြစ်ရာက ခားထိုးခံရတော့ ဇာတ်သိမ်း၊ သူ့မိန်းမကလည်း အငုံ့ကို တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး အတင်းနှင်ချ၊ ဒီကလေး ဖွားခါနီးကြီးမှာ အငုံ့မှာ အားကိုးရာလည်းမရှိ၊ ကံဆိုး ခိုးမှောင်ကျပြီး မမလေးဆီကို အားကိုးကြီး ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဟိုမှာနေခဲ့ရလေသမျှ ဘယ်လောက်ဒုက္ခကြီးခဲ့တယ် ကျွန်လို့နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အငုံ့ကိုမြင်ရင် သိသာနေပါမယ်။ မမလေးရယ်၊ အငုံ့အပြစ် အငုံ့ခံနေရချိန်မှာ ရင်လေးလေး ပါရောပြီး ဒုက္ခခံနေခဲ့ရရှာတာပါ။ လူ့ဘဝမရော ခင်ကတည်းကိုက ဒီကလေး ဒုက္ခနဲ့အတူ နေနေရတာ ရှင်”

ဟု ရင်ကွဲသံလေးဖြင့် နောင်တမျက်ရည်တွေ ကျနေတော့ မမလေး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ စိတ်ထဲနာကြည်မှု ရချေသမျှ တင်းချင်နေသည့် မျက်နှာထက်မှာလည်း ကြင်နာမှု ကတိုးဝင်လာပါ၏။ ငယ်ကတည်းက တူတူနေခဲ့ကြသည်ပဲ။ ကြာရှည် ရင်ထဲတင်းမာထားနိုင်ပုံမရ။

“ကိုကယ့် ... ဒီနေ့ မမလေးပဲ ကားမောင်းပြီး ဟိုတယ် သွားလိုက်တော့မယ်၊ ဟိုမှာ ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ရှိနေတယ်။ ကိုကယ့် ဒီမှာနေခဲ့တော့၊ သူနေဖို့ အောက်ထပ်ကအခန်းကို ဒေါ်ကြီးမယ်ခန့်အတူ ရှင်းလင်းကုသပေး အပေါ်ထပ်က ဖူးငုံရဲ့ခုတင်ကိုလည်း အောက်ထပ် အခန်းထဲရွှေ့ပေး၊ အဝတ်အစား ဗီရိုကလည်း ဘာနဲ့အချပေးပါ၊ မိပုတုလည်း ဝိုင်းလုပ်ကူပေးလိုက် ကြားလာ

ဖူးငုံ အရင်ဆုံး လုပ်ရမှာက တစ်ခုခု စားလိုက်ဖို့ပဲ၊ ဒေါ်ကြီး သူ့ကို စားသောက်ဖို့ လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး၊ လူက ဖြူဖပ်ဖပ် ဖြစ်နေပြီ၊ အဝတ်ဝတ်အပြတ်ပြတ် နေခဲ့ရတာ ဖွင့်ပြောဖို့တောင် မလိုဘူး မိငုံ၊ ရေမိုးချိုးဖို့လည်း မမေ့နဲ့၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေ၊ ကြားရဲ့လား”

ဟု နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ်ဝန်သည်ကို နားနားနေနေ နေနိုင်ဖို့ စိမ့်ပေးလာသည်က မမလေးပါ။

မမလေး စကားကြောင့် ဒေါ်ကြီးမယ်ခလည်း အခန်းထောင့်မှာရပ်ရင်း မျက်နှာကြီး ကြည်လင်လာလျက် ဝမ်းသာရှာပါ၏။ ကံယုံလည်း ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားရသည်ပါပဲ။ ဖူးငုံကတော့ မမလေး၏ ဒူးအစုံကို သိမ်းကျုံးဖက်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ...

“အမိုက်မ အငုံ့ကို မမလေး သံယောဇဉ်ကျန်နေသေးတဲ့ အတွက် အငုံ့ ရင်ထဲမချီလိုက်တာ မမလေးရယ်၊ တကယ်က အငုံ့ဟာ ဒီလိုနေရာနဲ့ မတန်တဲ့ အမိုက်မပါ မမလေးရဲ့၊ အမိုက်မပါ”

ဟု စိတ်ကိုလွှတ်ကျ၍ ချုံးချုံးချင့်တော့ မမလေး ရပ်နေရင်း မျက်ရည်ဝဲသည်။ စိတ်ကို ပြန်ဆယ်ယူဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ကာ ...

“အေးလေ ... ကိုယ်မိုက်တဲ့ဒဏ် တန်အောင်ခံရတာကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်တယ် အငုံ့၊ ကဲ ... မမလေး သွားမယ်၊ ကိုကယ့် အခန်းကို သေချာလုပ်ပေးလိုက်ပါ၊ ဘာဘဲမြိုင်ကလည်း အသက်ရနေပြီဆိုတော့ လူငယ်ဆိုလို့ ကိုကယ့်ပဲရှိတာ၊ သေချာလုပ်ပေး ရှင်းပေးလိုက်နော်”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ဆိုဖာထက်မှာ ချထားသည့် လက်ပွေ့အိတ်ကိုယူကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်သွားတာမို့ ကံယုံ ပြေးကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပါ၏။ မမလေး ဝင်ထိုင်သည်။ ဟန်ကိုက ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးဟန်။ မမလေးမှာ တော်ဝင်မင်းသမီးတစ်ပါးဆန်သော မဟာဟန်ရှိသည်။ အရှိန်ဩဇာဟန်ရှိသည်။ ဤနေ့မှာ ဖူးငုံ ရောက်လာတာမို့ ဖူးငုံအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကံယုံကို တမင်ထားပေးခဲ့ကာ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ဟိုတယ်သို့ သွားသည့် ဤအဖြစ်တစ်ခုသည် ဖူးငုံ အပေါ်မှာ မမလေး တကယ်တမ်းကျတော့ ပစ်မထားရက်ဆိုသည့် အတွင်းစိတ်တစ်ခုကို ဖွင့်ချပေးလိုက်တာနှင့်မခြား။

ကံယုံ မမလေး ဝင်လိုက်ပါသည် ကားတံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ တရိုတသေလေး ခါးညွှတ်၍ ရပ်လိုက်ပါ၏။

မမလေး၏ မျက်ဝန်းမှာ ကျေနပ်ရိပ်ကို ကံယုံမြင်သည်။ ထိုသို့ တရိုတသေ မမလေးအပေါ် ကံယုံ ဂရုတစိုက်ထားတာကိုလည်း မမလေး ကျေနပ်ပုံရသည်။

ကားက ငြိမ်ခနဲထွက်၏။ ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ ကံယုံ ခပ်သုတ်သုတ်မြက်ခင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ပြေးရပါ၏။

၁၉ အခန်း(၄) ချီ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့အေရယ် အင်္ဂုကို မမလေးက ပုန်းညက်မြိုင်မှာ နေခွင့်ပြုထားတာကိုက ကံကောင်းလှပါပြီ။ နေ... နေ ... ဒေါ်ကြီးပဲ လုပ်ပါ့မယ် အင်္ဂုရယ်၊ ငိုက်ကြီးတအင် အင်္ဂုနဲ့ ထိုင်ရ ထရ ခက်ပါဘိသနဲ့။”

မီးဖိုဆောင်ဆီမှ စကားသံက တံခါးခန်းဆီးအကွယ်သို့ ကံယုံကြားနေရပြီ။ မမလေးလည်း အိမ်မှာမရှိ။ မမလေး၏ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့သို့ သွားရမည်မို့ ကံယုံကိုပင် ကားမောင်းမပို့ပဲ ဆော့။ မိန်းကလေးအုပ်စု သူငယ်ချင်းချည်းပဲဖိတ်၍ မွေးနေ့ပွဲကို ပျော်ကြမည်ဟုဆိုသည့် မွေးနေ့ရှင်၏ အပျော်စကားကြောင့် ကံယုံကိုပင် ခေါ်မသွားတော့ပါတဲ့။ မမလေး ပြောခဲ့သည်လေ။ ကံယုံပဲ ကြော့ကြော့စင်စင်လေး ဝတ်စားကာ မမလေးကိုယ်တိုင် ခြေဆွဲစောင်းလေးမှာ ကားကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်သွားခြင်းပါ။ ကံယုံမြိုင်လည်း အိမ်ပြန်ပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလှသည့်ခိုခိုကြီးမယ်ခ ရံရာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ကံယုံ တန်းလျှားလေး ဆွဲဆွဲလျှောက်လာခြင်းပါ။

နောက်တစ်နေ့အတွက် ကြက်သွန်ဖြူခွာ။ အသီးအရွက်လှီးသင်တာတွေ ဘာတွေ အသင့်လုပ်၍ ရေခဲသေတ္တာထဲ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ထည့်ထားနေကျ။ ခုလည်း နောက်တစ်နေ့အတွက် မနက်စာခေါက်ဆွဲကြော်မည်ထင့်။ မုန့်လာထုပ်အရွယ်တော်လုံး၊ ပန်းမုန့်လာပွင့် အသင့်လှီး၍ ဆန်ကာတောင်ငယ်လေးထဲ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ထည့်နေတာ အခန်းတွင်းသို့ ကံဆင်ဝင်လာခိုက် မြင်ရပါ၏။

“ကျွန်တော် လုပ်ကူမယ်လေ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဒေါ်ကြီး”
ကံယု မေး၍ ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးမှာ ဝင်ထိုင်ထား ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြုံး၍ ...

“မုန့်လာဥနှိလေးတွေ အနေတော် ပါးပါးလှီးပေး မောင်ကံယုရေ၊ မနက်ဖြန်မနက် ခေါက်ဆွဲကြော် စားချင်တယ်လို့ မမလေး ပြောတယ်၊ ပူတင်းလည်း လုပ်ပေးပါတဲ့”

ဟု ဒေါ်ကြီး ပြောခိုက် ကြက်သွန်ဖြူ ခွာနေသည့် ဖူးငုံကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ကံယု ရင်ထဲမကောင်းချင်။ မမလေးက တကယ့်ကို သိပ်ပြီးပြောပြောဆိုဆို မလုပ်တာလည်း ကံယု သိနေရသည်ပဲလေ။ ထမင်းလည်း တူတူစားတာမျိုးမရှိ။ ကြည့်ရတာ ဒေါ်ကြီးမယ်ခကိုတော့ ဖူးငုံနှင့် ထမင်းတူတူ မစားချင်။ မမလေး မှာထားပုံရသည်။ ပြောမကောင်း၍သာ ဒေါ်ကြီးပြန်မပြောတာ ဖြစ်ရမည်။ မမလေးကို သီးခြားစားသောက်နိုင်ဖို့ အဆင်ထပ်အခန်းသို့ မနက်စာကအစ အားလုံး မိပုတု လင်ပန်းလေးတို့ သယ်၍ ပို့ပို့ပေးခဲ့ရတာ ဖူးငုံ ပုန်းညက်မြိုင်သို့ စတင်၍ ရောက်လာသည့်နေ့ကတည်းကပါ။

သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုသည့် ငွေကအစ သယ်ချသွားတာ မရှိသည့်ကိစ္စပေမို့ မမလေး ရင်ထဲနာချေမည်သာ။ မယုထိုက်သူ ကံယု၍ ပုံပြီးလိုက်သွားသည့် ဖူးငုံမှာလည်း အပြစ်မကင်းသည့်သူ မှာ ခံစားရလျက် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် နေရရှာသည်ပါပဲ။

ခုလည်း ကြက်သွန်ဖြူလေးတွေ ထိုင်ခွာနေရင်း အစ်ချက် တစ်ချက် ခါးလေးဆန့်ရှာသည်။ ညောင်းညာရှာချေမည်ဟု ကံယု တွေးဖြစ်၏။

“မမလေး အင့် ထိုင်ရတာကလည်း ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးနဲ့ ဆိုတော့ သက်သောင့်သက်သာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဟိုထိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်လိုက်ပါလား”

နေရတာလည်း ရက်အတန် ရလာကြပြီမို့ ကံယုနှင့် ဆိုင် ဆိုတာကလည်း တစ်အိမ်တည်းနေသူများအဖြစ် ရင်းချာသူ ဆန်လာရသည်။ အစကတည်းကလည်း ကံယု ရင်ထဲမှာ ဖူးငုံအပေါ် အသနားဖက်ပြီးသားပါ။

ဒါကြောင့်လည်း မနေသာတော့ပဲ ထမင်းစားစားပွဲ ညီကြီးဘေးမှ ထိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်ဖို့ ကံယု ပြောမိခြင်းပါ။

“ရပါတယ် အစ်ကိုကံယုရယ်၊ အင့် နေလို့ထိုင်လို့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဟိုမှာနေခဲ့ရတဲ့ဘဝနဲ့စာရင် ဒီမှာနေနေရတာ က နတ်ဘုံနတ်နန်းလိုပါရှင်၊ ဟိုမှာက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့လုပ်လိုက်ရတာမှ သူတို့တစ်အိမ်လုံးကိစ္စပါ”

ဟု မှားခဲ့သည့် အမှားတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်တည်ကျန်ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို မမေ့နိုင်လွန်းစွာပဲ ကြွေကြွေ ဖူးငုံ ပြောတော့ ကံယု နှုတ်ပိတ်ကျသွားရပါပြီ။ ကိုယ်က

နေရသည့် အလုပ်သမားတွေထက်တော့ ပို၍မြင့်သော နေရာမှာ ရှိနေသည်ဟု ကံယုံ ရင်ထဲမှာ စွဲနေခြင်းပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ မမလေး မင်းစိုးသာသည် မမလေးဖူးငုံ အပေါ် ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင် ကာ ယခင်တုန်းကနယ်ပင် ညီမလေးနေရာမှာ ပြန်ထားချေလိမ့် မည်ဟု ကံယုံ ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်နေမိသည်။ ထိုအခါကျတော့ အငုံဟု ကိုယ့်လိုအလုပ်သမားက ခေါ်၍သင့်ချေမည်တဲ့လားလေ။

“မမလေးကို ဒုက္ခပေးရတာ များခဲ့ပါပြီ။ အငုံ ကလေးမျက် နှာမြင်ပြီးရင် ကလေးကို ခဏအပ်ပြီး နေ့ခင်းတွေဘက် အလုပ်လိုက်ရှာမယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက် လေးပဲ သွားမှာပါ။ ကလေးကို ခဏလေး ကြည့်ပေးနေ ဒေါ်ကြီး၊ အလုပ်လေးတစ်ခုခုရရင် အငုံ ဒီက ထွက်သွား မှာပါ။ မမလေးလည်း ကြာရှည်တာဝန်ယူရမှာ ငွေကြေး ထက် စိတ်ထဲမှာကြည်းနေတာတွေက ပိုဖြစ်နေမှာ အငုံ လည်း သိနေရတာမို့ အားနာလှပါပြီ”

ဟု ခွာထားသည့် ကြက်သွန်ဖြူလေးတွေကို ဇလုံလေး ထဲ ရေထည့်၍ ဆေးနေရင်း ဖူးငုံ ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ဘာ မျှပြန်မပြော။ ခပ်ဗိုင်းဗိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲကောင်းပုံမရ၊ မသွားပါနဲ့အေရယ် ဟုလည်း ပြော၍ရသည်လည်းမဟုတ်။ ကိုယ် က အလုပ်သမား။ ကံယုံလည်း မျက်နှာမကောင်း။ ရင်ထဲနဲ့ ခနဲဖြစ်ကာ ဗိုင်းနေရပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် မီးဖိုဆောင်တွင်းဆီသို့ မိပုတု ဝင်လာသည်။ ခေါင်းမှာလည်း နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့် ပန်ထား ၏။ လက်ထဲမှာလည်း မီးဖိုပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ချဉ်ရည်အိုးထဲခတ် ဖို့အတွက် ဒေါ်ကြီးမယ်ခမှာ ခြံထဲသွားဆင်းခူးခဲ့ဖို့ မှာလိုက်သည့်

ဝင်အခက်လေးတွေ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲ ပါလာသည်။ ငရုတ်သီး တောင့် တချို့လည်း ပါလာ၏။

“ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးပိမီးဖုတ် ငရုတ်သီးထောင်းလိုက် တယ် ဒေါ်ကြီးရ၊ မိပု ထောင်းမယ်”

“အေး ... ညည်းပဲ ကောင်းတယ်၊ အပူအပင်မရှိ၊ စားဖို့ပဲ သိတဲ့ကလေး”

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ညည်းနေလည်း မိပုတုဆိုတာကတော့ အာရုံထဲ ရှိပုံပင်မရ။ ငါးပိထောင်းစားဖို့ မီးသွေးခဲထဲ ငါးပိမီးဖုတ် ဖို့ ပြင်နေပြီ။ ခြံထဲမှာ ငှက်ပျောရွက်လေးပင် လက်တစ်ဝါးစာမျှ ချိတ်လာသည့် မိပုတုပါ။

“ငရုတ်သီးစိမ်းလည်းမီးဖုတ်မယ် ဒေါ်ကြီး၊ မိပုတု လုပ်မယ်၊ မိပု လုပ်မယ်”

နှင့် စားချင်တာကို ဇောဝင်လျက်ပြော၏။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ မိပုတုတစ်ယောက် အချက်အပြုတ်သာ မရသည်။ ငါးပိမီး ဖုတ်တော့တော်၏။ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းမီးဖုတ်၊ မျှင် ငါးပိမီးဖုတ်ကိုထောင်းလျက် ပုစွန်ခြောက်လေးပင် ပါလိုက်သေး သည့် မိပုတု၏ ငါးပိဖုတ်ဆီဆမ်းသည် စား၍တော့အကောင်း။

“မမလေးမွေးရင် ယောက်ျားလေး မွေးနော်၊ မိပု ချီမယ်၊ ထိန်းမယ်၊ သိလား၊ မမလေးကချောတော့ ကလေးကလည်း ချောမှာ၊ ယောက်ျားလေးမွေးနော်၊ မွေးပါ မမလေးရာ”

ငါးပိမီးဖုတ်တော့လည်း လှည့်၍ လှည့်၍ ဖူးငုံကို ကြည့်ကာ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖို့ ခြံပြာနေ သည့် မိပုတုပါ။

ဖူးငုံ ရယ်ပါ၏။ ခါးလေးဆန့်လိုက်ကာ ထရပ်သည်။ ခါးလေးထောက်၍ တစ်ချက် နှစ်ချက် လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် နှိပ်သည်။ နောက်ဖေးဘက် လှေကားဆီမှ စိုက်ခင်းလေးဘက် ဆင်း၍ လှမ်းလျှောက်ချင်သည်ထင်။ လှေကားမှဆင်းစဉ်ခိုက် မထင်မှတ်တာက ရုတ်ခနဲဖြစ်၏။ ဖူးငုံ၏ ကိုယ်လေး ခြေအောက် တွင် လန့်ခနဲဖြစ်၏။ ဘယ်သူမှ မထိန်းလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် ဖူးငုံ လဲသည်။ လှေကားလက်ရန်းငယ်လေးကို ဖူးငုံ ဖမ်းဆွဲထားလိုက် နိုင်၍သာ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ပြို၍တော့က မသွား။ ဒေါ်ကြီးမယ်ခလဲမှ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သံ လာသည်။ ကံယုံကတော့ လွှားခနဲ မားခနဲနေအောင် ပြေးသွား။ ဖူးငုံကို စိုးရိမ်စောဖြင့် ပွေ့မိရနှင့် ဖြစ်သွားရပါပြီ။

ဖူးငုံ၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ နာကျင်မှုက ပို၍ ဆောင်မရအောင်ပဲ ရှုံ့မဲ့စုတ်သပ်ညည်းနေရင်း အုပ်စီးထားနေတဲ့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခလည်း ကသုတ်ကရက် ရောက်လာ၏။ မိပုတုလည်း ပြေးလာသည်။ ငါးပိမီးဖုတ်တူးနဲ့ကလည်း မီးဖိုခန်းထဲ လှိုင်တက် လာနေပြီ။

“ဟဲ့ ... ညည်းငါးပိကို ဖယ်လိုက်စမ်းပါ အေရယ်၊ အဲဒါတွေက တူးခါးနေပြီ”

ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခ အနံ့တွေမွန့်။ မီးခိုးတွေလှိုင်လာ ပြီဖြစ်သည့် ငါးပိမီးတူးနဲ့ကို မခံနိုင်ဘဲပြောမှ မိပုတု သူ့ငါးပိမီး လေးကို သတိရကာ ပြေး၍မီးညှပ်လေးဖြင့် မီးကြီးခဲကြားထဲ ဖယ်နေသည်။

“အမယ်လေး ... ဘုရားရေ”

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ၏နှုတ်မှ အလန့်တကြားအသံက ခနဲအက်အက် ပွင့်ကျလာသည်။ ဒေါ်ကြီးကြည့်ရာကိုလိုက်၍ အထဲကြည့်တော့ ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်၏။ ဖူးငုံ သွေးဆင်းနေချေ ခြောက်ကား။

“ကဲ ... ကံယုံ၊ ဖူးငုံကို ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မှာ၊ ဒုက္ခရယ်နော်၊ အိမ်က ဟိုင်းလက်ကြီးကလည်း အင်ဂျင်ကိုင်ဖို့ဆိုပြီး ဝပ် ရှော့ပို့ထားတယ်၊ မေလေးကသည်း ကားမောင်းသွားပြီ၊ ကားတစ်စီးမှ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ပြေးပါဟဲ့ မောင်ကံယုံ၊ ကားငှားစမ်းပါ”

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောသမျှ ခေါင်းသာညိတ်နေရသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်နေ၏။ ပြာနေ၏။ ကသုတ်ကရက် ပြေးထွက်ခဲ့ရင်း မလမ်းထိပ်ဆီသို့ ဘယ်လိုရောက်သွားလိုက်သည်ကိုပင် မသိလိုက် ပြန်။ တက္ကစီမျှော်ရ။ ကြည့်ရနှင့် ရင်ထဲမှာ လောနေတာပဲ ရှိနေ သည်။ နောက်ကြောင်းကို ရင်ထဲမအေးနိုင်။ တက္ကစီတစ်စီးငှား တာ အိမ်သို့အမြန်မောင်းခိုင်းရပါ၏။ ရောက်တော့လည်း မိပုတု ရင်ခွင်ထဲမှာ မှိန်းနေသည့် ဖူးငုံကို အရင်မြင်ရပါ၏။ ဒေါ်ကြီးက ခြင်မြင်ရာ လိုမည်ထင်တာတွေ ခြင်းထဲထည့်။ အဝတ်အစား ချည်းနှင့် သုတ်သုတ်သက်သက်ကြီး လုပ်နေရှာသည်။

ကားနောက်ခန်းသို့ ဖူးငုံကိုပွေ့ကာ ကံယုံ ဝင်သည်။ ဒေါ်ကြီးက ထိန်းပေးပါ၏။ နောက်တော့မှ ရှေ့ခန်းသို့ ဒေါ်ကြီး ခြင်းသည်။

မိပုတုက ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားပါသည်။ အနီးမှာ ဘာမှမလုပ်တတ်ပဲ ပျာယာ ပျာယာဖြင့် ဖူးငုံ၏ ခြေ

ထောက်လေး ကိုင်ပေးလိုက်။ ခြင်းလေး ကားပေါ်ထည့်ပေးလိုက်
ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာငယ်ကျလျက် ရှိနေပါ၏။

“မမလေးကို ဖုန်းဆက် ကြားလား၊ ငါပြောတာ သေချာ
မှတ်၊ မမလေးဆီကို ဖုန်းဆက်၊ ဖူးငုံကို ဆေးရုံပို့ပေးလိုက်
ရတယ်လို့ပြော၊ ခြံကိုသေချာသော့ခတ်။ အထဲမှာနေ၊
လေးလာမှ ခြံတံခါးကိုဖွင့်၊ ဘယ်သူလာလာ တခြားလူ
ရင် ဖွင့်မပေးနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း နေရဲတယ် မဟုတ်
လား၊ မနေရဲလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ နေရမှာပဲ”

ဟု မှာသမျှ မိပုတု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“မိပုတု ... ဟိုဥစ္စာ မေ့နေတယ်၊ လန့်ပြီးတော့ အားထု
ရှော့ဖြစ်ပြီး မေ့ကုန်ပြီ ဒေါ်ကြီး၊ မမလေးဟန်းဖုန်းနံပါတ်
ပြောပြပါဦး”

ဟု ကတုန်ကယင်ဖြင့် ပြောနေတော့ ဒေါ်ကြီး
စိတ်မောလက်မောဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ပြောပြရင်လည်း ညည်း မေ့မှာပဲ၊ လူကဖြင့် အငယ်
လန့်ပြီး ရှော့ဖြစ်ရတာနဲ့ဘာနဲ့၊ ငါပဲ ဆေးရုံရောက်မှ
ဆက်လိုက်တော့မယ်၊ ကားဆရာလေးရေ၊ ဆေးရုံမောင်”

ဟု ပြောနေသမျှ ကံယုတ် တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပေး
တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာလေး ဖြူဆုတ်လာနေသည့် ဖူးငုံအတွက်
ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စောပဲ ဝင်နေသည်။ ကားကဖြင့် ခြံထဲကထွက်
အမှာတော်အတိုင်း မိပုတု ခြံတံခါးပြေးဖွင့်။ ပြန်ပိတ်နှင့်ဖြစ်သွား
ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးမှ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ...

“သမီး အင့် ... ဘယ်လိုနေလဲ၊ စိတ်ကိုထိန်းထား၊ အား
မငယ်နဲ့၊ ဘုရားတရား အာရုံပြု၊ မိဘကို အာရုံပြု”

ဟု ပြောရှာ၏။ လက်လေးတွေ အေးစက်နေသည့်
ခေါင်းလေးသာ အနိုင်နိုင် ညိတ်ပြနေရှာသည်။ ဆေးရုံ
အနီးလာတော့မှ ...

“အင့် မူးလိုက်တာ ဒေါ်ကြီးရယ်”
ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။ နောက်တော့ ကံယုတ်ကို
ညည်းလာသည်။

“အစ်ကိုကံယုတ် အကယ်၍များ အင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်
အင့်ကလေးကို အစ်ကိုကံယုတ် စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်၊
ဒေါ်ကြီးတို့က ပုန်းညက်မြိုင်ကလွဲရင် ဘယ်မှာမှ သွားလုပ်
ကိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကံယုတ်ကတော့
ယောက်ျားပဲရှင်၊ မမလေးဆီမှာ ဒီကလေးကို လက်မခံနိုင်
ဘူး ဖြစ်လာရင် အစ်ကိုကံယုတ် ပွေ့ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်မှာပါ၊
အစ်ကိုကံယုတ် အလုပ်တစ်ခုကို ရှာနိုင်မှာပါ၊ အင့်ကလေးကို
မမလေး လက်မခံရင် အစ်ကိုကံယုတ် စောင့်ရှောက်ပေးပါ
နော်၊ ကံတိပေးပါ အစ်ကိုကံယုတ်ရယ်၊ အစ်ကိုစိတ်ထား
ကောင်းတာ အင့် သိလည်းသိ၊ ကလေးအတွက်လည်း
စိတ်ချပါတယ်”

ဟု မွေးလာမည့် ကလေးအတွက် ရင်ထဲ စိတ်မချနိုင်
သည့်နယ် မော့ပြောလာတော့ ကံယုတ် ဝိုင်ခနဲဖြစ်သွားရပါပြီ။
အသံများသောမက ဖြူဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်လာနေသည့် အင့်မျက်
လေးကို ရင်ထဲ ကြေကြေကွဲကွဲလည်းကြည့်မိ။ မျက်ရည်လည်း
ဆက်လာရပါသည်အဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးမယ်ခထံမှ ...

“မွေးခါနီး၊ ဖွားခါနီး ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ အင့်ရယ် မဦးမချွတ်”

ဟု လှမ်း၍ဟန်သံ။ မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်ကွဲ လျက် ...

“ဖွ ... လွဲစေ ... ဖယ်စေ”

ဟုလည်း ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တော့ပဲ တတွတ်တွတ် ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာ ဖူးငုံ၏အကြည့်က ကံယုံမမှပဲ အစဉ်တစိုက် ရှိနေသည်။ အာရုံက တစ်ခုတည်းမှာပဲ နှစ်ဝင် စောတင်ထားသည့်အသွင်။

“ကတိပေးပါ အစ်ကိုရယ်၊ မမလေးက အင့်ကလေးကြည့်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင့် သိတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အင့်ကလေးဟာ ကိုစည်သူကျော်လို ကျေးဇူးကန်းပြီး သစ္စာမရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့သွေးသား ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ အင့်လည်း တူတူပါပဲ၊ ကျေးဇူးကန်းခဲ့တာပါပဲလေ၊ ကန်ခဲ့တာပါပဲ၊ အခု အင့် ဝင့်လည်နေတာ ... လည်နေတာ”

ဟု ပြောနေတော့ ကားဆရာလည်း ကြားနေချေသမျှ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ပုံဖြင့် ကားရပ်ထားရင်း ခပ်တွေ့တွေ့ ကြည့်နေရှာသည်။

“အစ်ကို ... အင့် စိတ်ဖြောင့်ပါရစေ၊ အင့် သိနေသလိုပဲ အစ်ကို၊ အင့် နေရမယ် မထင်လို့ပါ၊ ဟိုမှာ အင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ နေခဲ့ရလေသမျှ အင့် ချုံးချုံးကျွေးရအောင် ရှိခဲ့ရတဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေရတာပါ၊ အင့် သိနေရတာပဲ အစ်ကို၊ အင့်မှာ အားအင်တွေ ဆုတ်လာနေသလိုပဲ”

ဆုတ်လာနေသလိုပဲ၊ ကလေးအတွက် အင့် စိတ်ပူလို့ပါ၊ ခိတ်ပူရလွန်းလို့ပါ”

ဟု ခေါင်းမော၍ ပြောနေရင်း တစ်ချက် အသက်ကို နှေးတော့ ...

“အစ်ကို ကတိပေးပါတယ် အင့်၊ မမလေးအင့်ရဲ့ကလေးကို ကျွန်တော်သားလေးလို သမီးလေးလို ချစ်မှာ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မမလေးအင့် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခိတ်ကိုမလျှော့ပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောတော့မှ ဖူးငုံ၏ မျက်နှာလေး အတန်မျှ ဟာသည်။ ကျေးဇူးတင်သည်နှယ် လက်အုပ်လေးချီ၍ ကန်ပြန်ပြပါ၏။

ကားပေါ်မှ ဖူးငုံကိုပွေ့၍ ကံယုံ ဆင်းသည်။ ကြီးမယ်ခသာ ခြင်းတွေချပေးနေပါသည် ကားဒရိုင်ဘာကို နားစူးတင်စကားလည်းပြော။ ကားခလည်းရင်းနှင့် ရှိနေပါ၏။

“ကျွန်တော် စောင့်ပေးပါမယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ အဲဒီ အင့် ဆိုတာကို ကျွန်တော်လည်း ကူညီပါရစေဗျာ၊ အရေးပေါ် တစ်ခုခုဝယ်ဖို့ ပြုဖို့ လိုရင်လည်း ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်”

ဟု ဒရိုင်ဘာပင် ဖူးငုံကို သဲနားနေ၊ ကူညီလိုစောနေသည့်ပုံဖြင့်ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ခေါင်းပဲညိတ်ပြရ။ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရန်ငုံပါ။ အင့်ကို ထရော်လီပေါ်တင်နေတာ။ ကံယုံမှ ဘေးမှလိုက်သွားတာကိုလည်း ဒေါ်ကြီးမယ်ခ မြင်သည်။

စမ်းသပ်ခန်းမှာ ဖူးငုံကို တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့
စမ်းသပ်ကာ ...

“အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရမယ်၊ သွေးလည်းလိုတယ်၊ ကလေးကို
မွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေက အရိုးကွင်းကျဉ်းတယ်
ဆေးခန်းကို အရင်ကတည်းက မပြဖူးဘူးလား။”

ဟု မေးသည်။ လုပ်စရာရှိသည်ကိုလည်း ဆက်တိုက်
တာဝန်ကျ ဆရာမများကို အရေးတကြီး ဆရာဝန်မှ ညွှန်ကြား
နေပါ၏။

“ကျွန်တော် လှူပါ့မယ်ခင်ဗျာ၊ သွေးကို ကျွန်တော်လှူပါ
မယ်၊ အိုသွေးပါ”

ဟု ကံယုံ ပြောပါ၏။

ကံယုံ သွေးလှူသည်။ ဖူးငုံကတော့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ
ရောက်နေပြီ။ ဆေးရုံရှိသွေးပုလင်းတွေဖြင့်လည်း ဖူးငုံကို အရင်
သွင်းနှင့်နေရပြီ။ သွေးလှူပြီး ကံယုံ ဒေါ်ကြီးမယ်ခန့်အတူ
ခွဲစိတ်ခန်းပြင်ရှိ ခုံတန်းနေရာမှာ စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ထိုင်နေမိရပါ
၏။ အတန်ကြာမှ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ဘုရားစာရွတ်နေသမျှ တန်ခိုး
ဖြစ်သွားကာ ...

“အမယ်လေးဟဲ့နော်၊ မမလေးဆီကို ဖုန်းပြောဖို့ မေမေ
လိုက်တာ၊ စိတ်ပူတာပဲ စိတ်ကူးထဲ စစ်စစ်ဝင်နေတော့ ဖုန်း
ပြောရမယ့်ကိစ္စ မေလိုက်ပုံများ၊ ကဲ ... ကဲ ... မောင်ကံယုံ
နေရစ်ခဲ့၊ ဒေါ်ကြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆေးရုံကဖုန်း
နဲ့ပဲ ခွင့်တောင်းဆက်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတော့ ကံယုံ တစ်
ဆောက်တည်း ငြိမ်ကျန်ရစ်သည်။ လူကသာ ငြိမ်နေသည်။ စိတ်
ဆောက်ယက်ခတ်နေ၏။ သွေးမတော် သားမစပ် ဆိုပေမယ့်
အိုသွေးကို အသနားလည်းပို။ ကရုဏာလည်းဖြစ်။ အဖြစ်
ဆိုးလေချင်းဟုလည်း ရင်ထုမနာဖြစ်ရနှင့် တစ်ယောက်တည်းရှိနေ
ရင်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည့်စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရ
အောင် အုပ်စီးထားသည့်အဖြစ်။

ထိုစဉ်ခိုက် ခွဲစိတ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ ထွက်
လာသည့် တာဝန်ကျဆရာဝန်၏ မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်ခြင်းအပြင် ထိခိုက်ကြေကွဲရိပ်ပါ ထင်နေချေသည်တကား။

မဖြစ်ပါစေနဲ့ ... မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆိုသည့် တုန်လှုပ်
ဓမ္မာရ်များသည့် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ကံယုံ မားခနဲ မတ်
ခနဲ ထရပ်လိုက်မိရပါပြီ။

အင်သည် အလွန်အမင်း အားအင်ချို့တဲ့နေသည်။
ကလေးကို မွေးရန်လည်း အရိုးကွင်းကျဉ်းသည်မို့ ခွဲစိတ်၍မွေး
မှသာ ကလေးအသက်ရှင်နိုင်မည်။ မိခင်မှာက သွေးလည်းဆင်း
နေသည်။ ထို့ထက်ဆိုးသည်က ဖူးငုံတွင် နှလုံးရောဂါအခံရှိနေ
သည်။ မခွဲစိတ်၍လည်း မဖြစ်သည်က ကလေး၏အသက်က
အရေးကြီးနေပြီ။ အားလုံးကို ဆရာဝန်မှ ဒေါ်ကြီးမယ်ခနှင့်
ကံယုံကို ခွဲစိတ်ခန်းမဝင်မီ အသံအချာ ရှင်းပြခဲ့သည် မဟုတ်
ပါလား။ မခွဲလျှင် ကလေးရော မိခင်ပါ အန္တရာယ်ရှိနေသည်
အချိန်။ ခွဲစိတ်ခြင်းကို မဖြစ်မနေ လုပ်ရမည်အချိန်။ မိခင်၏အခြေ
အနေကလည်း စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် ရှိမနေတာလည်း လက်ရှိကြို
ငြိက်နေရပါသည့် အဖြစ်အပျက်။

ဒါတွေအားလုံးကို သိရလျက်။ အရာရာ လက်ခံသဘောတူသူအဖြစ် ဒေါ်ကြီးမယ်ခမ္မာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် စိတ်အရမ်းထိခိုက်နေချိန်မှာ ကံယုံမှ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ရွေးချယ်ရန်လမ်းမှ မရှိတော့သည်ပဲလေ။ အင်္ဂလည်း ကလေးကို ခွဲစိတ်မွေးဖို့ လက်ခံသဘောတူခဲ့ရသည်ပါပဲ။

ခု ဆရာဝန်ကြီးသည် မျက်နှာမကောင်းဘဲ ကံယုံဘေးသို့ ရောက်လာပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြိုးစားကြပါတယ် ကိုကံယုံ ဒါပေမဲ့ ကလေးကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်ဗျာ”

ဟူသော ထိထိခိုက်ခိုက်ပြောသည့် စကားသံအဆုံးမှာ ...

“အင့် စိတ်ဖြောင့်ပါရစေ အစ်ကို၊ အင့်သိနေသလိုပဲ အစ်ကို၊ အင့် နေရမယ် မထင်လို့ပါ”

“အစ်ကိုကံယုံ အကယ်၍များ အင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အင့်ကလေးကို အစ်ကိုကံယုံ စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်”

“ကတိပေးပါ အစ်ကိုရယ်၊ ကတိပေးပါ”

စောစောက ပြောခဲ့ပါချေသော ဖူးငုံ၏အသံလေးမျက်နှာလေး။ အားလုံးသည် ကြွေးကြွေးကွဲကွဲ နာနာကျင်ကျင် ရင်သို့တိုးဝင်လာရသည်။ ဖြူဆုတ်ဆုတ်မျက်နှာလေးကို ရင်ထဲမှ ဖျောက်မရ။ မယုံကြည်ရက်နိုင်ဘဲလည်း ဖြစ်နေရသည်။ အင်္ဂတော့ပြီတဲ့လား။ ဆေးခန်းမပြဘူးလား ဆိုသည့် မေးခွန်းတစ်ခု

သည် မချီတင်ကဲ မေးလာသည့် အမေးဆိုတာ ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာရိပ်ဖြင့်ပင် စောစောကတည်းက ကံယုံ သိနေခဲ့ရပြီးပါပြီ။ ဖြစ်ရလေသည်ကော ဖူးငုံရယ်။ မမလေးဖူးငုံ ဟူ၍ တရိတသေ ဆရာလေးထား၍ ကံယုံ ခေါ်ခဲ့ရဖူးပါသည် ဖူးငုံ၊ ခုတော့ မရှိတော့ပြီတဲ့လား။

“အခု အင့် ဝင်လည်နေတာ ... ဝင်လည်နေတာ”

ဟု မျက်ရည်ကျရင်း နောင်တဖြင့် ပြောခဲ့သည့် ဖူးငုံ၊ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည့် ဖူးငုံ။ ယခု မရှိတော့ပြီ။ အနာဂတ်သည်လည်း ဘာဖြစ်လာချေဦးမည်မသိ။ မမလေး မင်းစိုးသာရော အင့်ရင်သွေးလေးကို လက်သင့်ခံချင်ပါမည်လားမသိ။

“ယောက်ျားလေးမွေးနော်”

ဟု မိပုတုကတော့ ပြောခဲ့ပါ၏။ ခုမှ ကလေးနှင့် ဆက်သက်၍မေးဖို့ အာရုံထဲ ဝင်လာရပါသည်။ ကံယုံကိုကြည့်ကာ ဆရာဝန်ကြီးမှ ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်က ဖွဖွမျှင်မျှင် သေးပါ။

“မိန်းကလေးမွေးတယ် ကိုကံယုံ၊ ဖြူဖြူဥဥလေးဗျ”

ဟု ပြောလာပါ၏။

မိန်းကလေး ...။ ဖြူဖြူဥဥလေးတဲ့လားလေ။

အမေတူသမီးလေး ဖြစ်ချေမည်ဟု တွေးဖြစ်၏။

ဘဝသို့လာရသည့် ခြေလှမ်းအစစရီးသည် ကြမ်းတမ်းလှချေသည်ကော သမီးလေးရယ်ဟု ကံယုံ ကြွေးကြွေးမြည်မြည် တွေးမိရပါသည်။

အခန်း(၅) ချစ်

ညနေဘက် ဒေါ်ကြီးမယ်ခ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ကံယုံရှိရာ တန်းလျားလေးဆီသို့ ရောက်လာပါ၏။ ညနေဘက် ကားကိုရေဆေးပြီး ဂိုဒေါင်ထဲသွင်းကာ ဘာဘွိုင်ကိုလည်း ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းကျပြီးပြီမို့ ရေမိုးချိုးကာ ဝရန်တာနေရာလေးမှာ ဆေးပေါ့လိပ်လေးဖွာရင်း အတွေးနစ်နေရပါသည့် ကံယုံ ဒေါ်ကြီးမယ်ခကိုကြည့်ကာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အလားအလာ မရှိသည့် စကားတစ်ခုခုကိုတော့ ကြားရချေလိမ့်မည်ဟု ရင်ထဲမှာ သိနှင့်သေသည်သို့ရှိ၏။

ကြားရမည်ကလည်း ကလေးနှင့်ပတ်သက်တာဖြစ်ဖို့ များသည်။ မမလေး မင်းစိုးသာမှ ကလေးအပေါ် ကြည့်၍ နှစ်လိုမရှိလှဟူ၍လည်း ဒေါ်ကြီးမယ်ခမှ ဖူးငုံ ရက်လည်သည့် ညနေမှာ ကံယုံကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်လေ။

ခု ဖူးငုံ ဆုံးခဲ့တာ ဆယ့်ငါးရက်ရှိပြီ။ ကလေးတော့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ၏လက်ထဲမှာတစ်လှည့် မိပုတုလက်ထဲမှာ တစ်လှည့်ဖြင့် နို့ဘူးလေးစို့ရင်း၊ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ၏ ခုတင်ထက်

မင်းစိုးမွေးမွေးလေးဖြင့်အိပ်ရင်း ရှိနေရရှာပါ၏။ ကလေးလေး အခုလည်းသိမ်သော ဘဝလေးကို နားလည်ရှာသည့်အလား အနေအရံရှာပါ၏။ အငိုနည်းသည်။ ခပ်အေးအေးရှိလွန်းသည့် ကလေးလေးပါ။ ကံယုံသည်လည်း ညဘက်ဆို ကလေးလေးကို ချီချီပွေ့ချီ ပြေးလုပ်မိရသည်ပါပဲ။

ဖူးငုံ မှာထားသည့်စကား။ တောင်းထားသည့်ကတိ ခံမှုကိုတော့ ဘာဘွိုင်ကိုပင် လောလောဆယ်မှာ ကံယုံ မပြောပြဖြစ်သေးပါ။ မမလေး ဘာကိုများ ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ပြောချေမည်လဲ။ ဆုံးဖြတ်ချေမည်လဲ ဆိုတာကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေရပါသည့်အဖြစ်။

ဖြစ်စေချင်သည်ကတော့ မမလေးမှ ဤကလေးလေးအပေါ် စောင့်စောင့်ရှောက်ရှောက်လေး လုပ်ပေးပါစေ ဆိုသည့်အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ပါချေမည်လားမသိ။ ကလေးကို မမလေး တစ်ချက်လေးသော်မျှ ပွေ့ချီတာမျိုးပင် မရှိခဲ့ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခကတော့ စိတ်အားလျှော့သည့်စကားကို ပြောဖူးပါ၏။

ကံယုံ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်ထဲမှာ ကလေးအတွက် ခုတက်မအေးနိုင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေရပါ၏။

“အင်း... ရင်ထဲမကောင်းနိုင်လိုက်တာ ကံယုံရယ်၊ စိတ်ထဲ မြည့်မြည့်မြည့်အောင် တစစ်တစစ် ကြွေနေရသလိုပါပဲတော်”

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ သက်ပြင်းမောကြီးကို စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ရှိုက်ချပစ်ရင်း ဝရန်တာနေရာလေးမှာ ခြေကုန်လက်ကုန် ခြင်းချရာပါ၏။ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ထည့်ပေးပြီး ကံယုံရော ဖူးငုံ ရင်ထဲမောနေရပါ၏။

“ကလေးကို ဒေါ်ကြီးမှာ ညညနေနေ့၊ ကြည့်နေရတာနဲ့ ပိုပြီးသံယောဇဉ်ဖြစ်ရတာ မောင်ကံယုံ၊ ခုလည်း မိပုတုကို ကလေးကြည့်ခိုင်းပြီး ထွက်ခဲ့ရတာ၊ ဒီညနေ ချက်ပြုတ်ပြီး တော့ မမလေးက ဧည့်ခန်းကိုခေါ်တာနဲ့ သွားတွေ့ရတယ်။ ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာ ပို့မယ်တဲ့၊ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီတဲ့ ကလေးရဲ့အဖေကလည်း မျိုးရိုးမိမိ မကောင်းတဲ့သူ၊ သူ့မဲ့တဲ့သူတဲ့လေ၊ ဖူးငုံကလည်း ငယ်ကတည်းက သူ့အပေါ် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာကိုမှမထောက်၊ သူချစ်တဲ့သူနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတဲ့အပြင် ငွေသိန်းနှစ် ဆယ်ပါ ပါသွားခဲ့ရ၊ ဆင်ထားသမျှ လက်ဝတ်လက်စား တွေလည်း ပါသွားခဲ့ရနဲ့ ရှိခဲ့တာတဲ့၊ ဖူးငုံ ကိုယ်တိုင် မသွားရပါဘူးလို့ ပြောတာပဲ ရှိတာတဲ့၊ သူ့ယောက်ျားက သွားတယ်ဆိုတာကို ကြားရတာပဲ ရှိတာတဲ့၊ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲတဲ့၊ ဖူးငုံကို မမလေးက အဲသလို သုံးသပ်တယ်၊ အဲဒါ မောင်ကံယုံနဲ့ မနက်ဖြန် မိဘမဲ့ဂေဟာကို ကလေးကို အပို့လွှတ်မယ်တဲ့၊ ဘယ်လို ပို့ရမယ်ဆိုတာ မနက်ကျရင် မမလေး ပြောမယ်တဲ့ ဒေါ်ကြီးဖြင့် “ငိုချင်နေတာပဲရှိတာ”

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောတော့ ကံယုံ ဝိုင်းနေသည့် ရင်ထဲဆိုနေသည်။ မွန်းကျပ်ကြေကွဲခြင်းကလည်း ဖြစ်နေရသည်။ “မျိုးရိုးမိမိမကောင်းတဲ့အထဲ အဲဒီ မောင်စည်သူကျော်ဘယ် က လာရှုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း မမလေးက ပြောတယ်။ ဒီကလေးဟာ ဟိုကကျန်ခဲ့တဲ့မိန်းမနဲ့ညားလို့ မွေးထားတာ”

ကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် အဖေတူ အမေကွဲ ကလေးဖြစ်တယ် တဲ့၊ တစ်နေ့ မမလေးကို လာရှုပ်နိုင်ကြမယ်တဲ့၊ ဒီကလေး ကို ပုန်းညက်မြိုင်မှာ မွေးထား ကျွေးထားရင် ဖူးငုံဟာ ဒီပုန်းညက်မြိုင်ရဲ့ အမွေအနှစ်ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ပြောနိုင်တဲ့ မွေးစားညီမတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတာမျိုး ပြော လာနိုင်တဲ့ဟာတွေတဲ့၊ ခုတောင်မှ ငွေသိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ဖူးငုံရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေ အားလုံး သူတို့တွေရဲ့လက် ထဲမှာပဲ ရောက်ကုန်ကြရတာတဲ့၊ စရိုက်မကောင်းဘူးတဲ့၊ ကလေးကို မမလေး အပတ်သက်ကို မခံချင်တော့ဘူးတဲ့၊ နောင်စိတ်ရှုပ် ပင်ပန်းတာကိုလည်း မကြိုချင်ဘူးတဲ့၊ အဲသလို ပြောလေရဲ့”

ဟု ခပ်ငူငူကြီး ထိုင်ချရင်း ရေခွေးကြမ်းကို မှတ် မှောက်နေလိုက်။ ပြောချလိုက်ဖြင့် ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ရှိနေရှာပါ၏။ ရေခွေးကြမ်း သောက်နေပေမယ့် စိတ်က ရေခွေးကြမ်းဆိုတာကို ခုန်ပုံမရ။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ ဆန်နေသည့်ဟန်၊ ကလေးအတွက် ရတက်ဖြာနေသည့်ဟန်။ ဖူးငုံကိုလည်း သတိရ မှုတ်ရပါ၏။

“အေးလေ ... ဒေါ်ကြီးတို့က ဒီအိမ်က အစေအပါးပေပဲလေ၊ ဒီကလည်း ထွက်သွားနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ချေပဲ၊ ဘာတတ် နိုင်မှာမှတ်လို့၊ မမလေး ဆုံးဖြတ်စိစရာ ဘေးက ငြိမ်ကြည့် နေရုံပဲ တတ်နိုင်ကြတာပေကိုး၊ မိပုတုသာ သိရင် ငိုရှာမှာ၊ ကလေးကို မိပုတုက ထိန်းနေရပြီမဟုတ်လား၊ ချစ်ရာတယ် မောင်ကံယုံရယ်”

ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ဆက်ပြောနေတော့လည်း ကံယုံ
ငြိမ်နားထောင်နေရသည်ပါပဲ။

“ကတိပေးပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ မမလေး အငုံ့ကလေးကို
ကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အငုံ့ သိတယ်”

နားစည်တွင်းဆီသို့ တိုးဝင်လာသည်က ဖူးငုံ၏ညှို့
ဖျော့ဖျော့အသံ။ ရှိုက်သံတွေ ရောထွေးနေလျက် မွေးဖွားရမည့်
ကလေးအတွက် နောက်ဆံတင်ငင်ဖြင့် ရတက်မအေးနိုင်၊ စိတ်
မဖြောင့်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရှာပါသည် သနားစရာ ဖူးငုံ၏မျက်နှာလေး
ဧပြီ ... အားကိုးရာ ပျောက်နေရှာပါသည် မျက်နှာလေး။ ပုန်
ညက်မြိုင်မှ ဒရိုင်ဘာလူဆင်းရဲကို အားကိုးရာ တစ်မျှင်တစ်စအဖြစ်
မှတ်ယူလျက်။ ထိုအားကိုးရာမှ တစ်ပါးလည်း အခြားမရှိအောင်
အားကိုးရာ ပျောက်နေရှာပါသည် မိန်းကလေး။

မကြာမလင့်မီမှာ ရင်သွေးလေးကို မွေးဖွားရ
တော့မည်ဆိုသည့် အသိလည်း ရှိနေ၊ ကိုယ့်အခြေ ကိုယ်သိ
နှင့်ပုံလေးဖြင့် တမလွန်သို့ လှမ်းမျှော်ထားနှင့်ရပြီး ဖြစ်နေပါသည်
မိခင်တစ်ယောက်၏ လောင်မြိုက် နောက်ဆံငင်နေရှာပါသည်
ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်တစ်ခုသည် ကံယုံဆိုသည့် လူတစ်ယောက်
ရှေ့မှာ မျက်ဝါးထင်ထင် ဖြစ်တည်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“အငုံ့ ဝင့်လည်နေတာ ... လည်နေတာ”

ပြောငိုခဲ့ပါလေသော အသံလေးသည် ဘေး
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မျှ ပြန်၍ပေါ်လာသည်နယ် ရင်ကိုတိုက်
ထိုးဖွန့်ကျင်နေစေသည့်အဖြစ်။

“အငုံ့ စိတ်ဖြောင့်ပါရစေ၊ အငုံ့ သိနေသလိုပဲ အစ်ကို၊
အငုံ့ နေရတော့မယ် မထင်လို့ပါ”

“ကလေးအတွက် အငုံ့ စိတ်ပူလို့ပါ၊ စိတ်ပူရလွန်းလို့ပါ”

စကားသံလေးတွေက ဆက်တိုက်မျှ ရင်ကိုလာရိုက်
နေသည်။ သေဆုံးရလှဆဲဆဲ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ မိခင်တွေ
အင်ခသည် ထိုစဉ်တုန်းက အငုံ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးဘက်မှာ
အင်ခိထားသည့်အဖြစ်။ ဖြူဆုတ်နေသည့် ဖူးငုံ၏မျက်နှာလေးကို
ကြည့်လျက် ကိုယ်ပေးခဲ့သည့် ကတိကိုလည်း ကံယုံ မမေ့။
အသံတော့မှလဲ မမေ့နိုင်။ ထိုကတိကိုလည်း ဥပေက္ခာမပြုနိုင်။
မျက်လည်း မမျက်နိုင်။

“အစ်ကို ကတိပေးတယ် အငုံ့၊ မမလေး အငုံ့ရဲ့ကလေး
ကို ကျွန်တော့်သားလေးလို သမီးလေးလို ချစ်မှာ ပြုစု
စောင့်ရှောက်မှာပါ၊ မမလေး အငုံ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊
စိတ်ကိုမလျှော့ပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောခဲ့စဉ်တုန်းက မျက်နှာလေး အတန်မျှလန်း
လျက် လက်အုပ်လေးချီ၍ ကန်တော့ဟန်ပြုခဲ့ရှာပါသည်
အငုံ့။ ဤမြင်ကွင်းကို ပုန်းညက်မြိုင်မှ မြင်သူဟူ၍ နှစ်ယောက်ပဲ
ရှိသည်။ ဒေါ်ကြီးမယ်ခနှင့် ကံယုံ ဆိုသည့် အစေအပါးနှစ်ယောက်။
အငုံ့မှာ ရှိနေစဉ်မှာပင် ပြောခဲ့ရှာပါသည် ဖူးငုံကိုကြည့်ရင်း
အငုံ့ကရတာ သက်ရပါသည် သူတစ်ယောက်ကတော့ တက္ကစီ
မိသားစု။ ထိုသူကတော့ သူစိမ်းပေပဲလေ။ ထိုသူ ဘယ်မှာနေတာ
လဲ ကံယုံ သိတာမဟုတ်။ ထိုသူအတွက်ကလည် ထိုနေရာ
ကလည်း မေ့ပျောက်လုလုပင် ရှိချေရောမည်သာ။

“အဲဒီနေ့က ဒေါ်ကြီး မမလေးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆေးရုံမှာ ဖူးငုံကိုခွဲစိတ်နေတယ် ဆိုတာတွေကအစ ဒေါ်ကြီးပြောပြခဲ့တုန်းက မွေးနေ့ပွဲမှာ ရှိနေတဲ့ မမလေး ပြောပါတယ်။ ဆေးရုံကို ဟိုတယ်က ဦးစိုးရကြီး လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့။ ငွေလိုသလောက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သုံးပါတဲ့၊ တကယ်လည်း ငွေငါးသိန်းနဲ့လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုစိုးရ ရောက်လာတာပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးမှာ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ရတော့တာပါပဲလေ၊ ရေခဲတိုက်ပို့ဖို့ ကိစ္စတွေအတွက် ငွေရောက်လာသလိုပါပဲတဲ့လား။”

ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောနေတော့လည်း ကံယုံပိုင်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ ထိုနေ့က ဒေါ်ကြီး ဖုန်းပြောပြီး ဝမ်းသာအားရ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့ရပါ၏။ မမလေးက ခုလိုကျတော့လည်း ပစ်ထားပါဘူးဟု ကံယုံကို လက်မောင်းကြီးကိုင်၍ ပြောခဲ့တာကိုလည်း မမေ့။ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ မျက်နှာမှာ ကြည်နူးအားတက်ရိပ်တွေ ပြည့်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီးက ဖူးငုံ မရှိတော့ပြီဆိုတာကို ပြောပြခဲ့ပြီးချိန် ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်ကြီးမယ်ခကဖြင့် ဖုန်းသွားပြောနေ၍ မကြားခဲ့လိုက်ရ။

“မမလေးဖူးငုံ ဆုံးပြီ ဒေါ်ကြီး။”

ဟု အသံတွေ အက်ကျနေရင်း ကံယုံ ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ မျက်နှာကြီး ပွေးခနဲဖြစ်သွားကာ ကိုယ်ကြီးယိုင်သွားတာမို့ ကံယုံ ထိန်းထားခဲ့ရသည်ပဲ။ ထိုနေ့က ကိုစိုးရ ရောက်လာတော့ ဖူးငုံကို ရေခဲတိုက်မှာထားဖို့ကိစ္စတွေ အားလုံး

အုပ် မျက်နှာမကောင်းရှာပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တာကိုလည်း ကံယုံ ကိုစိုးရမှာလည်း ရွှေတိမ်ယံဟိုတယ်မှာ ငွေစာရင်းကိုင်ကြီး ဖူးငုံနှင့် သွေးသားရင်းချာပမာ သံယောဇဉ်ရှိရှာပါ၏။ မကောင်းရှာ။ ဒါပေမဲ့ ငိုနေသည့် ဒေါ်ကြီးမယ်ခနှင့် စိတ်ထိနေသည့် ကံယုံတို့ကို နားလည်ပေးစိတ်ဖြင့် အစစအားလုံးအုပ် စီမံသွားခဲ့ခြင်းပါ။ ဘေးမှ ကံယုံ လိုက်ပါသွားရင်း ထိခိုက်မျက်ရည်ဝဲနေရပါ၏။

“အင်း ... ဆယ့်ငါးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကလေးက ပုန်းညက်မြိုင်ကနေပြီး မနက်ဖြန် တခြားကို ရောက်ရတော့မယ်”

ကံယုံ ခပ်ငေးငေးဖြင့် အတွေးတွေ နစ်နေချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ပြောရှာတော့ ကံယုံ သက်ပြင်းသည်။ ရွေးချယ်ရန်လမ်းမှ မရှိတော့သည့်အတူတူ ဒေါ်ကြီးမယ်ခကိုတော့ဖြင့် ကိုယ့်အဆုံးအဖြတ်ကိုပြောမှ ဖြစ်ချေမည်ဟု စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချထားလိုက်ပါပြီ။

“ဒေါ်ကြီးလည်း အကြားပဲ၊ မမလေးဖူးငုံ ဘာကတိကို တောင်းခဲ့တယ် ဆိုတာလေး၊ အဲဒီကတိ ကျွန်တော် တည်ရလိမ့်မယ် ဒေါ်ကြီး၊ ကလေးရဲ့အမေရင်းဖြစ်သူက ကျွန်တော့်ကို သူ့ကလေးအပ်ခဲ့တာ ဒေါ်ကြီး အသိပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော် ကတိဖျက်ပြီး ဒီကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာတော့ မပို့နိုင်ဘူး ဒေါ်ကြီး၊ ဒီည ကျွန်တော် ကလေးနဲ့အတူ ပုန်းညက်မြိုင်က ထွက်သွားမှဖြစ်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ မမလေး ဟိုကိုပို့ခိုင်းနေရင် ကလေးကိစ္စ ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်၊

ညကုံးနာရီလောက် ကလေးကို ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးဆီက လာယူမယ်။ ဒေါ်ကြီး အသင့်စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော့်မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ပိုက်ဆံ အထိုက်အလျှောက် ရှိပါတယ် ဒေါ်ကြီး။ တစ်နေရာရာမှာ ကျွန်တော် ကလေးနဲ့အတူ လုပ်ကိုင်စားပါမယ်။ လူဆင်းရဲပေမယ့် ကတိအရာမှာ တည်ရမယ့်တာဝန် ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်”

ဟု ယတိပြတ်ကြီး ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးမယ် တစ်ချက်ငိုနေသည်။ ကလေးက ဒေါ်ကြီးလက်ထဲမှာ ပျောက် မည်ကိန်း ဖြစ်နေသည်မို့ မမလေးမင်းစိုးသာ စိတ်ပျက်မှာကို ထည့်တွေးနေပုံရသည်။ နောက်ကြောင်းအေးပုံ မပေါ်ဘဲ ဖြစ်နေ သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်ပဲလေ။ ဒေါ်ကြီးမယ်မမှာက တစ်ယောက်တည်းအလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်။ မိပုတု၏အလုပ်ပါ ဤပုန် ညက်မြိုင်မှာက လခစားနှစ်ယောက်ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အရိပ်ထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရကာ လခကလည်း ကောင်း သည်မဟုတ်ပါလား။ နေစရာလည်း မပူရ။ စားစရိတ်လည်း မကုန်ရ။ အဝတ်အစားကအစ ဖောဖောသီသီ ရနေသည့်အလုပ်၊ အလုပ်ပြုတ်ရမှာကိုတော့ ထည့်တွက်ပုံရပါ၏။

“ညဘက် ကလေးငိုနေလို့ ကျွန်တော့်ကို ဆေးခန်းသွားပြ မို့ ပြောခဲ့တယ်လို့ ဒေါ်ကြီး ပြောလိုက်ပါဗျာ။ အဲဒီကတည်း က ကျွန်တော်ပြန်ရောက်မလာဘဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ ညဆယ့် တစ်နာရီလောက်ကျမှ ပြောပြလိုက်ပေါ့။ မမလေးကို သွား ပြောပြလိုက်ပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ညကုံးနာရီလောက် ကလေး ကို ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ အပြင်ထွက်သွားတာ မမလေး

မမြင်အောင်လည်း နောက်ဖေးပေါက်ကပဲ ကျွန်တော်ထွက် မယ်။ ယူစရာ သယ်စရာဆိုလို့လည်း ကျွန်တော် အဝတ် အစားလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ အိုးခွက်လေး နည်းနည်းပါးပါး ရှိတာတော့ ချန်ရစ်ခဲ့ပါမယ် ဒေါ်ကြီးရယ်။ ဘာဘဲမြိုင်ကိုသာ အဲဒါတွေအားလုံး ပေးလိုက်ပါဗျာ။ မမလေးကလည်း ဒီ ကလေး ပျောက်သွားတာ စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းနေမှာမဟုတ် ပါဘူး။ ကလေးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ အပ်ခဲ့တဲ့ မူးငုံရဲ့ စကားကိုလည်း ဒေါ်ကြီး ကြားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်မရှိတော့တဲ့အခါမှာ အဲဒီအဖြစ်တွေကိုလည်း မမလေးကို ဒေါ်ကြီး ပြောပြလိုက်ပေါ့ဗျာ။ သူလည်း နား ရှင်း စိတ်ရှင်းသွားရတာပေါ့။”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်ကြီး ငိုနေရာမှ သက် ဟင်းခနဲရှိက်ချသည်။ မျက်နှာအတန်တော့ တဖြည်းဖြည်း လင်စ ပြုလာ၏။

“အေးလေ ... ကလေးအတွက်တော့ ရင်ထဲ တစ်ချက် ဆေးသွားရတာပေါ့ မောင်ကယုံရယ်။ ကလေးကို ဂရုစိုက် ပါကွယ်၊ ဖြူညှဉ်နဲ့ ကလေးက ရပ်ချောလေး၊ ညဉ့်လေး လည်း ကောင်းရှာပါတယ်။ သိပ်အေးတဲ့ကလေး၊ ညဘက် အနီးနှစ်ခါလောက်တော့ လဲရတာပေါ့။ နို့ဘူးကအစ ဒေါ်ကြီး ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ဆေးခန်းသွားပြတဲ့အခါ ကလေး ငိုရင် ချောတိုက်ရမို့ နို့ဘူးလေး ထည့်ပေးလိုက်တာပါလို့ပဲ ဒေါ်ကြီး စကားလှအောင်ကြည့်ပြီး မမလေးကို မုန့်ကပ်ဖြန် ဘူးတော့ ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ ကလေးလေးကို ဆယ့်ငါး
တာမျှ ထိန်းရ ကြည့်ရ ပွေ့ချီရ ရေချိုးပေးရ ချောမြူရနှင့်
ရတာမို့လည်း ဒေါ်ကြီးမယ်ခမှာ သံယောဇဉ်ဖြင့် မျက်ရည်က
လာနေရပါပြီတည်း။

အနာဂတ်ကာလကို ကံယုံ မမှန်းနိုင်။ မမြင်သာ
ဒါပေမဲ့ ဤကလေးကို အေးမြချမ်းငြိမ်းသော မေတ္တာဖြင့် နှုတ်
ခွင့်မှာ၊ သူ့အရိပ်မှာ ကြီးပြင်းလာစေချေလိမ့်မည်ဟု ချစ်
ထားသည်။ ကံယုံဆိုသည့် သူတစ်ယောက်မှာ ကျန်းမာနေ
ဤကလေး စားဝတ်နေရေး မခက်စေရ။ ကလေးတစ်ယောက်
တာဝန်ကို ကံယုံ အခက်အခဲမရှိ မေတ္တာအားကိုးဖြင့် တာဝန်
နိုင်ချေမည်ဟု ယုံကြည်ထားမိရပါ၏။

အာရုံထဲမှာ ဖူးငုံ၏မျက်နှာလေး ပေါ်လာသ
မလေးဖူးငုံ အပ်ခဲ့တဲ့ သမီးလေး ဘယ်
မေတ္တာမငတ်စေရပါဘူးဗျာ ဟုလည်း ရင်ထဲမှ ကတိပေး
ပါသည့်အဖြစ်။

ကံယုံ ဆိုသည့် အမည်ကို ပိုင်ရပါသည့်
ယောက်အတွက် ကံတရားကတော့ ရပ်တည်ဖေးကူ ပေး
မည်ဟုလည်း ကံယုံ ယုံကြည်ပါသည်။

၈၆ အခန်း(၆) ချစ်

“နောက်ဆုံးတော့လည်း မမလေးဆီကိုပဲ အားကိုးတစ်ခု
အဖြစ် ဆုပ်ခံထားရင်း ရောက်လာရတာပါပဲ မမလေးရယ်၊
ဒီကလေးအတွက် ကျွန်တော်မှာ တာဝန်ရှိကို ရှိနေတာလည်း
ပါပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးလေးကို သံယောဇဉ်ရှိလည်း
ရှိ၊ ချစ်လည်းချစ်နေမိတာ ပါပါတယ် မလေးရယ်၊ မိဘမဲ့
ဂေဟာတစ်ခုကို ပို့ရမယ်ဆိုတာက ဒီကလေးကို ပြုစုစောင့်
ရှောက်နိုင်သူ ကင်းနေမှသာ ဖြစ်သင့်တာပါ၊ အခု ကျွန်တော်
ရှိနေတာပဲဗျာ၊ ဒီကလေးလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
အင်အားလေးတစ်ခုနဲ့တော့ လူလားမြောက်အောင် ကျွေး
မွေးထားနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်မိတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောလော
ဆယ်မှာ ညကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ မမလေးဆီမှာ တစ်ည
တန်သည် နှစ်ညတန်သည် ခဏတစ်ထောင့်နားခွင့် ရမယ်
ဆိုရင်ဖြင့် နားပါရစေ မမလေးရယ်”

ကံယုံ တရှိတသေ ပြောမိသည်က မမလေးကျော
သစ်ကိုပါ။ မမလေး၏အိမ်ရှိရာ ကြည်နူးရိပ်သို့ ညကြီးမင်းကြီး

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီး၍ အားနာနာဖြင့် ဝင်ခဲ့ရသည်ကလည်းကောင်း၊ ကျောဒေဝီအလှပြင်ခန်းမှ ညဘက် ကြည့်နူးရိပ်သို့ မလေးကိုယ်တိုင်ပဲ ကားမောင်း၍ ပြန်နေကျပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံယု လူခေါ်ဘဲလဲလေးတီး၍ ခေါ်ချိန်က အိပ်မောကျချိန်ကြီး ဖြစ်တော့မို့ တကယ်တမ်းမှာဖြင့် ကံယု အရမ်းနေရထိုင်ရ ကျပ်လောက် အောင် မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် အားနာတကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပါ။

မမလေးခမျာမှာလည်း အိမ်ဖော်ဒေါ်မိုးခက်နှင့် ခြံသို့ အလွတ်ခိုင်း၍ ကြည့်ခိုင်းခဲ့ရာမှ။ မလျှော်လင့်စွာဘဲ ကံယု ဆိုသည့် သူတစ်ယောက် ကလေးလေးပိုက်၍ ခြံမှာရောက်တော့ ဒေါ်မိုးခက်မှ ပြောပြောချင်း၊ ချက်ချင်းခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းစဉ်ခန်းမှာထိုင်ခိုင်း။ ကော်ဖီပူပူ ချက်ချင်းသောက်ခိုင်းဖြင့် ရှိသကဲ့သို့ ကံယုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခြင်း၏ သင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေရပါ၏။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကံယုမှာ တစ်ခုခု သိသိမှတ်မှတ် ပြောဖို့ရှိနေပြီဆိုတာ ရိပ်မိသည်မို့။ မမလေးမှာ စာကြည့်ခန်းထဲ ခေါ်ထိုင်ခိုင်းကာ အခန်းတံခါးကအစ ပိတ်ထားပြီးမှ အကြောင်း မေးခဲ့ခြင်းပါ။ ဒေါ်မိုးခက်ပင် အစစ မသိလိုက်ရအောင် မမလေးမှ မေးခြင်းပါတည်း။ ထိုအခါကျတော့လည်း အကြောင်းအားလုံးကို မချွင်းမချန် ကံယု ပြောပြရပါ၏။ အကြောင်းအရာတော့လည်း မမလေး ခပ်ငေးငေး ငြိမ်နေသည်။ ကံယုကလည်း ငြိမ်နေသည်ပါ။ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်မောကျနေရာပါသည့် ကလေးကိုလည်း ထိထိခိုက်ခိုက် ငဲ့မိုးကြည့်မိသည်က ကံယုပါ။ သြဇာလူလားပင် မမြောက်လိုက်ရသေး။ ဘဝပေးကဖြင့် ကြေကွဲ

ဖြစ်နှင့် တိုးရချေသည်ကော သမီးလေးရယ်ဟု မချီတင်ကဲ ဆွေးမိရပါ၏။ ဘာမျှနားမလည်နိုင်စွမ်းပါသည်။ ခင်နှီးဖွေးဖွေး သားထဲမှ ကလေးလေးအရွယ် သမီးလေးကတော့ ပင်ကိုစရိုက် ဆန်းသန့်သည့် အကျင့်လေးဖြင့် မက်မက်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေလိုက်သည်မှ သနားစရာလေးပါ။

“အင်း”

ကျောယုစံ တစ်ချက် သက်ပြင်းရှိက်ကာ ကြည့်လာ၏။ အဝတ်အစားထည့်သည့် သားရေအိတ်တစ်လုံး ကလေးအနီးလေးတွေနှင့် နို့ဘူးလေးသာ ပါလာသည့် ခြင်းတောင်းလေးတစ်ခုနှင့် ရောက်လာပါသည် ကံယု ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်၏ ခင်မင်မှာ အဘယ်မျှထိ ဖြူစင်သည့်စိတ်ရင်းကောင်းတွေ ရှိနေသည်ကို ကျောယုစံ သိသည်ပေါ့။ စောင်ဖြင့် ကလေးကိုထွေးပိုက်ကာ လက်ကမချနိုင်ပဲ ရှိနေပါသည့် ကံယုကို ငေးကြည့်ကာ...

“ညစာရော စားဖြစ်ခဲ့သေးရဲ့လား ကံယု”

ဟု မေးဖြစ်သည်။ ကလေးကို ပုန်းညက်မြိုင်မှ ဆုတ်ရမည့်ကိစ္စ ဇောကဝင်နေပြီး ထမင်းပင် စားဖြစ်နိုင်မည် ဆုတ်ဟု တွေးမိသည်ကိုလေ။

“ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ကျွေးတာတော့ စားဖြစ်ခဲ့ပါတယ် မမလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းကိုစားမဝင်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ မမလေးမင်းစိုးသာ မသိအောင် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကြီး ရှိနေတော့ လိပ်ပြာမလုံချင်ဘူး မမလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ခုလိုလုပ်ခြင်းဟာ သမီးလေးအတွက် မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တာပဲလေဆိုပြီး စိတ်ကိုပြန်တင်းယူရတာပါ။

ထူးခြားတာတစ်ခုက ဒီမွေးစားရင်းလေးပါပဲ မမလေး
ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ကျွန်တော့်ကို ဒီမွေးစားရင်းလေးပါ
ပေးလိုက်တာပါ။ ကလေးအဖေ နာမည်က ကျွန်တော့်နာမည်
ဖြစ်နေတယ်။ မမလေးဖူးငုံဟာ ကလေးအဖေအမည်
ကျွန်တော့်နာမည် ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီမွေးစားရင်း
ယူခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြီးမယ်ခ သိခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို
ချင်းမပြောပြခဲ့ပါဘူး မမလေး။”

ဟု ကံယုံ ပြောကာ မွေးစားရင်းစာရွက်ကို
တသေပေးလာတော့ မမလေး ကျောယုတ် ယူကြည့်ပါ၏။

“မမလေးဖူးငုံ ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲမကောင်
ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရ။ မမလေးဖူးငုံ အအေးတိုက်ပို့ရမယ့်ကိစ္စ
လုပ်နေရရင်းနဲ့ ဒီမွေးစားရင်းက ဒေါ်ကြီးမယ်ခပဲ ယူ
ရတာပါ။”

ဟု ကံယုံ ပြောနေသမျှကိုလည်း ကျောယုတ်
သက်နားထောင်နေပါ၏။

နောက်တော့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့် မွေးစား
ကို ပြန်၍ကမ်းပေးကာ ...

“ဒီမွေးစားရင်းတော့ သေချာသိမ်းထားပေါ့ ကံယုံ၊ မမလေး
ငါ့မောင်ကိစ္စ စိစဉ်သင့်တာ စိစဉ်ပေးမယ်၊ စိတ်အေးလာ
အေး အိပ်လိုက်၊ မအိပ်ခင် ထမင်းလည်း စားလိုက်”

ဟုပြောတော့ ကံယုံ ဝမ်းသာစေဖြင့် အားကိုးတ
လည်း ရှိနေရရင်း လက်အုပ်ချီရောပါ၏။ မမလေး၏ အားတန်
ရလိုက်သည့်အတွက် မျက်နှာကလည်း သိသိသာသာလန်းတ

လာရှာပါ၏။ လူရိုးကြီး ကံယုံ အကြောင်း သိထားသည်မို့လည်း
ခိတ်ကိုနှစ်၍ ကူညီသည်ကလည်း ကျောယုတ်ပါ။ မျက်နှာကြီး
ချောင်ကျသွားလောက်အောင် တစ်ညအတွင်းမှာ စိတ်ပင်ပန်းနေ
ဇာမှန်းလည်း သိထားသည့် ကျောယုတ်မှ ...

“မနက်ဖြန်ကျမှ တစ်ခုခု စိမ့်ပေးမယ် ကံယုံ၊ ကံ ... ကံ
အပြင်ထွက်ကြရအောင်၊ ဒေါ်ကြီးမိုးခက်နဲ့ ထမင်းပြင်ခိုင်း
လိုက်မယ်”

ဟု ပြောတော့ ကံယုံ ခေါင်းခါသည်။

“မဆာတော့ပါဘူး မမလေးရယ်၊ ဒီအရိပ်မှာ အခိုက်အတန့်
ခိုခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ”

ဟု လက်အုပ်ချီ၍ ထပ်ပြောနေတော့ ကျောယုတ်
ရင်ထဲမကောင်။ ကောက်ကာငင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်
ခေါက်ချလာသည့် ကလေးအဖေကြီး ဖြစ်နေပါသော ကံယုံကို
သနားလည်း သနားရသည်ပါပဲ။

အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်သည်အတွက်ထားသည့် အခန်း
မှာပဲ ကံယုံကို အိပ်နေ နားနေစေပါ၏။ ညဉ့်လည်းနက်ချေပြီမို့
မီးတွေပိတ်။ ပြန်၍ငြိမ်သက်သွားသည်က ကြည့်နူးရိပ်ပါ။ ညအိပ်
မီးသီးဝါပြေပြေလေးအောက်မှာ သမီးလေးနှင့်အတူ မအိပ်နိုင်
ငြိမ်ကျနေသည်က ကံယုံပါတည်း။

ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေက မနားစတမ်းကြီး ဝင်
ဝင်လာနေသည်။ ရှေ့ခရီးအတွက် စဉ်းစားရတာ ခေါင်းတွေပူ
သည်။ ဘာမျှကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိလိုက်ရသော ဘဝတစ်
ကို ရုတ်ခြည်းတိုးဝင်လာရသည်မို့လည်း ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆင်

၉၂

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

မယ်ဆိုတာ ရေရေရာရာကြီးတော့ဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး။ လမ်း
စကိုလည်း မရှာနိုင်သေး။

“အကောင်းဆုံးက ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဒီကလေးကိစ္စ မသိ
တဲ့အရပ်မှာ နေရရင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒါကတော့ အရေး
အကြီးဆုံးပဲ၊ မမလေးတစ်ယောက်ကတော့ သိမှာပေါ့လေ
ဟော ... ကလေးနီးလာပြီ၊ ဆာရာရောမယ်၊ ကျွတ်ကျွတ်
သမီးလေးရေ ... နို့ဘူးလေး စို့လိုက်နော်၊ ဪ ...
ကလေးက ရှူတွေပေါက်ထားတာကိုး”

ဟု ကလေးကို နို့ဘူးလေး တိုက်နေရာမှ ကလေး
အနီးလဲဖို့ ပြင်ရပြန်သည်။ မနက်ဦးဘက်သာ ကူးလာသည်။
ကံယု အိပ်မပျော်။ အဝတ်အစားနှင့် စုထားသမျှပိုက်ဆံပဲ ပါလာ
သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် လောလောဆယ်မှာ ကလေးတစ်
ယောက်နှင့် ရှိနေရပါသည့် လတ်တလော အခြေအနေ။ ချက်စား
စရာ အိုးခွက်ပင် ပါမလာ။ အားလုံး ကျန်ခဲ့ပြီ။

မနက်လင်းသည်အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်။ ထမင်း
လမ်းလျှောက်လိုက်။ ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်ဖြင့် ရှေ့ခရီးအတွက်
ဆက်ရမည့် ခြေလှမ်းတွေအတွက် ခေါင်းမအေးနိုင်ပဲ ရှိနေရပါ
သည့်အဖြစ်။

“အိမ်ဆိုင်လေးတစ်ခုကို ဖွင့်ရင်ကောင်းမလား၊ ငါနေမယ့်
နေရာဟာ ငါ့သမီးလေးအတွက်လည်း နေသင့်တဲ့အရပ်တော့
ဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊ အရင်နေခဲ့တဲ့ အိမ်နေရာလေးကတော့ လူ
သန့်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘာဘျိုင်နဲ့ပြန်
တိုးမှာ”

နေရပ်ဇာတိ ပြန်မည်ဟု ပထမတော့ စိတ်ကူးသေး
သည်။ ဟင့်အင်း ...။ မဖြစ်သေး။ ဇာတ်တစ်ခုကို မြှုပ်လိုက်ချင်ပြီ
... ဇာတိ ကိုယ်ပြန်၍တော့မကောင်း။ တစ်ကြောင်းကြောင်း
... သမီးလေးနှင့် ကိုယ်ဇာတ် သိသွားလျှင်မဖြစ်။

မနက်စောစောထိ တစ်ရေးမှ မမှေးရသေးပဲ ရှိနေ
သမျှ ကိုယ်အပူမသိအောင်တော့ဖြင့် ကံယု မနက်မှာ အခန်း
... မထွက်ကာ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာရှိနေပါသည့် ဒေါ်ကြီးမိုးခက်
... လုပ်ကိုင်ကူရပါ၏။

“ရပါတယ် မောင်ကံယုရယ်၊ ကလေးနီးတဲ့အခါ မရှိပဲဖြစ်
နေလို့ ကလေးငိုနေပါမယ်”

ဟု ပြောတော့လည်း ကလေးကို တစ်ချက်ပြေးကြည့်
သည်က ကံယုပါ။ သမီးလေး အိပ်နေဆဲ။ ပြန်၍ အခန်းထဲမှ
... လာတော့ မမလေးကျောယုတ်မှ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ...

“စိတ်အေးလက်အေးနေတော့ ကံယု၊ မမလေး မနက်စော
စောမှာပဲ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ လုပ်သင့်တာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မနက်
စာစားပြီးကြတာနဲ့ မမလေးတို့ အပြင်ထွက်ကြမယ်၊ ငါ
မောင် နေဖို့ထိုင်ဖို့ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးနဲ့ ခြံငယ်လေး
ဘစ်ခြံရှိတဲ့ နေရာမျိုးလေးရအောင် မမလေးရဲ့အသိအိမ်
ပွဲစားတွေနဲ့ မနက်စောစောမှာပဲ ဖုန်းဆက်စုံစမ်းတော့
နေရာလေးတစ်ခု အဆင်သင့်ပဲ ရလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ
မောင်နေပေါ့၊ ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ မမလေး
စဉ်းစားပေးမယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ကံယုံ ဝမ်းလည်းသာသည်။ အားလည်းနာသည်။ မိန်းမသားဖြစ်သည့် မမလေးကို တာဝန်တွေ လာပြောင်းပေးနေသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ။

ဧည့်ခန်းမှာ မမလေး ရပ်လျက်ပြောနေသမျှ နားထောင်နေရင်းဖြင့်လည်း မျက်လွှာကြီး စိုက်ချလိုက်ရင်း ငြိမ်ကျသွားရာမှ ...

“မမလေးကို ဒုက္ခတွေ လာပေးနေသလို ဖြစ်ကုန်ပါပြီ မမလေးရယ်၊ တကယ်က မမလေးဆီက အလုပ်ပါထွက်သွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခုလိုလာပြီး ဒုက္ခပေးနေတာကိုက မသိဆိုးဝါးရာ ရောက်နေပြန်ပါပြီ”

ဟု မျက်ရည်ဝဲတက်လာရင်း ရင်ထဲရှိသမျှပြောလာတော့ မမလေး ပြုံး၍ ...

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင်နဲ့ မမလေးတို့က မောင်နှမတွေလိုရှိနေကြတာကို မေ့ထားလို့မှ မရတာပဲကွယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... မနက်စာလေး စားလိုက်ကြရအောင်၊ ကလေးကိုလည်း နို့ဘူတိုက်လိုက်ဦး၊ ရေနွေးလေးနဲ့ ရေမိုးချိုးပေးလိုက်ဦး၊ ဒေါ်ကြီးမိုးခက်နဲ့ သနပ်ခါးလေး လူးခိုင်းလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုပြောကာ ဦးဆောင်၍ ထမင်းစားဆောင်တွင်သို့ မမလေး ဝင်လာတော့ နောက်ပါးဆီမှ ကံယုံ ယိုးယိုးလေးလိုက်လာသည်။ မနက်စာထမင်းကြော်နှင့် ငါ့ခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်းစားခဲ့ရသည်ကလည်း မမလေးနှင့်အတူပါ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း သောက်ဖြစ်အောင် မမလေးပဲ ဒေါ်ကြီးမိုးခက်နှင့် ခိုင်းကာ ကံယုံရှေ့သို့ ချပေးခဲ့ပါ၏။

ကလေးကို နို့ဘူတိုက်။ ရေနွေးဖြင့် ရေဇလုံလေးချိုးပေးရသည်က ဒေါ်ကြီးမိုးခက်ပါ။ သနပ်ခါးလေးကိုလူးပေးပြီး ခင်းနှီးဖွေးဖွေးလေးထုပ်၍ ကံယုံလက်ထဲကြီးမိုးခက် အပ်ရင်း ...

“ဘကယ့်ကို လိမ္မာတဲ့ ကလေးလေးတော်ရေ၊ အငိုအပြုဘကယ်နည်းတဲ့ကလေး။ မောင်ကံယုံတို့များ အိမ်ထောင်ကျတာတောင် ဒေါ်ကြီးကို မပြောပဲကိုး”

ဟုပြုံး၍ ပြောလာတော့လည်း ကံယုံ ငြိမ်နေလိုက်၏။ မမလေးနှင့်အတူ သမီးကိုပွေ့၊ အဝတ်အစားအိတ်နှင့်အနီးတွေပါရာ ခြင်းတောင်းလေးနှင့်လိုက်ခဲ့ရသည်။ မမလေးကလေးက ကားမောင်း၍ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လာ

လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ခြံဝင်းကျယ်တချို့၊ ခြံဝင်းငယ်တချို့နှင့် ရှိနေကြပါ၏။ တချို့ကလည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတွေ၊ တချို့ကျတော့လည်း ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်လေးတွေ။ လူသားတချို့နှင့် အလယ်အလတ်တန်းစား တချို့တို့နေကြလေလမ်းလေးတစ်ခု။ ဟုတ်သည်။ ဤသို့ပဲ ကံယုံ နားလည်ရပါ၏။ ဪ ... မမလေးသည် ဤသို့သော နေရာမျိုးကို ချစ်မိသလို ချစ်၍ အိမ်နေရာလေးတစ်ခုကို ရအောင်စီစဉ်နေသည်တကား။

ကားမောင်းနေပါသည့် ဖြူနဲ့နဲ့နှင့် ရှိပါလေသော နှစ်ကြောကြောစင်စင် ရပ်သွင်လေးကို တရိတသေကားသွားဒုးတတင်ဖြင့် ကြည့်မိရသည်က ကံယုံပါ။

ခြင်ယ်လေးတစ်ခုရှေ့မှာ မမလေး၏ ကား ရပ်သွားကာ ဟွန်းသံပေးလိုက်တော့ အသင့်စောင့်နေဟန်တူပါသည်။ ရွယ်တစ်ယောက် ခြံတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။

“အစ်ကိုဟန်မြင့် လွတ်ထားတာပါ မမ၊ မမ လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ အိမ်သော့နဲ့ ခြံသော့ အပ်ခဲ့ပါတဲ့”

ဟု မမလေးကို တရိုတသေ ပြောလာတော့လည်း မမလေး ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကြည့်ရတာ မမလေး ဆင်သွယ်သည့် အိမ်အနားပွဲစားမှ ဤစောင့်နေသည့်သူကို ကြိုတင်တွေးထား စောင့်ခိုင်းထားပုံရပါ၏။ ခြံသော့နှင့် အိမ်သော့ကို မမလေး ယူလိုက်ကာ ...

“ရပါပြီ မောင်လေး၊ ကိုဟန်မြင့်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့၊ ငွေကြေးကိစ္စ မမလေးနဲ့ အားထားပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျောဒေဝီမှာ လာယူပေးပါလို့နော်” ... မမတို့ အထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ ငါ့မောင်လည်း သွားစရာရှိတာ သွားလုပ်လိုက်ပါ၊ ခုလို စောင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးနော်”

ဟု ပြောတော့ လူငယ်လေးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ အလိုက်တသိ ပြန်သွားပါ၏။ မမလေးမှ ခြံရှေ့မှာပဲ ကားကို ရထားခဲ့ကာ အိမ်ငယ်လေးရှိရာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကံယုံနှင့်အတူ ဝင်သည်။ အိမ်လေးက သစ်သားပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်လေး ပြပါ၏။ သေသေသပ်သပ်လေးရှိသည်။ အိမ်သော့ကို မမလေး နှုတ်နေတော့လည်း ကံယုံမှာ သမီးတစ်ဖက် ခြင်းတစ်ဖက်ဖြင့် နောက်ပါးဆီမှာ အားနာတကြီး ရပ်နေရသည်ပါပဲ။

အိမ်လေးတွင်းသို့ မမလေး ဦးဆောင်၍ ဝင်ပါ၏။

မမလေးတစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းငယ်လေးတစ်ခန်း နှစ်ခန်းပါသည့် အိမ်ငယ်လေးပါ။ အခန်းပိုလေးတစ်ခုကတော့ မမလေးနှင့်အတွက် ထားပေးဟန်တူသည်။ မိသားစုများလျှင် သားသမီးအတွက် အခန်းပေးပေ။ ကံယုံ ခြင်းတောင်းလေး ကြောက်ကာ အိမ်ငယ်လေးကို ရေ၍ကြည့်မိပါ၏။ အိမ်လေးကတော့ မမလေးနှင့် ငွေငယ်လေးပေပဲဟု ကံယုံ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ မမလေးမှ

“မမလေးနဲ့ ငါ့မောင်တို့ အလုပ်ကို တူတူလုပ်ခဲ့ကြဖူးတယ်လေ၊ ငါ့မောင်ရဲ့ ရိုးသားမှုကိုလည်း မမလေး အမြဲတန်ဖိုးထားခဲ့တာပါ။ ခုလို မမလေး ငါ့မောင်ကို ကူညီရမှဖြစ်မယ့် အချိန်မှာ ကူညီလိုက်ရတာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးမိတာပါပဲ၊ ဒီတော့ ဒီမှာ စောင့်နေခဲ့ဦး၊ အိမ်အတွက်လို အပ်တာလေးတွေ မမလေး သွားစီမံလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်ပလား၊ ကလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားချေပြန်တာမို့ ကံယုံ ထက်မှလိုက်ခဲ့မိရပြန်ကာ ...

“ကျွန်တော့်ကျွန်းတော်ဘာသာပဲ ကျွန်တော်လုပ်ပါရစေ မမလေးရယ်၊ ဒီအိမ်လေး ငှားပေးတာကိုက တန်ဖိုးမနည်းလှဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေရလို့ပါ။ မမလေးဆီက ထွက်သွားခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဒီလောက်ထိပြန်ပြီး မမလေးအပေါ် ဝန်ပီစေတာကိုက ကျွန်တော် မကောင်းဖြစ်လွန်းနေပါပြီ”

ဟု တောင်းပန်လေမယ့်မရ။ မမလေး ပြုံး၍ ခေါ်
ပြကာ ကားလေးမောင်းထွက်သွားတော့ ကံယုံ ငို၍ကျန်ရစ်
ပါပြီ။ သမီးလေးကို ပွေ့ထားရာမှ ပုဆိုးလေး ကြမ်းပေါ်ခေါ်
ပြီးမှ အိပ်ရာငယ်ငယ်လေးကို ခင်းကာ သမီးလေးကို သိမ်း
သည်။

အခန်းထဲ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်တော့ မီးဖိုခန်း
မှာ တံမြက်စည်းတစ်လက်တွေ့တာဖို့ မီးဖိုကို အရင်လှည်းက
ရပါ၏။ ရေပိုက်ကအစ ရေပိုက်ခေါင်းလေး ဖွင့်လိုက်တာ
ရေရရှိနေတာမို့ အတော်လေးကို အနေပြည့်စုံသော အိမ်လေးအဖြစ်
မြင်နေရလေလေ မမလေးကို အားနာရလေပါ။ နောက်
အိပ်ခန်းကို လှည်းကျင်းကာ တံမြက်စည်းလေး အခန်းထောင့်
ထောင်ထားလိုက်ပြီး သမီးလေးကို အိပ်ခန်းမှာ ပြန်သိပ်ဖို့ပြန်
မှာပဲ သမီးလေး နီးလာတာမို့ အသင့်ပါလာသည့် နို့ဘူး
တိုက်ပြန်ပါ၏။ နောက်တော့ အိပ်ခန်းလေးမှာ သမီးလေး
ပြောင်းသိပ်ရသည်။ သင်ဗျူးဖျားလေးတစ်ချပ်တော့ ဝယ်ဦး
တွေးဖြစ်၏။ စားသောက်ဖို့အတွက် အိုးခွက်ပန်းကန်လေးတွေ
စယ်ရမည်။

အနီးအပါးမှာ ဈေးများရှိချေမည်လား မသိဟု
ဖြစ်ပြန်၏။ သမီးလေး ပြန်အိပ်သွားတော့မှ အိမ်တစ်အိမ်
လှည်းကျင်းရပါ၏။ အိမ်လေးက မကြာမကြာ ရှင်းလင်းသန့်
ကျင်းမှုတော့ ရှိထားပုံရသည်။ ဖုံတွေထပ်နေတာမျိုး ရှိနေ
ပြတင်းတံခါးတွေ အားလုံးဖွင့်။ ငုတ်တုတ်
ခဏငြိမ်ထိုင်နေရာမှ ခြံထဲဆင်း၍ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်

သည်။ လုပ်စရာ ကိုင်စရာကလည်း လောလောဆယ်မှာ ဘာဆို
ဘာမျှ မရှိသေး။ ကလေးလေး ပါလာတာမို့လည်း ကလေးကို
ချွန်ထားပြီး အပြင်ထွက်၍ ဝယ်ချမ်းစရာရှိတာ ဝယ်ဖို့ဆိုတာကျ
ဆော့လည်း မဖြစ်ပြန်။ ကလေးကို ခေါ်သွားရမည်ဆိုတော့လည်း
ကလေးက အိပ်နေသည်။ ပွေ့ချီခေါ်သွားလိုက်လျှင်ဖြင့် ကလေး
နိုးမည်။ ငိုမည်။ ဒီတော့ လောလောဆယ်မှာ ခြံထဲဆင်း၍ ကြည့်
ခြံလိုက်သည်ပါပဲ။ မဆိုး။

အပင်လေး ဘာလေးလောက်တော့ နောက်ဖေးဘက်
မှာ စိုက်၍ဖြစ်မည်။ ငရုတ်ပင်လေး၊ နံနံပင်လေး၊ ချဉ်ပေါင်လေး၊
ပုဒီနံပင်လေးလောက်တော့ အခင်းလေးဖြင့်စိုက်၍ ရနိုင်မည်။
မိန်းမိန်းစိုစိုလေးဖြင့် စိုက်ခင်းလေးတွေတော့ ရှိလာချေဦးတော့
မည်တည်း။ ရှေ့ဘက်ပြန်ပတ်၍ လာမိပြန်၏။ ရှေ့နေရာလပ်လေး
မှာ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်လျှင် ကောင်းမည်။ အရင်းအနှီးကတော့
လုံသည်။ အိမ်ဆိုင်လေး ဆောက်ခွင့်ကိုလည်း ရနိုင် မရနိုင်ဆို
တာ မမလေးကိုပဲ အခွင့်တောင်းကြည့်ရမည်။ စိတ်သည် ရှေ့ဆက်
ရမည် ခရီးအတွက် ဝမ်းရေးကိစ္စပေမို့ ရောက်တတ်ရာရာ လွင့်
နေရပါသည်အဖြစ်။

ထိုစဉ်ခိုက် အိမ်ရှေ့နေရာမှာ လေးဘီးအငှားကား
တစ်စီးဆိုက်၏။ ရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်က မမလေး၏ကား။

ကားထဲမှာ ကတ်ပုံးတွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေကို ကား
ဒရိုင်ဘာမှ သယ်၍ သယ်၍ အိမ်လေးပေါ် သွားထားနေတော့
ကံယုံ လိုက်သယ်ပြန်ပါ၏။ သိလိုက်ပြီးနေပါပြီ။ မမလေး
ဝယ်လာတာတွေ ဖြစ်ချေသည်ဟု။

နောက်ထပ် လေးဘီးတစ်စီး နောက်မှထပ်ရောက်လာကာ ကားထဲမှ ပစ္စည်းတွေ သယ်ပြန်၏။ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ကံယုံ အနေခက် အထိုင်ခက် ဖြစ်နေရပေမယ့် သူစိမ်းဒရိုင်ဘာတွေ ရှိနေသေးတာမို့ ငြိမ်နေရသည်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီးမှ ဒရိုင်ဘာတွေလည်း ပြန်သွားကြချေပြီ။ ကံယုံမမလေးကို သက်ပြင်းရှိုက်၍ မျက်နှာမထားတတ်စွာကြည့်မိစဉ်ခိုက် မမလေး လက်ကား၍ပြီးကာ ...

“သမီးလေးတစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုကို ခြေလှမ်းစပြင်ရတဲ့ ဒီနေ့မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ရှိစေချင်တာ မမလေးရဲ့ စိတ်ရင်မှန်ပဲ ကံယုံ၊ ခမျာ မိဘရယ်လိုလည်း ရှိတော့တာမယူဘူး၊ အဲဒီလိုဘဝကို ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ပိုင်လိုက်ရတဲ့ ကလေးဟာ နောက်ထပ်ချို့တဲ့တယ် ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး ကံယုံ၊ မမလေးအတွက်ကလည်း ဒီလောက်အတိုင်း အတာထိတော့ ဒီကလေးအတွက်၊ ငါ့မောင်အတွက် အကုန်အကျ ခံနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ တတ်ရင် ရတာချည်းပါပဲ၊ မမလေး ဒီနေ့မနက်မှာပဲ ကောင်းမှုကုသိုလ်အပေါ်မှာ ငါ့မောင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ စိတ်အေးကြည်သာ လက်ခံလိုက်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်၊ သမီးလေးအတွက် ပြည့်စုံခြင်းနဲ့စတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ငြိမ်ပယ်ခြင်းဆိုတာတွေကို မရှိစေချင်ဘူး ငါ့မောင်”

ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ငြင်းမရနိုင်အောင် ပြောလာတော့ ကံယုံ ငြိမ်ကျသွားရပါပြီတည်း။ သမီးလေးအတွက် ချို့တဲ့ခြင်းဆိုတာ မရှိရအောင် လုပ်ခြင်းတဲ့လားလေ။ ဟုတ်သည်။

သမီးလေးသည် ဤနေ့မှစ၍ ဘဝကို လာခြင်းကောင်းသော သမီးလေးအဖြစ် ခြေလှမ်းစသည်ဟု ဖြစ်စေချင်သည်ပါပဲ။ ငြိမ်ပယ်ခြင်းဆိုသည့် အငွေအသက်တစ်ခုကိုသော်မျှ ဤအိမ်လေးမှာ မဖြစ်ဘည်စေချင်တော့ပါ။ မမလေးကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ကံယုံထက် ဆုပ်ချီ၍ ကန်တော့လိုက်တော့ မမလေး ပြုံး၍လက်ခံပေးသည်ပါ၏။ မမလေးဘက်ကလည်း ငြင်းပယ်ခြင်း ဆိုတာကို မဖြစ်တည်စေသည့်သဘော။

မကြာလိုက်။ အိပ်ခန်းလေးမှာ ကလေးပုခက်၊ ကလေးခြင်ထောင်၊ ကလေးအိပ်ရာလေးတွေ ရှိသွားရပါ၏။ ဤအတွက်ကျတော့လည်း သင်ဖျူးဖျာထက်မှာ မွေ့ရာကအစ ကျင်းကာ၊ အိပ်ရာခင်းအသစ်၊ ခေါင်းအုံးသစ်၊ စောင်သစ်တွေ နှင့် ခြင်ထောင်တစ်လုံးသည်လည်း ရှိသွားရပါ၏။ ဇစ်ဆွဲဗီရိငယ်သားမှာလည်း ကလေးအဝတ်တွေ ရှိနေပြီ။ ဧည့်ခန်းမှာကျတော့လည်း ဖယောင်းပုဆိုးလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်တာနှင့် သန့်ပြန့်သော ဧည့်ခန်းတစ်ခုအဖြစ် စတင်၍ လှလှပပ လင်းလင်းလဲ့လဲ့ ရှိလာရပါ၏။ ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲက ဧည့်ခန်းမှာနေလှလှလာသည်။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးနှင့်၊ ဟင်းချက်ဖို၊ ဒယ်အိုး၊ ဒန်အိုးလေးတွေ စင်ပေါ်ရောက်ကုန်ပြီ။ လျှပ်စစ်မီးလေးတစ်လုံးလည်း ပါလာသည်။ သောက်ရေအတွက် ရေငုတ်ပါသော ရေသန့်ဘူးကြီးတစ်လုံး အရန်သင့်ပါလာသည်။ သောက်ရေခွက်ကအစ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်အဆုံးသည်လည်း ရှိနေပြီ။ ကြောင်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးသည်လည်း အခန်းထောင်မှာ ရောက်သွားရပြီ။

ပစ္စည်းတွေ နေသားတကျ ဖြစ်ဖို့ကျတော့ ကံယုံပဲ
အားလုံးသယ်လိုက်။ နေရာချလိုက်နှင့် ရှိနေသမျှ မမလေးကတော့
ကုလားထိုင်လေးမှာ ထိုင်ရင်း ပြုံး၍ကြည့်နေပါ၏။ မမလေးထင်
သယံ၍လည်း ကံယုံ လက်မခံမှာကို သိထားသည်မို့ ဘာမှ
လိုက်၍ သယ်ကူတာတွေ မမလေး လုပ်မနေတော့ပါ။ သမီးလေး
ကတော့ ပုခက်လေးထဲ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးဖြင့် တခမ်းတနား
လေး ရောက်နေရလျက် အိပ်နေရှာဆဲ။ နို့ဖျံနဲ့ဘူးတွေ၊ ဓာတ်ဘူး
တွေနှင့် ရေနွေးကရားတွေလည်း မီးဖိုထဲရှိ အသင့်ရှိနေသော စင်
ထက်မှာ ကံယုံ တင်ထားလိုက်ရပါပြီ။ လောလောဆယ် ရေနွေး
တစ်ကရားတည်ထားလိုက်သည်။ သမီးလေး နီးလာလျှင်နို့ဖျော်
တိုက်ရမည်လေ။ ရေနွေးလိုသည်ပေါ့။ တစ်ခဏချင်းမှာပဲ အိမ်
လေးသည် လူနေသောအိမ်လေးတစ်လုံးအဖြစ် နေချင်စဖွယ်လေး
တော့ စတင်၍ အသက်ဝင်လာပြီ။ စက္ကူကတ်ပုန်းတွေထဲက
ပစ္စည်းတွေအားလုံး မကုန်သေး။ ဘာတွေဝယ်လာသည်တော့
မသိရ။ အတော်လေး စေ့စေ့စပ်စပ် မမလေး ဝယ်လာတာဖြစ်
သည်ပဲ။

“ကလေးလေးနဲ့ နေရာမှာဆိုတော့ သားပိုက်ကောင်လို ရင်
ခွင်ထဲပွေ့ထည့်ထားနိုင်အောင် ကလေးကျောပိုးဝတ်လေး
မမလေး ဝယ်လာတယ် ကံယုံ၊ ရင်ခွင်မှာ ကလေးကိုထား
ပြီး ကျောပိုးဝတ်နဲ့ ကလေးကိုပွေ့ထားသလို ရှိနေနိုင်တာ
ပေါ့၊ အိမ်အလုပ်လည်း လုပ်လို့ရတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့်
ဈေးလေးဘာလေး သွားဝယ်တဲ့အခါ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ခေါ်
သွားသလို ရှိနေမှာပေါ့ ကံယုံ”

ဟု မမလေး ပြောကာ စက္ကူကတ်ပိုး တစ်ခုထဲမှ
ကျောပိုးဝတ်ကို ထုတ်ပေးလာတော့ မမလေး အရမ်းကို
သားကာ အစစ ထောင့်စေ့အောင် ဝယ်လာသည်ပဲဟု သိရင်း
ညီညီတွေ ဝံ့တက်လာသည်က ကံယုံပါ။

အားနာစကားကို ပြောမည်ကြံခါရှိသေးသည်။ မမ
ခေါင်းခါ၍ ...

“ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမလေး ကရုဏာရှိတယ်၊
ကုချင်တယ် ကံယုံ၊ နောင်လည်း ကူသင့်တာ ကူမယ်လို့
မမလေး ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ချက်
ချင်း ကောက်ကာငင်ကာ မွေးလိုက်ရတဲ့ ငါ့မောင်မှာ
တကယ်တမ်းကျတော့ အစစ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်မယ်
ဆိုတာ မမလေး ကြိုတင်နားလည်ထားတယ်လေ၊ ဒီလို
ကလေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေက မမလေးတို့လို အမျိုးသမီး
တွေက ပိုပြီးတွေးပေးတတ်တယ်လေ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာ
ပေါ့လေ၊ ကြည့်နဲ့ရိပ်မှာ ငါ့မောင်ကိုရော၊ ကလေးကိုရော
ခေါ်ထားဖို့ကိစ္စ မမလေးအနေနဲ့ အပန်းမကြီးပေမယ့် ငါ့
မောင်နေခဲ့တဲ့ ပုန်းညက်မြိုင်က လာမေးတာတွေ ဘာတွေ
ရှိလာရင် ပြောနေ ဆိုနေရမှာ မမလေး မကြံချင်လို့ ဒီလို
နေရာသစ်တစ်ခုမှာ ငါ့မောင်ကို ပို့ထားလိုက်ရတာပါ၊
ပုန်းညက်မြိုင်က လာမေးရင်လည်း မမလေးက ငါ့မောင်
မလာဘူးလို့ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်မှာပါ၊ သူတို့ဘက်ကလည်း
တကယ်တမ်း လာမေးချင်မှ မေးကြမှာပါလေ၊ မိဘမဲ့ဟာ
တောင် ပို့မယ်ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သူ

စိမ့်တာကို မနာခံပဲ ကလေးကို ယူသွားတာကို မခံချင်တော့ဘူး။ လိုက်စံစမ်းမှာမျိုး ကြုံမှာစိုးရတယ်လေ။ ဒေါ်မိုးခင်ကလည်း မမလေး မှာထားတယ်။ ကံယုံ မလာဘူးလို့ပဲ ဆိုတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်လာမေးရင် အဲသလိုသာဖြေ ဆိုတော့လေ။”

ဟု မမလေး ပြောနေတော့လည်း ကံယုံ ငြိမ်သက်နားထောင်ရင်း ကျေးဇူးတင်နေရတာတွေပဲ ရင်ထဲမှာ မောက်မောက် ပြည့်ကျပ်နေရသည်ပါပဲ။

“မမလေး ပြောမယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လေး ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ မမလေး စဉ်းစားထားတယ်၊ ကံယုံက မမလေးနဲ့အတူ ကျောဒေဝီမှာ ရှိနေခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ဆံပင်ညှပ်တယ်ဆိုတာ အမြင်တော့ ရိုးနေပါပြီ၊ ငါ့မောင်ကို ဆံပင်ညှပ် သင်ပေးဖို့ အမျိုးသားတစ်ယောက် မမလေး ဖို့မယ်၊ သူနဲ့တူတူ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း သင်သွားပေါ့၊ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့အတွက်ကျတော့လည်း မမလေးမှာ အဲဒီလှုပ်ငန်းသုံးယူတော့ဆိုတာ အပိုတွေရှိနေတာပဲ၊ မမလေးပေးမယ်၊ အဲဒီပိုသင့်တယ် ကံယုံ၊ အိမ်ဆိုင်တို့ ဘာတို့ဆိုတာက ပစ္စည်းဝယ်ဖြည့်ရတာတို့၊ ဘာတို့ ရှိတော့ အလုပ်များတယ်”

ဟု မမလေး ပြောချလာတော့ ကံယုံ ဘယ်လိုမနေသာတော့။ မျက်ရည်တွေ ကျလာရင်း မမလေးရှေ့မှ ပုဆစ်တုတ်ထိုင်ကာ ဦးချက်နီတော့မိလိုက်ရပါပြီ။

“မမလေးရယ် ... ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီဗျာ၊ ဒီကျေးဇူးကျွန်တော့်အသက်နဲ့ ပေးဆပ်ရင်တောင် မကျေနပ်အောင်”

ပဲခင်ဗျာ၊ ဒီလောက်ကြီးထိ မမလေးကို တာဝန်တွေပိနေစေဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မရည်ရွယ်ခဲ့တာ သစ္စာပါ၊ သစ္စာပါ မမလေးရယ်၊ မမလေးဆီ တစ်ညတန် နှစ်ညတန် ခဏတစ်ထောင့်နားပြီး ရှေ့ခရီးကို ဆက်ဖို့ပဲ ရှိခဲ့တာပါ၊ ခုကျတော့ ကလေးကိုပိုက်ပြီး မမလေးကို တာဝန်တွေအားလုံး လာပုံအပို ကြည်နူးရိပ်ကို တက်လာခဲ့သလိုကြီး ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟု အားနာတကြီးဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်စွာ ဆိုသလို ပြောတော့ မမလေး ပြုံး၍ကြည့်ပါ၏။ “ဘာမျှမပြောတော့။ ငြိမ်သက် နားထောင်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။”

မျက်ရည်တွေ ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ ကျလာတော့မှ ဆိုသလို မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ...

“ငါ့မောင်မှာ အလွန်ရိုးသားတဲ့စိတ် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မမလေး သိထားတယ် ငါ့မောင်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ငါ့မောင်ကို မမလေး ကူညီတာပါ၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ငါ့မောင် အကြင်နာတွေပေးဖို့ မေတ္တာတွေပေးဖို့ အရိပ်အေးအေးကိုပေးဖို့ ခေါ်လာတာကို ငါ့မောင်တစ်ယောက်တည်း သိထားတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ မမလေးလည်း သိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ရင်းဖြူ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ လူရိုးကြီးငါ့မောင်ကို မမလေး ဘယ်သူ့တိုက်တွန်းချက်မှ မပါပဲ စိတ်ရင်းမှန်နဲ့ ကူညီတာပါ၊ ဇနီး ... ကံ ... အဲဒီမိဘက် သွားကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ရေနွေးအိုး ဆူနေပြီလင်ပါရဲ့၊ ဓာတ်ဘူးထဲ ထည့်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးရင် မမလေးနဲ့ ကံယုံတို့”

နှစ်ယောက်တူတူ သောက်ကြရအောင်၊ ကော်ဖီဖျော်လိုက်
ပါကွယ်၊ ဟိုကတ်ပုံးထဲမှာ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ ပါလာတယ်၊
နေ့လယ်စာအတွက် စားသောက်ဖို့ တစ်ခါသုံးဖော့ဘူး
နှစ်ဘူးနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ ပါလာတယ် ကံယုံ”

ဟု မမလေး ပြောလာတော့ ကံယုံ ကလေးလိုဝဲ
မျက်ရှည်သုတ်ကာ သုတ်ကာဖြင့် မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်ခဲ့ရပါပြီ။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ပုခက်လေးက လှလှပပလေး ရှိနေ
လျက် ပုခက်လေးထဲမှာ သမီးလေးကဖြင့် ပန်းနုရောင်ဇာဖြင့်
ထောင်ငယ်လေးထဲမှာ အိပ်မောကျနေဆဲ။

စောင်လေးကလည်းအသစ်။ ပုခက်လေးကလည်း
အသစ်။ ဪ... ခြင်ထောင်နှင့် ခေါင်းအုံးငယ်လေးကအ
အသစ်တွေချည်းပါတကား။

ဘဝသစ်တစ်ခုကို စတင်ရပြီပေါ့ သမီးလေးရေ၊
ဖေဖေနဲ့အတူ စတင်ရပြီပေါ့။

အခန်း(၇) ချီ

စတိုင်လ်ဆံသဆိုသည့် ဆိုင်လေးတစ်ခုသည် ဆံသ
လေးဖြင့် မှန်ကြည်ချပ်ကြီး မျက်နှာစာဘက်မှာရှိနေလျက်
တော့ လမ်းလေးမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း
မှန်ချပ်ကြီးနှင့် စက်ကတ်ကြေးကအစ ကတ်ကြေးဆိုက်စုံ၊
လျှော်ရည်အမျိုးအစားစုံနှင့် ခေါင်းလျှော်ဗေစင်ကအစ၊ ဟံ
အဆုံး၊ ဆံပင်ညှပ်သူတို့ကို အညောင်းပြေနှိပ်နယ်ပေးနိုင်
မာဆတ်ချ်စက်ငယ်လေးတွေအထိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးရှိ
မမလေးကျောယုစုံမှ စီစဉ်ထားပေးခြင်းပါ။

စတိုင်လ်မှာ ဆံပင်ညှပ်ပြီးလျှင် မာဆတ်ချ်စက်လေး
ကပ်ကြောလေး၊ ဇက်ကြောလေးပါ ဖြေ၍ရသည်မို့လည်း
လုပ်လက်စားများသည့် ဤလမ်းလေးမှ လူတွေအတွက်က
ဇက်မောစရာ နှစ်မြိုက်စရာလေးတစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းရလိုက်
သိရှိနေရတာမို့ ...။ ဆံပင်လာလာညှပ်သူကလည်း စတိုင်လ်
မျိုးစုံလားရသည်တည်း။ တချို့ကျတော့လည်း ဆံသဆိုင်နေရာ

ခုံတန်းလေးမှာ ညနေဘက်လာလာထိုင်ကြ။ ချထားသော သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်လေးတွေ အပျင်းပြေ လာဖတ်ဖြစ်ကြ။ စတုရန်းမြေပြားပြား ဆိုရင်းဖြင့် မာဆတ်ချီစက်လေးတစ်ခု နှိပ်ပါဦးဆိုကာ အညောင်းဝင်ဝင်ဖြေကြသူကလည်း ရှိကြသည်။

ကံယုံကတော့ သဘောကောင်းကြီးပီပီ အငြိအငြိ မရှိ လုပ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ ခုလည်း မနက်စောစော ဆံပင်ညှစ် ခေါင်းလည်းလျှော်ဖို့ ...။ မာဆတ်ချီလည်း နှိပ်ခိုင်းဖို့နှင့် ကျွဲဖို့ ရောက်လာသူက တစ်ခြံကျော်မှ စာရေးကြီး ဦးဘအောင် ဖြစ်ပါ၏။ လူပိန်သလောက် အညောင်းအညာ အတော်ကြီးမီးသွေ သူ။ ညနေတိုင်း ကံယုံအတွက် စီးကရက်လေး၊ ကွမ်းယာလေး သယ်သယ်လာကာ အနှိပ်စက်အားကိုးဖြင့် အနှိပ်ခံဖို့ အချိန်လွန်းစွာ ရောက်လာတတ်သူပါ။

ဆံပင်ဆိုတာကလည်း နေ့တိုင်းညှပ်၍ ရသည့် မဟုတ်ချေပဲလေ။ နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းလျှော်တာလေး လေး လုပ်ခိုင်းပြီး ဟဲဒရိုင်ယာဖြင့် ဆံပင်ခြောက်တာတို့ ဘာလုပ်ခံလိုက်ကြပြီးသည့်နောက်မှာ အကြောဖြေစက်လေး၏ လျှပ်ကြောင်းလေးတွေဆီမှတစ်ဆင့် ဇက်ကြောလေးဖြေ၊ ကျောဘတ်တင်းခဲနေသမျှတွေ မိမိခံရင်း စည်းစိမ်တည့်လိုက်ကြသူတို့လည်း ရှိတတ်ကြပါ၏။

ဆေးလိပ်သောက်တတ်သည့် ကံယုံ၊ ဦးဘအောင်ကောင်းမှုဖြင့် ကွမ်းပါစွဲစပြုလာတော့ မမလေးကျောယုစံ သတိမမိ လာတာမို့ မနည်းပြန်ဖြစ်တယ်ဟုရသည့် အဖြစ်ပါတည်။

ကံယုံကို ဆံပင်ညှပ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပါသည့် ကံယုံကြည်သည်လည်း တစ်ခါ တစ်ခါ အလည်အပတ်တော့ ရောက်လာတတ်ကာ သမီးလေးကို ဝင်ဝင်ချီပွေ့တတ်ပါ၏။ အတွက် နို့မှုန့်ဘူးလေးကအစ ဝယ်ဝယ်လာတတ်အောင် လေးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေသူပါ။

ဆိုင်လေး၏ ထောင်နေရာလေးမှာ လိုက်ကာလေး သမီးလေး၏ ပုခက်ကို ကံယုံ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်ဆို ရွှေ့၍ထား လိုက်ကာလေးဖြင့် အခန်းလေးပမာ ကန့်ထားရသည်က ဆံစအမှုန်အမွှားလေးတွေ ကလေးထဲမရောက်ဖို့ပါ။

“အင်း ... ကလေးက ငယ်သေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာလည်း ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တာဝန်ကြီးပါတယ် ကိုကံယုံရာ၊ သမီးကို ချစ်လိုက်တာလည်း တုန်နေတာပဲ၊ ကလေးအမေ မီးတွင်းထဲ ဆုံးသွားတာဆိုတော့ ကလေး သနားပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း သနားစရာ ဖြစ်နေတာပါပဲ”

ကံယုံ ဆံပင်ညှပ်လိုက်။ ခေါင်းဘီးလေးဖြင့် မြှိုးသပ်လိုက်။ ပြန်၍ ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်လိုက်။ မှန်ချပ်ကြီးကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေစဉ်နီက ဦးဘအောင် ခပ်ညည်းညည်းသည်။ ကံယုံ ငြိမ်နေပါ၏။

“ကလေးက အနေအေးတယ်ဗျာ၊ အဲဒါလည်း လိမ္မာရေးခြား ရှိမယ့်သဘောပဲ၊ အင်္ဂါအပြနည်းတယ်၊ ဂျီကန်တာနည်းတယ်၊ ငိုလိုက်လို့များ တစ်ချက်ပွေ့ရင် တိတ်သွားတာမျိုး”

ဦးဘအောင် စကားကိုဆက်၏။ သမီးလေးကတော့ နေတာမို့ ကံယုံ ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်နေလျက် အကျေနပ်ကျေနပ်နေမိရသည်ပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက တစ်ချက်တော့ စိတ်ကြီးတယ်။ သူ့ အဲ့ဒါနဲ့ ငိုချိန်လေးမှာ ချက်ချင်းကောက်ပွေ့မှ။ လေးတိုက်မှ။ အဲ... အနီးလေး သေးစို့နေရင်လဲ ချက်ချင်းလဲပေးမှ။ အဲဒါမှရတာ။ ချက်ချင်းမလုပ်လိုက်တော့ မလေးနီနေအောင် ငိုကြွေးလေး ရှည်တတ်တယ်ဗျ”

ကံယု ရယ်၍ပြောတော့ ဦးဘအောင်ကလည်း လိုက်၍ ရယ်သည်။ လောလောဆယ်မှာ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်း အိမ်ကမိန်းမ ဈေးပြန်လာတိုင်း ညည်းနေသည့်အကြောင်း ပြောရတာထက် ကံယု၏သမီးလေးအကြောင်းကို ပြောရတာ ပို၍အကျိုးရှိမည်ဆိုတာ ဦးဘအောင်ကလည်း သိသည်။

ဘာကြောင့်ဆို ကံယုသည် သမီးလေးအကြောင်း အကောင်းပြောလျှင် စိတ်လိုလက်ရ အကြာကြီး မာဆတ်နဲ့ လေးဖြင့် မညည်းမညူ စေတနာတွေ ပို၍ ပို၍ နှိပ်ပေးတတ်တယ် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါကတော့ စိတ်ကြီးတယ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုယ့်ကလေးပဲ။ အဲသလောက်လေးတော့ သူလည်း အခွင့်အလမ်း ရှိတာပေါ့။ အမြဲအနေအေးတဲ့ဥစ္စာ၊ သူ နီးလာချိန်လေးတော့ အဲဒါလေးတစ်ခုလောက်ပဲ ဂရုစိုက်ပေးရတာပဲ ရှိတာပဲဗျ။ လုပ်ပေးပေါ့။ ဒါနဲ့ ကလေးနာမည် မေးဘူးလား။”

“နာမည်ရွေးနေတာ အစ်ကိုကြီးရ၊ ဖြူလွန်းလို့ သမီးကို ရိုးလည်းရိုးစင်း၊ ချစ်စရာလေးလည်းကောင်းထင်လေးလို့ပေးမယ် စိတ်ကူးရတယ် အစ်ကိုကြီး၊ မနုဿ

မမလေးလာရင် အဲဒီနာမည်လေး ပြောပြလိုက်မလားလို့၊ သိပ်ပြီး ခေတ်မီမိကြီးလည်း သမီးလေးကို နာမည်မပေးရဲပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်က ဆင်းရဲသားပဲဥစ္စာ၊ ဗျိုင်းလေးဆိုတာကတော့ နာမည်ကိုက ရိုးပြီးလှနေသလို့ပဲ။ ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ရွာမှာ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းမှာ ဗျိုင်းတွေအုပ်လိုက်ပျံတတ်တာတွေ ရှိတယ်လေ။ သိပ်လှတာဗျ။ ငွေဗျိုင်းလေးလို့ နာမည်ပေးမယ် မှတ်တာပဲ”

“ဟာ ... လှတယ်ဗျ။ ငွေဗျိုင်းလေး၊ နာမည်လေးကဆန်းပြီး ချစ်ဖို့တောင် ကောင်းနေသေးတယ်။ ခင်ဗျားကသာ ရိုးတယ်ပြောနေတာ ကိုကံယုရ၊ နာမည်က လှပြီးအကြားဆန်းနေတယ်”

ကံယု သဘောတွေကျနေသည်။ မျက်နှာကြီးပြီးကျနေကာ ဦးဘအောင်ကို ခေါင်းလျှော်ပေးနေပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်သမီးလေးငိုသံ အဲ့ဒါနဲ့ ပေါ်လာတာမို့ ခေါင်းလျှော်ရည်မြုပ်တွေနှင့် နီနေသည့်လက်ကို ရေစက်ခေါင်းဖွင့်၍ ဗေစင်မှာ ကမန်းကတန်းပြီး ဆေးချလိုက်ကာ ...

“ခဏတော့စောင့် အစ်ကိုကြီးရေ၊ သမီးလေး ငိုပြီဗျ”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ ခေါင်းလျှော်မြုပ်တွေ ဖွေးထူနေသည့် ဦးဘအောင်ကို ဒီတိုင်းကြီး ချန်ရစ်ခဲ့ကာ သမီးလေးရှိရာသို့ ရောက်သွားရသည်က ကံယုပါ။ ကမန်းကတန်း သမီးလေးကို ဖွေလိုက်ပြီး တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်၍ချောကာ နို့ဘူးလေး ဆိုက်စဉ်ခိုက် ...

“ဟေ့လူ ... ဒီမှာ တန်းလန်းကြီးဗျ”

ဟု ဗေစင်မှာ ခေါင်းထိုးထိုင်နေရင်း တန်းလန်းကွန် ခဲ့ပါသည့် ဦးဘအောင် ကသိကအောက် အော်စဉ်ခိုက် ...

“ဟာ ... ကလေးက အီးအီးတွေ ပေးနေပြီ အစ်ကိုကြီး ခင်ကော့မ’မ’အဲဒါတွေပြီးအောင် သန့်ပေးလိုက်ဦးမယ် အနီးလဲပေးမယ်၊ ပြီးမှ အစ်ကိုကြီးခေါင်းကို ဆက်လျှော် ပေးမယ်”

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ... လက်သေချာဆေးပြီးမှ ကျွန်တော် ခေါင်း လာဆက်လျှော်နော်”

ကလေးချေးပေတာ ကြားတာနှင့် ရင်ထဲ နောက်သို့ ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းအလျှော်ခံရမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားရရင်း လှမ်းအော်တော့ ကံယုံ မျက်နှာပျက်လာပြီ။

“ကလေးချေးပဲဗျ ဘာညစ်ပတ်တာမှတ်လို့၊ နို့ဘူးလေးနဲ့ ပြီးပါတဲ့ချေးပါ အစ်ကိုကြီးရ”

ဟု ပြန်စွာနေတော့ ဦးဘအောင် ဘာမျှဆက်မပြော ခေါင်းမှာ ဆပ်ပြာမြှုပ်အဖွေးသားနှင့် ငြိမ်စောင့်နေရတာ ခေါင်း တွေပင် အေးခဲစပြုလာပြီ။

ကံယုံကလည်း ကလေးအနီးဖြေ။ အညစ်အကြေး သန့်စင်။ အနီးပြန်ထုပ်။ နို့ဘူးဆက်တိုက်။ တအေးအေး တအိုးဖြင့် ကလေးကို ပွေ့၍ချော့။ မျက်လုံးလေးကျယ်နေသည့် ကလေးကို ...

“အဲမှာ ... ဖေဖေသမီးလေးက ဖေဖေကို မျက်တောင်လေးနဲ့ တမော့မော့ ကြည့်နေတာကိုးဗျ၊ ဘာလဲ လေး ဦးမလို့လား”

ဟု ခေါင်းလျှော်တန်းလန်း ဦးဘအောင်ကြီးကို

သွားကာ ကလေးရင်ဘတ်ကို မေးဖျားဖြင့် ဖွဖွပွတ်ပြီး ချောသံပြုတော့ ကလေးကလည်း ပါးစပ်ကလေးစု၍ ဝူးဝဲ ဆလဲပေါလာနေပြန်ပါ၏။ သားအဖနှစ်ယောက် ခန်းဆီးခြား ကားသော ပုခက်ခန်းလေးထဲမှာ အချစ်တွေနှင့် မြူးတူးနေစဉ် ဦးဘအောင် တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သတ်ညည်းကျကာ လက် ဟိုဟိုသည်သည်စမ်း၍ ရှာဝါပိုက်လေးကိုစမ်း။ ဗေစင်နေရာ ခေါင်းထိုးခံထားရင်း ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်လျှော်။ ကိုယ့်ဘာသာ ခေါင်းတဘက်ဖြင့် ခေါင်းကိုပွတ်သုတ်၍ သားအဖနှစ်ယောက် ကိုယ်သို့ ရောက်လာရပါသတည်း။

“အဲမယ် ... လေပေါနေလိုက်တာ၊ ကြီးလာရင် ဖေဖေကို တော်တော်ခိုင်းစားမယ့် ပါးစပ်လေးပေါ့လေ၊ ပူဆာမယ့် ပါးစပ်လေး ဆိုပါတော့၊ ဖေဖေကြီးကို ချစ်တယ်မဟုတ် လား၊ ချစ်တယ်ဆို ဝူးဝူးလို့ပြော၊ ပြောလေ အချစ်တုံး နဲ့သာခဲလေးရ”

တကယ့်ကို ဖွတ်မေ့ ပတတ်မေ့ ဆိုတာ ဒါပဲဟု အောင် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် တွေး၏။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း သည်နယ် ကလေးကို မျက်နှာနား ဖေးကပ်၍ ပြောလိုက်၊ သားထိလိုက်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက် အလုပ်ဖြစ်နေကြလေ ဦးဘအောင် စိတ်လည်းမော့ချင်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နှင့် လာရပါသတည်း။

“ဒီမှာ ကိုကံယုံ၊ ခေါင်းတော့လျှော်ပြီးသွားပြီဗျ၊ ပုဒ်ရိုင် ယာလေးနဲ့တော့ ဆံပင်တွေ ခြောက်အောင် လှုပ်ပေးပါဦး။

ခေါင်းတွေ အေးခဲ့နေတာ၊ ဦးနှောက်ဘဲတဆုံး စိမ့်ဝင်နေသလို ကြီးကို ဖြစ်နေပြီ ကလေးအဖေကြီးရ”

ဟု ပြောတော့မှ သတိရလာပုံကြီးဖြင့် အားတုံ့အားနာ လှမ်းကြည့်ပြန်၏။

“လာမယ် ... လာမယ်”

ဟုပြောကာ ကလေးကို ကလေးကျောပိုးဝတ်ပြီး ရင်မှာပဲအပ်၍ ပိုးချည်ကာ ဆိုင်ဘက်ပြန်ထွက်လာသည်က ကံပေါ့။ ဦးဘအောင်ကို ဆံလည်ဆံသစ်မှာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းကာ ဒရိုင်ယာဖြင့် ဆံပင်ကိုခြောက်စေပြီးသည့်နောက်မှာ ...

“မာဆတ်ချီလုပ်ပေးမယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒီနေ့ အစ်ကိုကြီးကို အားနာတယ်၊ ဆံပင်ညှပ် ခေါင်းလျှော်တာလည်း ကျွန်တော် မယူတော့ပါဘူး၊ ဟောဒီသမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုကြီး စိတ်မဆိုးပဲ နားလည်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ဟု ပြောလာတော့ ဦးဘအောင်မှ ...

“ဟာ ... ဈေးဦးဖောက်ကြီးဥစ္စာ၊ ဘယ်နှယ်မယူရမှာလဲ ယူမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာအားနာစရာရှိနေလို့လဲ ကိုကံဒီလိုပဲပေါ့၊ ခေါင်းလျှော်ရည်မြုပ်တွေနဲ့ ဆယ်မိနစ်ကျော်ကြမ်းနေလိုက်ရတာ တစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တာပါ ... ဟက် ဟက်”

ဟု နားလည်ရယ်ဖြင့်ရယ်ရင်း ဦးဘအောင် ခေါင်းလိုက်ရပါသတည်း။

ကံယုံ၏ ရင်ခွင်မှာကပ်၍ ပိုက်ထားပါသည့် သီးလေးသည် ကလေးကျောပိုးဝတ်လေး နီနီကြားထဲမှာ မျက်လုံးငို

မအိပ်စတမ်း ရှိနေကာ တစ်ချက် တစ်ချက် အဖေကို ဇူးဝါးနှင့် လေပေါ်နေချေသေးသည့်အဖြစ်။

“ဘာဟင်းချက်လဲ ကိုကံယုံ”

“ငါးရဲ့ခြောက်ကို ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ချက်တယ်၊ ပဲဟင်းချက်တယ်ဗျ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး ကိုကံယုံရာ၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးခြောက်ချက်တွေ များနေတယ်နော်၊ အငန်တွေများပြီး ဆွေးတိုးရောဂါ ရနေဦးမယ်”

“ဈေးလည်း နေ့တိုင်းမသွားနိုင်ဘူး မဟုတ်လားဗျာ၊ ကြာကြာထားလို့ ရတာကလည်း ပုစွန်ခြောက်တို့ ငါးခြောက်တို့ ပဲရှိတာ၊ ပဲဝယ်တယ်၊ အဲဒီအခြောက်အခြမ်းပယ်တယ်၊ ကြက်ဥ ဘဲဥ ဝယ်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ချက်ပြုတ်စားရတော့တာပဲ၊ ဈေးသွားရင်လည်း သမီးလေးပိုက်ပြီး သွားရတာ၊ တိုမှာက အနံ့စုံတယ် အစ်ကိုကြီးရ၊ ဖုန်တို့ ဘာတို့ကလည်း နို့တယ်၊ ကလေးရောဂါရမှာ စိုးတယ်လေ”

ဟု ပြောလာတော့ ဦးဘအောင် အနှိပ်ခံနေရင်းမှ ...

“အင်း ... သားသမီးစောဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ၊ ကျွန်တော် မှာလည်း မျောက်နှစ်ကောင်ရှိတယ်၊ ယောက်ျားလေးလို့ မပြောရဘူး၊ စွန်လွတ်ရတာနဲ့၊ ဘောလုံးကန်ရတာနဲ့၊ လဲပြုလာရတာနဲ့၊ ဖျားရတာနဲ့၊ အဲဒါကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီနှစ်ကောင် ဘယ်နေရာမှာများ လဲပြုပြုတ်ကျပြီး ပြန်လာမလဲလို့ ရှိရှိနေရတာ နည်းတဲ့သောက မဟုတ်ဘူး ကိုကံယုံ”

ဟု ညည်းသည်။

“ခင်ဗျားက မျောက်ရုံးလိုဟာမျိုး မရဘူး၊ ရွှေမင်းသမီးလေး
လိုလှတဲ့ သမီးလေးကို ရတာဗျ”

ဟု ပြောတော့ သမီးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အရင်
ကို အမြောက်ကြိုက်သည့် ကံယုံ။ အသံပင် ပွင့်ကျကာ ရယ်လိုက်
မောလိုက်ဖြင့် ရှိသွားရရင်း ...

“အမယ် ... ဖေဖေသမီးက သိတယ်ပေါ့၊ ရွှေမင်းသမီး
လေးက သိတယ်ပေါ့၊ ဒီက ဘာဘက သမီးလေးကို
တယ်လို့ ပြောတာ ... အဟင်း ဟင်း”

ဟု နဖူးလေးကို လက်ဖျားဖြင့် တို့တို့ထိထိ
ဖွဖွပြုရင်း မေးလိုက်ပါချေသတည်း။ ငါးလသမီးလေးကလည်း
မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် အဖေကို တမက်မောမော ကြည့်နေပါသေး
အဖြစ်။

ရင်ထဲ အေးမြရချေသည်ကော ဖေဖေသမီး
လေးရယ်။

အခန်း(၈) ချစ်

“ဟင် ... ထီးကြီးကလဲ ...”

ဈေးခြင်းတစ်ဖက်ကဆွဲ။ တမင်တကာ ရှာဖွေဝယ်ယူ
သော ထီးကျားခပ်ကြီးကြီးတစ်လက်ကို ဈေးဝယ်လမ်းကျဉ်း
သွယ်သွယ်လေးထဲမှာ အပြည့်ဆောင်းထားရင်း သမီးကို ရင်ခွင်မှာ
လေးကျောပိုးဝတ်ကြီးနှင့် ပတ်သိုင်းပွေ့ထားကာ ဈေးဝယ်ထွက်
သည့် ကံယုံ။ ဈေးဝယ်ဈေးသွားတို့အတွက်က ထီးကြီးဆောင်း
တာကြောင့် အသွားရခက်၊ အဝယ်ရခက်နှင့် ဖြစ်နေသမျှကို
ကြားဟန်ပြုရင်း ရှိနေပါသည့်အဖြစ်။

မတတ်နိုင်။ သမီးလေး နေထိုးခံသွားရမည့်ကိစ္စ။
အခြေတော့မခံနိုင်။ သမီးလေးက အသားဖြူဥဥလေး။ နေရောင်
ပြင်း မဆိုထားနှင့် ဈေးဝယ်ချိန် မနက်စောစောနေကိုလည်း
ထိုးမခံနိုင်။ မနက်နေဆိုပေမယ့် ရှစ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီနားကပ်နေ
သောတာနှင့် နေက အရှိန်အပူသေးတာမဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း
ဈေးဝယ်တစ်ခါထွက်တိုင်း ထီးကျားကြီးဖြင့် သမီးကို နေထိုး
အတွက် အားကိုးရသည် မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်း ဘေးမှာရပ်နေရင်း ခရမ်းချဉ်သီးဝယ်
မိန်းမကြီးမှာ နေရာကျဉ်းလေးမှာ အသားတကျ အပိုင်ယူရင်း
ပါသည့် ထီးကြီးနှင့် ကံယုံကြောင့်စိတ်ရှုပ်နေရသည်ပါပဲ။ ဒါ
ဈေးရောင်းသူတွေတိုင်းကတော့ ဈေးဝယ်တော်ကြီး ထီးကြီး
ကံယုံကိုမြင်ဖူးနေကျ ဖြစ်နေချေတာမို့ ပြုံးစိစိသာ ရှိရသည်။
မမှတ်မိ၍လည်း မဖြစ်သည်ပဲလေ။ သမီး တံပိုက်ပိုက်၊ ဈေး
တစ်ဖက်ဆွဲ၍ ထီးကျားကြီးဖြင့် ဈေးထဲမားမား၊ မားမားနှင့်
အဝယ်ထွက်သည့်သူ မဟုတ်ပါလား။

“ခရမ်းချဉ်သီး ငါးဆယ်သားဗျာ ကောင်းတာပဲ ရွေး
ပေးပါ။ ကျွန်တော် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့မို့၊ ထီးတစ်ဖက်နဲ့
မရွေးဖြစ်လို့ပါဗျာ”

စကားကတော့ချိုသည်။ ဒါမှလည်း ဈေးသည်
စိတ်လိုလက်ရလေး ကောင်းတာတွေ ရွေးထည့်ပေးချေမည်။
ဈေးသည်ချိန်ပေးတာကို တပြုံးပြုံးဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ
သည်။ ပြီးတော့ ခြင်းကို ရှေ့ဘက်ထိုးပေးလိုက်တော့ ဈေး
ကပဲ ခရမ်းချဉ်သီးထုပ်ကို ခြင်းထဲ ထည့်ပေးသည်။ ခြင်းကို
ချ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကိုယူ၍ပေး။ နောက်တော့
ခြင်းကြီးဆွဲ၍ မော့တော့မော့တော့ဖြင့် ခရီးဆက်သည်က ထီး
တဆောင်းဆောင်းဖြင့်ပါ။

“ဟင် ... ထီးကြီးကလဲ၊ ဒီမှာ ပန်းကို ရှင့်ထီးစောင်
ချွန်က လာထောက်သွားပြီရှင့်”

ခြင်းတစ်ဖက်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဘာတွေ
ထည့်ထားမှန်းမသိသည့် ဖောင်းနေသော အိတ်တစ်ဖက်ဖြင့်

ကံတည်း မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏
ဆာင့်ဆောင့်အသံ ထွက်လာတော့ ကံယုံ ပြုံး၍ တောင်းပန်

“သမီးလေး နေထိုးမှာ စိုးလို့ပါဗျာ”

ဟု ပြောတော့ ...

“အို ... ကလေး နေထိုးမှာများ ဆန်းတာကျလို့၊ သူ့သမီး
တစ်ယောက်တည်းပဲ လူ့လောကကြီးမှာ ကလေးဖြစ်နေတာ
ကျနေတာပဲ၊ ကဲလွန်းတယ်၊ ဈေးလမ်းကျဉ်းထဲ ရှင့်ထီးကြီး
က ဟိုမလွတ် ဒီမလွတ် ဖြစ်နေတာ နားလည်တတ်ရမှာ
ပေါ့ရှင့်”

“ဟ ... ဘယ်နှယ့်ပြောလိုက်တာလဲဗျ၊ ကလေးနေထိုးနေ
လောင်မှာကို အဖေဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က စိုးရိမ်တာကို ခင်ဗျားဆီ
ခွင့်ပြုချက်တောင်းယူရမှာလား၊ ဈေးထဲ ထီးမဆောင်းရဘူး
လို့ ခင်ဗျားက အမိန့်ထုတ်ရအောင် ဘာမို့လို့လဲ၊ တောင်းပန်
နေတဲ့ကိစ္စ ကျေပေးမယ် မရှိဘူး”

ကံယုံလည်း မခန့်နိုင်။ ပြန်စွာပစ်ခဲ့ကာ ထီးကြီးကို
ခံပတ်ပင်မွေ့၍ ဇာတ်ထဲ ထီးက၊ ကသလို ရွတ်ကန်းကန်းကြီး
သွပ်ပြပြီးမှ မော့တော့တော့ဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားတော့ နောက်
ထီးမ မိန်းမသည်လည်း ပွစိပွစိရွတ်၍ ကျန်ခဲ့ရချေသတည်း။

ထုံးစံအတိုင်း ပဲသီးဝယ်တော့လည်း ဈေးသည်ကို
ရွေးခိုင်း၊ ချိန်ခိုင်း၊ ငွေချေ။ ငါးဝယ်တော့လည်း ဈေးသည်ကိုပဲ
သက်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ခိုင်းပြီးမှချိန်ခိုင်း။ ကြက်ဥဝယ်၊ ဥက
သီးဝယ် ပြီးတာနှင့် ကုလားပဲနှင့် ပဲဝါလေးဝယ်ပြီးသည့်နောက်

မှာ ခြင်းထဲ အထုပ်အပိုးလေးတွေ ပြည့်လာနေပြီ။ ကြက်သွန်နီနီ
ကြက်သွန်ဖြူဝယ်ပြီးသည့်နောက်မှာ ဆီပုလင်းတစ်ပုလင်းဖြည့်
ဆီဝယ်ပြီးသကာလ ကလေးကို ထီးကြီးတစ်ကောင်ဖြင့် ကံယုံ
ထဲကဈေးခြင်းတောင်းပြည့်ကြီးနှင့် ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်
ဖြင့် ပြန်ထွက်လာသတည်း။

ဈေးနှင့်အိမ်က သိပ်ဝေးလှတာမဟုတ်၍ ထီးကြီး
ဆက်ဆောင်းကာ ခြေလျင်ဆက်လျှောက်သည်။

“ငါ့သမီးလေး၊ ခြောက်လပြည့်ပြီးပြီ၊ ငါ့သမီးလေး
နို့ဘူးတစ်မျိုးတည်းမဟုတ်တော့ဘဲ အစာလေးတွေလဲ
လို့ရပြီ”

တွေးကာ တွေးကာဖြင့် သမီးကို ငဲ့၍ကြည့်
ထီးရိပ်အောက်မှာ ချာတိတ်က အိပ်နေသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်
တစ်စီး ဟွန်းသံပေး၍ ဖြတ်မောင်းသွားစဉ်မှာ ကလေးကလည်း
လန့်ငို၏။ ဖုန်တွေ ကလေးကို မထိအောင် ဖုန်မရှူမိအောင်
အသင့်ပါလာသော ပန်းပေါ်ကတဘက်ဖြင့် မျက်နှာလေး
ကံယုံ သုတ်သုတ်ဖုံးသည်။ ခြင်းတောင်းလက်ကိုင်ကွင်းကို
တောင်ကွေးဖြင့် ချိတ်ထိန်းသယ်လာရကာ တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့်
ကလေးကို ချောမောနေသည်က ကံယုံပါ။ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်
သူတွေ သွားနေနေ။ လာနေနေ။ ဘယ်သူ့က ကြည့်သွားသွား
ကံယုံ သတိပင်မထားမိနိုင်။ ဈေးခြင်းတောင်း တံတောင်
သယ်ပုံကြီးဖြင့် ထီးတစ်လက်ကိုဆောင်းကာ သမီးမျက်နှာ
ပေါ် လက်တစ်ဖက်က တဘက်ကြီးဖွဖွအုပ်ထားနေပါသည့်
မှာ တကယ့်ကို ဗရတ်သုတ်ခနီင်နေသည်မှာအမှန်။

“ကျွတ် ... ဒုက္ခရယ်နော်၊ ငါ့သမီးကို အိမ်မှာထားခဲ့လို့
ကလည်းမဖြစ်၊ ဈေးအဝယ်သွားတော့လည်း ခေါ်ခေါ်လာ
ရတာ ကလေးခမျာ ဖုန်ရှူမိရ၊ အအိပ်ပျက်ရ၊ ဟွန်းသံကြောင့်
လန့်သွားရနဲ့၊ ငါ့နှယ်နော် ... ကားတစ်စီးနဲ့ ချမ်းသာများ
ချမ်းသာရင် ကလေးကို ကားနဲ့ခေါ်လာဖြစ်တယ်”

ဟု တတွတ်တွတ်ညည်းရင်း ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်း
ညည်းက ကံယုံပါ။ လန့်နိုးရသည့်အထဲ မျက်နှာပေါ် တဘက်အုပ်
အရံတော့ ကလေးက ပိုငိုသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှာသည်ပေါ့။ ကံယုံ
အောက်အောင် ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လျှောက်ကာ အိမ်သော့ဖွင့်။
ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်။ ကျောလေးကော့ငိုနေသည့် သမီးလေး
အောက် နို့ဘူးပြေးယူနှင့် ခလုတ်ကတိုက်ရသေးသည်။ ရှေ့တည့်
တည့်မှာရှိနေသည့် ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံကို မမြင်နိုင်ဘဲ ပျာယိပျာယာ
ဖြင့် ခုံကို ဝင်တိုက်မိခြင်းပါ။ ချွေးတွေထွက်နေသည့် သမီးလေး
တဘက်ဖြင့် မျက်နှာလေးသုတ်ပေးကာ နို့ဘူးလေး တိုက်လိုက်
ဘာမှ ကလေးခမျာ မောမောနှင့် နို့ဘူးကိုစိုရှာပါ၏။ ဆံစလေးမှာ
နေသည့် ချွေးကို ဖွဖွသုတ်ပေးရင်းမှ ကံယုံ ငိုနေသည်။

“ငါ ဈေးဝယ်ထွက်တဲ့အခါတိုင်း ကလေးဒုက္ခကြုံရတယ်၊
ကားဟွန်းတီးချိန်ဆိုတာက သမီးလေးနိုးနေရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊
အိပ်ရင်း ငါ့ရင်ခွင်ထဲပါလာရင်း ကလေးလန့်နိုးပြီး ခုလို
ငိုရရှာရော၊ သမီးရယ် ... ဖေဖေကလဲ ဆင်းရဲတယ်ကွ၊
ကားမရှိဘူး၊ ခြေလျင်ယွန်းရတာ၊ ဒီလမ်း ဒီနေရာလေးကို
ဆိုက်ကားငှားစီးပြီး သွားဟယ်ပြန်ဟယ်လုပ်နိုင်တယ်ပဲဘူး၊
သမီးလေး နေမထိုးအောင် ထီးဆောင်းရမည်ကိုစွဲကျတော့

လဲ ထီးဆောင်းပြီး ဆိုက်ကားစီးဖို့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်မလဲ
 ထီးကကြီးတယ်ဗျ။ ငယ်တော့လဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးလုပ်မလဲ
 သမီးလေးကို သနားစိတ်ဖြင့် ကံယုံ ရင်ထဲမှာ
 နေသည်။ နို့စို့နေရင်းဖြင့် သမီးလေးကို သနားစိတ်ဖြင့် ကံ
 ရင်ထဲမှာဆိုနေသည်။ နို့စို့နေရင်းဖြင့် သမီးလေး မောမော
 အိပ်ပျော်သွားတော့ ကံယုံ ကမန်းကတမ်း ငါးကိုဝင်သည်။ ကြ
 သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီနှင့် ဂျင်းပြားရိုက်ပြီး ငါးတစ်ကောင်လုံး
 ပြုတ်သည်။ အရည်ကိုစစ်ပြီးသည့်နောက်မှာ ထမင်းအိုးထဲမှ ထမ
 ဇွန်းတစ်ကော်ယူပြီး ငါးပြုတ်ရည်နှင့် ပြန်၍ နူးပြဲနေအောင်ပြု
 ပါ၏။ ထမင်းနှင့် ငါးပြုတ်ရည်သည် မီးဖိုထဲကမှာ တပွက်
 ရှိလျက် သစ်သားယောက်မဖြင့် ထမင်းကို ဂျစ်အောင်မွှေပေး
 တာနှင့် ကြော်ပန်းကန်လုံးလေးထဲ ဇွန်းဖြင့် ခူးခပ်ထည့်ကာ
 အောင် အပေါ်မှ အုပ်ဆောင်းလေးအုပ်ထားလိုက်ကာ၊ ကိုယ်
 ဟင်း ခုမှ ချက်ပြုတ်ဖြစ်ပါ၏။ ဟင်းချက်ရင်းလည်း ငါး
 အရိုးနှင့်။ ငါးဗိုက်သားကို သေချာပန်းကန်လုံးလေးထဲ ထည့်
 လိုက်ပါ၏။ သမီးလေးကို ကျွေးရမည်လေ။ ခြောက်လအသက်
 ရောက်ပြီဆိုလျှင် နို့တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်တော့ဘဲ ဖြည့်စွက်အ
 ကျွေးရမည်ဟု လမ်းထိပ်ဆေးခန်းက ဆရာမလေး ပြောပြ
 တာကို အသေအချာမှတ်ပြီး ကံယုံ ချက်ပြုတ်တတ်နေခြင်း
 “ဆိုင်မဖွင့်သေးဘူးလား ကိုကံယုံ”
 ဆံပင်ညှပ်ချင်သည့်သူက ပိတ်ထားသောဆိုင်
 လှမ်းမေးတာမျိုးမဟုတ်တော့ပြီ။ အိမ်တံခါးရှေ့လာရပ်၍
 ပါ။ မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေရာမှ ကံယုံ လက်ဆေးသည်။

“ခဏလေးစောင့်ဗျာ၊ ဒီဟင်းအိုး ချရခါနီးပါပြီ”
 ဟု ဧည့်ခန်းထွက်ပြောတော့ တစ်လမ်းတည်းသား
 နိုင်အေးမှ ပြုံးကာ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ဝင်ထိုင်ပါ၏။
 “အိမ်မှာ အဖော်အလှော်လေး ခေါ်ထားပါလား ကိုကံယုံ၊
 သမီးတစ်ဖက် အိမ်ကိုစွဲတစ်ဖက် အလုပ်ကတစ်ဖက်နဲ့
 ဖတ်သို့ဖတ်သို့ နိုင်လှပါတယ်ဗျာ”
 “ကျွန်တော့်က တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ မိန်းမသား
 ခေါ်ထားလို့လဲ အမြင်မတင့်တယ်ပါဘူး အစ်ကိုနိုင်ရာ၊
 သမီးလေး အတန်အသင့်ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့လဲ ထိန်း
 ရပြုရတာ အက်သာလာမှာပါ၊ ခုဥစ္စာက ထားခဲ့လို့လဲမဖြစ်၊
 ခေါ်သွားတော့လဲ ကလေးခမျာ ဖုန်ရှူတာရှူနဲ့ဗျာ”
 ကလေးနေမပူအောင် ထီးကြီး တဆောင်းဆောင်း
 ဖြင့် ဈေးဝယ်ထွက်သည့် ကံယုံ၏အဖြစ်ကလည်း တစ်လမ်းလုံး
 အမြင်ပင်ရိုးနေပြီမို့ ကိုနိုင်အေးကတော့ ခပ်ပီပီပြုံးကာ သတင်း
 အကောက်ဖတ်နေပါ၏။ မကြာလိုက်။ ကံယုံ လက်သုတ်ပဝါဖြင့်
 ဆက်သုတ်ပြီး ထွက်လာသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ဆိုင်ကိုပြေးဖွင့်။
 ငြိတင်းပေါက်တွေဖွင့်ဖြင့်ရှိနေစဉ် ကိုနိုင်အေးလည်း ဆံပင်ညှပ်
 ဆက်လာပါ၏။
 စကားလေး တပြောပြောဖြင့် ဆံပင်ညှပ်။ ခေါင်း
 ဆျက်။ မာဆတ်ချုံလေးနှိပ်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် မနက်စောစော ဈေးဦး
 ဆက်ငွေကတော့ဖြင့် ကံယုံ၏ပိုက်ဆံသိမ်းအံ့ဆွဲလေးထဲစေ၍
 ခင်လာပါပြီ။

ထိုစဉ်ခိုက် အိမ်ရှေ့မှာ မမလေးကျောယုစီ၏ လေး ထိုးဆိုက်လာတာမို့ ...

“ဟော ... မမလေး လာပြီ၊ ခဏနော် အစ်ကိုခိုင်အေး မမလေးက ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင်လဲဟုတ်၊ အစ်မလဲဟုတ်ဗျ၊ ခုလဲ သမီးလေးကို လာကြည့်တာ၊ ဒီအိမ်လဲ မမလေးကြောင့် ကျွန်တော် နေရတာဗျ၊ ဆံသပညာလဲ မမလေးလူလွတ်သင်ပေးတာလေ”

အရွယ်ချော အရွယ်လှ အရွယ်ကောင်း မမလေး လာလာနေတာကို ဘေးအမြင် တစ်မျိုးမဖြစ်ရအောင် ကြုံကြုံ သည့်သူတိုင်းကို ပြောပြောပြရင်း မမလေးကို ပြေးကြိုတတ်သည် ကံယုံပါ။ ကလေးအတွက် အကျိုးလေးတွေဝယ်လာသည့် အိမ်လေးကို မမလေး ပြုံး၍ ကမ်းပေးလာတော့လည်း တရိတသေဦး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခံယူသည်က ကျွန်တပည့်ပမာနိုင်လွန်း သည်ပါပဲ။

ကံယုံကို ပြုံး၍ ကျောယုစံ ကြည့်သည်။

ဤသို့ ကံယုံ ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသည်မို့လည်း အစစ နားလည်တတ်ပါသည့် ကံယုံအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိရသည်က လည်း ကျောယုစံပါ။

ပြီးတော့ သမီးလေးအပေါ်လည်း ဖြူညှဉ်လေးဆွဲ ချစ်နေရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

“ငွေဗျိုင်းမေလေး အိပ်နေလား ကံယုံ”

ကံယုံ ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ ...

“ဈေးသွားတုန်း ခေါ်သွားရတာ မမလေးရယ်၊ ကလေးခမျာ ပင်ပန်းရှာပါတယ်”

ဟု သမီးဇောဖြင့် ပြောရှာပါ၏။

မမလေးကို ကံယုံ ယုံကြည်မိရပါ၏။ ငွေဗျိုင်းမေ။

လွန်လှသည်နာမည်လေးကို မမလေး ဖြည့်ပေးခဲ့သည်လေ။

သမီးလေး၏အမည်ကို ငွေဗျိုင်းလေးဟုပေးလျှင် ကောင်းသည်

ဟုတ်လားဟု ကံယုံ မေးခဲ့စဉ်တုန်းက ...

“နာမည်လေးလှလိုက်တာ ကံယုံရယ်၊ ပိုလှသွားအောင် ငွေဗျိုင်းမေလို့ ပေးရင် ပိုသင့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု မမလေးပဲ သမီးလေး၏နာမည်ကို ပိုလှသွားအောင် ဖြည့်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မမလေး ဧည့်ခန်းမှာထိုင်စဉ် ပြေး၍ ကော်ဖီဖိစစ်လေး ဆက်ကာ ကြောင်အိမ်ထဲမှ ကိတ်မုန့်လေးထုတ်၍ ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ တရိတသေ ဧည့်ဝတ်ပြုတော့လည်း မမလေး တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်ယူသောက်ပါ၏။

“သမီးလေးလဲ ခြောက်လရောက်ပြီ ကံယုံ၊ ပုန်းညက်မြိုင်က ဒေါ်ကြီးမယ်ခကို ဖုန်းလေးဘာလေးဆက်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တာလေးတွေ သိတန်သမျှ သိရအောင် မေးသင့်ပြီ ကံယုံ၊ ပုန်းညက်မြိုင်က ကံယုံရဲ့ မမလေးမင်းစိုးသာရဲ့ ဘက်က သဘောထားကို သိထားခြင်းဟာ ဘာမှ အပိုမရှိပါဘူး ကံယုံရယ်၊ ရော့ ... ဆက်လိုက်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုလေး ဟန်းဆက်ဖုန်းလေးကို ကမ်းပေးတော့ ကံယုံ ငိုငိုနေသည်။ ငြိမ်နေသည်။ သမီးလေးနှင့်

ကိုယ့်ဘဝက အသားတကျရှိနေပြီဟု ကံယုံ ထင်သည်။ ဆက်လိုက်
မှ ဆိုးသွားမှာကြောက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... မမလေးကျောယုတ်က
ခိုင်းသည့်ကိစ္စပေမို့ မငြင်းဆန်သာ။

“ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော်မှ မနိုင်တတ်တာ မမလေးရယ်
ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော် ပြောပါမယ်၊ မမလေးပဲ နှိပ်ပေးတဲ့
ဒီအချိန်ဆိုရင်လဲ မမလေးမင်းစိုးသာ ဟိုတယ်ကိုသွားလိုက်
ပြီးပါပြီ၊ ဒေါ်ကြီးမယ်ခနဲ့ တိုးမှာပါ။”

ဟု တရိုတသေပြောကာ ဖုန်းနံပါတ်ရွတ်ပြသည်နဲ့
မမလေး ကျောယုတ်မှ နှိပ်ပေးကာ ကံယုံကို ဖုန်းလေးကမ်းပေးလိုက်
ပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ။ ထူးသူက ဒေါ်ကြီးမယ်ခပဲဖြစ်
နေသည်။ အသံကို ကံယုံ မှတ်မိသည်လေ။

“ဟယ်လို ... ဖုန်းညက်မြိုင်ကပါ”

“ဒေါ်ကြီးမယ်ခလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟဲ့ ... ကံယုံလား၊ အံ့မယ်လေးဟယ် ...
ငါ့မှာ ဖုန်းတမျှော်မျှော်နဲ့ ရှိခဲ့ရတာ၊ စာများလာမလားလို့လဲ
မျှော်ခဲ့ရပါတိသနဲ့၊ ခု ဘယ်ကဆက်သတုံး။”

“ရွာက ဈေးတက်ဝယ်ရတဲ့ မြို့ကဆက်တာပါ ဒေါ်ကြီး
သမီးလေးကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားတဲ့ကိစ္စ မမလေး ဘာ
များပြောခဲ့သေးလဲဟင်”

ရန်ကုန်မှာရှိတာကိုကျတော့ ကံယုံ ဖွင့်မပြောပြချင်။
ရွာမှာနေသယောင်ပြု၍ ပြောရသည့်အတွက် အရမ်းကိုဖြူစင်သည့်
ဒေါ်ကြီးမယ်ခအပေါ် မရိုးသားရာမြောက်သည်မို့ ကံယုံ ရင်ထဲ
မကောင်းနိုင်။ ကျိတ်၍ တောင်းပန်နေမိရသည်ပါပဲ။

“အံ့မယ်လေး ... ကံသီတယ်ပဲပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့ ကံယုံ
ရယ်၊ မင်း ကလေးကိုခေါ်သွားတော့ မမလေးကတော့ပြော
ပါတယ်၊ ဘာလို့ အဲသလို ကံယုံ ကလေးကို ခိုးသွားရတာလဲ
တဲ့၊ ဒေါ်ကြီးကလဲ ပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ မုသားလဲမဖြစ်
ရအောင် ဖုံးကွယ်သင့်တာလဲ ဖုံးကွယ်ရာရောက်အောင်ဆိုပါ
တော့၊ မမလေးက ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာ မနက်ဘက်မှာ
ပို့ခိုင်းမယ်ဆိုတာ ညဘက်တုန်းက ထမင်းစားရင်းပြောပြ
မိပါတယ်ပေါ့၊ အဲဒါ ကလေးကလဲ ညဘက် နည်းနည်းကိုယ်
လေးပူသလိုရှိတာနဲ့ ကံယုံက ဆေးခန်းသွားပြပေးပါမယ်
ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာ ပြန်ကိုပြန်မလာတော့တာပါပေါ့၊
အဲသလိုပဲ ညဘက်ကြီးမှာပဲ မမလေးကို ပြောပြရပါတယ်
ပေါ့၊ ကလေးကိုခေါ်သွားတဲ့ ကံယုံ ပြန်မလာပါဘူးဆိုပြီး
တော့ပေါ့ကွယ်”

ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောပြရှာပါ၏။ စကားတွေက
ညှင်းသင့်ရာ စကားတွေအဖြစ် စိတ်ထဲရှိသလို ရှင်းပြပြောပြခြင်း

“ညဘက်ကြီးပဲ ပြောပြလိုက်တာလား ဒေါ်ကြီးမယ်ခ”

“အေးလေ ... ယုတ်တိရှိအောင် အဲသလိုတော့လုပ်ရတော့
တာပေါ့ ကံယုံ၊ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ အချိန်ကိုစောင့်ပြီးမှ
ပြောပြလိုက်ရတာပေါ့ဟယ်၊ မပြောပြပဲ ထားပြန်ရင်လဲ
မနက်ထိ ဒီကိစ္စ ဘာလို့အောင်းထားရတာလဲလို့ မေးလာရင်
အခက်မတွေ့ပေဘူးလား။”

ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောပြပြီးမှ ...

“အဲဒါ မမလေးက ပြောပါတယ်။ ကလေးကို ချစ်လို့ သွားတာပဲလေတဲ့။ ကိုယ့်ဘက်ကလဲ ဒီကလေးကို မိအ ဂေဟာတောင် ပို့မယ့်ဥစ္စာပဲတဲ့။ ကံယုံက လူကောင်းပါစေ ကလေးကို မွေးချင်မွေးပါစေတော့တဲ့လေ။ အဲသလိုပြော တယ်။ ပြဿနာရယ်လို့မရှိပါဘူး။ အဲဒါ ဒေါ်ကြီးလဲ ရ ထဲအေးရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... မမလေးက မနက်ကျတော့ ဦးမြိုင် ပန်းခြံထဲအလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ ခေါ်မေးတယ်။ ကံယုံ အရင်နေခဲ့တဲ့အိမ်ကို ကလေးနဲ့ ရောက်နေသလား ဆိုပြီးတော့မေးတယ်။ ဦးမြိုင်လဲ အံ့အားကြီးသင့် မှင်သလဲ နေရှာတာ။ အခန်းကို ကံယုံ အပြီးအပ်ပြီးမှ ပန်းညက်ကြီး ကို ပြောင်းခဲ့တာပါလို့ ပြောတယ်လေ။ အဲဒီမှာ မမလေးက ပိုစိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်။ ကလေးအတွက် မင်း နဲ့ ပန်းညက်မြိုင်က ထွက်သွားတာဆိုပြီး အဲဒီအခါမှ နောင် ရသလို ဖြစ်သွားရှာတာ”

ဟု ပြောပြီး ဒေါ်ကြီးမယ်ခမှ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ

“ဒါပေမဲ့ ... ကလေးကို မင်း ခေါ်သွားတာပဲကောင်းပါစေ ကံယုံရယ်။ တစ်ပတ်လောက်ပဲကြာမယ်။ ဘယ်သူ ... ဘက်ကအုပ်စု ရောက်လာပါလေရော၊ လာတာမှ မိဖုရား ယောက်ျား ဘယ်သူ ... အင်း ... မောင်စည်သူကျော် မိန်းမနဲ့သမီး ရောက်လာလေရဲ့။ မိဖုရားအကြောင်း လိုတယ် စမ်းတာတဲ့။ တစ်နေ့ကမှ သိတာတဲ့။ မိဖုရား ဆုံးတာအ သမီးလေးမွေးတယ် ဆိုတာရောတဲ့။ အဲဒါ ကလေး

လာခေါ်တာတဲ့။ ဟိုကောင်မလေးက အလည်လေးသိလား။ သူကတဲ့ ကလေးရဲ့အစ်မတဲ့။ ကလေးကို သူက ပိုရင်းတယ် တဲ့။ ကလေးကို ခေါ်သွားမယ်တဲ့။ အဲသလို လာပြောတာ။ ခပ်တင်းတင်းရယ်။ မမလေးကလဲ ပြောထည့်လိုက်တာပေါ့။ နင်တို့အဖေ ငါ့ပစ္စည်းတွေယူသွားပြီး မိဖုရားငုံကိုပါ အပိုင် သိမ်းသွားတာတဲ့။ ခုလဲ ကလေးမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကံယုံ ခိုး သွားပြီတဲ့။ ဘယ်မှာဆိုတာလဲ မသိဘူးပေါ့။ အဲသလိုပြော လိုက်တယ်။ အပျိုပေါက်အရွယ် အဲဒီ ခပ်စွာစွာကောင်မ လေးကိုလဲ ခပ်တင်းတင်းပဲ သူ့အမေနဲ့အတူ ခြံထဲက ထွက်သွားဆိုပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တာ။ အဲဒါ မယုံဘူးဆို ပြီး နေနေသေးတာ။ တကယ်မရှိမှန်းသိမှ ကလေးကို ဆော့နာရှိလွန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ခိုင်းခိုင်းရမယ်ဆိုပြီး လာခေါ်တာပါဆိုပြီး အဲဒီ စည်သူကျော်မိန်းမက ပြောသွား သေးတာ”

ဟု ပြောပြနေတော့ ကံယုံ ရင်ထဲ ဟိုက်လာသည်။

“...။ ကလေးအပေါ် ဤမျှရက်စက်ကြရသည်တဲ့လား။

“မမလေးကလဲ ပြောတယ်။ ကလေးရှိလဲ မထည့်ဘူးတဲ့။ နင်တို့လူမဆန်တာတွေ အားလုံးသိတယ်တဲ့။ ပုတ်ဝန်းကျင် ကို သက်သေထူနိုင်တယ်တဲ့။ ကလေးမရှိတာတော့ ကိစ္စ ရှင်းသွားရပေမယ့် ရှိရင်လဲ မပေးဘူးတဲ့။ ပြန်ငေါက်ပစ် တာ”

ဟု ပြောနေသမျှ ကံယုံ ငြိမ်သက်နားထောင်နေပါ

“အဲဒါ ကံယုံဆိုတာကို လိုက်စံစမ်းမယ်ဆိုပြီးတော့တော့ ပြောသွားသေးတာ၊ မမလေးကလဲ ကံယုံကိုထိရင် နှင်လှမဆန်တာတွေ၊ မိဖူးကို ရက်စက်တာတွေ၊ မောင်းထုတ်တာတွေ၊ ခုမှ ကလေးလာလို့ချင်တာတွေ၊ ခိုင်းစားမယ်တာတွေ အားလုံး ဖွင့်ချပစ်မယ်လို့ ပြန်ပြောပစ်တာ သူတို့လဲ လစ်သွားကြပါလေ၊ အလွန်အောက်တန်းနောက်တန်းကျကြတာပါလား ကံယုံရယ်၊ ကလေးမရှိတော့တာ ကံကောင်းသလိုရှိသွားရတာ၊ လူကြီးချင်းပြောကြပြင်းရှိတာကရှိတာပေါ့၊ ကလေးရှိနေရင် သူတို့ကတော့ ရှေးလူကြီးမှာ သေချာတယ်၊ မရခါမှသာ လက်လျှော့ချင်သွားကြမယ့်ဟန်တွေချည်းပဲ ကံယုံ၊ ကံသီလို့ ကလေးမင်း ခေါ်သွားပြီး ဖြစ်နေတာမို့ပေါ့”

ဟု ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောနေစဉ်ခိုက် ကံယုံ ငိုနေသည်။

“ကလေး နေကောင်းရဲ့လား ကံယုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်ကြီးလဲ သွန်ပြောနေမိတာပဲ ဖြစ်နေမိတယ်၊ မင်းနေရေးစားရေး အဆင်ပြေရဲ့လား လုပ်ရေးကိုင်တာ ချောရဲ့လား ကံယုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေးလေး ချစ်စရာကောင်းနေမှာနော်၊ နားတာတဲ့လဲ”

ဟု မေးလာတော့ ကံယုံ ရင်ထဲဆိုကျပ်နေသည်။
လေးကိစ္စ မျက်ခြည်ဖြတ်ပစ်မှ တော်ကာကျတော့မည်ဟု ယတိဆုံးဖြတ်လိုက်ရကာ ...

“မသိချင်ပါနဲ့တော့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို လူယူချင်တဲ့သူတွေကိစ္စ ကြားရတာတစ်ခုတည်းနဲ့ ရင်ထဲမီးလောင်နေသလိုပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောရင်း ငိုသံကြီးပါလာရကာ ဖုန်းကို ပြန်မပိတ်ဘဲသည်မို့ မမလေးလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရသည်မို့ မမလေးကိုင်စိတ်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမကောင်းနိုင်သည့်နယ် ခပ်ငေးငေးကြည့်စဉ်မှာ ကံယုံ လူရိုးကြီးမှာ မျက်ရည်တွေကျလာနေရပါပြီ။

“ကြားလို့မှမကြားရက်အောင်ပါပဲ မမလေးရယ်၊ သမီးလေးကို ဟိုလူ့သမီးက သူ့ညီမဆိုပြီး လာခေါ်တာတဲ့၊ သူ့အမေလဲပါလာတယ်တဲ့၊ ခိုင်းစားဖို့တဲ့ဗျာ၊ ကျွန်ရတာပဲဆိုပြီးတော့ ခေါ်ဖို့လာတာတဲ့၊ လူစိတ်မှရှိကြရဲ့လား၊ ကျွန်တော့်သမီးလေး နုနုဥလေးကို ဦးချိုးရက်ကြတာ၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ နောက်နောင် ပုန်းညက်မြိုင်လဲ ဖုန်းမဆက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးနဲ့ ကျွန်တော် ဇာတ်မြုပ်နေတာပဲ သင့်ပါတယ်”

ဟု အသံတွေအက်ကျနေရင်း မျက်ရည်သာ ပြိုကျနေသည်အဖြစ်။

ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေသည်။ ချောက်ချားခြင်းထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ နှိပ်စက်မှုပြင်းပြင့် ရှိနေကြပါ၏။

နိုင်။

သမီး။

သမီးလေးကို အလှလည်းမခံနိုင်။ ထည့်လည်းမ

သမီးသည် ကံယုံသမီး။ သူ့သမီး။ သူ့ ချစ်ရပါသည့်

နိဗ္ဗာန် အခန်း(၉) ချီး

“ကျွန်တော့်သမီးလေးဗျာ၊ အစေခံလိုထားဖို့ဆိုပြီး ခေါ်ကြသတဲ့၊ ပုန်းညက်မြိုင်ကို သူတို့မို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အကြောက်အရှက်မရှိ သွားရဲကြတယ်၊ မမလေးမင်းစိုးသာ ဆိုတာက ပညာတတ်လည်းဖြစ်တယ်၊ အရမ်းလည်း ချမ်းသာတဲ့သူ၊ သူ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့သူရှိတဲ့သူ၊ အဲဒီကဥစ္စာတွေက ယောက်ျားကလဲ မမလေးဖူးငုံကိုလဲ အယုံသွင်းပြီး ခေါ်သွားသေးတယ်၊ ဟိုမှာလဲ ကွဲနေတဲ့ မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေလဲ ပြန်ခေါ်ထားနေသေးတယ်၊ မမလေးမင်းစိုးသာရဲ့ငွေကြေးနဲ့ မမလေးဖူးငုံရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေလဲ ဖြောင်သွားသေးတယ်၊ အဲဒါ ... အဲဒီကောင်ရဲ့မယားနဲ့ သမီးက သူတို့ဟာ မမလေးဖူးငုံရဲ့ကလေးကို ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့သူတွေဆိုပြီး ရောက်လာကြသတဲ့၊ ပြောရဲကြသတဲ့၊ ကြားလို့မှ မတော်ပါဘူးဗျာ”

ရင်ထဲဆိုကျပ်ခဲနေရင်း ချောက်ချားခြင်း၏အရိပ် ဖြည့်သိပ်အုပ်မိုးကျနေလျက် ကံယုံ ပြောနေသမျှ ကျော့ယုံစံ

ငြိမ်သက်နားထောင်ပေးနေရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်က အလုပ်လုပ်နေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာ ကျော့ယုတ် စဉ်းစားနေချိန်မှာ ကံယုံကတော့ သွေးချောက်ချားနေတာပဲ ရှိနေပါသည့်အဖြစ်။ သမီးလေးကို တစ်နေ့မှာ လက်လွှတ်ခံလိုက်ရမှာကို သွေးပျက်နေသည့်အသွင်။ မရ ထိုင်မငြိမ်ဖြင့် ထရပ်လိုက်။ အိပ်နေသည့် သမီးလေးကို သူ့ ကြည့်လိုက်။ ပြန်လှည့်လျှောက်လာကာ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ရင်း ရှည်ကျနေလိုက်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“ခက်တာက သူတို့ဘက်က အရင်းဖြစ်နေတာဗျ။ အနယ်လုပ်မလဲ မမလေးရဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကံယုံပုံစံက ချက်ချင်းကြီးမှာပဲ စည်သူကျော်၏ နှင့် သမီးတို့ အိမ်တံခါးပေါက် လာရပ်နေကြသည့်နယ် အပူပူနေလျက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ ရောက်ခဲ့သည်။ မျက်ရည်က ကျနေသည်မှ ပေါက်ပေါက်ဖြိုင်ဖြိုင်ကြီး နေပြီ။

“ဗျိုင်းမေလေးကို ကျွန်တော်က အရိပ်တကြည့်ကြ ချစ်ရတာဗျ။ ချေးလဲ သေးလဲနဲ့ လုပ်ပေးနေရတာကလေးအနီး ဘယ်တုန်းကမှ သေးနဲ့ ချေးနဲ့ မရှိတော့အဖေပါ”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့လည်း ကျော့ယုတ် ငြိမ်နားထောင်နေပြီ။ ပြောချင်တာတွေ ပြောပါစေလေဟု လူနဲ့ ကံယုံကို အလိုက်တသိဖြင့် နားထောင်ပေးနေလိုက်ရပါ အဖြစ်။

“သမီးလေးက ကျွန်တော့်ကိုဆို လေတောင်ပေါ်နေတတ်ပြီ၊ မော့မော့ကြည့်ပြီး ရယ်ပြလိုက်၊ လေပေါ်လိုက်နဲ့ အဖေကို သိပ်ချစ်တဲ့သမီးဗျ”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ ကျော့ယုတ် ခေါင်းလေးညိတ်

“ဟုတ်ပါတယ် ကံယုံရယ်၊ ငါ့မောင်ကို သမီးလေးက အလွန်ချစ်တာပါ၊ မမလေးလည်း ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ ခုကတည်းက ကြိုတင်တိုင်ပင်ကြည့်ပါ့မယ်၊ ကလေးမွေးစာရင်းမှာလဲ ငါ့မောင်နာမည်ပဲ အဖေအမည် ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောက်စရာရှိနေလို့လဲ၊ ပြီးတော့ ဒီနေရာကိုလဲ သူတို့မသိကြပါဘူး၊ လိုက်မလာနိုင်ကြပါဘူး၊ မတော်တဆ စုံစမ်းနိုင်လို့ပဲ ရောက်လာကြတယ်ထား၊ ကံယုံ ပြောရမှာကား ငွေဗျိုင်းမေလေးဟာ ငါ့မောင်ရဲ့သမီးပဲဆိုတာကို တွင်တွင်ပြောရမှာ တစ်ခုပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဟုပြောတော့မှ ကံယုံ နည်းနည်း မျက်နှာလေး ခြည်သာလာသည်။ အားကိုးရလိုက်သည့်နယ်လည်း ဖြစ်သွား၏။

“ခက်တာက မမလေးမင်းစိုးသာက ကလေးကို ကံယုံခိုးသွားပြီလို့ ပြောလိုက်တာ ရှိတယ်တဲ့ မမလေးရ၊ အဲသလို ဒေါ်ကြီးမယ်ခ ပြောပြတာပဲ”

“အို ... ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်ခေါ်သွားတာပဲ လူနဲ့ရမှာပေါ့ ကံယုံရယ်၊ ကဲပါ ... အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

အေးအေးချမ်းချမ်း ပုံစံနဲ့ မှင်မပျက် ဟန်မပျက် ဆက်ဆံ
ပဲရှိတယ် ငါ့မောင်၊ တခြားကိစ္စ မတွေးနဲ့၊ တစ်ခုခုထူး
လဲ မမလေးဆီကို ဖုန်းဆက်၊ ဟိုဘက်ကုန်စုံဆိုင်မှာအဖေ
သုံးဖုန်းလေး ရှိတယ်ဆို၊ အဲဒီကဆက် ဟုတ်ပလား၊ ခု
ပုန်းညက်မြိုင်ကို ဖုန်းလေး ဘာလေး ဆက်ကြည့်လိုက်
မို့လို့လဲ ဟိုဘက်က ခြေလှမ်းတွေကို ကြိုတင်သိထား
တာပေါ့၊ ကဲ ... ကံယု၊ မမလေး ပြန်မယ်၊ စိတ်ထိုင်ည
ပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မပေးနဲ့ ငါ့မောင်၊ ကိုယ့်လက်ထဲ
သမီးလေး ရှိနေတာပဲ၊ ဘာမှမှမနေနဲ့။”

ဟု ပြောကာ မမလေး ပြန်ဖို့ထရပ်လိုက်တာ
မျက်နှာမလန်းပဲ ကံယု လိုက်ရပ်သည်။ ကားနားအထိ လိုက်
ပေးသည်။ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဆေးထိုး
ထိုင်ဖွာနေကာ နေလို့မပျော်၊ မနေတတ် မထိုင်တတ်ကြီး ဖြစ်
ရပါ၏။

သမီးလေးနိုးလာတော့ ထမင်းပျော့ပျော့လေး
ကြက်ဥချေ၍ထည့်၊ ငါးမြိတ်ရည်လေးဆမ်း၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ကျွေးပါ၏။ ကလေးကတော့ အဖေရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေရင်း
မက်မောမောလေး စားရှာသည်ပါပဲ။ ကလေးကိုကျွေးတာမို့
ကန်သေးသေးလေးထဲ ခူးခပ်ထည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း စိတ်
လက်ရှည်လေး စောင့်ကျွေးရခြင်းပါ။ ကံယု အရမ်းဂရုစိုက်
မို့လည်း သမီးလေးမှာ ဝက်စကစ်လေးဖြင့် ဖြူညနေကာ အလှူ
ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် ငွေချိုင်းမေလေးအဖြစ် ရှိနေရသည်ပါပဲ။

သမီးလေးကို ကျောပိုးဝတ်လေးဖြင့် ရင်မှာအပ်သိုင်း
ချည်ပတ်ပြီး ကံယု ဆိုင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကို တက်သုတ်
မိတ်၍ ပိတ်ပစ်လိုက်မိရပါ၏။

စိတ်ထဲက ဒီနေ့အလုပ်လုပ်ဖို့လည်း လုံးဝမပါပဲ
ဖြစ်လာနေသည်ကိုလေ။

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ မီးဖိုချောင်လေးထဲ ငုတ်တုတ်
ဆိုင်၍ အမှိုက်ကြီး ပိုင့်နေချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်တံခါးပေါက်
ဆီရောက်လာသည်က ဆံပင်ညှပ်မည့် ဦးဘကျော် ဖြစ်နေသည်။
ထုံးစံဆိုတာက ကံယု ဆိုင်ဖွင့်မထားသေးလျှင် အိမ်တံခါးပေါက်
ဆီ လာလာ၍ ခေါ်ကြရပါသည့် ထုံးစံပါ။ ဆံပင်ညှပ်ချင်သည့်သူ
နှင့် ဆံပင်ညှပ်ပေးမည့်သူတို့အကြားမှာ ဤအစဉ်အလာလေးက
ဆော့ ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည့်အဖြစ်။ တကယ်ကလည်း သမီးတစ်
ယောက် အဖေမှဆုံးဖို့ကြီးအဖြစ် လမ်းထဲကလူတွေ သိနားလည်ထား
ကြရင်း အစစ ကံယုအပေါ် နားလည်ပေးကြခြင်းပါ။ ခုလည်း
ထိုအစဉ်အလာလေးအတိုင်း အိမ်တံခါးပေါက်မှာ ရောက်လာသည်
က ဦးဘကျော်။

“ဗျို၊ ကိုကံယု၊ ထုံးစံအတိုင်း သမီးလေးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ
တာလားဗျ”

ဟု မေးသံကြောင့် ကံယု သမီးကို ကျောပိုးဝတ်
ပိုက်ထားသည့် ပုံကြီးဖြင့် မီးဖိုဆောင်မှ ထွက်လာရသည်။ ဆံပင်
ညှပ်ချင်။ စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဘကျော်
ဆိုတာကလည်း အသက်အရွယ်ကြီးသူ ဖြစ်ချေတာမို့ ဒီနေ့ဆိုင်
ပိတ်သည်ဟု ပြောရမှာ နှုတ်ကဆွံ့နေသည်။ အားနာနေရသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဆိုင်ကို မျက်နှာမကောင်းပဲ ပြန်ဖွင့်ရပြန်
ကာ ဦးဘကျော်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးရပြန်၏။ ထုံးစံအတိုင်းခေါင်
လျှော်။ ဟဲဒရိုင်ယာလေးမှုတ်။ ကျောတွေ ဘာတွေကို မာဆတ်
နှင့် နှိပ်ပေးပြုပေးပြီးသည့်နောက်မှာ ဦးဘကျော် မျက်နှာကြီး
ကြည်လင်နေလျက် ကံယုံကို အပိုငွေပင်ပေးကာ ပြန်သွားပါ၏။
ထိုအခါကျတော့မှပဲ စောစောက သမီးလေးကို တစ်ဖက်ပုခက်ဆွေ
မှာ သိပ်ထားခဲ့ရလေသမျှ ပြန်၍တစ်ချက်ကြည့်။ ဆိုင်ကိုသုတ်
သုတ်ပိတ်။ အိမ်မပါသောပိတ်ပြီး ထီးကြီးဆောင်း၍ ဘုရား
တစ်နေကုန် အချိန်ထိုင်ဖြုန်းပစ်လိုက်တော့မည်ဟု တွေးလျက်
မဝေးလှသော ဆုတောင်းပြည့်စေတီသို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

ဘုရားရောက်တော့ ဘုရားကန်တော့၊ ပန်းလှည်း
သည်နောက်မှာ သစ်ရိပ်အောက်၌ သမီးလေးကိုဖွဲ့၍ ငုတ်တုတ်
ကြီးထိုင်ရင်း ငြိမ်ကျနေသည်က ကံယုံပါ။

“ဟဲ့ ... မောင်ကံယုံ၊ ဘယ့်နှယ် စောစောစီးစီး အေးအေး
စီးစီးရှိရတဲ့အထဲ ကလေးကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သစ်ရိပ်
အအေးကြီးမှာ ထားရတာလဲ၊ ဘုရားကန်တော့ပြီးပြီဆို
ပြန်တော့ ... ပြန်တော့”

ဒေါ်ကြီးမြ ဘုရားရောက်လာခိုက် သစ်ရိပ်အောက်
မှာ ငုတ်ရိုက်ထားသလိုကြီး ငြိမ်ကျနေပါသည့် ကံယုံနှင့်
ပိုးဝတ်လေးထဲမှာရှိရင်း အဖေလုပ်သူကို လေပေါ်ရင်း မော့ပြန်
အိပ်သွားပါသည့် သမီးကိုကြည့်ကာ ပြောလာတော့မှ မျက်နှာထဲ
မှာ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာရသည်က ကံယုံပါ။ ဟုတ်သည်။ သမီး
လေး အအေးမိလျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မည်တဲ့လဲလေ။

ထီးကြီးဆောင်း၍ အိမ်တန်းပြန်ရပြန်သည်။ လူသည်
ခေါ်လည်းမငြိမ်။ လူလည်းမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ ယောက်ယက်ခတ်
နေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ဘောလ်ပင်
ပြည့် ကောက်ရေးကာ ဆိုင်တံခါးရှေ့မှာ ကော်ဖြင့်သွားကပ်ထား
ပျက်သည်က ...

“ကံယုံ နေမကောင်း၍ ဆိုင်တစ်ရက်ပိတ်သည်။”

ဆိုသည့်စာသားပါ။ ဟုတ်သည်။ ဤနေ့မှာတော့
ခေါ်တွေ လေးနေသည်။ စိတ်ညစ်နေသည်။ ဝမ်းနည်းနေသည်။
အနံ့သောကတွေ ဖြစ်နေသည်။ သမီးကိုခွဲရမှာ ထိတ်လန့်ချောက်
နေသည်။ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်။ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းကို
လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မပိုင်းခြားတတ်နိုင်ကောင်ပဲ ဝမ်းနည်း
နိုးတ ရင်ကိုအုပ်စည်းထားသည်။ ဒီနေ့ ဆိုင်ပိတ်လိုက်တာပဲ
အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ အသင့်ဆုံးဖြစ်မည်။ ဒါ့ကြောင့် ကံယုံ
ချင်ပိတ်သည်။

မီးဖိုချောင်မှာ ကံယုံ သမီးနှင့်ရှိနေရင်း ငါးပြုတ်ရည်
နုနု ထမင်းပျော့ပျော့ကို ချေထားသည့် ပန်းကန်လေး စားပွဲပိုင်း
တစ်ချက် ဖွန်းသေးလေးဖြင့် ခပ်၍ ခပ်၍ သမီးလေးကို အစားဝင်
ဆောင်ကျွေးသည်။ ဤသို့ ကလေးကို နည်းနည်းချင်း မကြာမကြာ
အစားကျွေးရမည်ဟု လမ်းထိပ်က မေတ္တာဦးဆေးခန်းမှ ဆရာမ
သားက ကံယုံကိုပြောပြထားသည်လေ။ ဤသည်ကလည်း ကံယုံမှ
အစေ့သွား၍ မေးထားတတ်သည်က သမီးလေးကို ဘယ်သို့ဘယ်သို့
အစားရမည်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ပါ။

ထိုစဉ်ခိုက် တံခါးဝမှာ လူရိပ်ထင်လျက် ...

“ဟဲ့ ... မောင်ကံယု၊ ဘယ့်နယ် နေမကောင်း ဖြစ်သွားရတာတဲ့တုန်း၊ ခုနက်ကပဲ ဒေါ်ကြီး ဘုရားမှာ သတိပေးလိုက်သေးပေရဲ့၊ ခု ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ သမီးမဖြစ်ပဲ အခြေအနေသကိုး”

ဟု စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် လူမမာမေး စတင်ရောက်လာပါသည်။ ဒေါ်ကြီးမြအသံကြောင့် ကံယု ကလေးခွံနေသည့် ကန်လုံးလေးကိုင်၍ သမီးလေးပိုက်လျက်ဖြင့် ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ငါနယ်နော်ဟု ရင်ထဲညည်းမိရပေမယ် ဒေါ်ကြီး စိတ်လက်ပူပြီး လူမမာချက်ချင်း ဝင်မေးခြင်းဆိုတာလည်း သိရသည်မို့ ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်ဖြင့် ကံယု ဖြစ်သွားရသည်တည်း။ စိတ်ညစ်၍ ဆိုင်မဖွင့်ချင်သည်မို့ ဆိုင်ပိတ်မိလိုက်စဉ်ခိုက်ကံယု နေမကောင်း၍ ဆိုင်ပိတ်သည်ဟူသော စာရွက်ကြောင့် ခုကတည်းက လူမမာမေး စတင်ရောက်လာပြီ။ ကြည့်ရတာ ဘုရားမှအပြန် ဒေါ်ကြီးမြဆိုင်ရှေ့ကအဖြတ် စာဖတ်မိ၍ ဝင်လာ၍ ဖြစ်နိုင်ချေများနေသည်။

“ဟော ... ကြည့် ... နေမကောင်းတဲ့ကြားထဲ သမီးလေးအစားခွံနေရှာသကိုး ... အင်း ... မင်းပဲအဖေ မင်းပဲအမေ ဖြစ်နေရပေသကိုး၊ ပေး ... ပေး ... ဒေါ်ကြီး ကလေးခွံကျွေးမယ်”

ဟု စိတ်လိုလက်ရဖြင့် ပြောပေမယ့် ကံယု ခေါ်ခါသည်။ ဒေါ်ကြီးမြလက်က ဆေးထားတာမဟုတ်။ ထိုလက်ဖြင့် ဇွန်းကိုကိုင်ကာ သမီးကို ခွံကျွေးလျှင် ဇွန်းလက်ကိုင်လေးမှထွက်ဆင့် ရောဂါပိုးတွေက လမ်းလျှောက်ပြီး ဇွန်းထဲက အစာထဲ

ကပ်သွားနိုင်သည်ဟု ရှာကြံ၍ တွေးကာ ခေါင်းသာတွင်တွင် ခိုက်မိရပါသည့်အဖြစ်။

သမီးလေးကလည်း အခန့်သင့်လေး မျက်ဝန်းလေး ခင်းငိုက်မြည်းလာသည်မို့ ကမန်းကတန်းပဲ အတွင်းခန်းထဲဝင် ပုခက်လေးထဲ ဖွဖွလေးချ၍သိပ်။ စောင်ပါးလေးခြိုကာခြင် ဝင်ငယ်လေးပါချပြီး ခပ်စိုက်စိုက် မျက်တောင်မခတ်တစ်ချက် မည်းပက်လက်စိတ်ဖြင့် ခပ်ငေးငေး ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဪ ... ငါ့သမီးလေး ငါ့လက်ထဲကများ တစ်နေ့သူများလက်ထဲ ပါသွားရချေတော့မလားနော်၊ ငါတော့ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေရမယ့်ကောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လား၊ ဟုတ်ဇာယံ၊ ရင် ... ကွဲနာကျ ... သေရမှာ”

တွေးနေရင်း မျက်ရည်က ပြိုကျနှင့်သည်။ ပြိုင်ကျသည်။ ရင်သည် မွန်းကျပ်ဆိုတက်နေ၏။ လက်က ဆတ်ဆတ်ချင်နေသည်။ ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကိုသူတ်ကာ ကံယု ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာတော့ မပြန်သေးပဲ ကုလားထိုင်မှာထိုင်လျက် နှစ်နေသည့် ဒေါ်ကြီးမြနှင့် အကြည့်တိုးသည်။ ဒေါ်ကြီးမြ၏ အကြည့်က မျက်နှာနီနေလျက် မျက်ခွံမို့နေသည့် ကံယု မျက်ဝန်းအတန်ကြာတန့်၏။ ကရုဏာသက်သည့်အကြည့်သည် ထိထိခိုက်ခိုက် ကြီး မျက်နှာထက်မှာထင်သည်။

“နေရဆိုးနေသလား မောင်ကံယု၊ ကိုယ်လက်ကိုက်နေသလား၊ မွန်းစမ်း၊ ကိုယ်တော်တော်ပူနေသလားပဲ၊ ဖြစ်ရလေနော်၊ ဒီသားအဖလေးနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အထဲ အဖေကဖျားနေပြန်ပြီ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ နဖူးလာစမ်းသည်။ အမေအရွယ်ပေမို့ ဒေါ်ကြီးမြ၏ဟန်က သွေးသားရင်းချာဆန်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ကံယုံ၊ ချွေးစေးတွေ အေးစက်နေအောင် နုတ်ထွက်လှချည်လား။”

ဟု ကိုယ်မပူဘဲ ချွေးစေးပြန်နေသည့် ကံယုံကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ကြီးမြ စိတ်ပူလက်ပူဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဆေးတွေများ သောက်ထားလဲ ကံယုံ၊ ဆေးများ နေပြီလား၊ ကံယုံရယ်၊ ဘယ်နှယ် ... နဖူးကအေးစက်တာ၊ ချွေးအေးတွေနဲ့ဖြင့် စေးကပ်နေတာ”

ဟု မေးလာတော့မှ ကံယုံ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်စမ်း ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ ချွေးစေးတွေပြန်နေသည်ပဲ။ သမီးတော် ယောက်ယက်ခတ်ရင်း ဆောက်တည်မရသည့်စိတ်သည် လူကုန်စက်လွန်းမက နှိပ်စက်လာတော့လည်း ချွေးစေးတွေ ပြန်လာသည်။ အထိ ဖြစ်ကုန်ရတာပဲ ဖြစ်ရချေမည်ပေါ့။ ခုမှ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် စမ်းနေသည့် ကံယုံကို စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ဒေါ်ကြီးမြကြည့်ကာ ...

“စောစောကတည်းက နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ မသိရဘူးနဲ့ နုတ်ထွက်ရတယ်၊ ကလေးကိုပွေ့ပြီး ဘုရားသွား၊ ဟိုမှာ ရိပ်အအေးအောက်မှာ ထိုင် ခဲ့သေးသံကိုး၊ ကိုယ်ကလေးအေးတောင် ဖြစ်မှပဲကွယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ကိုယ်သိမှပေါ့၊ မောင်ကံယုံရယ်၊ နေ ... နေ ... ကို ချင်းနဲ့ထန်းလျက်ပြုတ်ရည် တိုက်မှဖြစ်မယ်၊ အအေးနေတာ အင်္ဂလိပ်ဆေး ဘာများသောက်ထားသေးတုန်း”

“ဘာမှမသောက်ရသေးဘူး ဒေါ်ကြီးမြရယ်၊ ခုမှ နေထိုင် မကောင်းကြီး ဖြစ်လာတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုနေမကောင်းတဲ့ဥစ္စာမျိုး ဖြစ်နေမှန်းလဲ မသိပါဘူး ဗျာ”

ဟု ကိုယ့်အပူဖွင့်မပြောသာသည့် ကံယုံ မျက်နှာလေး ချဉ်းပြောတော့ ဒေါ်ကြီးမြ ခေါင်းတခါခါဖြင့် စိတ်မောလက်မာဖြင့် ကြည့်ပြီးသည့်နောက်မှာ။ မီးဖိုထဲဝင်၍ ချင်းတက်တွေ ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးထဲမှယူ။ ထန်းလျက်ပုလင်းကိုဖွင့် ချိုးတစ်လုံးထဲ ရေထည့်၍ပြုတ်၏။ စင်လေးမှာရှိသည့် ငရုတ်တောင်းပုလင်းလေးကိုယူကာ ငရုတ်ကောင်းသုံးလေးစေ့ကိုလည်း ချိတ်၍ရောထည့်ပြုတ်သည်။ မကြာလိုက်။ ကိုင်းတပ်မတ်ခွက်ထဲ ဆွေထောင်းထောင်း ထနေသည့် ချင်းပြုတ်ရည်ကို လောင်းထည့်၍ ကံယုံကို ဒေါ်ကြီးမြ လာတိုက်တော့ မှိတ်ကြိတ်၍ ကံယုံသောက်ရပါ၏။ ရင်ထဲ ပူဆင်းသွားသည်။ ဆေးသောက်ပြီးတာနှင့် ဒေါ်ကြီးမြကို တရုတ်သေကြည့်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ...

“ကျေးဇူးကြီးပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဟု ကံယုံပြောရပါ၏။ တကယ်များ နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်လားဟုပင် ကံယုံဘာသာကိုယ်လည်း ရနံ့မကင်းချင်ပဲ ဖြစ်လာသည်။ ခုမှ ဆေးပူသောက်ပြီး နေသာထိုင်သာရှိလာသည် သို့ ရှိလာ၏။ စောစောက ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ နဖူးမှာချွေးစေးအေးတွေ ထွက်နေသည်ကိုးလေ။

ဒေါ်ကြီးမြ ကံယုံကို ဇက်ကြောတွေ ဘာတွေဖြေ လေးသည်။ အားနာ၍ တဖွဖွတားနေလည်းမရ။ စေ့ကနာစောဖြင့်

ဧကန်ကြောတွေဆွဲ။ နားထင်ကြောတွေဆွဲနှင့် ဒေါ်ကြီးမြခမူ လုပ်ပေးရှာပါ၏။

“ကိုယ့်မှာ သမီးလေး ငယ်ငယ်ဥဥလေးနဲ့ နေရတာ လူကြီးဖြစ်သူက ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့။ နေ့နံနက်ကလေးကိုချည်း ဂရုစိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပဲ အဖေဖြစ်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်လို့ ပြောချင်တာ ဘာချက်ထားလဲ”

ဧကန်ကြောတွေ ဖြေနေရင်း ဒေါ်ကြီးမြ ကရုဏာသောသံဖြင့် သတိပေးစကားလည်းပြော။ မေးလည်း မေးလာတော့ ကံယုံ ဧကန်ဆွဲခဲနေရရင်း ...

“ငါးခြောက် ချက်ထားတယ် ဒေါ်ကြီး”

“သွေးတိုးနေလိမ့်မယ်၊ မစားသေးနဲ့ဦး၊ ညနေဘက် ဆေးခန်းသွားပြကြည့်ဦး၊ သွေးမတိုးဘူးဆိုမှ အဲဒီဟင်းစားမင်း ငြိမ်ငြိမ်နားနေလိုက်တော့ ကံယုံ၊ ဒေါ်ကြီး ဆန်ပြုတ် လာဖို့ပေးမယ်၊ ကံ ... ဒေါ်ကြီးပြန်မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပြန်မည်လုပ်တော့ ကံယုံ အနာတကြီး ဘေးမှလိုက်သွားရပါ၏။ ကိုယ့်မှာက ကိုယ့်အပူအအေးကိုယ်ကပ်ပြီး ဆိုင်မဖွင့်ချင်၍ နေမကောင်းဆိုတာကို အကြောင်းပြကာ ဆိုင်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။

ခုမှ လူကြီးသူမကို အနှိပ်ခိုင်း၊ ဆန်ပြုတ် ပြန်ပြုတ် ခိုင်းသလိုကြီး ဖြစ်ရချေတော့မည်။ လိပ်ပြာ မသန့်။ စိတ်ထဲ မလုံခြုံနိုင်ပဲ အနေခက်နေသည်။ လူလိမ်ဖြစ်နေပြီ ဟု နောင်တ ရ၏။

“ပဲဟင်းချိုလေးလည်း ချက်ထားပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ခုလည်း နေကောင်းနေပါပြီ၊ ဆိုင်လည်း ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါတော့မယ်၊ ဆန်ပြုတ်လည်း မပို့ပါနဲ့ဗျာ”

ဟု လိုက်၍ လိုက်၍ ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာပဲ မျက်လုံးထိုးအိမ်မှ ကိုကြီးအုန်းနှင့် တစ်ခြံကျော်မှ စာရေးကြီး အောင်တို့ ပေါင်မုန့်ထုတ်ကိုင်သူ၊ ကိတ်မုန့်ထုပ်ကိုင်သူဖြင့် ဆောက်ပြိုင်၍ ခြံဝရောက်လာတာကို ကံယုံ လှမ်းမြင်လိုက်မိသတည်း။

ဘုရားရေ ...။ နေမကောင်း၍ ဆိုင်ပိတ်သည်ဆိုသည့် အခွက်လေး ကပ်ထားသည်မှ မကြာသေး။ လူမမာမေးတွေ ခြံမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာချေပြီတဲ့လား။ အိမ်ထောက်က ဆေးဝါးတိုက် နှိပ်နယ်ဧကန်ကြောဆွဲပြီး ပြန်ဖို့ပြင်နေသေးသည်။ နှစ်ယောက် ခြံဝရောက်နေပြီ။ ကံယုံ ရင်ထဲ နာလိုက်ရပါတီ။ လိပ်ပြာမရဲ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရပါတီ။ သူ့ဘာကယ်များသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ပူပန်စွာ ရောက်လာချေသူများအပေါ်မှာ သူသည် မရိုးသားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဟု လူရိုးကြီးပီပီ ကံယုံ အရှက်သည်းစွာ နောင်တဖြစ်လိုက်မိသတည်းကောလေ။

“သက်သာလာပြီ ... သက်သာလာပြီ၊ ဒေါ်ကြီး ဆေးပြုတ်တိုက်ခဲ့တယ်၊ ဧကန်ကြောတွေ ဘာတွေ ဆွဲပေးလိုက်တော့ ချွေးတွေ ဘာတွေပွင့်ပြီး သက်သာလာပြီ၊ စောစောကဆို နဖူးဆိုတာ အေးစက်နေရော၊ ပြီးတော့ ခမျာ ကျိတ်ခဲပြီး မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ကျွထားတာ”

ဟု ဒေါ်ကြီးမြ ပြောကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား
အဆင်းအတက် ဆုံရင်းမှ ...

“မောင်ကံယဉ်အတွက် ဆန်ပြုတ်လေးပြုတ်ပြီး လာဖို့ပေါ့

ဟု ဦးဘအောင်နှင့် ကိုကြီးအုန်းကို ပြောပြ
သေးသည်။

မတတ်နိုင်။ ခုမှတော့ လူမမာပဲ ဆက်၍လုပ်
ချေတော့မှာမို့ ကံယဉ် ဧည့်ခန်းမှာ ရေခန်းကြမ်းအိုးချ၍ ဧည့်
လည်းပြု။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ရရင်းမှ

“ကိုကြီးအုန်းနဲ့ ဦးဘအောင်တို့ကို အားနာတယ်ဗျာ
တွေဝယ်လာတာကိုး၊ ဒုက္ခပေးသလိုတော့ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်
ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုင်ပိတ်တာကို ရေးပြမှ ဖြစ်
ပြီး အဲသလို ရေးလိုက်မိတာပါ။ ခုလို သူတစ်ပါးကို
သောကဖြစ်အောင် လုပ်ရာရောက်မယ်ဆိုတာ သိရင်
စာ ဆိုင်ရှေ့မှာ မကပ်မိပါဘူးဗျာ၊ ခုလည်း ဒေါ်ကြီးမြ
တဲ့ဆေးနဲ့ သက်သာလာပါပြီ”

ဟု ပြောတော့ ဦးဘအောင် ခေါင်းခါသည်
“လမ်းလျှောက်အပြန် ဆိုင်ရှေ့မှာ အဲဒီစာတွေ တော
ချင်း ပေါင်မုန့်လေးပြေးဝယ်ပြီး လူမမာလာမေး
အတော်ကြီးဖျားနေရင် စားစရာမရှိပဲ ဖြစ်နေရင် အဆင်
စားဖြစ်အောင်ဆိုပြီး မုန့်ပြေးဝယ်လိုက်တာဗျာ၊ မုန့်
ကိုအုန်းနဲ့ တိုးတာ၊ အဲဒါ ပြောပြတော့ ကိုအုန်းက
ပြောသေးတယ်၊ မနက်စောစောက သားအဖနှစ်
ထုံးစံအတိုင်း ထီးကြီးတကားကားနဲ့ ဈေးသွားဝယ်

သွားတာ သူ မြင်လိုက်သေးသတဲ့၊ ခု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ကအပြန် အိမ်အတွက် မုန့်ဝယ်ဆိုပြီး လာလိုက်တာတဲ့၊
ကိုကံယဉ် နေမကောင်းဖြစ်တာ ကြားရတော့ အံ့သြတယ်တဲ့
ဆိုပြီး သူလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာတာ”

ဟု ဦးဘအောင် ပြောစဉ်ခိုက် ကိုကြီးအုန်းမှ ...
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကံယဉ်တို့သားအဖနှစ်ယောက် ဈေး
ထွက်သွားတာ တွေ့ခဲ့တာကိုးဗျာ၊ ကလေးကိုပိုက် ထီးအကြီး
စားကြီးဆောင်းပြီး သွားတာလေ”

ဟု ကိုကြီးအုန်း စကားကို ဝင်ဖြည့်သည်။
“အင်း ... ကလေးလည်း အအေးပတ်နေပါဦးမယ် ကိုကံယဉ်၊
အိမ်ဘေးခဏအပ်ခဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ကိုကံယဉ် သွားစရာလာစရာ
ရှိတဲ့အခါ”

ဟု ဦးဘအောင် ပြော၍ ငေးခနဲ အိမ်တွင်းဘက်ရှိ
လေးပုခက်ဘက်ကိုကြည့်ကာ ပြော၏။

“သမီးလေး အမြန်ဆုံး အရွယ်လေးရောက်ရင် ကောင်း
သဗျ”

ဟု ကိုကြီးအုန်းကလည်း ခေါင်းညှိတ်၍ ပြောသည်။
ထိုစဉ်ခိုက်မှာပဲ အိမ်နီးချင်းတွေ မုန့်ထုပ်လေးတွေ
ရောက်ရောက်လာကြချေသည်မို့ ကံယဉ် ရင်ထဲမှ နောင်တ
အပြစ်ကြီး ဖြစ်သွားရကာ ...။ နောင်များမှာ ဖျားသည်ဆိုတာကို
သိသောအခါတွင်မျှ လိမ်ညာ၍ စာမကပ်တော့ပါဟု ဆုံးဖြတ်
ချေ၏။ အင်္ကျီထူ မဝတ်ထားရကောင်းလားဟု ဦးဘအောင်
ဆုတာမို့ ဝတ်ရပြန်သည်။

မာဆတ်ချီဆရာကံယုံ ဆိုသည့်နေရာမှာ နှိပ်တတ်သည့် ဦးညွန့် ဆိုတာက ဝင်နှိပ်ပေးသွားလိုက်။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်မှ ဒေါ်ဖွားသုန်ကလည်း ဇက်ကြောတွေ ဆွဲပေးသွားလိုက်နဲ့ ကံယုံ အနှိပ်ချည်း ခံရပါသည့်နေ့သည် နေ့တစ်ဝက်ကျိုးစပြုလေပြီ။ သမီးလေး ငိုသံကြားတော့ ပြေး၍ ကံယုံ ပွေ့ချီကာ နို့သုလေးတိုက်စဉ်မှာ ...

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကိုကံယုံသမီးလေး မြန်မြန်ကြီးလာရင်ကောင်းမှာ၊ ကလေးတစ်ဖက် ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ ဒီကြားထဲ ဖျားချိန်ဆိုတော့ ကလေးပြုစုရ ဘာရနဲ့ ဒုက္ခတော့အရောက်အိမ်ကို ခေါ်သွားမယ်လေ ကလေးကို၊ မနင်းနဲ့ကြည့်နိုလို့ကံမယ် ကိုကံယုံ”

ဟု ကိုကြီးအုန်း ပြောစဉ်ခိုက် ကံယုံ ခေါင်းပဲခါသည့်

လူမမာမေးသူက တက်လာလိုက်။ ဆင်းသွားလို့ ထပ်ရောက်လာလိုက်ဖြင့် ရှိနေလေလေ။ ကံယုံ အနေရခက်လေ။ အားနာရလေလေပါ။

“အနည်းဆုံး ကျောင်းနေရွယ်လေး ရောက်လာတယ်ဆိုပဲ ကိုကံယုံ ကလေးအတွက် အတန်တော့ ကြည့်ရထိန်းသက်သာပြီဗျ”

ဟု ကိုကြီးအုန်း စကားကိုဆက်တော့ ဦးဘအေး

က ...

“ဟုတ်ပါ ... အတော်ချောမယ့်ကလေး”

ဟု ဖြည့်စကားဖြင့် ထောက်ခံပြန်သည်။ ထိုသမီးလေးကို ငုံ့မိုး၍ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်မိရင်း နာဖျားလေး ဖွဖွကိုင်၍ ...

“ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်လေး မြန်မြန်ရောက်လိုက်တော့ သမီးရေ၊ ဒီက ဘာတွေက ပြောတယ်၊ သမီးလေးက သိပ်လှမှာတဲ့ဗျ”

ဟု နဖူးလေးကို ထိကာ ထိကာဖြင့် ချစ်စနိုးလေး ထိုက်မိရပါသတည်း။

အခန်း(၁၀) ခြောက်

“ကော ... သားအဖနှစ်ယောက် ကျောင်းသွားကြပြီဟေ့ကောင်မလေး ... လမ်းလျှောက်ပါလားကွ၊ ဖေ့ကုန်းပိုးခိုင်းရလားကွ”

ကိုကြီးအုန်း ပြုံး၍ ချစ်စနိုးလေး ငွေဗျိုင်းလည်းပြော။ သမီးကို ချစ်လွန်းသည့် ကံယုံကိုလည်း စိတ်တစ်ဝက် ကြည်နူးတစ်ဝက်ဖြင့် ကြည့်ပါ၏။ ဟုတ်သည်။ သမီးကို ကျောင်းပို့သည့် အဖေတွေထဲမှာ ကံယုံကတော့ဖြင့် သမီးကုန်းပိုး၍ ပို့သည့်အခါပို။ ပခုံးပေါ် ခွထိုင်ခိုင်းပြီး ပို့သည့်အခါလမ်းပင်မလျှောက်ခိုင်း။ ဟိုတုန်းကတော့ဖြင့် ကိုကြီးအုန်း ပြောသည်။ ငွေဗျိုင်းမေ ကျောင်းနေရွယ်ရောက်လျှင်ဖြင့် ကံယုံသမီးကိုကြည့်ရ ထိန်းရ သက်သာမည်ဟု။ ခုကျတော့ သမီးကိုကျောင်းအရောက် ထမ်းပိုး၍ ပို့သည့်အဖေ ဖြစ်နေသည်။ တုန်နေချစ်နေသည့် ဖခင်ချစ်ဇာသည် ပင်ပန်းသည်ဟုပင်မထင်။ အမြင်မှာသာ စိတ်မောရ၊ သနားမိရနှင့် ဖြစ်ရလေသည်အပြင် အမေမဲ့သမီးလေးပေမို့ ပုံ၍ချစ်ရှာသည်ပဲဟု ကံယုံအချစ်ကို

သားရပေမယ့် ပင်ပန်းရှာချေသည်ကောဟုတော့ ကိုကြီးအုန်းပြောသည်။ ပြီးတော့ ဖခင်နှင့် သမီးလေးတို့၏ချစ်ခြင်းကို ကြည့်နူးခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်ဝက်၊ ကြည်နူးတစ်ဝက်ဖြင့် ကြည့်ရသည်ဟု ...။

“အောင်မာ ... အောင်မာ ... ကောင်မလေးနော်၊ အဖေကို နောက်ကျောကများ ဖက်ထားလိုက်တာ၊ ကြွားလည်းကြွားပါ၊ မျက်လုံးလေးကို ဝိုင်းတောက်နေတာပဲ၊ ညည်းခြေထောက်လေးတွေ ကျောင်းသွားတဲ့အခါ လမ်းလျှောက်ပေါ့ကွ၊ မရှက်ဘူးလား၊ ကြီးနေပြီဥစ္စာ၊ ကျောင်းတောင်တက်နေပြီပဲ ငွေဗျိုင်းမေ၊ သူငယ်တန်း ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီနော် ကောင်မလေး”

ဟု မျက်လုံးဝိုင်းစက်စက်၊ မျက်တောင်ထူပိတ်ပိတ် လှုပ်လေးလိုချောမွန်အိနေသည့် ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ် ချာတိတ် ခေါင်းလေးကို ခေါင်းလေးပုတ်၍ပြောတော့ အဖေကိုပို၍ဖက် ခေါင်းလေးပင် အဖေကျောပေါ် မှီချလိုက်သေးသည့် ငွေဗျိုင်းမေ။ လက်နှစ်ဖက်က ကလေးတင်ပါးလေးကို နောက်ပြန်ဖေးသိန်းရင်း ကံယုံ ပြုံး၍လျှောက်နေမိ။ ပခုံးတစ်ဖက်မှာက အတွက် ကျောင်းမှာသောက်ဖို့ ရေဘူးလှလှလေးကို သိုင်းထားသည်။ ပြီးတော့ လွယ်အိတ်လေးကိုလည်း ကျန်ပခုံးကမှာ လွယ်ထားသေးသည့်အဖြစ်။

“သမီးလေးက လမ်းလျှောက်ချင်ပါတယ် ကိုကြီးအုန်းရ၊ ကျွန်တော်ကိုက ထမ်းပိုးပြီးတော့ကို ကျောင်းပို့ချင်နေတာလေ၊ သမီးလေးခမျာ အဖေနဲ့ ကျောင်းချိန်တစ်ချိန်လုံး

ခွဲနေရှာတာ၊ သနားပါတယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် ခဏတောင် မခွဲဖူးကြတာ ကိုကြီးအုန်း အသိပဲဥစ္စာ၊ ခု ကျောင်းထားတဲ့အခါကျတော့မှပဲ ခဏလေးခွဲဖြစ်ကြရတာကလေးတော့ မပြောတတ်အောင် ရှိရာမှာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ရင်ထဲဟာတာတာနဲ့ ဖျံ၊ ဖြစ်နိုင်သမီးလေးကို ဟိုးအရင်တုန်းကလို ခြေကလန် လက်ကလေးနဲ့ ပုခက်ထဲက အရွယ်လေး ပြန်ဖြစ်စေချင်တာမျှ စချစ်စရာလေးဗျ၊ ပွေ့ပိုက်ထားရတာကို မဝဘူး၊ ပင်တယ်လည်း မထင်ဘူး ကိုကြီးအုန်းရာ၊ ချေးဝတ်သေးသလျှော်ရ ဘာဖြစ်လဲ၊ သမီးလေး ပွေ့ပွေ့ပြီး နမ်းလိုက်ရတာကို ရင်ထဲကြည်ဆင်းနေရတာခင်ဗျ၊ ကလေးကျောင်းရွယ်ရောက်တော့ ကျောင်းပို့ပြီး ပြန်လာရရင် ဟာတိတာ ယောင်တိယောင်ချာနဲ့ဗျာ”

“ဟ ... ကိုကံယု၊ ကျွန်တော်လဲ ကလေးအဖေပါပဲ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အဖေဖြစ်တာကျလို့ အိမ်မိန်းမနဲ့ သားသမီးများ ကြားကြရင် မလွယ်ဘူး၊ သားသမီးအပေါ် မချစ်တတ်တဲ့အဖေ ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဟုရယ်လျက် ဘေးမှာယှဉ်၍ လျှောက်လာရင်း ကိုကြီးအုန်း ပြောတော့ ကံယု သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“မတူဘူးလေ ကိုကြီးအုန်းရာ၊ ကိုကြီးအုန်းရဲ့ ချာတိတ်မှာက အမေရှိကြတာကိုး၊ သမီးလေးခမျာ အမေဆိုရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ မပြောပြတတ်လို့သားအမေဆိုတာကိုတော့ ရှိချင်ရှာပေမပေါ့”

ဟု ခပ်လေးလေး ပြောတော့ ကိုကြီးအုန်း သက်ပြင်းရှိက်သူ ဖြစ်သွားရပါပြီ။ ရင်ထဲမကောင်း။ ပြောတာတွေလည်း သည်ပဲလေဟု ကိုကြီးအုန်း တွေးဖြစ်၏။ စာနာစိတ်ဖြင့် တွေးငြိမ်၏။

“အေးလေ ... ကိုယ့်အိမ်ထောင်မှာက သားသမီးတွေလည်း ရှိ၊ ဇနီးကလည်းရှိ၊ ကလေးတွေအတွက် အဖေအမေနှစ်ပါး စုံရှိကြချေတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝ ပြည့်စုံနေလေသလိုပါပဲ၊ သူ့သမီးချစ်တာကို အကဲပိုတတ်ရန်ကောလို့ ရယ်မောစရာတောင် လုပ်ပြောမိတာ ငါမှားတာပဲ”

ဟု ကိုယ်ပြောမိသည်စကားအတွက် ကိုယ်ပြန်၍ အိမ်ထောင်ဆောင်ခြင်း ဆင်ခြင်တွေးသည်။ ခုမှ ရင်ထဲပို၍မကောင်း။ တဲ့အားနာပင် ကြည့်မိလိုက်သည်က ကိုကံယုကိုပါ။ နေရတာလည်း မျက်စောင်းထိုးအိမ် ဖြစ်ကြတာမို့ လူချင်းပိုရင်းကြသည်တော့ အမှန်။ ကျောင်းတံခါးနားအထိ နှစ်ယောက်သား ခပ်အိမ်ဆိတ်ပဲ ဆက်လျှောက်ဖြစ်ကြသည်။

ကိုကြီးအုန်းကတော့ တစ်ချက် တစ်ချက် အကဲခတ်သလို ကံယုကို ကြည့်တတ်သည်။ ငြိမ်နေသည့် ကံယုကိုကြည့်ရင် ကွယ်လွန်သူ ဇနီးသည်ကိုများ ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင် တမ်းနေရှာမည်လားဟု ကရုဏာဖြင့် တွေးမိပြန်သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာလဲ ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဟိုတုန်းကတောင်မှ သူ့မမလေးဆိုတာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်လာပေးဖူးတာပဲဥစ္စာ၊ သူ့သမီး သူပဲကြည့်ပါရစေဆိုလို့ ဟိုက ခေါ်လာတဲ့သူ ပြန်ခေါ်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု အိမ်နီးချင်းပေမို့ ကလေးငယ်တုန်းက အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိရသည်က ကိုကြီးအုန်းပါ။

“ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေ ကိုကံယု၊ ခင်ဗျားရဲ့မမလေးခေါ် လာတဲ့ အဒေါ်ကြီးဆိုတာ ခပ်ဖြူဖြူ ခပ်ဝဝ အသက်က လဲ လေးဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ အဲဒါ ကလေးကလဲ ပုခက်ထဲ ရှိတုန်းအရွယ်၊ မှတ်မှတ်ရရ ခြောက်လကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ ကလေးခြောက်လအရွယ်ဆိုတာ အသလို အဒေါ် ကြီးတစ်ယောက် အိမ်မှာရှိတော့ ပိုပြီးကြည့်ရှု ကျွေးမွေး ပြုစုရတာ အဆင်ပြေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ အဲဒီတုန်း က လက်မခံခဲ့တာလဲ ကံယုရ”

ရင်ထဲရှိတာ အခွင့်သင့်ခိုက် မေးချလိုက်သည်က ကိုကြီးအုန်းပါ။

ဟုတ်သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ငွေမျှင်းမေလေး ခြောက် လကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ကံယု၏မမလေးမှ ကားလေးဖြင့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို အဝတ်အစားအိတ်လေးကအစ တောင့် စေ့အောင် သယ်နိုင်လောက် ကံယုထံ ရောက်သည်။ ကလေးကို ကြည့်ဖို့လိုသည် မဟုတ်ပါလားလေ။ ထီးကြီးဆောင်း၍ ဈေးကို သမီးပိုက်၍ ဝယ်သည့်အခါဝယ်။ ဆိုင်မှာ ဆပ်ပင်ညှပ်တန်းလန်း ဖြင့် ကလေးငိုလျှင် ပြေးပွေ့ရ။ နို့ဘူးရည်တိုက်ရနှင့် ရှိသည့်အခါ ရှိ။ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းလွန်းရပါသည့် ကံယုအတွက် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ခေါ်လာပေးသည့်ကိစ္စ။ ကံယုက တွင်တွင် ငြင်းတာမို့ ကျောယုစံ ဆိုသည့် သဘောကောင်း မမလေးခမျာ ထိုအဒေါ်ကြီးကို ပြန်ခေါ်သွားရသည်မို့။ မချင့်မရဲဖြစ်ခဲ့ရသည်က ကိုကြီးအုန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“အိမ်ကမိန်းမ မနင်း ဆိုတာ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ သိလား၊ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဗျာများနေရတဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒီ အဒေါ်ကြီးကို ဘာလို့ လက်မခံရတာလဲဆိုပြီး ညည်း လိုက်တာများ တစ်ပတ်နဲ့ မနားဘူး သိလား”

ဟု ပြောလာတော့ ကံယု သမီးလေးကို ကျောပိုး လျှော့ချသည်။ ဂါဝန်စိမ်းလေးကို ပြန်ရန်အောင်လက် ဆွဲပေးသည်။ အင်္ကျီဖြူလေးကိုလည်း ဆန့်ဆန့်ရန်ရန်ဖြစ် ဆင် ဆွဲဆွဲချာချာ ဆွဲပြန်သပ်ပေးနေသည်။ ကျောင်းတံခါးဝ သမီးကို သေချာကြည့်။ စီးထားသည့် ကင်းဘတ်ဖိနပ်ဖြူလေး လက်ဖြင့်ဖွဖွ အမှုန်အဖွားလေးကိုပုတ်သည်။ ခြေအိတ် လေးကိုလည်း ဆွဲဆန့်တင်သည်။ အဖျားနေရလေးမှာ ခြေ ဆံဖြူလေး လိပ်တက်နေသည်ကိုးလေ။

“မမလေးခမျာ စိတ်ချလက်ချရှိမှယုံ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် လောက်ရဖို့မနည်းလိုက်ရှာခဲ့ရတာတဲ့ ကိုကြီးအုန်း၊ ဒါကြောင့် သမီးလေး ခြောက်လအရွယ်လောက်ထိ ကျွန်တော်တစ် ယောက်တည်း ကသိနေတာကို ဒီတိုင်းကြည့်ခဲ့ရတာတဲ့၊ အဒေါ်ကြီးကို ရလာတော့မှ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လာတာပါ၊ မမလေးကို ကျွန်တော် အားနာတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လို ဆင်းရဲသားက ကလေးထိန်း အဒေါ်ကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ ရှိနေဖို့ဆိုတာက မစာန်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီအဒေါ်ကြီးအတွက် လခကအစ မမလေးကပေးမှာ ကျွန်တော် သိထားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်လက်ခံလို့ ကောင်းမလဲ ကိုကြီးအုန်းရာ၊

အဲဒါက တစ်ချက်ဆိုပါတော့၊ နောက်တစ်ချက်က အဆင်
ကြီး ကလေးကိုထိန်းပြုတဲ့အခါ ဥပမာ ကလေးငိုရင်စိတ်
မရှည်ပဲငေါက်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ပူတယ်၊ သမီးလေးတို့
ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တဲ့ အကြည့်မျိုး တစ်ခါမှကြည့်
ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးက အဲသလို ဒေါသမျက်လုံး
မျိုး၊ စိတ်မရှည် လက်မရှည် ကြည့်တာမျိုး ငေါက်တာနဲ့
ကြုံလိုက်ရင် လန့်သွားမှာ၊ ကြောက်သွားမှာ၊ ဘယ်ကောင်
မလဲ ကိုကြီးရာ၊ သမီးလေး အားငယ်သွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့
သမီးကို ကျွေးမွေးတဲ့အခါ လက်တွေ့ဘာတွေ သေချာ
ဆေးပဲ ကျွေးမွေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သမီးလေးရော
ထူသွားမှာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ပါပါတယ်၊ ဒေါ်ကြီး
လက်မခံတော့တဲ့ကိစ္စက”

ဟု ရင်ထဲရှိတာကို ရိုးရိုးစင်းစင်း ဖွင့်ပြောလာတော့
လည်း ကိုကြီးအုန်း ရယ်ပဲရယ်ရကောင်းနိုးနိုး။ စိတ်ပဲမောချလိုက်
ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ရှိသွားရပါ၏။

“မမြင်ဖူးဘူးဗျာ ... အဟုတ်၊ ခင်ဗျားလို အဖေမျိုး”

ဟု ဖွင့်ဟ၍ ညည်းသည်။

“ကျွန်တော်တောင်မှ ခင်ဗျားလို အဖေတစ်ယောက် မဟုတ်
တာတော့ အသေအချာပဲ ကိုက်ယုံ၊ လူတောင်မှ ရှက်သလိုလို
ကြီး ဖြစ်လာရတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောသလိုတော့
ရှိတာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားက အချစ်ပိုရတယ်ဆိုတာ အဖေလို
ရော အမေလိုရော ဖြစ်ရတာကိုး”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။ ငွေဗျိုင်းမေလေးကို
ညည်းလည်းကြည့်သည်။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ဝင်းဝင်းလေးဖြင့်
နှုတ်ဆွဲပြီးနှစ်ခွကျစ်လေးနှင့် ရှိနေသော ငွေဗျိုင်းမေသည် ကျောင်း
ဆတ်စုံလေးဖြင့် ကင်းဘတ်ဖိနပ်ဖြူ၊ ခြေအိတ်ဖြူလေးနှင့်ရှိ
သည့်က တကယ့် အရပ်လေးတစ်ရပ်နယ် ချစ်ဖို့ကောင်းနေ
သည့်မှာလည်း အမှန်ပါ။ ခုလည်း သမီးလေး၏ ဆံကျစ်ဖဲကြိုး
ကို လက်ဖြင့်လှအောင် သေသေသပ်သပ်လေး ပြန်လုပ်ပေး
သည့် ကံယုံပါ။ အဝါရောင်ဖဲကြိုးလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေ
သည့် ငွေဗျိုင်းမေလေးပါတည်း။ ခုထိသမီးလေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ
သကဲ့သို့ ဆံပင်လေးကို သပ်ပေးပြီးသည့်နောက် လွယ်အိတ်
ကို သမီးလေး၏ ပခုံးမှာ ပြောင်းချိတ်ပေးသည်။ ရေဘူးလေး
ကိုလည်း လွယ်ပေးသည်။

“နေ့လယ် ဖေဖေ ထမင်းချိုင့်နဲ့လာမယ်နော်၊ ဟိုသစ်ရိပ်
ကစောင့် ဟုတ်လား၊ ဖေဖေနဲ့ သမီးလေးတို့ အဲဒီမှာ
ထမင်းတူတူ စားကြမယ်၊ ဟုတ်ပလား၊ စာသေချာသင်
နော်၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ ဖေဖေသမီးလေး အရာရှိကြီး
ဖြစ်မှာ သိရဲ့လား”

ဟု ပြောနေသည်။ ကလေးကျောင်းစတက်သည့်
အတည်းက ကံယုံ နေ့လယ်စာကို ကျောင်းရှိ သစ်ရိပ်အောက်
သမီးနှင့်အတူ ထမင်းချိုင့်ဆွဲ၍ သွားသွားစားနေတာလည်း
ထမင်းလုံးအသိ။ နေ့လယ်ဆို ကံယုံ ဆံသဆိုင်ပိတ်နေပြီ။
သမီးထံသွား၍ ထမင်းစားချိန် ဆိုင်ပိတ်သည်။ ဒါ စံပြအဆင့်
ကံယုံအကြောင်း သိဖြစ်နေကြသည့် တစ်လမ်းလုံး နားလည်ထား
ပြီးနေသည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်သွားရပြီ။

ကျောင်းနှင့်အိမ်ကလည်း တစ်လမ်းကျော်လောက်
ဝေးသည်မို့သာ တော်တော်သည်။ ဒါမှမဟုတ်ချေလျှင်ဖြင့်
မလွယ်။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် သမီးကို သွားကြိုသည်။ သမီး
ကို ကုန်းပိုး၍ သားအဖနှစ်ယောက် လေတပေါပေါဖြင့် ပြန်
ကြသည်တည်း။

သမီးလေး စာသင်ခန်းထဲ ဝင်သည်အထိ ခြံ
၍ ကံယုံ ရပ်ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ က
ကို စာသင်ခန်းထဲအရောက် ကံယုံလိုက်မပို့။

“စာသင်ခန်းထဲ လိုက်ပို့မိရင် ကလေးက မပြန်ပါနဲ့
ဆိုပြီး ငိုယိုနေမှာစိုးတယ်လေ၊ အကျင့်ပါသွားမှာကြောက်
လို့”

ဟု ကံယုံ ခပ်လေးလေး ပြောကာ အိမ်ဘက်
ဦးလှည့်တော့ စိတ်လိုလက်ရ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ကံယုံ
လိုက်လာမိခဲ့သော ကိုကြီးအုန်းလည်း တူတူပြန်လျှောက်လာ
ပါပဲ။

“ဒီရက်ထဲ ခင်ဗျားမမလေး ရောက်လာတာ မတွေ့ပါ
ကိုကံယုံ”

“မန္တလေးဘက် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပြန်သွားတယ် ကိုကြီး
မမလေးက ဇူး များလှပါတယ် ကိုကြီးအုန်းရာ၊
ကိုလည်း ငါ့ယောဇဉ်ကြံ နှာတယ်၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ မ
နည်းနည်းကျန်းမာရေးချူးချာချင်တယ်၊ ခေါင်းမူးမူးနေ
တယ်ဗျာ”

ဟု ကံယုံ ပြောကာ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှ လမ်းခွဲ
ဖြစ်၏။ ကိုကြီးအုန်းကလည်း အိမ်ထဲဝင်ပြီ။ အလုပ်သွားဖို့ကိစ္စရှိ
သည်ကိုးလေ။ ကံယုံလည်းဆိုင်ဖွင့်။ နေ့လယ်စာချက်။ ဆံပင်
ညှပ်လာလျှင် ဟင်းအိုးမီးပိတ်၍ ဆံပင်ညှပ်။ ပြီးလျှင် မီးဖိုထဲပြန်
ဆွဲ။ နေ့လယ်ဘက်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ပိတ်။ ထမင်းပူပူ
ထင်းပူပူကို ချိုင့်ဖြင့်ထည့်ကာ ကျောင်းသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်
ဖြင့် ကံယုံ လျှောက်သည်။ ကျောင်းတံခါးကြီး ပိတ်ထားဆဲ။
ကျောင်းရှေ့သစ်ရိပ်အောက်မှာ ကံယုံ ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်လေးဖွာ
၍ နားဖြစ်၏။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆံပင်ညှပ်လိုက်။ မီးဖိုထဲ ပြေး
သွားလိုက်။ သမီးလေးစောဖြင့် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုကိစ္စတွေနှင့်
ရှုလေသမျှ ခုလို ကျောင်းကြီး နေ့လယ်ထမင်းစား ကျောင်းဆင်း
ရောက်ခင်လေးမှာ ထိုင်နားနေရစဉ်ခိုက် ဆေးလိပ်လေးဖွာ၍
သားလေးဖြေဖြစ်ရပါသည့်အဖြစ်။ ဒါကလည်း သမီးလေးရှေ့ဆို
လေးလိပ်ပင်မသောက်။ ဆေးလိပ်ငွေရှုမိမှာစိုးသည်လေ။ ခုလို
ချိန်လေးမျိုးမှာပဲ ဆေးလိပ်လေးဖွာဖြစ်ခြင်း။ နေ့လယ်ဘက်
ဆိုသံမှာလည်း ဆေးလိပ်မဖွာချင်။

သမီးလေးအိပ်ချိန်ကျမှ ခြံထဲဆင်း၍ နားလည်းနား။
ဆေးလိပ်လေး တစ်ဖွာတစ်ရှိုက်သောက်ဖြစ်တတ်သည်က မော
သမျှ အမောဖြေတာမျိုးလည်း ပါပါသည်။ ခုလည်း ဆေးလိပ်
သားဖွာ၍ ကံယုံ နားသည်။ ပန်းပေါ်မှ တဘက်ကိုယူ၍ မှုတ်နာ
တံမှ ရွေးကိုသုတ်၏။ မကြာလိုက်။ နေ့လယ်ထမင်းစား
ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံမြည်၏။ ကျောင်းဝင်းတံခါးဖွင့်

သည်မို့ ကံယုံ ကျောင်းဝင်းထဲဝင်သည်။ သစ်ရိပ်အောက်မှ
သည်။ သမီးလေး ပြေးလာတော့ ပြီး၍ ပွေ့ချိုလိုက်ကာ တစ်ဖန်
လောက် ချာလည်လည်လှည့်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းဖွဖွချပေးသည်။
လိပ်ပတ်ယူလာသော ယိုးဒယားဖျာငယ်လေးကို ခင်းသည်။ ထမင်း
ချိုင့်ကိုဖွင့်ကာ သမီးလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ...

“ဖေဖေ ကြက်သားချက်လာတယ်၊ ဖေဖေ ခွံကျွေးမယ်”
ဝအောင်စား ဒါမှ စာတွေများများ သင်နိုင်အောင် ထမင်း
မာမှာကွ၊ ဖေဖေလဲ စားမယ်သိလား၊ ဒါမှ သမီးလေး
စာသင်ပေးနိုင်အောင် ဖေဖေ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အသား
လုပ်နိုင်မှာဗျ၊ နှစ်ယောက်စလုံး စားရမှာလေ၊ ဒါက
ကြက်ရိုးနဲ့မြူစွမ်းဟင်းရည်၊ ဒါက အားလူးကြော်”

ဟု ပြောလည်းပြော။ သမီး တစ်ခွန်း၊ အသား
ခွန်းဖြင့် ထမင်းစားဖြစ်ကြသည်။

“ဖေဖေ ဟိုကိုကိုကလေး သမီးကို ခေါင်းခေါက်တယ်”
ထမင်းဝါးနေရင်း သမီးလေးပြောတော့ ထောင်
ဖြစ်လျက် ...

“ဘယ်ကောင်လဲ ငါ့သမီးကို ခေါင်းခေါက်တာ”
“ဟိုကိုကို”

တစ်ဖက်သစ်ရိပ်မှာ အမေလုပ်သူက ထမင်းခွံ
စားနေသည့် ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို သမီးလေး ညွှန်ပြ
ကံယုံ ကြည့်သည်။ မသိ ဘယ်ရုံပါမည်တဲ့လဲလေ။ လမ်း
တိုက်အိမ်ကြီးဟီးနေလျက် ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်ရှိလွန်းသည့် ဒေါ်ခင်
မမြေဆိုသည့် အမျိုးသမီး။ ခု ထိုဒေါ်ချမ်းမြေ၏သားက သမီး

ခေါင်းခေါက်သည်တဲ့လား။ သမီး၏ခေါင်းလေးကို ကံယုံ
လောတကော စမ်းသည်။ ဘုကြီးများ ထွက်နေချေမည်လားဟု
ထင်မှာ ဇောဝင်ပူပင်၏။

“သူက သမီးကို အရပ်မလေးတဲ့၊ အဲလိုလဲ ခေါ်တယ်”
ဟု သမီးက စကားကိုဆက်၏။

“နာလား သူ ခေါင်းခေါက်တာ”

“နည်းနည်းတော့နာတယ် ဖေဖေ”

သိပ်နာမှာတော့မဟုတ်ဟု စတင်၍ ကံယုံ နားလည်
လာသည်။ ချစ်စနိုးလေးများ ခေါင်းခေါက်ချေသည်လားမသိ။
တော့ဟုတ်သည်။ သမီးလေးကလည်း သမီးလေးပေပဲလေ။
ချစ်လေးနယ် ချစ်စရာကောင်းသည်ကိုး။

“ကဲ ... ကဲ ... စားစမ်းပါ သမီးရဲ့၊ ကြက်သားစားပါကွ”

ဟု ခွံကျွေးကာ ကြက်ကြော်တစ်ဖဲ့ကိုလည်း ကံယုံ
ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ သမီးနဲ့တူတူထိုင်တဲ့ ကြူကြူကပြောတယ်၊ သူ့
အစ်ကိုက ဘောလုံးကန်တော်တယ်တဲ့၊ သမီးကလဲ ပြန်ပြော
လိုက်တာပေါ့၊ ဖေဖေလဲ ဘောလုံးကန် တော်တယ်လို့”

ဟု အဖေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကြွားတတ်သော
ကိုကြည့်ကာ ကံယုံ ခေါင်းညိတ်သည်။ အာလူးကြော်ကိုခွံ

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက ဘောလုံးကန်ချန်ပီယံ”

ဟု ကလေးပျော်အောင် အဖေကပါ ရောနှော၍
တော်ဆက်သည်။

အိမ်ပြန်လာရမယ့် ရင်ထဲမှာ လေးနေသည်။ ဘယ်နှယ်လဲ မည်မသိ။ ကလေးအုပ်ထဲ ဘောလုံးဝင်ကန်ရမည့်ကိစ္စသည် အကြီး ခက်ခဲသည်ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ရက်စရာကြီးဟု တွေးဖြစ် မကန်၍လည်း မဖြစ်။ စိတ်တလေးလေးဖြင့် ရှိနေရပါသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်လာတော့ မအိမ်သာကြီး ခံစားနေရသေးသမီးကိုတော့ပြေး၍ ကျောင်းဆင်းကြိုဖြစ်ရသည်ပါပဲ။ ကျောင်းဝင်းထဲ လူရှင်းသည်အထိ ကံယုံ ရှိနေရသည်။ သမီးကလေး အဖေကြားသမီးအဖြစ် ခပ်တည်တည်လေး ရှိနေ၏။

ဘယ်သူတွေနှင့် ဘောလုံးပြိုင်ကန်ရမည်ဆိုတာ ရသေး။ နည်းနည်းကြီးသည့်အရွယ် ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမယ့် တကယ်တမ်းကန်ရမည့် ချာတိတ်တွေသည် ငါးတန်းကျော် သားအရွယ် ဖြစ်နေသည်မို့ တံတွေးပင်သီးသွားသည်က ကံယုံပဲ။ ရက်စိတ်ဖြင့် တံတွေးတွေ ဘယ်ကမှန်းမသိအောင် ပြို၍ခံတွင်း ရှိလာကြလျက် တံတွေးသီးသွားရခြင်း။ ကြူကြူ ဆိုတာကလည်း ရှိနေသည်။ သမီးကို ကံယုံ ငုံ့ကြည့်မိ၏။ အတန်းထဲမှာ ကိုယ့် သမီးတော်တော်လေး စွာနေချေမည်လား မသိဟု စတင်၍ တွေး ဖြစ်သည်။

စွာတာတာလေး လုပ်သည်မို့ ဘောလုံးကန်ပြိုင် လားဆိုသည့် ကိစ္စတွေများ ဖြစ်လာချေသည်လားမသိ။ ကြူကြူ ဆိုသည့် ကောင်မလေးကလည်း သူငယ်တန်းသာဆိုသည်။ စွာစွာ အချိုးလေးပါပဲလေ။ အစွာနှစ်ယောက် တစ်ခုံတည်းမှာ ထိုင်ကြချေသည်လားမသိ။

“ကန်တော့ ဖေဖေ၊ နိုင်အောင်ကန်”

ဟု ငွေမျိုင်းမေ သမီးချော ပြောချေတော့လည်း ခါးတောင်းကျိုက်ရသည်က ကံယုံပါ။ ဘောင်းသီတိုအပြာ ပြာသာမှာ ခါးတောင်းကြီးကျိုက်၍ ကံယုံ ဘောလုံးဝင်ကန် နိုင်တာ ကလေးတစ်အုပ်ထဲမှာပါ။ ဘယ်အသင်းမှာ ကိုယ်ပါ နိုင်တာကိုလည်း မသိရ။ ဘောလုံးကန်သည်သာဆိုသည်။ တစ်ခုကို ကိုယ့်ဂိုးရွတ်ရမည်နေရာအဖြစ် ခွဲခြားသတ်မှတ် လေးကြားထဲ ပြေးဟယ်လွှားဟယ်ဖြင့် ဘောလုံးကိုလိမ် ကွေ့ကာ သယ်လိုက်။ ဂိုးရွတ်လိုက်ဖြင့် ကိုယ့်သမီးအကြား ကို အမှန်ဖြစ်အောင် ပြန်၍အဖတ်ဆယ်ပေးရသည်က ကံယုံကတား။

တစ်ဂိုးရွတ်လိုက်တိုင်း သမီးက လက်ခုပ်လက်ဝါး ချသည်။ ကိုယ်ရွတ်သည့်ဂိုး ဘယ်နှဂိုးဆိုတာပင် ကံယုံမမှတ်မိ။ ပြိုက်ပြိုက်ဖြင့် ကံယုံ ခါးတောင်းကျိုက်ကိုဖြေသည်။

“ပြန်မယ်ကွ၊ ငါ ထမင်းချက်ရဦးမှာ”

ဟု ချာတိတ်အုပ်ကိုပြောကာ ကံယုံ သမီးနား ခုတ်၏။ ကလေးတစ်အုပ်ကတော့ ကျွက်စီကျွက်စီပြင့် မကျေ မနပ်သည်။

“ငါတို့တစ်အုပ်လုံးနဲ့ သူတစ်ယောက် မနိုင်တာ နာတယ် ကွာ”

ဟု ဘဲခြီးနှင့်ချာတိတ် ညည်းသံပေါ်လာမှ ကိုယ် သောက်တည်းနှင့် ဝင်ခွဲရသည့်ပွဲဆိုတာ ခုမှသိရချေသည်။ ခုမှသိရတာ ကြူကြူဆိုသည့် ငတိမလေးသွား၍ အစ်ကိုလုပ်သူ လယ်ထမင်းစားချိန်ကတည်းက သတင်းပို့ထားပြီးတာဖြစ်

ချေမည်။ အားလုံးတစ်ဖွဲ့အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကာ စောင့်
တာဖြစ်မည်။ ကံယုံ ချွေးတွေဘာတွေ တဘက်ဖြင့်သုတ်
သမီးကို ထုံးစံအတိုင်း ကုန်းပိုး၍ ပြန်မည်ပြုတော့ ကျောင်း
ကြီး ဦးကြည် ပြီးတုံးတုံးဖြင့် ရောက်လာကာ ...

“ကိုကံယုံက ဘော်လုံးအကန်ကောင်းကိုးဗျ၊ ရွတ်
တာမှ တစ်ဂိုးပြီးတစ်ဂိုးပေးကိုးဗျ၊ ကိုကံယုံ ဘော်လုံး
ကောင်းတာ ခုမှသိရတော့တယ်၊ ဒီဇင်ဘာအားကစား
ကျရင် လူကြီးပွဲမှာ ခင်ဗျားကို နာမည်ထည့်သင့်
သတင်းတော့ ပေးထားလိုက်ဦးမမျိုး၊ ကံ ... လက်ဖက်
ဆိုင်လစ်လိုက်ဦးမယ် ကိုကံယုံ၊ ကျောင်းဆင်းချိန်
ဖက်ရည်ဆိုင်သွားနေကျဥစ္စာ၊ ဒီနေ့ ဘော်လုံးပွဲကြီး
တာနဲ့ မသွားဖြစ်သေးတာလေ ... အဟက် ဟက်
အဟက်”

ဟု ရယ်၍ပြောကာ ထွက်သွားတော့ ကံယုံ
ကြီးကျန်ခဲ့၏။ ဖြုန်းဆို မျက်နှာကြီး ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ပူထု
ကျန်ခဲ့ရပါသည်အဖြစ်။ သွားပြီ၊ လေအလွန်ကျယ်သော ကို
အရပ်ထဲမှာ လော်စပီကာဘွဲ့ ရထားပါသည့် သတင်းတော့
ကိုကြည့်ကောင်းမှုဖြင့် ဘော်လုံးပွဲသတင်းကတော့ အသေအချာ
အရပ်ထဲ ပြန်ချေတော့မှာအမှန်။

ရှက်ရှက်ဖြင့် သမီးကို ကုန်းပိုး၍ လေးနေသည်
ကို အနိုင်နိုင် ကျုံးသယ်ကာ ကံယုံ ပြန်ခဲ့ရချေသတည်း။
သမီးကတော့ ကျောဘက်မှနေ၍ ဖအေ၏ပန်
ကိုဖက်၍ ...

“သမီးရဲ့ဖေဖေက သိပ်တော်တာ။ အတော်ဆုံး ဖေဖေ”
ဟု အဖေကြွားသမီးအဖြစ် ကျေနပ်စွာ အသံလေး
အားဖြင့် ပါလာချေသည်တကား။

အခန်း(၁၁) ချစ်

“ဘယ်လိုလဲဗျ ကလေးဗိုလ်ကြီး၊ ဒီနှစ်ထဲ ချန်ပီယံအသင်း ထောင်တော့မလို့ဆိုဗျ”

ဦးဘအောင် ရယ်သဲ့သဲ့ဖြင့် လှမ်းနောက်တော့ ကံယု ရှက်ရယ်၊ရယ်ရင်း ငြိမ်ကျနေရပါသည့်အဖြစ်။ သမီး ငွေမျိုင်းမေ ကောင်းကျိုးဖြင့် ကလေးဗိုလ်ချန်ပီယံဘွဲ့ကို လမ်းထဲ မှာ တညီတညာတည်း ဝိုင်း၍အမှတ်သညာပေးသမျှ ကံယုတဟာန် ဟက်ဖြင့် ရှက်ရယ်သံပေးရင်း ငြိမ်သက်လက်ခံပေးလိုက်ရပါ၏။

ဆိုင်ထဲရှိ ဆိုဖာခင်း ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေပါသည့် မမလေးမှ သက်ပြင်းရှိက်၍ စိတ်ညစ်ကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့် လာတာကိုလည်း မမြင်ယောင်ပြု၍ နေရသည့် ကံယုပါ။ ဦးဘ အောင်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ဆက်လျှောက်သွားပြီး

“ကံယုရယ် ... ကိုယ့်သမီးခိုင်းတိုင်း လုပ်ရတယ်လို့ မကြီးမငယ်နဲ့ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ကျောင်းဆောလုံး ကွင်းထဲ ကလေးတစ်အုပ်တစ်ဖက် ကိုယ်တစ်ဖက်နဲ့ ဘော လုံးကန်ရတယ်လို့ ခက်တော့တာပါပဲ”

ဟု မမလေး ညည်းတော့လည်း မျက်နှာကြီးရဲလျက် ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ငြိမ်သက်ခံလိုက်ရသည်ပါပဲ။ မမလေး သွားပြန်လာတော့ ဆိုင်သို့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေမျိုင်းမေလေး ကျက် အရပ်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် လက်ဆောင်ပေးဖို့ လာသည့် မနေ့ကပဲ မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ ကိုကြီးအုန်း လည်းရောက်လာ။ မမလေးကိုလည်း ကံယုဘောလုံးသတင်း သည်ချခဲ့သည်မို့ အားလုံး ပေါ်ကုန်ရသည်လေ။ လမ်းထဲ ကပ်ရည်ဆိုင်မှာလည်း ကျောင်းစောင့် ဦးကြည် ကောင်းမှု သတင်းစတင်၍ ပျံ့သည်မို့။ တစ်လမ်းလုံးလည်း သတင်း စာပျံ့ကြီးပျံ့ကျသွားရသည့်နယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ် လျှင်လည်း လူပျော်ကြီးဖြစ်သည့် ဆိုင်ရှင်အန်ကယ်ကျော်

“ဘောလုံးအသင်းခေါင်းဆောင်ကြီးရေ၊ လက်ဖက်ရည် လာမသောက်တာ ကြာနေပြီဗျ”

ဟု လှမ်းလှမ်းနောက်သည်။ ရှက်တာမို့ လက်ဖက် ရည်ထဲ ဝင်မထိုင်ရဲပဲ လက်ဖက်ရည်ကျကျ ငတ်နေတာလည်း ညည်းတော့ပြီ။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ကြွက်များလို တွင်းထဲသာအောင်းနေလိုက် ချင်တော့တာပါပဲ မမလေးရယ်”

ဟု ကံယု တစ်ချက်ညည်းမိရပါ၏။ မမလေးခေါင်း ...

“ကိုယ့်သမီးကိုယ်ချစ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ကံယုရယ်၊ ဒါလို ကလေးကလား ဝင်ပြီးကန်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့

မလဲ၊ ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက် ကလေးအကျင့်ပျက်လိန် သိရဲ့လား”

ဟု မဆူစဖူးဆူတော့ ကံယု သမီးလေးကို လှမ်းကြည့်မိရပါ၏။ မမလေး ဝယ်လာပေးသော ပင်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ဤအရပ်၏နဖူးနှင့် နဖူးချင်းတော့ကာ တော့ကာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဆော့နေရှာသည့်သမီး။ ညီအစ်မရယ်လို့လည်းမရှိ။ ဖော်လည်းမရှိ။ ကိုကြီးအုန်းနှင့် ဦးဘအောင်တို့မှာကလည်း တွေ့ချည်းမွေးထားကာ မျောက်ရှုံးတွေ့ချည်း ဖြစ်ကြတာမို့ လေးနှင့် အဖော်မရ။ ယောက်ျားလေးသဘာဝ ဂျင်ပေါက်ဘောလုံးကန်ကြ။ စွန်လွတ်ကြနှင့် သူတို့ကစားနည်းတူ တပျော်ပျော် ကစားကြတာမို့ သမီးလေးနှင့် အိုးပုတ်တစ်ခု မညှိအဖော်မရှိ။ အလှမ်းဝေးသည့်အိမ်မှ မိန်းကလေးချာတိတ်တွေနှင့်ကျတော့လည်း ဝေးတာမို့ ကံယု မလွှတ်။ မတော်လေးကို ခေါင်းခေါက်ဘာခေါက်နှင့် ကွယ်ရာမှာနိုင်စားကြကံယု စိုးရိမ်သည်လေ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်း ဘောလုံးပြိုင်ကန်တဲ့ ချာတိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးအုန်းနဲ့ ဦးဘအောင်တို့ရဲ့သားတွေပါသေးသတဲ့၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ဝင်ကန်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒီအခါ အဲဒီကလေးတွေ ပါနေတာကို မမြင်ဘူးတဲ့လား ကံယု စိတ်များညစ်ပါရဲ့”

“ကလေးတွေကများတော့ အမှတ်မထားမိဘူး မမလေးကိုကြီးအုန်းကိုရော ဦးဘအောင်ကိုရော သူ့ချာတိတ်ဖောက်သည်ချကြလို့၊ ညဘက်ကြီး ဝင်လာလည်ကြ

ရယ်လိုက်ကြတာ တသောသောနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်ပုန်းလို့ ပုန်းနေရမှန်းကို မသိဘူး၊ သူတို့လာလည်တာကိုလည်း ဧည့်ဝတ်မပြုလို့ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ ရှက်လိုက်တာဗျာ”

မမလေးအတွက် ဖျော်ထားသော ကော်ဖီခွက်ကို သူတို့ပေးရင်း ကံယု ကကယ်ကို စိတ်ညစ်နေရင်း ပြောလေသမျှ မမလေး စိတ်မောပုံဖြင့် နားထောင်သည်။ ကော်ဖီခွက်ကို သည်း ကောက်ကိုင်သည်။

“သမီးလေး ငိုနေတော့လည်း မကြည့်ရက်တာနဲ့ ဝင်ပြိုင်လိုက်မိတာပါ၊ ဖေဖေ ကန်မယ်လို့ ကတိပေးထားတာကို ကတိဖျက်လိုက်ရင် သမီးလေး ကျွန်တော်အပေါ် ဘယ်ယုံတော့မလဲ မမလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်စကားအပေါ် အယုံအကြည်မဲ့သွားမှာကို လန့်နေတာ၊ ကလေးက ငယ်သေးတယ်၊ သူ့အဖေဟာ ကတိမတည်ဘူး၊ လိမ်တယ်လို့ ရင်ထဲစွဲသွားရင် ကြီးတဲ့အထိ အဲဒီအစွဲကြီး ပါသွားမှာကို ကြောက်နေမိတာပါ”

ကံယု ဆက်ပြောတော့ မမလေး ကော်ဖီခွက်ကိုချကာ လေးနက်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။ တစ်ခုခုပြောဆော့မည်ဆိုတာ ကံယု ကြိုတင်သိထားမိသည်ပါပဲ။

“ကိုယ်မလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကတိမျိုးကို ကလေးကို မပေးပါနဲ့ ကံယု၊ အဲသလိုတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ ငွေမျိုင်းမေ့ခိုင်းသမျှ လိုက်လိုက်လုပ်ပေးနေရင် ကလေးက သူ့အဖေကို သူခိုင်းချင်တာ၊ သူဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံးကို လုပ်ခိုင်းလို့ရတဲ့

နေရာမှာ သူရှိနေတယ်လို့ နေသားတကျကြီး ထင်သွားတယ်။ အဲဒါ ဂရုစိုက်”

ဟုပြောတော့ ကံယု ခေါင်းပဲညိတ်ပြပါ၏။ တကယ်တမ်း လိုက်လုပ်နာခံမှာ မဟုတ်တာကို မမလေး ရိပ်မိနေပုံလည်း ရသည်။ ခေါင်းခါလိုက်တာကိုလည်း ကံယု မြင်သည်။

“နားထောင်မယ့်ပုံတော့ မပေါ်ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်ကံယု၊ ကိုယ့်မျက်နှာမှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦး၊ သမီးပြောတာ လိုက်ကိုလုပ်မယ့် မျက်လုံးနဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတယ်၊ ကံ ... မမလေး ပြန်မယ်”

ဟု ပြောလည်းပြော။ ထရပ်တော့ ကံယု ဆော့လိုက်ရပ်ပါ၏။ သမီးလေးကို မမလေး ပွေ့လိုက်ကာ ...

“ဖေဖေကို နောက်တစ်ခါ ဘောလုံးမကန်ခိုင်းနဲ့တော့နော်၊ ဖေဖေက နိုင်အောင်ကန်ပြပြီးပြီပဲ၊ ခဏခဏမပြိုင်ခိုင်းတော့နဲ့နော်၊ ဖေဖေခြေထောက်တွေ နာကုန်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

ဟု ပြောတော့ သမီးလေး ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဖေဖေခြေထောက်တွေ နာနေမှာ၊ နောက်ကို မကန်ခိုင်းတော့ဘူးနော်၊ ခု ဖေဖေ ခြေထောက်တွေ နာနေပြီလားဟင်၊ နာနေပြီလားဟင်”

ဟု မျက်နှာညှိုးလေးဖြင့် မေးလည်းမေး။ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်စပြုလာတော့ မျက်နှာကြီး ပျက်ကျလာသည်ကံယုပါ။ သမီးလေး မျက်ရှည်ကျလာမှာကို မခံနိုင်ဆုံး။ ရင်ထဲမှာ နေ၍ကိုမရ။

“မငိုနဲ့နော်၊ မငိုနဲ့နော် သမီးလေး၊ ဖေဖေ မနာပါဘူးကွ၊ ဒီမှာကြည့် ဟောလိုတောင် ကန်နိုင်သေးတယ်၊ ကြည့် ... ကြည့်”

သမီးမငိုဖို့အရေး ခြေထောက်တွေ ဘာတွေလွှဲပြနေလက်လျှော့ကြည့်ဖြင့် မမလေးကြည့်ကာ ခေါင်းတခါခါ ထားရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါသတည်း။ ပြော၍မရချေ နဲ့ဆိုသည့်ဟန်။ ကားနားအထိ ကံယုလိုက်ဖို့သည်။ သမီးကို ပွေ့ချီခေါ်ထားသည်ပါပဲ။ လက်လေးတပြုပြဖြင့် သမီးလေး နေရာကို တင့်ငဲ့ကြည့်ရင်း ကံယု ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့အေးမြသည်ပါပဲ။ နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းကာ ...

“အဲလိုနေစမ်းပါကွ၊ ဖေသမီးလေးရ၊ အန်တီကြီးကို တာတာလို့ ပြောလိုက်၊ ပြောလိုက်”

ဟု ပြောနေတော့လည်း မမလေး ကားထဲမှာ ကားကိုင်ပေါ် လက်ကိုတင်ရင်း စိတ်မောနေသည့်ကြားထဲမှ ပြုံးပြုံးချင်လာလျက် ကံယုကို နဖူးပေါ် လက်လေးတင်ကာ သမီးသလို လုပ်ပြရှာပါ၏။

“မင်းရဲ့သမီးလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မြန်မြန်ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ် ကံယု၊ အဲဒီတော့မှပဲ သူ့ဘာသာသူ ပိုင်းခြားပြီး နားလည်တတ်တဲ့ စရိုက်လေး ရှိလာမှာ၊ မမလေးကလည်း ဒီကြားထဲ သွန်သင်နေရဦးမှာပါပဲ၊ မင်းကတော့ ကလေးငိုမှာကို လန့်နေတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ အမြဲအလိုလိုက်နေတဲ့အဖေ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ ကံယုရေ”

ဟု သမီးအပေါ် ချစ်စောကြီးလွန်းသည့် ကံယုံထို
ကြည့်ကာ ခပ်ညည်းညည်း ပြောရှာပါ၏။

“ကြားလား ... ဖေသမီးလေးကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
ကြီးဖြစ်တော့မှာတဲ့၊ သိလား၊ ဆရာဝန်မကြီး လုပ်မှာလား
ဖေဖေကို ဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်မကြီးလေ၊ ဆေးထိုးအ
ကြီးနဲ့ ဆေးထိုးတဲ့ဆရာဝန်မကြီး”

ဟု ချစ်နိုးလေး ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပုတ်ကာဖြင့်
ကံယုံ ပြောစဉ်ခိုက် ...

“ဟင့်အင်း ... ထိုးဘူး၊ ဆေးထိုးအပ်ကြီးနဲ့ ထိုးဘူး၊ ဖေ
နာသွားမှာ၊ နာသွားမှာ”

ခေါင်းလေးခါရင်း မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်ပြောလာ
တော့ ကံယုံ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ချောရင်း ...

“အေး ... မထိုးနဲ့ ပြီးရော၊ ဆရာဝန်မကြီးမလုပ်နဲ့၊
ထိုးအပ်ကြီးမကိုင်နဲ့၊ ဖေဖေကိုလည်း မထိုးနဲ့၊ ဖေဖေလည်း
မနာတော့ဘူး”

ဟု ကမန်းကတန်း ဝင်ဝင်ပြောနေသမျှ သက်ပြင်း
ချကာ ချကာဖြင့် မမလေး စိတ်ညစ်ညစ်ကြီး ကြည့်ပြီးသည့်နောက်
မှာ ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားပါချေသတည်း။ လက်လှေ
ပြီဆိုသည့် အကြည့်ကိုတော့ ကံယုံလည်း မြင်ဖြစ်သည်ပဲ။

သားအဖနှစ်ယောက် လက်လေးတပြဲပြဲဖြင့် ကျန်း
ပြီးမှ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်ထိုင်သည်။

“ဦးဦး ... သားသား ဆပ်ပင်ညှပ်မယ်”

ဆိုင်ထဲ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ
ကံယုံ သမီးကို ပွေ့ထိုင်နေရာမှ လှမ်းကြည့်တော့ ...။

... သမီးလေးကို ခေါင်းခေါက်သည့်ချာတိတ် ဖြစ်နေသည်။
... လည်း ကောင်လေး လှမ်းကြည့်၏။ သမီးကလည်း မှုန်
... လေး ပြန်ကြည့်သည်။ အဖေအားကိုးရနေတာမို့ စွာတာ
... နည်းနည်းနိုင်နေသည့်အကြည့်။

“အေး ... လာ၊ ဒီမှာထိုင်”

ဟု ပြောတော့ ကောင်လေး လျှောက်လာရာမှ
... ပင်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်တော့ သမီးက
... မာကြွပ်ကြွပ်ပုံလေးဖြင့် အရုပ်ကြီးကို ဘေးဖယ်သည်။

... လေး၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကောင်လေး ရပ်လိုက်ကာ ပါး
... အိအိလေးကို လက်ဖြင့်ဖျစ်လိုက်ရင်း ...

“ကိုကိုက ချစ်လို့ပါကွ အရုပ်မလေးရ၊ ဒီပါးလေးက
လည်း ဖောင်းနေတာပဲ”

ဟု ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ပြောပေမယ့် သမီးလေးကဖြင့်
... နာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ...

“နာတယ် ... နာတယ် ဖေဖေ၊ သမီးပါးကို ညှစ်ဖိပစ်
လိုက်ပြီ”

ဟု လှမ်းတိုင်တော့ ကံယုံလှည့်ကာ ...
“မလုပ်နဲ့လေ သမီး နာတာပေါ့ကွ”

“သားက ချစ်လို့ပါ ဦးဦးရ၊ အရုပ်လေးကျနေတာပဲ”

“ချစ်ရင်လည်း ဒီတိုင်းချစ်ပေါ့ကွ၊ ပါးတွေ ဘာတွေဖြစ်
တော့ ကလေးက နုနုဖန့်ဖန့်လေးဆိုတော့ နာတာပဲလေ၊
ကဲ ... ငါ ဖျစ်ပြမယ်၊ မင်းလည်း ချစ်စရာလေးပဲဥစ္စာ”

ကလေးနှင့်ဖက်ပြီး ဆတ်ခနဲလှည့်၍ ချာတိတ်
ပါးနစ်ဖက်ကို နာအောင်အားစိုက်၍ ဖျစ်ပစ်လိုက်တော့ ချာတိတ်
အားခနဲအော်ကာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းလည်လာအောင် မျက်စိ
စုတ်ကလာကြပါသည်အဖြစ်။ မှတ်ပလားဟု ကံယုံ စိတ်ဆက်
အားရကျေနပ် တွေးပစ်လိုက်မိသည်။ ကလေးခေါင်းကိုထည့်
တစ်ချက် ခေါက်ပစ်လိုက်ကာ ...

“နောက်ကို ငါ့သမီးကို ခေါင်းခေါက်ကြည့် ငါလည်းခေါက်
မယ်၊ နားလည်လား”

ဟု ဆက်ပြောစဉ်ခိုက် ချာတိတ်မျက်နှာလေး
သိုးသိုးဖြင့် မှန်တေတေကြီး ကြည့်လာပါပြီ။

“တော်ပြီ၊ ဆံပင်မညှပ်တော့ဘူး၊ အမေ့ကို ပြန်တိုင်

ဟု ဒေါနှင့် မောနှင့်ပြောက တကယ့်ကိုပြန်ချာ
တော့ ကံယုံ ဂရုပင်မစိုက်။ အရေးပင်မလုပ်။ ကိုယ့်သမီးကို
ပြန်ဖွေပြီး ပါးလေးကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေးပါ၏။

“နာနေသေးလား သမီးလေးရဲ့၊ ကြည့်စမ်း ... ပါးလေး
နီနေတာပဲ၊ ခွေးသူတောင်းစားလေး၊ ငါ့သမီးလေး
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လက်ကြီးနဲ့ ညှစ်သွားတာ၊ ကြ
စမ်း ... ပါးနုနုလေးကို နီရဲကူးခဲရော၊ အရုပ်ကလေး
အရုပ်ကလေးနဲ့ ပြောပြောပြီး သူပါးဝနေတာ”

ဟု ရင် ဝဲ မခံချင်စိတ်ဖြစ်လာရင်း အံ့ခဲ၍ပြော
စဉ်မှာပဲ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ ချက်နှာကြီးတင်းနေရင်း
ရပ်သည်။ ဘေးမှာက မျက်နှာမှန်တေတေလေးဖြင့် သားတေ
မောင် ပါလာ၏။

“ဒီမှာ ... ကျွန်မသားကို ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ရှင်က
ဘိုဘိုဦးကို ခေါင်းလည်းခေါက်လွှတ်တယ်၊ ပါးလည်းလိမ်
လွှတ်လိုက်တယ်ဆို၊ ကြည့်ပါဦး၊ ပါးဆိုတာ ညိုလှလှဖြစ်
နေရပြီ၊ ရှင် ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား”

ဟု ရန်တွေ့တော့ ကံယုံ ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်
သမီးကိုပိုက်၍ ရှေ့တိုးကာ မျက်နှာလေးကို လက်ဖြင့်ထိ
...

“သမီးလေးကိုလည်း ဒီကောင်က ပါးလိမ်ပစ်တယ်လေ၊
ကျောင်းမှာလဲ ခေါင်းခေါက်နေတာ ကောင်းသလား၊
ခင်ဗျားရဲ့သား ဘယ်သူ ... ဘိုဘိုဦး၊ အဲဒီကောင်က ကျွန်
တော့်သမီး နုနုဥလေးကို ပါးလိမ်လိုက်၊ ခေါင်းခေါက်
လိုက်နဲ့ လုပ်တာကျတော့ ဘာပြောမလဲ၊ အဲဒါကောင်း
သလားဗျ”

“ကလေးချင်းကလေး ဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စ လူကြီးပါရသလား
ရှင့်”

“ဟ ... ကျွန်တော့်သမီးလေးက ခုမှ သူငယ်တန်းလေးရှိ
သေးတာ၊ ခင်ဗျားသားက ငါးတန်းလောက်ရှိပြီ၊ သမီးလေး
က အငယ်ပဲ၊ ဘယ်ပြန်လုပ်ရဲမလဲ ကြောက်တာပေါ့၊
ဒီတော့ ကလေးက ပြန်မလုပ်ရဲတဲ့ကိစ္စ ကလေးအဖေက
ပြန်လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားရှိတာမို့ ပြန်လုပ်တယ်
ဗျာ၊ နောက်ကို အဲသလို ဘိုဘိုဦး အလုပ်မခံရအောင်
ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားပြောထား၊ ကျွန်တော့်သမီးကို
လာမထိနဲ့လို့”

“အဲဒါလေး ... ဆံပင်ညှပ်သမားသမီးက ဘာမို့လို့တဲ့
 ရွှေနဲ့ကျိုပြီး အရုပ်သွန်းထားတာကျလို့၊ အကဲပါနေရတာ၊
 ကျွန်မသားလို လူချမ်းသာကလေးက ရှင့်သမီး
 ပါးလေးလိမ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အသားပဲ့ပါသွားတာ
 လို့ ဆတ်ဆတ်ခါနေလိုက်တာများ၊ ဆံပင်ညှပ်သမား
 “ဆံပင်ညှပ်သမားသမီးလေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရွှေရုပ်လေး
 လှနေတာ တစ်လမ်းလုံး မျက်မြင်ပဲ၊ ခင်ဗျားသား
 ညိုတိုတိုနဲ့ ရုပ်ညံ့ရည်ညံ့မဟုတ်ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား
 သားကတော့ရော ရွှေဗိုက်နဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့သားမို့လို့
 ခင်ဗျားဗိုက်က ရွှေဗိုက်ကြီးလား၊ ဘဝင်မြင့်ပြမနေနော်
 နဲ့၊ ဘယ်အမေပဲဝမ်းထဲလွယ်လွယ် ဒီဗိုက်တွေနဲ့ပဲ၊ အဗျား
 လွယ်ကြရတာပဲ၊ သူ့သားကျမှ ရွှေဗိုက်ကြီးထဲလွယ်
 မွေးထားတာကျလို့”
 “အလိုလေးလေ ... ယောက်ျားတန်မဲ့ စကားကပ်ဖို့ပြန်
 နေလိုက်တာများ ကက်ကက်လန်နေတာပဲ”
 “ကက်ကက်လန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ
 ပါးစပ်ပါတာပဲ၊ ကျွန်တော်က ပိုတောင်ပြောရမယ့်ပါး
 သိရဲ့လား၊ အမေပါးစပ် အဖေပါးစပ် နှစ်ယောက်စာ
 ပေးရမယ့်ပါးစပ်၊ ကဲ ... ဘာဆက်ပြောချင်သေးလဲ၊ ခင်ဗျား
 သားလည်း နောက်နောင်လာပြီး ဆံပင်မညှပ်ခိုင်းနဲ့
 ရင် ခေါင်းတုံးတုံးလွတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား
 ကြီးနဲ့ လွယ်မွေးထားတဲ့သားကို ရွှေကတ်ကြေးနဲ့
 ကိုယ်တိုင် ဆံပင်ညှပ်ပေးပေတော့ ဆံသဆရာမကြီး

“အို ... တခြားဆိုင်တွေများ ပေါလွန်လွန်းလို့၊ တစ်လမ်း
 တည်းမို့ အားပေးတာ နားလည်ရဲ့လား၊ လာ ... ပြန်ကြ
 မယ် သား၊ နောက်နောင် ဒီသားအဖနဲ့ ကင်းအောင်နေ၊
 သူ့သမီးလည်း ပါးလဲသွားမလိမ်နဲ့၊ ခေါင်းလဲသွားမခေါက်
 နဲ့၊ လက်သနတယ်၊ သူတို့လို အောက်တန်းနောက်တန်း
 စားတွေနဲ့ မပတ်သက်နဲ့”
 “ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ ဒေါ်ရွှေဗိုက်ကြီးရယ်၊ ရွှေသားအမိ
 ပြန်ကြမယ်ဆို ပြန်တော့လေ”
 တစ်ပြန်တစ်လဲ ပြောကြရင်း ပြောရင်းဖြင့် လမ်း
 သွားလမ်းလာတချို့လည်း ရပ်ကြည့်တာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်စပြုလာ
 ပြီ၊ ဒေါ်ကြီးမောကြီးဖြင့် ဒေါ်ချမ်းမြေ့ ပြန်သွားသည်က ဘိုဘိုဦး
 လက်ဆွဲ၍ ခြေလှမ်းကျဲကျဲကြီးဖြင့်ပါ။ ချာတိတ်ကတော့ လှည့်
 ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပါသွားပါ၏။ သမီးကလည်း အဖေအား
 နီးဖြင့် မာကြွပ်ကြွပ်ကြီး လှမ်းကြည့်နေသေးသည့်အဖြစ်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ကိုကဲယုရာ”
 မကြာလိုက်။ ကိုကြီးအုန်း ရောက်လာကာ ခပ်ညည်း
 ညည်း မေးတော့ ကဲယု သမီးကိုပိုက်၍ ထိုင်နေရင်းမှ ...
 “ကျွန်တော့်သမီးကို ကျောင်းမှာ ခေါင်းခေါက်လိုခေါက်၊
 ခုလည်း ဆံပင်ညှပ်ဖို့လာတာ မြှောင်မြှောင်မနေဘူး၊ ကလေး
 ကိုသွားပြီး ပါးဖျစ် နားဖျစ်နဲ့ လုပ်တယ်လေ၊ ကလေးခမျာ
 နာတာပေါ့ဗျ၊ အဖေရှေ့ထားပြီး အဲသလိုလုပ်တဲ့အခါ
 ဘယ်ခံမလဲ၊ သူ့ကိုလဲ ပါးလိမ်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ခေါင်း
 ခေါက်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူက လုပ်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လေ ... ကျွန်တော် လုပ်လွှတ်လိုက်တာ အဲဒါ သူ့အမေ့ရောက်လာပြီ၊ ရန်လာတွေ့သလေ၊ ဘာမလဲ၊ ပြန်ပြောလွှတ်လိုက်တယ်၊ သမီးကို ရွှေနေ့ကျိုး အရုပ်သွန်းထားတာလားတဲ့၊ အဲသလိုပြောတော့ ဟုတ်တယ်လို့ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးရော၊ သူ့ကိုလဲ ပြန်ပြောထည့်လိုက်တယ်၊ ရွှေစိုက်ကြီးနဲ့ လွယ်မွေးထားသလားလို့၊ ခင်ဗျားသားကိုလို့ အဲသလို”

“ခင်ဗျားကတော့လေ ... တကယ့်ကို ခင်ဗျားပါပဲဖြစ်သဖြင့် ကိုကယ့်ရာ”

ဟု ကိုကြီးအုန်းမှာ မနေနိုင်တော့သည့်မို့ ရယ်ရယ် လိုက်ရင်း ပြောတော့ ကံယုံလည်းလိုက်၍ ပြီးတုံးတုံးကြီး ပြောလာပါ၏။

“ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကလဲ အစွာတော့ အစွာထဲကဗျ၊ ချမ်းသာလည်း ပါတယ်ပေါ့လေ၊ ချမ်းသာအားကိုးနဲ့ မာနကထည်ထည်ရယ်”

“သူ့မာန သူ့အိမ်တံခါးမှာ ချိတ်ထားခဲ့ပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ရှေ့ လာချိတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟု ချက်နှင့် လက်နှင့် ပြောနေပါသည့် ကံယုံကြည့်ကာ ကိုကြီးအုန်းမျက်နှာ ပို၍ပြုံးလာသည်။ မကြာလိုက်ဘဲ ဦးဘအောင်လည်း ရောက်လာပါ၏။ ကံယုံဘက်ကပဲ ထောင့်၍ ဦးဘအောင် ပြောတာမို့ ကံယုံ ကျေနပ်သွားကာ ဆုံတူကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ဇက်ကြောတွေ၊ နောက်ကြော

တွေကို မာဆတ်ချီစက်လေးဖြင့် အကြောပြေအောင် နှိပ်ပေးတတ်သေးသည့်အဖြစ်။

ညနေဘက် ဆိုင်ပိတ်ချိန်ကျမှပဲ ကိုကြီးအုန်းနှင့် ဦးဘအောင် ပြန်သွားသည်။

“ဒီကောင်မလေး ရုပ်ချောပုံနဲ့ တက္ကသိုလ်များတက်ရင်ဖြင့် အချောဆုံးအလှဘုရင်မစားရင်း ဝင်မှာဗျ၊ ခင်ဗျား ဘော်ဒီဂတ်တွေ ဘာတွေ ငှားဖို့ပြင်၊ ဒီကလေးအတွက်ပြောတာ”

ဟု မပြန်မီမှာ ဦးဘအောင် သမီး၏ခေါင်းလေးကို ချိတ်၍ပြောတော့ ကံယုံ ပြုံး၍သမီးလေးကို ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... သမီးက သိပ်ချောတာ၊ အလှဘုရင်မ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ၊ တက္ကသိုလ်ရဲ့ကွင်းလေ”

ဟု စကားကို လိုက်နင်း၍ ပြောသည်မှ ပြုံးကျနေသဖြင့်ပါတည်။

သားအဖနစ်ယောက် ညစာထမင်းစားကြ။ ပြီးတော့ အုန်းကြည့်ကြနှင့် အားလုံး အေးချမ်းမိမိကျသွားကြရသည်ပါပဲ။

တိဗီထဲမှာ မင်းသားကကို ပြနေတော့ သမီးငေးကြည့်ရာမှ ...

“ဖေဖေ အဲလိုကပြ ... ကပြ၊ သမီး ကြည့်ချင်တယ်ကပြ”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပူဆာတော့ ကံယုံ ကျေနပ်ကျသွားရင်းမှ ...

“ဟ ... ဖေဖေက မင်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ အဲလိုတော့ ဘယ်ကတတ်ပါမလဲ၊ ဖေဖေရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့”

ဟု ပြောပေမယ့် မရ။ ခေါင်းလေးခါသည်။ ခြေလေးစင်း၍ ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းမှ ခြေထောက်ကို အလိုမကျ သလိုလေး ရှေ့တိုးနောက်ငင် လှုပ်ခါနေရင်းမှ နှုတ်ခမ်းလေးခု သည်။

“ဟင့်အင်း ... ဖေဖေ ဘောလုံးကန်တတ်တာပဲဥစ္စာ၊ ကလည်း က၊တတ်တယ်၊ က၊တတ်တယ်၊ ဟင့်အင်း ... က၊ ပြပါဆိုမှ ... က၊ပြပါဆိုမှ”

နှင့် ပူဆာနေတော့ ထုံးစံအတိုင်း မငြင်းရက်နိုင် ကံယုံ အခက်ကျနေရပါသည့်အဖြစ်။

သမီးရှေ့ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်၍ ဒူးပေါ်လက်ကို အလျားလိုက် ဆန့်တင်ကာ စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ကလည်း မကလွာဘဲ။ မက၊၍လည်း မဖြစ်။ သမီးကလည်း အဖေကို အထင်ဟဲကြီး နိုင်လွန်းနေသည်။ အားလုံးလုပ်တတ်သည့် အဖေဟု အသေအကျေ မှတ်ထားတာကြီးကိုက အခက်တကား အခက်ဆုံး လာဖြစ်နေပြီ။ မတတ်နိုင်။ ကံယုံ တံခါးကြီးကို သွားပိတ်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း စေ့စေ့လှုပ်လှုပ်ပိတ်သည်။ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို အထိစင်ထက်မှာ တင်ထားရာမှယူ၍ အရှည်လိုက်ဖြန့်ခေါက်ကာ လက်ဖြင့်သပ်သည်။ ဝတ်ထားသည့် ပုဆိုးခါးပုံစံ နေရာမှာ အရှည်လိုက်ချ၍ ထိုးထည့်သည်။ သဘောက မင်းသားပုဆိုးသည်ဟန်။

ခေါင်းမှာလည်း တဘက်ကိုခေါက်၍ပတ်သည့် တွေ့သည့်ယပ်တောင်ငယ်ကို နောက်စေ့ဘက်မှာ ထိုးထည့်လိုက်

သည့်အဖြစ်။ သဘောက မင်းသားခေါင်းပေါင်း။ ပန်းအိုးမှ ခေါင်းဆိပ်ပန်းနှစ်ပွင့်ကိုယူ၍ တဘက်ပတ်ထားသည့် ရှေ့ဘက်နေရာထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သဘောက မင်းသားခေါင်းပေါင်းမှာ သည်ပန်း။ ဖိနပ်စင်မှာရှိနေသည့် ပိတ်ဖိနပ်ကိုစီးသည်။ သဘောက မင်းသားဖိနပ်။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် မင်းသားဆိုက်ပြည့် ဆောင်တော့ ကြိုးစားယူလိုက်ရသည်ပါပဲ။ သမီးကတော့ ပန်းတွေ အထွေထွေဖြင့် ဟန်ကျပန်ကျ မင်းသားဆိုက်ပြနေသည့် အဖေကို ကြည့်ကာ သဘောလေးတကျကျဖြင့် လက်ခုပ်တီးနေသည့်အဖြစ်။ ထိုသို့ ပထမဆုံး လုပ်လိုက်ရသည်က တိစိကိုပိတ်ခြင်း။ မပိတ်၍ ထည်းမရ။ ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ်မြင်သည်လေး။ အကချင်း ချစ်၍ကြည့်ရင်း သမီးက တိစိထဲကလို ကပါဟု နှိုင်းတု၍က၊ နှိုင်းလျှင်ဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။

သမီးရှေ့မှာ သွားထိုင်လိုက်မိရကာ ... “တခြားလူတွေရှေ့မှာ ဖေဖေကို မကခိုင်းရဘူးနော်၊ ဖေဖေ ကပြတယ်ဆိုတာကိုလည်း မပြောရဘူးနော်၊ သမီးသူငယ် ချင်းတွေကိုလည်း သွားမကြွားရဘူး၊ ကြားလား၊ ဖေဖေ ရှက်တယ်ကွ”

အရေးကြီးတကား စကားကို အရင်ဆုံး ချောချော ဆရာမမှာ မှာရ ပြောရသည်။ ခေါင်းလေးကို စိတ်ပါလက်ပါလေး ခြိတ်ပြသည်က ငွေချိုင်းမေ။

ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးလေးတစ် ချက်ပုတ်လိုက်ပြီးမှ ထဲထဲ ထရပ်လိုက်ရပါ၏။

“အဟမ်း ဟမ်း”

လည်ချောင်းကို ပထမရှင်းသည်။ အသံရှင်းသည်ဟန်။ ဘာသီချင်းဆိုရမည်မှန်း ခေါင်းထဲပေါ်မလာ။ ကြားဖူးမှရှိသမျှ မင်းသားသီချင်းကို စဉ်းစားရသည်။

“အဟမ်း ... ဟမ်း”

အသံရှင်းသလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် ကံယုံ နောက်တကြိမ် ချောင်းသံပေးရပြန်၏။ သမီးကဖြင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ရှန်းလဲ့နေလျက် စိတ်ပါလက်ပါကြီး ဇောနှစ်၍ အကကိုတော့နေသည့် ပရိသတ် လုပ်နေပြီ။

“ခေါင်မဟေတည်ထွန်း ... ထောမနာညွှန်း ... အရောင်ဝေကြည်ရွန်း ... ဩဘာထွန်း ... စန္ဒာရောင်ဝန်းထွန်းလင်းပုဏ္ဏမိန် ... ကြတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်ပါစေ”

ကံယုံ သီချင်းကိုလည်းဆို။ ကိုယ်ကိုလည်းလှည့်လက်ချိုးခြေကြွ ဟန်မကျ ပုံမပီဖြင့် ကပြလေသမျှ သမီးကလက်ခုပ်လေးတီး၍ တီး၍ အားပေးပါချေသတည်း။ ကံယုံ လာသည်။ အလိုလိုနေရင်း ဇာတ်မင်းသားချာန်မျိုးပင် ဝင်ချင်ချင် ဘယ်ဆိုလို့လဲဟု ကိုယ့်အမှတ်ကိုယ်ပေးရင်း ကံယုံ ဆက်၍ အသံကိုမြှင့်၍ ဟဲပစ်လိုက်ပါ၏။

“အနယ်နယ် အပြည်ပြည် ... ခြယ်မြှာစုံညီ ... ရွှေရတနာမိုးရွာလိမ့်မည်”

ဟန်တိုချီ၍ ခေါင်းကိုငဲ့။ လက်ကိုချိုး။ ခါးကိုကိုင်ကာ ကွေ့ဝိုက်၍က၊သည်။ သီချင်းကလည်း ဒီလောက်ပဲရသည်။ အစနေရာမှပြန်ကောက်၍ ဟဲရပြန်၏။ ကိစ္စမရှိ။ သမီးလေးသည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ သီချင်း ဒီလောက်ပဲ ဆိုစရာရှိသည်နားလည်ချေမည်ပေါ့။

လှည့်ပတ်၍ ကနေစဉ်ခိုက် ခေါင်းထွာပန်း ပြုတ်ကျပြန်ကောက်ရသည်။ ယပ်တောင်ပြုတ်ကျတာကို ပြန်ထည့်သည်။ သမီးကတော့ မင်းသားလက်သစ်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်ထား၏။ လက်ခုပ်လေးတီး၍ တီး၍ အားပေးနေသည်ပါပဲ။ သားအစ်ယောက် အဆင်ပြေနေသည်။

“ခေါင်မဟေတည်ထွန်း ... ထောမနာညွှန်း ... အရောင်ဝေကြည်ရွန်း ... ဩဘာထွန်း ... စန္ဒာရောင်ဝန်း ... ထွန်းလင်းပုဏ္ဏမိန် ... ကြတိုင်းအောင်လို့ ... ဆောင်တိုင်းမြောက်ပါစေ ... အနယ်နယ် အပြည်ပြည် ... ခြယ်မြှာစုံညီ ရွှေရတနာမိုးရွာလိမ့်မည်”

ဟန်ချီ၍ လက်ကိုနောက်ပစ်ကာ ခုံးနှင့်တန်း၍ ခေါင်းကို လည်တိုင်ရှေ့ဆန့်ကာ မင်းသားဟန်ကို မိမိခိုင်သမျှမိမိမိမိဟန်ပြဟန်ချ၍ ကပြန်သည်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးရေ ... ဖေဖေအကကို ရွှေတံဆိပ်အမှတ်တော့ ပေးရလိမ့်မနော်ဗျ”

ဟု လှမ်းပြောကာ ဆက်၍ ဆက်၍ လှည့်ပတ်ကပြချီကိမိသည်က ကံယုံပါတည်း။ သမီးကလည်း တခစ်ခစ်ရယ်၍ ချစ်နေသည်။ သမီးလေး၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရှန်းလဲ့တောက်နေ၏။ ပါးလေးစုန့်စုန့်တက်အောင် ရယ်နေသည့် သမီး၏ အသံသည် ကံယုံရင်ကို ကူးစက်၏။ ကံယုံရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ အကသည် အပျော်ကြောင့် ပို၍မြူးသွက်လာနေသည်တော့။

အော် ... သမီးလေး၏အပြုံးအပျော်သည် နတ်သမီး
သည် ရွှေရေစင်နယ် ကံယုံ ရင်သို့အေးမြမြ ကြည်စင်စင် တို့
တိုး၍ ဝင်လာချေသည်တည်း။

နိဗ္ဗာန်အခန်း(၁၂) ချီး

“ဖေဖေ ... ထမင်းကြော်ပြီးပြီ ဖေဖေ”

စိုက်ခင်းငယ်လေးမှာ ပေါက်ပြားတစ်လက်ဖြင့် မြေ
မှာ ကံယုံခေါင်းလည်းညိတ်။ ရေတိုင်မှာလက်ဆေး၊ ပေါက်
သွားမှာ ပေကျံနေသည့် မြေတွေကိုလည်း လှေလောင်းချ၍
ကျောပြီးသည့်နောက်မှာ ပခုံးပေါ်မှ တဘက်ဖြင့် မျက်နှာမှ
ညှိသုတ်သည်။ ခြေထောက်တွေကိုလည်း ဆေးပြီးမှ မီးဖိုခေါင်
ထဲ နောက်ဖေးလှေကားထစ်သုံးထစ်ကို နင်းဖြတ်၍ တက်
၏။ သမီးငွေဗျိုင်းမေကဖြင့် ထမင်းကြော်ပန်းကန်လေးပင်
နှင့်ခုံးခပ်ကာ စားပွဲဝိုင်းငယ်လေးဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ငှဲ့
ပြီးသား ရေနွေးကြမ်းခွက်လေးနှစ်ခွက်ဖြင့်ပင် ပြင်ဆင်ထား
ပြီးပြီတည်း။

ထမင်းကြော်က ပဲပြုတ်များများ၊ ကြက်သွန်နီကြွပ်
ကြော် ရဲရဲလေးတွေဖြင့် ရှိနေပါ၏။

“ဆပ်ပြာနဲ့ လက်ထပ်ဆေးဦး ဖေဖေ၊ မြေကြီးတွေကို
ထားတာ ဖေဖေရဲ့၊ ရေတိုင်မှာ လက်ခံပြီး ပွတ်ဆေးလာ
ရုံနဲ့တော့ မသန့်သေးဘူးနော် ဖေဖေ”

“ဆေးပါမယ် ဒေါသနဲ့ရှင်းရယ်၊ ငယ်တုန်းက သမီးကို ဘာကျွေးကျွေး ဆပ်ပြာနဲ့လက်စင်စင်ဆေးပြီးမှ ခွဲလို့ ဦးလူသန့်ဘွဲ့ ရထားတဲ့ ဖေဖေလဲ သမီးဒေါ်ခွေးနဲ့ကျမှ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရပြန်တော့တာကိုး”

ကံယု ရယ်၍ ပြောလည်းပြော။ သေချာဆပ်ပြာလက်ကိုတစ်ကျော့ပြန်ဆေးပြီးမှ ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရပါသေးအဖြစ်။ သားအဖနှစ်ယောက် ထမင်းကြော် တူတူစားရသည့်ကြက်သွန်ဖြူရွေးကိုက်လိုက်။ ရေနွေးကြမ်းလေး မှုတ်သောက်လိုက်။ သမီးလေး ထောင်းထားပါသည် ငါးပိထောင်းလေးထည့်စားလိုက်ဖြင့်ပါ။ စားနေရင်းဖြင့်လည်း ကံယု သမီးလေးပီတိဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ငွေမျိုင်းမေဆိုသည့် သမီးလေး အသင်တက္ကသိုလ်ပင် တက်နေရပြီ။ ပထမနှစ်လည်း ရောက်ပြီ။ ဥပဒေသင်သည်ဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ ရှေ့နေမကြီး အသေအချာဖြစ်တော့မည်။

ရှေ့နေအဝတ်အစားဆိုတာက ချိတ်ထဘီ၊ အင်္ကျီလေးပေါ်မှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးဖြင့် လည်ပင်းမှာ အဖြူရောင်လည်ပတ်တွင် လည်ပင်းအောက်နေရာ၌ နှစ်ဖက်ခွဲ ရှည်ရှည်လေးထားတာမျိုး ရပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုကားတွေထဲမှာ ကံယု မြင်ဖူးသည့်ဪ ... ခုတော့ဖြင့် တစ်နေ့မှာ ထိုရှေ့နေဝတ်ရုံမျိုး သမီးအဝတ်ရချေလိမ့်မည်တည်း။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေတာပဲ ရှိသည်။

“သမီးလေး ဒီနေ့ မြို့ထဲကကျူရှင် သွားဦးမယ် မဟုတ်လား၊ မိချောနဲ့ တူတူသွားတဲ့အခါကျရင် ဆာတဲ့အတိုင်း တစ်ခုခုစားကြတဲ့အခိုက် ကိုယ့်ဘက်က ငွေရှင်းတာနဲ့

လုပ်ဖို့မမေ့နဲ့နော် သမီး၊ သူကျွေးတာချည်းလည်း စားနေရတာမျိုး အမြဲမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကလည်းကျွေးရတဲ့ အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ငွေမျိုင်းလေး ... သမီးလေးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ဖေဖေ ပိုက်ဆံထည့်ထားပေးတယ်၊ ချွေတာမနေနဲ့နော် သမီး၊ အဖော်နဲ့တူတူ သွားလာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ဘက်က အကုန်အကျမခံပဲ သူများက ငွေရှင်းလိုက်ရတာမျိုး ကြုံဖန်များလာရင် တစ်ဖက်သားက အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်သွားတတ်တယ်၊ အဲသလို ဖြစ်သွားရင် အဖော်အပေါင်း ကင်းမဲ့သွားရရော၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး ငွေမျိုင်းမေလေးရေ”

ဘယ်တော့မှဆို သမီးလုပ်သူကို စကားမာမာ မပြောသည့် အဖေ။ နားဝင်အောင်လည်း ပြောတတ်သည့် အဖေဖြစ်ပဲ ရှိနေသည်က သမီးလေးတစ်သက် အသားတကျဖြစ်နေသည့်အဖြစ်။ ငွေမျိုင်းမေ အဖေပန်းကန်ထဲ ငါးပိထောင်းလေးထည့်ပေးပြီးသည့်နောက်မှာ ရေနွေးကြမ်းလည်း ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။ ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် ကံယု ထမင်းကြော်ကို ဆက်စားသည်။ ရေနွေးကြမ်းကို မှုတ်သောက်သည်။ သမီးလေးလိမ္မာလိုက်တာဟု မိဘများ ပီတိဖြစ်ရသည်က ဘယ်အရာနှင့်မျှ နှိုင်းမရနိုင် စတမ်းကြီးအနေသည်။

အေးချမ်းလိုက်ရသည့်ရင်။ ကြည်နူး လိုက်ရပါသည်။ ချက်ကြီးပေပဲဟု တစ်စုံစီမံ ခံစားလိုက်ရသည် ပါပဲ။

“မျိုင်း သိပါတယ် ဖေဖေရဲ့၊ မိချောတောင်မှ ပိုက်ဆံသိပ် မထုတ်ရပါဘူး၊ သူ့မှာက မောင်နှမများတယ် မဟုတ်လား၊

ဗျိုင်းတို့ထက်တော့ ကျပ်တည်းတာပဲလေ၊ ဗျိုင်း
သားအဖနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သူတို့ထက်တော့
ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိကြတာပဲ ဥစ္စာ”

ငွေဗျိုင်းမေ ပြောလည်းပြော။ ပြီးတော့ သက်
လေးရှိက်ကာ ...

“ဗျိုင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ငွေတစ်သောင်းပြည့်အောင်
အမြဲကြည့်ပြီး ညတိုင်း ဖေဖေ ဖြည့်ဖြည့် ထည့်ပေးနေ
ဖေဖေရယ်၊ ဗျိုင်းမှာ သုံးစရာ သိပ်မရှိပါဘူး၊ လ
ကျူရှင်ခ ပေးရတာလောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ဆာလာလုံ
လဲ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲလောက်ပဲ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ စား
သောက်လိုက်တာပါပဲ။ မိချောအတွက် ရှင်းဖြစ်တဲ့
ရှိပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း မိချောက အ
ဝင်ဝင်ရှင်းတတ်တာပါ။ ဖေဖေ ပင်ပန်းပါတယ်-ဖေ
ပိုက်ဆံလည်း ဗျိုင်းမှာသုံးစရာရယ်လို့ သိပ်မ
ကျူရှင်တက်တော့လည်း ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ မိချောနဲ့
သွားတတ်ကြတာမို့ စရိတ်လည်း သိပ်မကုန်ပါဘူး။

ဟု ပြောတော့ ကံယုံ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။
လေး လိမ္မာရေးခြား ရှိလိုက်တာဟု ပီတိနှင့်တွေးရင်း ရင်
တက်လာအောင် ဝမ်းသာရှိန်ကြီးလာရသည်ပါပဲ။

ဝမ်းသာပီတိ ပီတိပီတိဖုံးချေလျှင်လည်း မျက်
စို့ချင်သည်ပဲလေ။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေမှာ သမီးလေးပဲနဲ့
အကုန်အကျရယ်လို့လဲ ဖေဖေမှာ ဘာမှရှိတာမဟုတ်

ဖေဖေ ရှာတာ သမီးလေးအတွက်ပဲပေါ့၊ သမီးရယ်၊ ဒါနဲ့
သမီးတို့ကျောင်းမှာ ဂုဏ်ပြုဆုတက်ယူရဦးမယ်တဲ့၊ မနေ့
ကပဲ ဆရာကြီးဦးသက်ဆွေ ဖေဖေကို လာပြောသွားတယ်
သမီး၊ သမီးက သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တာဆိုတော့
ဆုတက်ယူရဖို့ရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သမီးလေးက တစ်ပင်
တိုင်အကကောင်း၊ သီချင်းကြီးလဲ အဆိုကောင်းဆိုတော့
ခုပွဲမှာလဲ အရင်နှစ်တုန်းကလိုပဲ သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်နဲ့
တစ်ပင်တိုင်အကလဲ ပါစေချင်တယ်တဲ့၊ ကျောင်းသူဟောင်း
ဆိုတာ ဖြစ်သွားရတာက ဆယ်တန်းအောင်သွားလို့သာ
ရှိရတာမို့ ခုလဲ ဆယ်တန်းအောင်တာမှ ဒီနှစ်ထဲကပဲဆို
တော့ သမီးလေးကို ကျောင်းမှာနှစ်တိုင်းကျင်းပတဲ့ မိဘ
ဆရာအစည်းအဝေးမှာ အရင်နှစ်တုန်းကလိုပဲ အကလေး
အဆိုလေးနဲ့ ပါစေချင်တယ်တဲ့၊ လာပြောတယ် သမီး၊
ပြီးတော့ ဒီနှစ်မှာ ထူးတာက ကျောင်းထွက်သွားကြတဲ့သူ
တွေထဲက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့
ကျောင်းသားဟောင်း အလှူရှင်တွေလည်း အဲဒီပွဲကို တက်
ကြမယ်တဲ့၊ သူတို့ကလည်း ကျောင်းအတွက် အလှူငွေ
လည်း ထည့်ချင်ကြသတဲ့၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီး အရင်တုန်း
က တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ကျောင်းက တပည့်ဟောင်း
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ထဲကလဲ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာကြီး
တာဝန်ယူချိန်မှာ ကျောင်းကွန်ယူတာတွေလဲ လှူကြပို့
ရှိကြတယ်တဲ့၊ ဝမ်းသာစရာပေပေါ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ
တောင်မှ ချမ်းသာရင် အဲသလို လှူချင်တယ် သိလား”

ဟု ထမင်းကြော်ကို အစသတ် စားနေရင်း ထမင်း
ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိရပါ၏။
ရတာ မနေ့က ဖေဖေထံ ဆရာကြီး လာသွားတာဖြစ်မည်။
မျိုင်းမေနှင့် မိချော ကျူရှင်သွားနေချိန် ရောက်လာတာ ဖြစ်
မည်။

“အဲဒါ သုံးလေးရက်နေပြီးရင် အကပြန်တိုက်။ အဆို
လေ့ကျင့်ရအောင် ကျောင်းက အနုပညာခန်းကို သမီး
သွားရလိမ့်မယ် သမီး၊ သမီးကို လွှတ်လိုက်ပါ။ မသိ
ဖေဖေ ကတိပေးထားတယ်”

ဟု ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ ခေါင်းလေးညိတ်ပြုတ်
သည်ပါပဲ။ ငွေမျိုင်းမေ ဆိုတာက ကျောင်းမှာ နှစ်စဉ်မိဘအား
အစည်းအဝေးမျိုးမှာရော။ အာစရိယပူဇော်ပွဲတွေမှာရော။ ထောင်
တည်းက အဆို၊ အကဖြင့် ပါဝင်ခဲ့သည်ကိုးလေ။ ခုလို ကျောင်း
မှ ဆယ်တန်းအောင်လိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာပင် ကျောင်းပွဲထဲ
မှာပြန်၍ အဆိုအကလေး ပါဝင်ခွင့်ရတာကိုပင် ငွေမျိုင်းမေ
ထဲ ကြည်နူးမိရ ပျော်သွားမိရသည်ပါပဲ။

“အဲဒါ ဖေဖေလဲ ဒီနေ့ နေ့လယ်ဘက် မမလေးဆီသွား
မလို့ သမီးလေး၊ သမီးသိချင်းဆိုတဲ့အခါ ကတဲ့အ
ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားကိစ္စ၊ အလှပြင်ဖို့ကိစ္စတွေ
သွားပြီး ပြောရဦးမယ်လေ။ နှစ်တိုင်း သမီးရဲ့အန်တီကြီး
အမြဲအလှပြင်ပေးနေကျ မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်တော့ အ
အစားကအစ ထုံးစံအတိုင်း သမီးရဲ့အန်တီကြီးပဲ ဆင်
မှာပဲ သမီး”

မမလေးမှာက အဝတ်အစားတွေကအစ ငှားဖို့၊
အဝတ်အလှပြင်ရေးမှာ မှန်ဗီရိုကြီးတွေနှင့် အဆင်စုံ အဆင်
တွေ ရှိကြတာမို့ အဝတ်အစားကိစ္စ ဘယ်တုန်းကမှ ကံယုံ
မှန်ခဲ့ရဖူးပါ။ အလှပြင်တာကျတော့လည်း မမလေးပဲ သမီးကို
ပြုလုပ်လေး ချထားသလိုရှိအောင် ပြင်ခဲ့သည်ချည်း။ ကျောင်းပွဲ
တိုင်းမှာ ကံယုံ ဆိုတာက သမီး၏အက သမီး၏အဆိုတွေကို
အမြဲအမြဲထိုင်ခုံနေရာမှာ ငြိမ်သက်ထိုင်ရင်း မျက်တောင်ပင်
အောက်အောင် တစ်မိမိမျှ ငေးကြည့်ကြည့်နူးနေခဲ့ရသည်ချည်း

“ဘတ်စ်ကားနှစ်တန် စီးသွားရမှာ ဖေဖေရယ်၊ သမီးဝင်
ပြောလိုက်မယ်လေ၊ အန်တီကြီးကို သမီးပြောပြလိုက်ရင်
လည်း ဖြစ်တာပါပဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မျိုင်းလေးရဲ့၊ အန်တီကြီးက မျိုင်းလေး
ကို အရမ်းချစ်တာ ဖေဖေ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လေးစား
သမှုဆိုတာရှိရတယ် မျိုင်းလေး။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြောမှ
ဆိုမှ သင့်တာပေါ့၊ မမလေးရဲ့ ကျေးဇူးတွေဆိုတာ ဆပ်
လို့ကို မကုန်နိုင်ဘူး သမီး၊ ဖေဖေအပေါ်မှာရော မျိုင်းလေး
အပေါ်မှာရော ထူထည်ကြီးနဲ့ ရှိနေတာ အမြဲသိနေရမယ်
မျိုင်းလေး၊ ဖေဖေ ဒီနေ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လေးနဲ့ အရိပ်ထဲ
မှာ အေးအေးသက်သာ ရှာဖွေစားသောက်နိုင်အောင် မမ
လေးပဲ ပညာရပ်လဲတတ်အောင် ဆိုင်လဲဖွင့်နိုင်အောင်
အားလုံးစီမံပေးခဲ့တာ”

ကံယု ပြောကာ ပန်းကန်ထဲမှ နောက်ဆုံးထဲမှ လုတ်ကို လက်စသိမ်းစားသည်။ ပန်းကန်ကို ငွေမျိုင်းမေ နေရင်းမှ ...

“ဖေဖေ မောမှာစိုးလို့ပါ ဖေဖေရယ်”

ဟုပဲ တိုးတိုးသက်သက်လေး ပြောရှာ၏။ သမီးကို ကံယု ကြည့်သည်။ လှလိုက်ပါသည်။ သမီး။ မျက်နှာလေးက အရမ်းကိုအပြစ်ကင်းစင်ကာ ...။ ရုပ်လေးကလည်း အသေးသမီး။ အမေထက်ပင် ပိုချောနေသည့်သမီး။ အသားလေး ဖွေးညှစ်မျက်တောင်ထူထူ ကော့ကော့လေးနှင့် မျက်ခုံးထူထူ ဆက်ဆံလေးဖြင့် ချစ်စရာလေးဖြစ်နေသည့် သမီး။ နှာတံလေးကလည်း ပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက ဖူးဖူးနုနုနှင့် ပန်းဆီရိပ်သမ်းနေသလိုပင် ငယ်ကတည်းက အဟာရပြည့်အောင် စနစ်တကျ ကျွေးမွေး၍ပဲဖြစ်မည်။ အသားအရေလေးလှသည်။ သွေးသားလေးလည်း ကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုတာ သဘာဝအသွေးဖြင့်ပင် စိုစိုရဲရဲဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်ဟန်လေးကလည်း ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ရှိလျက်။ ဆံပင်ကလည်း ရှည်ရှည်ခက်ခက်ကြီးကြီး ခူးကောက်ကျွေးအောက်သို့တိုင်သည့်အဖြစ်။

နန်းဆန်ကြောစင်ခြင်းဆိုတာ သမီးလေး၏အလှပပြောတာဖြစ်မည်ဟု ကံယု ပီတိဖြင့်တွေး၏။ ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်တင်နေသည်သို့ ခံစားရသည်။ တကယ့်ကို မြန်မာဆန်ဆန်နှင့် ကျွေးသရေရှိရှိ လှလိုက်ပါသည်။ သမီးတစ်ယောက်၏ဖခင်။ လိမ္မာသည့် သမီးလေး၏ အဖေဖြစ်နေရသည်ကိုက ကံကောင်းလှသည်ဟု ကံယု တွေး၏။

ခြံထဲသို့ ကံယု ဆင်းလာကာ စိုက်ထားသော အပင်လေးမှာ ပြတ်သိပ်သီးနေသည့် သဘောသီးတွေထဲမှ အပင်လိုက်နေသည့် သဘောသီးသုံးလုံးကို လက်ဖြင့်ပင် ခြံထဲသို့လိုက်ပါ၏။ အပင်ပျိုပေမို့ အမြင့်ကြီးမဖြစ်သေး။ အသီးလည်း ပင်ပျိုအားဖြင့် ထွားထွားသန်သန်သီးကြပါချေသည်။ သဘောသီးတွေက လှလည်းလှသည်။ ကြီးလည်း ကြီးသည်။ ကျေးဇူးရှင်မမလေးအတွက် လက်သုတ်ပဝါသန့်သန့်ဖြင့် သေချာချာ တစ်လုံးချင်းသုတ်ပြီးသည့်နောက်မှာ လက်ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်သည်။

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့ ငွေမျိုင်းကို ကျူရှင်သွားစင်ခေါ်သည့် မိချော ရောက်နေပြီမို့ ...

“ငွေမျိုင်းရေ ... ဟင်းအိုးထားခဲ့တော့၊ ဖေဖေ ကြည့်ထားလိုက်မယ်၊ မိချော ရောက်နေပြီ၊ အဝတ်အစားလဲတော့၊ အားနာစရာကွယ်၊ မိချော ရောက်နေတာ ကြာပြီထင်ပါရဲ့”

ဟု လူကြီးပီပီ မိချောကိုပြုံး၍လည်း ပြောသည်။ မိချောနန်းထောင့်နေရာလေးမှာ ဆွဲခြင်းကို ချထားလိုက်ရင်းမှ ...

“မျိုင်းမေလေး ... အဝတ်လဲတော့လေ”

ဟု ခုထိ ဟင်းအိုးမွှေးနေဆဲ သမီးကို ပြောမိရပြန်၏။

“ရပါတယ် ဘာရယ်၊ မိချော စောင့်ပါမယ်၊ ဟင်းအိုးရခါနီးပြီလို့ မျိုင်းမေ ပြောပါတယ်”

ဟု မိချော ဝင်ပြောရှာပါ၏။

“ဟင်းက ရေထည့်ခါနီးနေပြီ ဖေဖေရဲ့၊ ခဏလေးဟင်း ဆီပြန်အောင် လုံးလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဖေဖေပဲ ဗျိုင်းကိုယ်က တည်းက ချက်ချက်ကျွေးလာခဲ့ရတာ ပင်ပန်းလှပြီ အချိန်လည်း ရပါသေးတယ် ဖေဖေရဲ့၊ ဟင်းအိုးရေထည့်ပြီးမှ အဝတ်လဲပါမယ်၊ ဖေဖေ ဟင်းအိုး ဟင်းရည် လာတဲ့အခါ ချပေးနော်”

ငွေဗျိုင်းမေးလေး ပြောကာ ဟင်းအိုးကို ဆက်၍ နေတော့ ကံယုံ ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။ ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးဆီ မီးဖိုရေမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သမီးလက်ထဲက ယောက်မကိုယူသည့် မျက်နှာကတော့ ပီတိဖြင့် ကြည်စင်နေသည့်အဖြစ်။

“ဖေဖေသမီး လိမ္မာတာနဲ့ပဲ ဖေဖေ ဝမ်းသာရတာပဲ၊ သမီးရယ်၊ ဟင်းအိုး ဖေဖေပဲ ဆက်ကြည့်ပါမယ်၊ သူတော့ ... သွားတော့၊ သမီးလေးကို ငယ်ကတည်းက ဖေဖေချက်ကျွေးခဲ့သလို ခုလည်း ချက်ကျွေးချင်နေတာပဲ၊ ဗျိုင်းလေးရယ်”

ဟုပြောကာ ကြက်သားအိုးကို ဆီပြန်အောင် ဆက်လုံးသည်။ ရွှေဖရုံသီးနုနှင့် ရွှေဖရုံရွက်တို့ကို ငါးဖယ်ဆုပ်နှင့် ချက်ထားသော ဟင်းချိုအိုးကတော့ ဟင်းအိုးတင်သည့် ထက်မှာ ရှိနေပြီ။ ဤသည်ကလည်း သမီးလေး စောစော ချက်ထားခြင်း။ အဖေပီတိသည် ရင်မှာငြိနေလျက် မြဲမြဲတည်တံ့ ကြီး ရှိနေသည်ပါပဲ။

ငွေဗျိုင်းမေ အဖေလက်ထဲက ယောက်မကို ပြန်သည်။ ဟင်းအိုးကို ဆက်မွေ့သည်။ ရေအလောတော်ခွက်

ထည့်ပြီးမှ အိုးဖုံးကိုပိတ်လိုက်ကာ ယောက်မကို ဟင်းအိုးဆီသို့ ယောက်မချထားဖို့ထားသော ကြွေရည်သုတ်ပန်းကန် သယ်ထဲ ထိုအခါမှ ချပေးလိုက်ပါ၏။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဟင်းအိုးကိုင်သည့် လက်ဝတ်ကအစ ဗျိုင်းမေ လျှော်လျှော်ထားတာမို့ သန့်ပြန်နေသည်။ အဖေပုဆိုး ဟင်းအိုးကို သေသေသပ်သပ် ကတ်ကြေးဖြင့်ဖြတ်။ အိမ်မှာပဲ ချုပ်ခက်လေးဖြင့် အနားတွေပြန်၍ချုပ်။ အိုးကိုင်လက်ဝတ် ငွေဗျိုင်းလုပ်ထားချေသည်က ...။ လက်သုတ်ပဝါများပင် ချစ်ရလောက်အောင် ပုဆိုးကွက်လေးတွေကအစ ထင်းနေအောင် ချစ်နေသည်ပါပဲ။ ကံယုံ အတွက်ကဖြင့် သမီးလေး သန့်ပြန် ချုပ်တာကို မြင်ရလေလေ။ ကြည့်နူးရလေပါ။ အမေနှင့် မကြီး လာရပဲ အဖေလက်ထဲ ကြီးရသည့်သမီး။ အဖေ အလွန်အလို ကိုင်သည့်သမီး။

ဆိုးချေမည်ဟု မမလေးပင် စိုးရိမ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဤ ဟင်းသော သမီးလေးက လိမ္မာသည်။ မီးဖိုဆောင်ငယ်လေး ဟောသောကရေအိုးစင်ကအစ ပန်းကန်စင်၊ အိုးခွက်စင်အဆုံး အလုံး သန့်နေအောင် ရေဝတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်သန့်စင်တတ်ပါ သည့်သမီး။ သောက်ရေအိုးဖုံးလေးကအစ၊ သောက်ရေခွက်အဆုံး အလုံးသည်လည်း သန့်ပြန်လက်တောက်နေသည်ပါပဲ။ ရေအိုး သန့်ခါအုပ်ဆောင်းလေးကအစ ဟောင်းပေမယ့် ချေးညော်မရှိ။ သန့်သန့်စင်စင်ပင်။

ခုလည်း ဟင်းအိုးကိုရအောင်ချက်ပြီးမှ ငွေဗျိုင်းမေ ခန်းထဲ ဝင်ပါ၏။ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်

ခန်းစီ အိပ်ခန်းလေးရှိနေလျက်၊ ခုတင်လေးတစ်လုံးစီ၊ မိမိတို့ တစ်လုံးစီနှင့် အဝတ်လွှမ်းစတိုးလ်စင်တစ်ခုစီဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လေးတော့ ရှိကြပါ၏။

ပြတင်းခန်းဆီးတွေ၊ တံခါးခန်းဆီးတွေလည်း အတိုင်း ငွေမျိုင်းမေ၏ မီးပူကျ ခေါက်ရိုး ခေါက်သားလေး ဖြင့်ပင် သန့်သန့်စင်စင် လှလှပပ ရှိနေကြပါသည်အဖြစ်။

အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာသည့် ငွေမျိုင်း ဘုရားရှိခိုး ကန်တော့ပြီးမှ လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်လေး ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့ဖြစ်အောင် သပ်ချလိုက်သေးသည်။ ဆံကျွန်း ကြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားလျက် စံပယ်လေးတစ်ခက် ထားသော ငွေမျိုင်းမေ ဆိုတာက အမြဲသန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ တတ်သည့် သမီးလေးအဖြစ် ကံယုံရှေ့မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် ကောလေ။ သမီးကို ကံယုံ ငေးကြည့်နေမိသည်ကိုက ချစ်မိ ဖြင့်ပါ။ ဧည့်ခန်းငယ်လေးမှာလည်း ဆက်တိစားပွဲနှင့် ဆက်တိ ကုလားထိုင်လေးတွေကလည်း ဖုန်မတင်။ အားလုံး တောက်ပ အောင် အမြဲပွတ်သပ်ထားတာ ခံကြရစေပြီ။ စားပွဲထက်မှာ နှင်း နှစ်ခက်ထိုး ပန်းအိုးလေးသည် ရွက်စိမ်းခက်လေး သုံးလေးခက်ဖြင့် ရှိနေသည်။ တိမိစင်သည်လည်း သန့်နေလျက် ကက်ဆက်စင်လေး မှာလည်း လိုက်ကာရောင် တောက်နေသည်ပါပဲ။ ဘုရားစင်သည် လည်း ပန်းတွေတဝေဝေဖြင့် ရှိနေကြပြီ။ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ ကြသူတိုင်းက အိမ်လေးက ချစ်စရာလေး။ သန့်နေတာပဲ ချီးကျူးသွားကြသည်ချည်း။ ဤအတွက် ကံယုံမှာ သမီးအတွက် အမြဲဂုဏ်တက်နေသည့်နယ် ခံစားဖြစ်၏။ ကြည်နူးရ၏။ သမီး

မိခင် ဖြစ်ရတာ ကံကောင်းပေစွဟုလည်း ဘဝကကို တောင်မိသည်ချည်း။

“သမီး သွားတော့မယ် ဖေဖေ”

ဟု ပြောကာ အဖေကို ကန်တော့ပါသည့် ငွေမျိုင်း ဆံစလေးကို ကံယုံ သပ်ပေးသည်။

“ဖေဖေသမီးလေး အရွယ်လေးရောက်လာကတည်းက သိ တတ်နားလည်လာကတည်းက ဖေဖေကို ကျောင်းသွားတော့ မယ်ဆိုရင်လဲ ခုလို ကန်တော့နေကျ၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးလဲ ကန်တော့နေကျ၊ အမြဲ သားသမီးဝတ္ထရားမပျက် လိမ္မာ လွန်းတဲ့အတွက် ဖေဖေက အမြဲရင်မှာ ကြည့်နူးရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဖေဖေသမီးလေး အမြဲတေးရန်ကင်းကွာ ... အမြဲ ထူးချွန်တတ်မြောက်တဲ့ပညာရှင် ဖြစ်ပါစေလို့ ဖေဖေ ဆု ပေးလိုက်ပါရဲ့”

ဟု ကြည်နူးမျက်ရည်ဖြင့် ကံယုံ ဆုပေးသည်။

သမီးလေး ကန်တော့တာမို့ မိချောလည်း တူတူလိုက်ကန်တော့သည် နေ့စဉ်မပျက်တော့သည့်နယ်ပါ။ မိချောကိုလည်း ကံယုံ ဆုပေးရပြန်ပါ၏။

“ဘာဘရဲ့တူမလေး သမီးလေး မိချော ဘဝမှာ အမြဲကြံ တိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်ပါစေကွယ်”

ဟုပြောတော့ မိချော ပြုံး၍ မော့ကြည့်ကာ ...

“မိချောကလဲ ဖေဖေနဲ့မေမေကို အပြင်သွားခါနီးလဲ ကန် တော့တယ် ဘာ၊ ဘုရားလဲရှိခိုးပြီးမှ အိမ်ကထွက်တာပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းလဲ ဘုရားကန်တော့လိုက်တာ

ပါပဲ။ မိချိုင်းဆီက အတုယူတာမို့ ဖေဖေတို့ကလဲ မိချိုင်းချစ်နေကြတာပါ။”

ဟု ပြောရှာသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိပ်ထွက်သွားကြတော့လည်း ကံယုံ ခြံအထိ လိုက်ပို့ဖြစ်ပေ။ တစ်အောင်ကြာတော့ ဟင်းအိုးကို မီးဖိုမှချသည်။ ရေနွေးကရားတည်ပြီး ဆိုင်မှာခဏထိုင်ဖြစ်၏။ ဆံပင်ညှပ်လာသူ လေးယောက်ကို ဆံပင်ညှပ်ပြီးသည့်နောက်မှာ ဆိုင်ကိုလည်း အိမ်ကိုလည်းပိတ်။ ခြံတံခါးလေးကိုလည်း သော့ခတ်၍ပိတ်လမ်းထိပ်သို့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ကာ ခြင်းတောင်းလေသည်။ ကံယုံ ထွက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဘတ်တံကားကလည်း သိပ်မစောင့်လိုက်ဘဲ ဤနေ့မှာ အစစစုံ၍ အဆင်ပြေနေသည်ဟုပင် ခံစားဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းကာ မမလေးရှိရာ ကျောဒေဝီအလှူခန်းမသို့ ဆက်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မှန်တံခါးချပ်ကြီးကိုတွန်းကံယုံ ဝင်တော့ အလှူပြင်သူ များပြားလွန်းနေတာကို ဦးစွာမြင်ပါ၏။ မမလေး၏ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများ ပြင်ပေးနေကြကံယုံကိုမြင်တော့ ပြုံး၍ ကြိုလိုက်ကြသည်ပါပဲ။

“မမလေး ခုပဲ အနားယူခန်းထဲ ဝင်သွားတယ် ဦးဦး”

ဟုပြောလာသည့် ပုံပုံကို ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြခဲ့သဘောသီးပါသည့် လက်ဆွဲခြင်းဖြင့်ပဲ မမလေး၏အခန်းဝင်လိုက်ရပါ၏။ ဆိုဖာရှည်ထက်မှာ ကျောလေးမှီထိုင်နေပါသည့် မမလေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ပွင့်ကြည့်လိုက်ရသည်က တံခါးအတပ်ထားပါသည့် ချူလုံးလေးများစွာဆီမှ သာယာသောမြည်သံတွေ တံခါးရွက်အလှုပ်မှာ မြည်သွားချေ၍ပါ။

“ဧည့် ... ငါ့မောင်ကိုး၊ လာ ... ထိုင်၊ ခုပဲ မမလေး အလုပ်လုပ်လို့ပြီးသွားတာ၊ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာပေါင်းတင်ပေးပြီး မျက်နှာလေးကိုပါခြယ်သပေးပြီးသွားတာ ငါ့မောင်၊ မမလေး နည်းနည်းခေါင်းထဲနောက်သလို ကြီးဖြစ်နေလို့ ခဏဝင်နားတာ”

ဟုပြောတော့ ကံယုံ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မမလေးကို မြင်မိရပါပြီ။ မမလေး၏မျက်နှာနည်းနည်းချောင်နေသည်။ ကျေးဇူးလှပါချေသည့် မမလေးအတွက် ကံယုံ စိတ်လည်းပူသည်။ မမလေး လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိလျှင် ရင်ထဲမကောင်း။

“ငါ့မောင် ရောက်လာတာ တစ်ခုခုတော့ ပြောဖို့များရှိလို့ လားကွယ်”

ဟု မေးလာတော့လည်း ပြောရမှာ ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ နေသည်။ မမလေး နေ၍မလန်းမဆန်း ဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုယ့်အိပ်ခန်းက အကူအညီပြောချင်တာတွေ ပြောမထွက်ရက်။ အနေလည်း နေသည်။ အားလည်းနာသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ ခြံထဲက သဘောသီးတွေလုတာနဲ့ လာပို့တာပါ၊ မှည့်တော့မမှည့်သေးဘူး မမလေး၊ နှစ်ရက်လောက်တော့ ဒီတိုင်းထားရလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်၊ ဝင်းရောင်တော့လိုက်နေပါပြီ၊ မမလေး စားရအောင်လို့ပါ၊ ကြည့်နဲ့ရိပ်ကို ဝင်ပို့မလို့ပါပဲ၊ ဒီအချိန်ဆို မမလေး ကျောဒေဝီကို ရောက်နေပြီမို့ အဲဒီကဲ့ပဲလာခဲ့တာပါ၊ မမလေး ဒီအပတ်ထဲ အိမ်ကိုလဲမရောက်တာမို့ လာတွေ့တာလဲပါပါတယ် မမလေးရယ်၊ ကျွန်တော်အားနေတာပဲ မမလေးရယ်၊ ဘာတွေလုပ်ပေးခဲ့ရမလဲဟင်”

ဟု မေးပြီးတာနှင့် တံမြက်စည်းကို အရင်သွားတော့ မမလေး လက်ကာသည်။

“မလှည်းနဲ့ ကံယုံ၊ ညီမလေးတွေအားလုံး လုပ်ကိုင်ပြီးသား ထိုင်ပါဦး။ အအေးပူလင်းလေး ယူသောက်လိုက်ဦး။ သေတ္တာထဲက ထုတ်ယူလိုက် ကံယုံ၊ မမလေးအတွက် ဖန်ခွက်ထဲ တစ်ခွက်ထည့်ပေး၊ အောရင့်ချိလေးပဲ ထည့် ကွယ်”

ဟု ပြောတာမို့ ကမန်းကတမ်း ကံယုံ လိမ္မော်အညို ပုလင်းလေးထုတ်။ ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပေးကာ၊ ပိုတာလေးကို ဖန်ခွက်ငယ်လေးတစ်ခုထဲ လောင်းထည့်ကာ ကံယုံ သောက်စား၏။ အလိုက်တသိ နေတတ်လွန်းသည်မို့ မမလေးမှာလည်း ကံယုံကိုဆို သနားတာပင် ရှိနေရပါသေးသည့်အဖြစ်။

“မလိမ်နဲ့ ငါ့မောင်၊ တစ်ခုခုပြောဖို့ ရှိတယ်မဟုတ်လား ပြောစမ်းပါ ... မမလေး ခေါင်းထဲနောက်တောက်တောက် ရှိနေပေမယ့် နေလိုရနေတာပါပဲ၊ ခုလိုလဲ ဖြစ်နေကျပါ”

ဟု မေးလာတော့ ကံယုံ ခေါင်းခါပြသည်။ ကိုယ့်ကို အပူမကပ်ချင်။ နောက်မှပဲ ပြောတော့မည်ဟု စိတ်ထဲပိုင်းဖြတ်ထား မိပါ၏။ ဒါပေမဲ့ မရ။ မမလေးဆိုတာက ကံယုံအကြောင်း သိနေရိပ်မိနားလည်နေတတ်သူ မဟုတ်ပါလားလေ။

“ပြောပါ ကံယုံရယ်၊ အလကား လိမ်နေတာကိုး”

ဟု ဆက်ပြောတော့မှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး သမီးလေးကျောင်းမှ ဆုတက်ယူရမည့်ကိစ္စ။ ကရမည့်ကိစ္စ။ ဆိုရမည့်ကိစ္စတွေလည်းပြောပြရ။ မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့၊ အဝတ်အစားလှေ့

ကျောဒေဝီမှ ယခင်နှစ်များနယ်ပင် ဝတ်ရဖို့ပြောတော့ လေး ခေါင်းညိတ်ပါ၏။

“ဗျိုင်းမေလေးက အမြဲပထမရနေတဲ့ကလေး၊ နှစ်တိုင်းဆုရ နေကျဆိုတော့ နှစ်တိုင်း အဝတ်အစားကအစ မမလေး တာဝန်ယူခဲ့တာပဲကွယ်၊ ဒီနှစ်လဲ အဲသလိုပဲ တာဝန်ယူမှာ ပေါ့၊ ပထမဆုရတဲ့အတွက် တက်ယူတိုင်းလဲ ကျောင်းဝတ် စုံသစ်လေး မမလေး ပေးနေကျမဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်တော့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဖြူစိမ်း မဝတ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ အဝါနုရောင် ပိုးဝတ်စုံလေးဝတ်ဖို့ မမလေး့ စီစဉ်ပေးမယ်၊ သိချင်ဆိုတာ ကတာတွေအတွက် ကတော့ ဝတ်စုံလေးတွေ မမလေး ထပ်စီစဉ်ပေးမှာပေါ့ ကံယုံ၊ ကလေးက သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့တောင် အောင်ထား တာ၊ အကအတွက်ကတော့ ဆိုင်ကဥစ္စာထဲက အကောင်း ဆုံး မမလေး ဆင်ပေးမယ်၊ အဆိုအတွက်ကလဲ မမလေး နောက်တစ်စုံ စီစဉ်ပေးမယ်၊ အဲဒီနေ့ မမလေးကိုယ်တိုင် ဗျိုင်းလေးကို ပြင်ပေးမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အရင်နှစ် တွေနဲ့မတူအောင် ထူးထူးခြားခြားလေး ဘယ်လိုစီစဉ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ ထပ်စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ မျက်နှာလည်း စိတ်ထဲကြည်နူး

ရွှံ့လားမသိ။ လန်းလာသည်။ ကံယုံ အိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်လိုက်ကာ လေးတစ်ခုကို မမလေးကို ကမ်းပေးသည်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နှိပ်စားသေပါ။ ဘူးလေးက ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်သိသာသည်။ ဆွေဆိုင် ဆိုမှ လက်ဝတ်ရတာနာကို ထည့်ပေးလိုက်တတ်ပါသည့် ရတနာ

ဘူးလေး။ ဘူးနီဝိုင်းဝိုင်းလေးကို မမလေး ကြည့်ကာ ကံထူးအကဲခတ်သလိုကြည့်လာပါ၏။

“ဘာလဲ ... ထုံးစံအတိုင်း ဗျိုင်းလေးအတွက် ဝယ်ထားပေးရမယ်ဆိုပါတော့၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဆွဲကြီးလေးဝယ်ပြီး မမလေးက လက်ထဲလာအပ်တယ်၊ ဗျိုင်းလေးကို မမလေးက ဝယ်ပေးတာမျိုးဖြစ်အောင်လုပ်တယ်၊ ခုလဲ ဘာလဲ ကံယုံ၊ အဲဒါတော့ ဘာပါလားပြန်ပြီလဲ”

“ဆွဲကြီးလေးတစ်ကုံး၊ လော်ကက်လေးတစ်ခုနဲ့ လက်ကောက်လေးတစ်ကွင်းပါ မမလေး။ သမီးလေးကို ကျွန်တော် ဝယ်ပေးတယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံတွေကုန်လှပါပြီဆိုပြီး မျက်ရည်လည်တယ်၊ ဖေဖေက ပင်ပန်းခံပြီး ရှာလဲရှာရတယ်၊ နှလုံးစုရတယ်၊ သမီး မဝတ်ရက်ဘူးလို့လုပ်လွန်းလို့ နားလေးဝယ်ပေးမိပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဆွဲကြီးလေးကို ကျွန်တော် မမလေး ဝယ်ပေးတယ်ဆိုတာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုလိုက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါလဲ သမီးလေး မမလေးကို အားနာပြီးငြင်းပယ်တာပါ။ အန်တီကြီးဝယ်ပေးတာ ယူလိုက် ... ယူလိုက် ကျွန်တော် ဝင်ဝင်ပြောရတာမို့ သမီးလေး အရင်က ဆွဲကြီးလေးယူရှာတာပါ။ သမီးလေး သိပ်လိမ္မာပြီး သိပ်လွန်းနေတော့လဲ အဲသလို ကိုယ်ဆင်ချင်လေသမျှကို လိုက်ပြီးပေးရတော့တာပါပဲ မမလေးရယ် ...

သမီးလေးခမျာ အမေရယ်လို့ ဓာတ်ပုံတောင်မပြုရဘူးရှာသူပါ။ အမေဓာတ်ပုံမရှိဘူးလားလို့ သမီးလေး တောင်းတယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ထားတာ ဘာတစ်စကားမှာ

ပိုက်နိုက်ခံလိုက်ရလို့ ပါသွားပြီလို့ ဓာတ်ပုံမရှိတဲ့ ကျွန်တော်မှာ လိမ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို သနားရပါတယ် မမလေးရယ်”

ဟု ပြောတော့ မမလေး သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဘူးလေးက ပြောသည်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ငါးမူးသား ရွှေကြိုးလေးနှင့် နီလာလက်ကလေးတစ်ခု၊ လက်ကောက်လေးတစ်ကွင်းနှင့် နီလာလက်ကလေးတစ်ကွင်းကို တွေ့ရပါ၏။ တစ်ချက် ကံယုံကို မမလေးက ကြည့်သည်။ ကြည့်နူးနေ၍ထင်။ ကံယုံမျက်ဝန်းတွေ ရွှန်းလဲ့အေးနေသည်ပါပဲ။ ဘူးထဲမှ ရွှေလက်ဝတ်ရတနာလေးတွေကိုလည်း မမလေးက မေတ္တာဇောဖြင့် ခပ်ငေးငေးကြီးကြည့်နေရှာပါ၏။

“အဲဒါတွေဝယ်ဖို့ မနည်းစုဆောင်းနေရတယ်မဟုတ်လား ကံယုံ၊ ခက်တာပါပဲ။ မမလေး ဝယ်ဆင်မယ် ဆိုတော့လဲ ငါ့မောင်က လက်မခံခဲ့ဘဲကိုး၊ အဖေရှိပါရက်ကယ်နဲ့ သမီးကို မမလေး မဆင်ပါနဲ့ဗျာ၊ မမလေး ကျေးဇူးတွေ ကြီးလှပါပြီ၊ ထပ်ပြီး တာဝန်မအပ်ပါရစေနဲ့တော့ဆိုပြီး အတင်းငြင်းငြင်းနေတာ ခက်တယ် ငါ့မောင်၊ ကံ ... ဒီတစ်ခါတော့ မမလေး ဇွတ်စီမံရမှာပဲ၊ နောက်ထပ် လက်ကောက်လေးတစ်ကွင်းနဲ့ ဆွဲသီးလေးတစ်ခု၊ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ဒီထဲထပ်ဖြည့်ပြီးမှ မမလေး ဗျိုင်းလေးကိုပေးမယ်၊ မမလေး ဝယ်ပေးတယ်ဆိုတာမျိုးလဲ တစ်ခါတလေမှာ ရှိစမ်းပါရစေဦး၊ သမီးလေးကို မမလေးလဲ ချစ်တာပါပဲ ကံယုံရယ်၊ ခုလိုထူးချွန်ဆုတွေဘာတွေတောင် တက်ယူရမယ့်ကိစ္စ မမလေးလဲ ဆုချပါရစေဦး”

ဟု ပြောတော့ ကံယုံ အားနာတာကြီး ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းခါပေမယ့် မရ။ မမလေးကတော့ ဤတစ်ကြိမ်မှာ အလေး မပေးသည့်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒါ မမလေးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ ငါ့မောင်”

ဟု အပြတ်ပိတ်၍ ပြောလိုက်တာမို့ ကံယုံ ငိုငူ သွားရပါ၏။

“မမလေး ကျေးဇူးတွေများလှပါပြီ မမလေးရယ်၊ မမလေး ထပ်ပြီး အကုန်အကျခံတာတွေ မဖြစ်စေချင်တော့ပါဘူး။ ခုလဲ သမီးလေး မင်းသမီးဝတ်တွေ ဘာတွေ ဝတ်တဲ့အခါ မမလေးဆီက အဝတ်အစားတွေ ခဏယူဝတ်ဖြစ်ဖို့အတွက် လာပြောရတာပါ။ ခုကျတော့ သမီးအတွက် အဝတ်အစား တွေပါ မမလေး ဝယ်ဆင်တော့မှာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတဲ့အခါ ရွှေတွေ ဘာတွေပါ ဆက်ဆင်တော့မှာဆိုတော့ အကုန်အကျများလှပါပြီဗျာ”

ဟု တောင်းပန်ပေမယ့်မရ။ မမလေးကတော့ နောက် မဆုတ်တော့ပြီဆိုသည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်သာခါပြပါ၏။

“ကဲ ... ငါ့မောင် ပြန်နားလိုက်ဦး၊ မမလေး နှင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မမလေး သွားစရာရှိလို့၊ မမလေးရဲ့အသိအယောက် သူ့သမီးလေး ရုတ်တရက်ဆုံးရှုတယ်၊ ရုတ်တရက် ဆိုပေမယ့် နှလုံးရောဂါသည်လေးပါ။ အသက်နှစ်ဆယ် လောက်ရှိပြီ၊ အဲဒါကွယ် သမီးလေးကို အလှဆုံးပြင်ချင်လို့ မမလေးကို အပ်လာတာမို့ အဲဒီကို မမလေး သွားရမှာ”

ဆုံးတာက မကြာသေးဘူးလေ၊ ဝါဝါအစ်မ ငိုပြီး မကြာသေးဘူး ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောတာ၊ ဝါဝါလေးကို မမလေး သွားပြင်ပေးဖို့ရှိတယ်၊ ငါ့မောင် ပြန်လိုက်တော့”

ဟု ပြောလာတော့ ကံယုံ မပြန်ရက်ဘဲ ဖြစ်လာရပါ၏။ အာစောကပဲ မမလေးခမျာ ခေါင်းထဲနောက်တောက်တောက် လျက် နားနေခဲ့ရှာတာကို ကံယုံ သိနေရသည်။ မမလေးခမျာ ယောက်တည်း ဟိုကိုသွားရှာမည်။ ထိုသို့ သေဆုံးသူကို ပြင်ပေးရချိန်မျိုးမှာ ကံယုံ ဒရိုင်ဘာမလုပ်တော့သည့်နောက် မမလေးပဲ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းကာ သွား၍ အလှပြင်ပေး ခဲ့မိ။ ဒါကိုလည်း ကံယုံ သိထားသည်လေ။ ခုလို မမလေး ခေါ်ဝေါ်ခံကောင်းဘဲရှိနေချိန်မျိုးမှာ မမလေးကို တစ်ယောက်တည်း သည်းမောင်းမသွားစေချင်။ အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်စေချင်။ ကံယုံအိမ်ကို ပြန်သွားရမှာမျိုးကို မလုပ်ရနိုင်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ် မမလေး၊ မမလေးကို ဟိုးအရင် တုန်းကလိုပဲ ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ကူပါမယ်၊ မမလေးမှ နေမကောင်းတာဗျာ”

ဟုပြောတော့ မမလေး အံ့သြဝမ်းသာသလို ကြည့် ရသည်။ အားကိုးရာ လုပ်ကိုင်ဖော်ကို ပြန်ရချေပြီကောဟု နှလုံးဝမ်းသာရိပ်ဖြစ်နေမှန်း ကံယုံလည်း သိနေရသည်ပါပဲ။ အောင်၍ပင် မမလေး မငြင်းရှာပါ။

“မမလေး ငါ့မောင်ကို ဟိုးအရင်တုန်းကလိုပဲ ပြန်အားကိုး လိုက်ရသလိုပါလားကွယ်”

ဟု ပြောရှာပါ၏။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးတွေ ပုံအောနေအောင်ရှိနေသည့် မမလေးသည် အပေါ်ဆီးမှ ဘယ်သောအခါတွင်မှ မပြောတတ်ခဲ့ဖူး။

ခုပဲကြည့် ...

ကံယုံကိုပင် ကျေးဇူးတင်သည့်နှယ်ပြောလာတာ သည်အဖြစ်။

“နောက်ကို မမလေး အဲဒီလို သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော် ခေါ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ကူပါမယ်၊ မမလေးတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းပါတယ်”

ဟု ပြောတော့ မမလေး ပြုံး၍ ကြည့်ရှာပါ၏။

“ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ မမလေးလဲ ငယ်သေးတာကံယုံ၊ ငွေအများကြီးပုံအောရတဲ့အတွက် သေသူတစ်ယောက်ကို ပြင်ပေးလိုက်ရတာမျိုး မမလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုကျတော့ သေဆုံးသူတစ်ယောက်ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် မမလေး အလှပြင်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ သေသူကိုလဲ အတုရားများနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အဆုံးသတ် ဖြတ်သန်းစေခဲ့တာ ကျန်ရစ်သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲကိုလဲ ပြေသိမ့်စရာတစ်ခု အဖြစ် ရာတစ်ခုကို မမလေး ဖြည့်ကူပေးလိုက်ရသလို ခံစားရတယ် ငါ့မောင်၊ ဒါကြောင့် မမလေး အရင်တုန်းက အလှပြင်ဆင်ပေးတဲ့အတွက် ရလာတဲ့တန်ဖိုးတစ်ခုကို အကြီးမယ့်ခွဲတော့ဘဲ ထိုက်တန်တဲ့ တန်ရာတန်ဖိုးအဖြစ် မမလေး ယူခဲ့တာ လေးငါးနှစ်လောက်တောင်ရှိခဲ့ပြီ မောင်”

ဟု မမလေး ရင်ထဲရှိတာကို ပြောလာပါ၏။
“တို့လည်းကြည့်သည်။

“ခုလဲ ရတဲ့အခါကြေးငွေထဲက ငါ့မောင်ကိုလဲ မမလေး ခါတိုင်းလိုပဲပေးမယ်၊ မငြင်းရဘူး ငါ့မောင်၊ သမီးလေး အတွက်လဲ နောက်ပိုင်းမှာ ငွေဆိုတာ ပိုလိုလာတာတွေ ရှိဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောတော့ ကံယုံ ခေါင်းခါလိုက်သည်မှ တက်အကန်ပါ။

“မဟုတ်တာ မမလေးရယ်၊ ခု ကျွန်တော် ရပ်တည်နေရတာ ကိုက မမလေးရဲ့အစီအမံ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် တွင်သာမက သမီးလေးပါ မမလေးရဲ့ကျေးဇူးအရိပ်ကြီး အောက်မှာ ခုလို အေးအေးမြမြနေကြရတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့သားအဖနေရတဲ့အရိပ်၊ စားရတဲ့ထမင်းလုတ်တိုင်းဟာ မမလေးကျွေးတာတွေချည်းပါ၊ မမလေးဆီက အဖိုးအခယူ ပြီးလုပ်ကိုင်ပေးရတာမျိုးကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် မလုပ်ပါ ရစေနဲ့၊ မမလေးကို ကျွန်တော် ကူပါရစေ၊ တကယ်တော့ ဟိုးအရင်တုန်းက မမလေးကို လိုက်လိုက်ပြီး အလှပြင်ပေးရတဲ့ နာရေးကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော် လိုက်ပါပေးသင့်နေတာ ကြာလှပါပြီဗျာ”

ဟုသာ ခွတ်တီး၍ပြောရှာ၏။ မျက်ရည်လည်း တက်နေသည်။

မမလေး ဘာမျှဆက်မပြောတော့။ လက်ကိုင်အိတ် မလေးကိုကိုင်၍ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ သဘောက သွားကြမည် ညီသဘော။

စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝလျက်၊ ရုပ်အ
အားဖြင့်လည်း ကျက်သရေရှိရှိ လှပကြော့ရှင်းပါသည်။ မေ
နောက်ပါးဆီမှ ကယု ယိုယွှံ့လေးလိုက်ခဲ့ရပါသတည်း။

ဤသည်မှအစ ကံယှသည် မမလေး၏ နောက်
ပါးဆီမှ လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက ကျွန်ရစ်ခဲ့ရသည့်ကာလမှ
ပင် သေသူ၏မျက်နှာ၊ သေသူ၏ရုပ်အဆင်းအလှတို့ကိုပြ
လှပ ချောမွေ့စေပါသည် အလှပြင်ရပါသော အလုပ်တစ်
ပြန်၍ လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပါချေသော ကံယှအဖြစ် ပြန်၍ ဖြစ်
လာခဲ့ရပြန်ပါချေသည်တကား ...။

[illegible]

၂၆ မြို့နယ်တော်...
မြို့နယ်တော်...
မြို့နယ်တော်...
မြို့နယ်တော်...

အစန်း(၁၃) - ၁၃

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ရှင်းပါရစေချိုင်းရယ်၊ နင် ကျွေးတာ
ချည်း ငါ စားစားနေရသလိုကြီး ဖြစ်လာနေတော့ ငါ
နေရထိုင်ရ ခက်လာတယ်ဟာ”

မိချောကမန်းကတမ်းလေး ပြောလာတော့ ငွေဗျိုင်း
ထံပြင်းလေးရှိက်လိုက်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိရသည်က
လက်ကိုင်အိတ်လေးကိုပါ။ နေ့လယ် ကျူရှင်အဆင်းမှာ
ညးဆာနေကြတာမို့ ကျူရှင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာမှာ
မှန်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြခြင်းပါ။
ဘက်ပြီးချိန်မှာ မိချော ပိုက်ဆံရှင်းချင်အောင်ပြင်ပြောရာပါ၏။
ရများသည့် မိချောတို့အိမ်မှာ ငွေကြေး သိပ်မချောင်လည်
ဘဲ ငွေဗျိုင်းမေ သိထားသည်လေ။

“နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ ရှင်းပါ။ မိရော့ရယ်၊ မေမေကလဲ
မာထားတယ်။ မိရော့နဲ့တူတဲ့သွား တူတူပြန်နေကြရတာမို့
ညီအစ်မတွေလိုပဲဥစ္စာ၊ ချိုင်းလေးကပ် ကိုယ့်အစ်မကို
ရွေးရတယ်လို့ သင်္ဘောထဲမှာတော့”

ဟု ပြောတော့ မိချော တစ်ချက် မျက်လွှာ
ချသည်။ ငွေမျှင်မျှင်တို့သည်မို့လည်း သိမ်ငယ်ခံစားရရှာ
ပေါ့။ ငွေမျှင်မေ နားလည်စိတ်ဖြင့် သူငယ်ချင်း၏လှ
ထွေးဆုပ်လိုက်မိကာ ...

“ဒီလိုဆိုလည်း ဟိုးဘက်နားကဆိုင်မှာ ပြောင်းဖူး
ပေါက်ထုပ်လေးတွေ စားကောင်းတယ်၊ ထောပတ်နဲ့
သင်းနေတာဟ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်
စားကြမယ်လေ၊ နှင့် ဝယ်ကျွေး”

ဟု ပြောတော့မှ မိချော မျက်နှာလေး အတန်
လာသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဖိုးရှင်းပြီး နှစ်ယောက်သား ဆိုင်မှ
လာကြပါ၏။ ကျွဲရှင်ချိန်လည်း ပြီးပြီ။ ပြန်ဖို့ပဲ ကျန်ကြတော့
ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် တစ်ယောက်တစ်ထုပ်စီ ဝယ်ဖြစ်ကြ
လမ်းလျှောက်ရင်း အထုပ်လေးဖောက်ကာ စကားတပြောပြော
စားဖြစ်ကြ၏။

“ဘဘက နှင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ ဗျိုင်းရယ်၊ မေမေ
ပြတယ် သိလား၊ နှင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုရင်
နောက်အိမ်ထောင်မပြုပဲ နေခဲ့တာတဲ့၊ နှင့်တစ်သက်ပဲ
ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ နှင့်တို့သားအဖ ရောက်လာကြ
နှစ်တွေ မနည်းတော့ပဲဥစ္စာ၊ တစ်လမ်းလုံး နှင့်အ
အကြောင်း သိနေကြတာ သိလား၊ နှင့်ကို ဘယ်လောက်
ထိ သည်းသည်းလှုပ်အောင် ချစ်သလဲ ဆိုတာလေ”

ဟု မိချောပြောတော့ ငွေမျှင်မေ မျက်ရည်ခဲ
သည်။ ဖေဖေအချစ်ကို ဗျိုင်း သိပါသည်။ တကယ့်ကို အ

ညီကြည့်မျှ ချစ်ရှာတာ သမီးဖြစ်သည့် ဗျိုင်း အသိဆုံးပါ။
“ဘုရား ကြည့်လိုက်လျှင် ဗျိုင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမည်လဲ
တစ်ခုပဲ သိနေသည့်နှယ် ဖြစ်နေတာကို ဗျိုင်းမေ ခံစား
ညီနေခဲ့ရသည်ချည်း။”

“ဗျိုင်းကို မိထွေးနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့သမီး မဖြစ်ရအောင်
မေမေ နေခဲ့တယ်လို့တောင် ဗျိုင်းမထင်ဘူး မိချော၊ ဘယ်
လိုလဲဆိုတော့ နှင့်ရှင်းရဲ့လား မသိဘူး၊ ငါပြောချင်တာက
ဒီလိုလေ၊ ဖေဖေရင်ထဲကို ဘယ်မိန်းမတစ်ယောက်ကမှ
တိုးဝင်မလာနိုင်ခဲ့ဘူးလို့ ဗျိုင်း သိနေတာကို ပြောတာ၊
ဆိုလိုတာက ဒီလိုဟယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖေဖေ
ချစ်မိခဲ့ဖူးပါရက်ကယ်နဲ့ ငါ မိထွေးနဲ့ နေရာမှာစိုးလို့ဆိုပြီး
လက်မထပ်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာမျိုးဟာ ရှိကိုရှိမလာခဲ့နိုင်ဘူးလို့ ဗျိုင်း
ထင်တယ်၊ အဲဒါကိုပြောတာ၊ ဖေဖေဟာ ဗျိုင်းမေကိုပဲ
ပုံပြီးချစ်ထားတာ၊ သမီးကိုပဲ ချစ်နေတာနဲ့ တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာလည်း စိတ်ကူးထဲ
တောင် ရှိမနေတော့ဘူးလို့ ဗျိုင်း ထင်တယ်လေ၊ ဟင့်
အင်း ... မဟုတ်သေးဘူး၊ ထင်တာမဟုတ်ဘူး သိနေတာ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နှင့်ပြောမှပဲ ငါလည်း အဲဒါကို
ပိုသိလာနေသလိုပဲ၊ ပိုနားလည်လာရသလိုပဲ ဗျိုင်းမေ၊
ဘဘကျေးဇူး ကြီးလှပါတယ်ဟာ၊ နှင့် ဘဘ စိတ်မချမ်းသာ
အောင်တော့ မလုပ်မိစေနဲ့နော်၊ ဥပမာ ဟိုကောင် ဘိုဘိုနဲ့
နှင့်ကို ချစ်လှချည်ရဲ့နဲ့ လုပ်နေတာ ပြန်များမချစ်စိပါစေ
နဲ့ဟယ်၊ သူကလည်း ဆေးကျောင်းသား၊ သူ့အမေပေးထား

ထဲကား မောင်းမောင်းပြီး ကျောင်းတက်နေတာ၊ သူ့အ
သြဇာရိပ်မှာပဲ ရှိနေတဲ့သူမျိုး။ သူ့အမေကျပြန်တော့လ
ပိုက်ဆံမာန်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ သူ့အရပ်ကို
နေအောင် မိုးတက်နေတာ”

“အဲဒီ ဒေါ်ချမ်းမြေ့နဲ့ သူ့သား ဘိုဘိုဦးကိုများ နင်နဲ့
နဲ့စိပ်ပုရက်တယ်ဟယ်။ အဲဒီ ဘိုဘိုဦးကို မေ
ခေါင်းတုံး တုံးပစ်မယ်လို့တောင် ငယ်ကတည်းက
ထားတာဟ”

“အေး ... နင်နဲ့သာ သူ့ညားရင်တော့ ဘာသာ သူ့ကို
ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ ထားမှာသေချာတယ် ... အဟတ်ဟ
မိချောရယ်၍ ပြောလည်းပြော၊ ပေါက်ပေါက်
တွေစားလည်းစားနှင့် ရှိနေတော့ မိချိုင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်
လေးရော၍ ရယ်မိပါ၏။

“သူ့အမေကြီးလိုက်လာပြီး ဖေဖေနဲ့ငါ့ကို ခေါင်းတုံး
သွားမှဟယ်၊ အလွန်စွာတဲ့ မာန်တံခွန်ထူတဲ့ အတွားကြီး
ဟု ချိုင်းမေ ပြုံး၍ပြောလာတော့ ...

“အေး ... မနက်မိုးလင်းတော့ သားအဖနစ်
ကိုယ်ဆံပင်ကိုယ် စုန်းကြည့်တော့၊ ခြောက် ... ငါတို့
တွေ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကြီး ဝင်ရိတ်သွားပါရောလားဆိုပြီး
ကျန်နေရ ဟုတ်ပေဖြစ်ကြမှာ၊ ဟင်းဟင်း ... နေပူတယ်
ဟိုသစ်ရိပ်အောက်က အုတ်ခုံလေးမှာ ခဏထိုင်စား
ကြရအောင် ဒီပေါက်ပေါက်တွေ ကုန်မှပဲဖြစ်မှာ၊ စား
အရှိန်လိုက်နေတယ် ချိုင်းရေ”

ထကယ်လည်း နေရိန်ရှိလာနေတာမို့ မိချောစကား
ချိုင်းမေ ခေါင်းလေးညိတ် ထောက်ခံလိုက်ကာ လမ်းဘေး
ရိပ်အောက်ရှိ အုတ်ခုံနေရာလေးမှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်
သည်။ ပေါက်ပေါက်ထုပ်ကလည်း လက်ထဲမှာ တစ်ဝက်ကျိုး
သေးသည်ကိုး။ စား၍လည်း ဆိမ့်ချိုချိုလေးမှာ ထောပတ်နဲ့
သင်းနေတာမို့ အရသာလိုက်နေသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

ပလက်ဖောင်းမှာ သွားလာနေသူတွေကိုလည်း နှစ်
က်သား ငေးမိငေးရာလေး၊ ငေးကြည့်မိကြပြန်၏။

“တချို့ကျတော့လည်း ခြေလှမ်းမုန်မုန်နဲ့ လျှောက်နေကြ
တယ်၊ တချို့ကျတော့လည်း အလောတကောနဲ့ ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်နေကြတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် မိချော၊
အများစုဟာ ငါတို့လိုပဲ ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိကြသူတွေပဲဖြစ်
ကြမယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသူတွေကျတော့ ကားရပ်ထားခဲ့၊
ကားပေါ်ကဆင်း၊ ခဏလျှောက်၊ သူတို့လိုရာ နေရာရောက်
တော့လည်း အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲ ဝင်သွားကြမှာပေါ့
ဟယ်”

ဟု စဉ်းစားမိတာလေးကို ပြောမိတော့ မိချော ခပ်
ငေးကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပါ၏။

“အေးနော် ... ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ရွှေပန်းချီပြခန်းနှင့်
အရောင်ခန်းဆောင်တို့ ငြိမ်ဆင်နေတာ မပြီးသေးဘူးနော်၊
ငါ့ပိုက်ဆံရှိတဲ့အခါကျတော့မှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက်
ပယ်မယ်ဟာ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားမှပေါ့၊ ငါတို့အိမ်က
ဧည့်ခန်းပယ်ငယ်ရောမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက်တော့
ချိတ်ထားချင်တယ်ဟယ်”

မိချော ပေါက်ပေါက်လေးတွေကို လက်ဖြင့်နှိပ်
ရင်း အားငယ်သံတစ်ဝက်၊ ဆန္ဒစောတစ်ဝက်ပါသော လေသံ
ဖြင့် သိမ်ငယ်သော ခံစားချက်တွေ ပြည့်နေရင်း ပြောလာ
မျိုင်းမေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါလည်း အဲလိုပဲ ပန်းချီကားချပ်လေးတွေ ချိတ်
မိချော၊ ချမ်းသာတဲ့သူတွေရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ပန်းချီကား
ချိတ်ခွင့်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ မိချော
ရာ၊ ငါတို့အိမ်မှာလည်း ချိတ်မှာပေါ့၊ ကပ်စုတော့ နီး
ပေါ့ဟယ်၊ လူချမ်းသာအိမ်မှာချိတ်တာ ခံရလိုက်တဲ့
ကားချပ်တွေလောက်တော့ ငါတို့အိမ်က ပန်းချီကား
လေးတွေက ဘယ်ဂုဏ်တက်နိုင်ပါ့မလဲလေ၊ သနားပါ
နော်၊ ငါတို့အိမ်မှာ အချိတ်ခံလိုက်ရရှာတဲ့ ပန်းချီကား
လေးတွေကို”

မျိုင်းမေ ပြောတော့ မိချော ပို၍ခပ်ငေးငေးနိုင်
တစ်ဖက်မှာ လှမ်းမြင်နေရပါသည့် ရွှေပန်းချီအရောင်ပြခန်း
ကို မျှော်ကြည့်ငြိမ်ကျနေရှာပါ၏။

“ကံကြမ္မာနဲ့ဆိုင်တယ်လို့ မိမျိုင်း ထင်တယ်လေ၊ ချစ်
တဲ့သူရဲ့အိမ်ကြီးမှာ ချိတ်ထားခွင့်ရှိတဲ့ ကံကြမ္မာ၊ ဆင်နွှဲ
သူရဲ့အိမ်မှာ ချိတ်ထားခွင့်ကြုံရမယ့် ကံကြမ္မာ၊ အဲဒီလိုခပ်
ကားချပ်လေးတွေမှာတောင် ကံကြမ္မာဆိုတာက မတူ
ဘူးလေ၊ အဲသလို ကံကြမ္မာဆိုတာ အသက်မဲ့တဲ့ ပန်း
ကားချပ်လေးတွေမှာတောင်မှရှိရင်၊ ငါတို့လိုလူသား
မှာလည်း မတူညီသော ကံကြမ္မာဆိုတာကတော့ ရှိကြ

ပေါ့၊ မိချောရယ်၊ လူချမ်းသာအိမ်ကြီးတစ်လုံးရဲ့ နံရံမှာ
ငွေပေါင်ကွပ်ခဲရတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရဲ့ အဟန့်အထည်နဲ့
ငါတို့လို သာမန်အိမ်တစ်လုံးရဲ့နံရံမှာ သစ်သားပေါင်ကွပ်
ပြီး အချိတ်ခံရတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်တို့ဟာ အဲဒီကတည်း
က ဘဝချင်း မတူနိုင်ကြတော့ဘူးလေ”

ငွေမျိုင်းမေကို မိချော အကဲခတ်သလိုလေး ကြည့်မိ
ပြီး အတွေးအခေါ်တွေ ပါလာနေသည့် စကားလုံးများဟုပဲ
ဆင်ခြင်မည်လား။ ခံစားချက်များဖြင့် သွန်ချနေသည့် ပေါက်ကွဲမှု
သံစားလေးဟုပဲ ဆိုရမည်လား။ မိချော မပိုင်းခြားတတ်စွာပဲ
မျိုင်းမေကို စူးစမ်းသလိုလေ ခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစီးစားရင်း ဝမ်းပြည့်
အောင်ဖြည့်၊ ခုလို ပေါက်ပေါက်ထုပ်လေးတွေစားရင်း
စကားတွေပြောကြ၊ အုတ်ခုံတစ်ခုမှာ အရိပ်ကိုခိုရင်း စကား
တွေရာပြောကြရတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကိုကျတော့လည်း
လူချမ်းသာတို့ဆီမှာ မရနိုင်ဘူး မိချော၊ ငါတို့ဘဝလေးတွေ
က လွတ်လပ်အေးချမ်းကြပါတယ်ဟယ်၊ လူချမ်းသာတစ်
ယောက်ဟာ လမ်းဘေးက သစ်ရိပ်အောက်မှာ အပူဒဏ်ကို
ခံစားရောင်ရင်း ဒီလိုအပင်ကို ပတ်ရွှေ့ထားတဲ့ အုတ်ခုံနေရာ
မျိုးမှာထိုင်ပြီး ပေါက်ပေါက်လေးတွေ စားနေဖို့ စိတ်ကူး
မျိုးလေးတောင် ပေါ်ရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး မိချော၊ ငါတို့
ကျတော့ ခုလို အိတ်လေးတွေ ဘေးချပြီး အကြောင်ကြွ
မရှိ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုက် စားလိုက်နဲ့ရှိ
နေကြရတာ၊ ဘာလို့လဲ သိလား၊ သူတို့လို အချိန်နဲ့အမျှ

ဝင်ငွေတွေ ရှိနေကြလို့ပဲ။ ဒီမှာ အချိန်ပြန်လို့ကံသို့
 တက်မှာ လစ်ဟာသွားပြီး လုပ်ငန်းလိုင်ငန်းရဲ့ ခွင့်ငွေ
 လျော့ပါးသွားတာမျိုး မရှိကြသေးပဲ။ ငွေရင်းများမှာ
 အလုပ်လုပ်ကြတဲ့သူတွေ၊ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ လုပ်ငန်းကြီး
 တွေ လုပ်ရတဲ့သူတိုင်းဟာ အချိန်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ထားမှုကြီးတ
 အောက်မှာ အလိုလို အသားတကျ စီးမြောပါနေကြရ
 ကြာတော့ သူတို့ဟာ တာဝန်တွေ၊ လုပ်ငန်းတွေ၊ ငွေကြေး
 တွေ၊ အချိန်တွေကြားထဲမှာ အလွန်တရာကိုမှ မလွယ်
 အောင် အလွယ်မိုးခံ လူသားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတာပဲ။
 ငွေပျိုင်းမေ ပြောပြီး ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ထဲ
 မှ လက်ကျန်ကို ကုန်အောင်စားလို့ကံပါ၏။ မိချောက
 ခုထိ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရင်း အကဲခတ်သံပေမာင်လည်
 လေးကြည့်နေဆဲပါ။
 မိချော လက်ထဲမှာလည်း ပေါက်ပေါက်ထုပ်ထုပ်
 သည် အမှိုက်ပစ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည့် ပလတ်စတစ်အခွံထုပ်ထုပ်
 ပဲ ဖြစ်နေပြီမို့ ငွေပျိုင်းမေ လက်ထဲမှ အမှိုက်ကိုပါ ယူ၍ အနီး
 ပုံးမှာ မိချော သွားပစ်သည်။ ငွေပျိုင်းမေကတော့ အုတ်ခုံလေး
 အေးအေးချမ်းချမ်း ဟန်လေးဖြင့် ထိုင်နေဆဲ။ ဘာစစ်စစ်ကားမှ
 တိုင်နေရာလေးနှင့်လည်း မဝေးလှတာမို့ နှစ်ယောက်သုံး အနီး
 မှာပဲ ဆက်ထိုင်ဖြစ်ကြပြန်သည်။
 “ဒါဆို နဂါး၊ ဒီဘဝမှာ ပျော်နေတာလား၊ ပျိုင်း၊ နေဦး
 ငါမေးချင်တာက လူချမ်းသာတွေရဲ့ ဘဝဟာ ပင်မန်းတ
 နှို နဂါး ပြောလိုက်သလားလို့”

“အဲသလို ငါ မဆိုလိုပါဘူး မိချောရယ်၊ ငါစောစောက
 ပြောတဲ့အဆမှာ အဲသလိုကြီး ထည့်ပြောမိလို့လား၊ လူဆို
 တာ တိုးတက်အောင် လုပ်ကြရမယ်လေး၊ ရှိနေတဲ့နေရာမှာ
 ပဲ ရပ်နေကြရမယ်လို့ ငါ မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ရပ်စဲရင်းရပ်မ
 နေချင်ပါဘူး၊ တိုးတက်ခြင်းဆိုတာကို ငါတို့ ကြိုးစားယူ
 ကြရမှာပေါ့၊ လက်ရှိ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုမကြည့်၊ ငါတို့
 ဥပဒေစည်းကို သင်နေကြတာပဲ၊ မဟုတ်လား၊ နင်ရော
 ငါရော ရှေ့နေလုပ်ကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်ပန်ဆိုင်ကို
 ထားနေကြတာပဲဥစ္စာ၊ အဲဒါဟာ ဘာကိုသက်သေပြနေလဲ
 ဆိုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လက်ရှိနေရာမှာ ရပ်
 မနေချင်ကြဘူး ဆိုတာကိုပဲလေ၊ တိုးတက်လာသည်နှင့်
 အမျှ အဲဒီတိုးတက်လာသမျှတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အရာတွေ
 ကို ရင်းနှီးကြရမှာပဲ၊ အချိန်တွေ ... စိတ်၏ လွတ်လပ်ခြင်း
 တွေ၊ အဲဒါကို ရင်းရှာပဲ၊ ဥပမာ ငါတို့ ရှေ့နေတွေဖြစ်
 ကြပြီဆိုတာနဲ့ ငါတို့အချိန်တွေကို အမှုသည်တွေ၊ ဥပဒေ
 စာအုပ်တွေ၊ လေ့လာကြိုးစားမှုတွေ၊ တရားခွင့်တွေမှာ
 ပြောင်းလဲအပ်နှံလိုက်ရမှာပဲလေ၊ ခုလို ထိုင်ပြီး ပေါက်ပေါက်
 ထုပ်လေးကို အေးအေးဆေးဆေးစားနေ စကားပြောနေဖို့
 ဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးကို ငါတို့ အမြဲရချင်မှ ရတော့မယ်၊ ခုလို
 ထိုင်ပြီး စားဖို့ ပြောဖို့ ဆိုတာကို ရဖို့အတွက်ဆိုရင်လဲ
 တကူးတက စိစဉ်ပြီး လုပ်ယူရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့လက်ရှိ
 အချိန်မှာလိုမျိုး အလွယ်တကူတော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးက
 အဆင်သင့် ရှိနေနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုကြည့် ...

ငါတို့ကျူရှင်ကအပြန်မှာ အဆင်သင့်ပဲ မုန့်ဟင်းခါးစား
ပေါက်ပေါက်ထုပ် ဝယ်စားဖို့၊ ဒီမှာထိုင်နေလို့ရဖို့၊ အချိန်
လေးတွေက ရှိနေကြတယ်၊ အဆင်သင့်ရှိနေကြတယ်၊ ငါ
တို့မှာ အချိန်တွေပိုနေကြတယ်လေ၊ ဒါကိုပြောတာ၊ ချမ်း
သာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ အောင်မြင်ခြင်း မအောင်မြင်ခြင်း
ဆိုတာတွေကတော့၊ ကံကြမ္မာဆိုတာက ရှိတယ်လေ၊ ငါတို့
ကံကြမ္မာမှာ ချမ်းသာဖို့ပါလာရင်တော့ ချမ်းသာကြမှာပေါ့၊
အောင်မြင်ဖို့ပါလာရင် အောင်မြင်ကြမှာပေါ့၊ ဒါတော့
ဒီတိုင်းတော့ ထိုင်နေလို့မရဘူးလေ၊ ကြိုးစားဖို့တော့ လိုတာ
မိချော”

“အေးနော် ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီနေ့ ငါတို့ ဖြတ်သန်း
ရတဲ့အချိန်တွေဟာ တစ်နေ့မှာ ပြန်လွမ်းနေရမယ့်အချိန်
တွေလဲ ဖြစ်နေမှာနော်”

“လွမ်းရရုံသက်သက် တစ်ခုတည်းအဖြစ် ရပ်တည်နေတာ
မဟုတ်ဘူး မိချော၊ ခုလည်း ငါတို့ဟာ ဒီအချိန်တွေ
ရင်းနှီးနေကြတာပဲ၊ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ရင်း
နှီးနေကြတာလေ”

ငွေမျိုင်းမေ ချထားသော အိတ်လေးကို ကောက်
လွယ်သည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နေရာဆီသို့ လျှောက်ကြည့်
မည်လေ။ ထိုစဉ်ခိုက် ငွေမျိုင်းမေ၏ အကြည့်က လက်ဖက်ရည်
စားပွဲနေရာဆီမှ လူတစ်ယောက်၏အကြည့်နှင့် တိုးသည်။ စာ
က သစ်ရိပ်၏အစွန်းဘက်နေရာဆီမှာ ဖြစ်နေပါ၏။ ငွေမျိုင်းမေ
၏ ကျောဘက်မကျတကျ နေရာမှာ ရှိနေပါသည့်စားပွဲ။ လက်

လက်ဖက်ဖောင်းဘက် နည်းနည်းစွန်းထွက်ကျနေပါသည့်နေရာ။
လက်ထဲမှာ ပေါင်မုန့်ကြော်တစ်ခုသည် စားလက်စ အဖြစ်
အသုံးပြုပါ၏။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကလည်း တစ်ဝက်နီးပါးပဲ ကျန်တော့
သည်။

သူ့အကြည့်က ပြုံးရိပ်အနည်းငယ်သမ်းနေသည်။
ခေါင်းနှစ်လိုသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေ၏။ စောစောက မျိုင်းမေ
ပြောနေသည့်စကားတွေကိုများ ကြားခဲ့ချေသည်လားမသိ။

ဘုရားရေ ...။ မျိုင်းမေကဖြင့် မိချောတစ်ယောက်
အာရုံထဲထည့်ကာ ရင်ထဲရှိတာတွေ စကားကြိုရင်း လွတ်လပ်
ပြောခဲ့မိသည့်အဖြစ်။ ကိုယ့်ရှေ့ဘက်စားပွဲမှာကလည်း လူရှင်း
ကြသည်ကိုးလေ။ ပြီးတော့ ... မျိုင်းမေတို့က လက်ဖက်ရည်
သောက်ကြတာမဟုတ်ပဲ။ ကိုယ့်ပေါက်ပေါက်ထုပ်နှင့်ကိုယ်
ဆိုင်ရိပ်အောက်မှာ စကားပြောလိုက် စားလိုက် လုပ်နေကြတာမို့
လွမ်းသားပလက်ဖောင်းခင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အာရုံထဲ
ထည့်ထားမိခြင်းပါ။

“သွားပြီ ... တော်တော်များများ သူ ကြားသွားပြီထင်ပါ
ရဲ့၊ ငါ့ကိုတော့ လူကဖြင့် ပေါက်စနလေးပဲရှိပြီး လေတ
တကျယ် မိုးတကျယ် ပြောတဲ့သူလို ထင်သွားတော့မှာပဲ၊
အို ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြို့ကြီးမှာ ဒီလောက်
များတဲ့လူတွေထဲမှာ သူနဲ့ငါ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆုံဖို့
ဆိုတာ မရှိလာနိုင်ပါဘူး”

ဟု တွေးကာ ခပ်သုတ်သုတ် ငွေမျိုင်းမေ လျှောက်

“ဟဲ့... မြန်လိုက်တာဟယ်၊ ပြောရင်း ဆိုရင်း ထွက်
လိုက်ပုံကလဲ အလောတကော နိုင်လိုက်တာ၊ ကားပ
သေးပါဘူး၊ ချိုင်းရဲ့”

မိချောဘေးမှာ အမိလိုက်လာရင်း ပြောပေး
ငွေမျိုင်းမေ၊ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် လှမ်းနေမြဲပါ။ အေးချမ်း
ဟန်ဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေသည့် ထိုသူ့ထံမှာ သယ်
သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဆိုတာ ရှိနေသည်ပဲဟု တွေးမိပြန်သ
စပိုရှပ်အင်္ကျီမီးခိုးရောင်နှင့်လူ။ အနက်ရောင်ဘောင်းဘီကို
ထားသည်သူ။ မျက်ဝန်းတွေက ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။ အကြည့်
တရင်းတနီး မဆန်ပေမယ့် နှစ်လိုခင်မင်ခြင်းဘက်ကိုတော့
နေသည်။ ထိုသူ့ရင်ထဲမှာ ရယ်မောချလိုက်ချင်တာတွေ
ပြည့်သိပ်ပါနေချေမည်လားမသိ။ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း သိ
တာမို့။ အရမ်းကို လေကျယ်နေသည့် ကောင်မလေးဟု ထိုသူ
တော့ ရင်ထဲကျိတ်ရယ်ချင်နေမည်ပဲဟု ကိုယ့်အသက်အရွယ်
ကိုယ်ပြန်တွေးမိရင်း ငွေမျိုင်းမေ ရှက်ချင်လာသည်။ တော
နောက်နောင်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ရင်ထဲ
ခံယူထားတာတွေကို မပြောတော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားမိလို
ပါသည်အဖြစ်။

မှတ်တိုင်မှာ ကားအလာကို မစောင့်လိုက်ကြ
ကားဆိုက်လာတာမို့ နှစ်ယောက်သား တက်ခဲ့ကြစဉ်ခိုက်မှာ
စရာနေရာတစ်နေရာအတွက် ဇောဝင်နေရတာမို့ စောစောက
အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်နေခဲ့ရသည့် စိတ်တွေပင် အတန်အသင့်
ခနဲ ဖြစ်ချင်၏။

ရေမွှေးနံ့၊ သနပ်ခါးနံ့၊ ချွေးနံ့၊ အားလုံး ရောထွေး
ထွက် ထူးခြားသော ပြောရခက်သည့် ရနံ့မျိုးစုံကို ရှူရှိုက်ရ
နေရာသည် တတ်စိကားပေပဲဟု ငွေမျိုင်းမေ တွေးဖြစ်၏။
အောက်တိုးကြပါ။ နေရာအကျယ်ကြီးဟု စပယ်သံ၏အသံ
လာတော့လည်း ဟိုးပေး၍ ရနိုင်သမျှ ဟိုးပေးလိုက်ရသည်က
ဘေးတကျဖြစ်နေသည့် လိုက်နာပေးလိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။
ပေါ် အလိုက်တသင့် စီးနင်းလိုက်ပါရင်း လမ်းပေါ်မှကားများ၊
အောက်ဟောင်းပေါ်မှလူများ၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အဆောက်အအုံ
များ၊ မြောက်မြားလှစွာသော ဆိုင်များ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊
အယ်ကြီးများ၊ မြင်မြင်ရာကို ငေးကြည့်လိုက်ပါလာရခြင်းသည်
ထူးခြားသော ညှို့ဝင်ထားမှုတစ်ခုအောက်မှာ အလိုက်တသင့်
သန်းနေရသည့်နေ့များအဖြစ်ပဲ ချိုင်းမေ တွေးသည်။ ဟုတ်
တည်း။ ထူးခြားသော ညှို့ဝင်ထားမှုများ။ နေ့စဉ် ငေးကြည့်နေရ
သည့် ရိုးအိခွားသည်ဟုပင် မရှိခဲ့။ ဤသည်ကိုက ထူးခြားသော
ငွေမျိုင်းမေတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကောလေ။

ကားရပ်တော့ မိချောနှင့်တူ ငွေမျိုင်းမေ ဆင်းသည်။
သူတက်သူ ရှုပ်ထွေးနေပြီးသည့်နောက်မှာ ကားကြီးကတော့
အလုပ် သူ့ရပ်သည့်သဘောဖြင့် မောင်းထွက်သွားပြီ။ ဤမှတ်
တိုင်နေ၍ တတ်စိကားထပ်စောင့်ချင်စောင့်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင်
လမ်းလျှောက်ချင်လျှောက်။ အတန်မျှ လျှောက်မိလျှင်
ငွေမျိုင်းမေတို့ ဝယ်နေကျဈေးလေးတစ်ခုသို့ ရောက်မည်။ ဆက်
လျှောက်ပြန်လျှင် လမ်းချိုးတစ်ကွေ့ကို ရောက်မည်။ အောက်ထပ်
အလေးတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လျှင် ငွေမျိုင်းမေတို့၏လမ်း

ထိပ်သို့ ရောက်ကြမည်။ ဘတ်စ်ကားနှင့်စီးလျှင်လည်း သိပ်ကြာစီးရသည့်ခရီးမဟုတ်။ ဈေးမှတ်တိုင်မှာပဲ ဆင်းကြရမည်။ တိမ်ထူတာမို့ နေရှိန်ကတော့ သိပ်မပြင်းလှ။ လမ်းလျှောက်သူ လျှင် ပိုသင့်မည်။

“ကားမစောင့်တော့ဘူးဟယ်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်ကြအောင်”

ဟု မိချောကို ပြောတော့ ခေါင်းညိတ်လာပါ။ နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းလေး မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာကြသည်က အိတ်ထဲမှ စာအုပ်လေးတွေ တစ်အုပ်စီထုတ် နေကာသလိုလေး လုပ်ကြလျက်ဖြင့်ပါ။

“ဗျိုင်းလေး”

ဘယ်တုန်းကတည်းက စောင့်နေသည်မသိ။ ဘယ်မှာများ မမြင်အောင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ထားသည်မသိ။ ခုတုန်းနောက်ကခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လိုက်လာကာ ဘေးမှာယူ၍ လိုက်လာရင်း ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လာသည်က ဘိုဘိုဦးပါတာ။

ဗျိုင်းမေ စိတ်ညစ်လက်ညစ်ဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်ညည်းမိလိုက်သည် အထိပါ။

“နင်ကလဲဟယ်၊ ငါက တကယ်ချစ်လို့ ပြောတာပါ။ နင့်ကို ငါ ချစ်နေတာ၊ ကြာလှပါပြီ၊ ငယ်တုန်းက အရပ်လေးလို လှတယ်ဆိုပြီး ပါးလေးဆွဲဆွဲလိမ်ရင်း ချစ်နေတာကတော့ ငယ်စိတ်နဲ့ပေါ့၊ ဗျိုင်းမေလေးရယ်၊ ခုတော့ နင်က ကျူရှင်တွေ ဘာတွေတောင် တက်နေသလဲဆိုတော့ ဟိုမှာ လူတွေအများကြီးနဲ့ တိုးမှာ၊ သူများ

နင့်ကိုချစ်နေကြတာတွေ များလာမှာ ငါစိတ်မချလို့ ပေါ့ဟာ၊ နင့်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါ ဗျိုင်းမေရာ”

ဘိုဘိုဦးတစ်ယောက် ခဏယာနိုင်စွာ တကောက်လှိုက်ရင်း ပြောနေသမျှ ငွေဗျိုင်းမေ စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံလေး ပြောခဲ့တာ ...

“တစ်ပတ်ရှိပြီနော် ကိုဘိုဘိုဦး၊ ဗျိုင်းမေကို ခုလို လာလာ ပြောနေတာ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူးလို့ အသိပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဗျိုင်းမေ ဈေးသွားဝယ်ရင်လဲ လိုက်ပြောတယ်၊ ခုကျူရှင်အပြန်ကိုလဲ စောင့်ပြောလာပြန်ပြီ၊ ဖေဖေကိုတိုင် ပြောလိုက်ရင် ရှင့်ကို ရှင့်အမေဆီမှာ တိုင်ပြောမှာ သေချာတယ် သိရဲ့လား၊ ရှင့်ကို ဗျိုင်းမေ လုံးဝမချစ်ဘူးဆိုတာ ပြောထားပြီးနေပြီပဲ”

ဗျိုင်းမေ ပြတ်ပြတ်ပြောခိုက်မှာ ဘေးမှလိုက်လာ မိချောထံမှလည်း ...

“ဆေးလေ ... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ သိပ်ပြီးတော့ သွားရတာရတာ ရုပ်ပျက်တယ် သိရဲ့လား”

ဟု ထောက်ခံသည်။

“တိုင်တိုင်ဟာ၊ ဦးဦးက မေမေကို သွားတိုင်ရင်လဲ မေမေ လေးလာရင် ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်မယ်၊ ဒါမှပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ဗျိုင်းလေးကို ကိုယ်ချစ်နေတာ မေမေ သိသိသွားတာပေါ့”

“ရှင့်အမေ ဆေးရုံရောက်သွားလိမ့်မယ် သိရဲ့လား၊ သူ့ဘေးကို ဆေးကျောင်းသားဆိုပြီး ပိုတောင်မှ မာနတက်

နေတာ၊ ချမ်းသာတဲ့အပြင် ဆရာဝန်ဖြစ်မှာ ဆိုပြီး
ဘဝင်မြင့်နေတာ တစ်လမ်းလုံးအသိ၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်
ကျောင်းတက်ရမယ့်အချိန် ဒီမှာ ဘာလာပြီး အချိန်ကြီး
တာလဲ”

“မသိဘူးကွာ၊ ကျောင်းကိုတက်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေ
ရဲ့လား၊ ငွေမျိုင်းလေး ကျူရှင်တက်နေတဲ့ နေရာကို
သွားသွားပြီး စောင့်ကြည့် စုံစမ်းတွေ ကိုယ်လုပ်နေခဲ့
မျိုင်းလေးကို ဟိုကကောင်လေးတွေက အရမ်းစိတ်ထဲ
နေကြတာလဲ ကိုယ် ကြားပြီးပြီ၊ စိတ်ကိုမချနိုင်ပဲ
ရင်း ညတွေမှာ အိပ်လို့တောင် မရတော့ဘူး မျိုင်း
သိပ်ချစ်တော့ ဆောက်တည်ရာမရကို ဖြစ်နေတာ၊
လွန်းလို့ သိရဲ့လား၊ သိရဲ့လား၊ တစ်ယောက်ယောက်
မျိုင်းလေး ချစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကိုယ်
လေးကို ကိုယ်ဆုံးရှုံးတော့မှာ”

“ဒီမယ် ... ချစ်ရေး ချစ်ရာကိစ္စ ကျွန်မ စိတ်လည်း
စားဘူး၊ ရှင် ရပ်နေခဲ့မလား၊ မနေခဲ့ဘူးလား၊ ဒါပေမယ့်
ဒီနေရာဟာ မျိုင်းမေတို့ရဲ့ဝန်းကျင်ရှင်၊ ရှင် တစ်
ကောက် လိုက်နေတာ ရပ်လိုက်ပါ၊ ရှင်နဲ့မျိုင်းတို့
လုပ်နေတယ်လို့ အထင်ခံလိုက်ရတာမျိုး ကျွန်မ အပြစ်
နိုင်ဘူး သိရဲ့လား၊ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က နစ်နာ

ဟု ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာပဲ ...

“ဟဲ့ ... သား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျောင်းမတက်
လား”

ဆိုသည့် အမေးစကားတစ်ခုက နောက်ပါးဆီမှ
အစဉ်ခိုက် သူတို့သားအမိကိစ္စ သူတို့ရှင်းကြစေဟူ၍ ငွေမျိုင်း
ဆက်၍ မျက်နှာလေးရဲနေရင်း ဆက်လျှောက်တော့ မိချော
ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ဘေးကပါလာသည်။

“အဘွားကြီး မျက်နှာကတော့ မဟန်ဘူး မျိုင်းမေ၊ တင်း
မာနေတာမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးတောင် ဖြစ်နေသလိုပဲ၊
လက်ထဲမှာလဲ ဈေးခြင်းတောင်းကြီး ရှိနေလေရဲ့၊ ဟော
သူ့သားကို လက်ဆွဲခေါ်သွားလေရဲ့၊ သစ်ရိပ်အောက်မှာ
ကားရပ်ထားတာလေ၊ ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ ဘိုဘိုဦးတော့
ပါသွားလေရဲ့”

ဟု လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေရင်း မြင်မြင်
ပြောပြနေသည့် မိချောကို ငွေမျိုင်းမေ ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ကြည့်မနေနဲ့ မိချော၊ သူတို့သားအမိကိစ္စ သူတို့ဘာသာ
ရှင်းကြပေါ့၊ မျိုင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

ဟု ပြောကာ စိတ်ထဲရှုပ်နေတာလည်း ပါနေသည်မို့
ထုခမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဆက်လျှောက်ပစ်လိုက်သည်က ငွေမျိုင်း
မေ၊ အိမ်ရောက်တော့ မိချောပါ လိုက်လာသည်။ ငွေမျိုင်းမေ
လက်ဆိုးနေမှန်း သိတာမို့ အဖော်အဖြစ် ဘေးမှာလိုက်နေပေး
မိ၊ ခြံဝင်းတံခါးလည်း သော့ခတ်ထားတာမို့ ဖေဖေပြန်မ
သွက်သေးမှန်း သိလိုက်ရသည်က ငွေမျိုင်းမေပါ။ ခြံတံခါးသော့
အိမ်သော့ဖွင့်။ ပြတင်းတွေ တံခါးတွေဖွင့်ပြီး စိတ်တိုနေချေ
ပြေနိုင်သေးစွာပဲ ငွေမျိုင်းမေ ဆက်တိုက်လားထိုင်သေးထက်
ဝင်ပန်းစွာ မှီထိုင်ချလိုက်ပါသည်အဖြစ်။

“အဘွားကြီးကတော့ မျက်နှာတင်းတယ် ဗျိုင်းမေရေ သူ့သားကို သူထိန်းဖို့ပဲလိုတယ်။ ဒီကိုလာပြောဆိုတာတွေ ဖြစ်လာရင်တော့ ဘာဘသိရင် စိတ်ဆိုးမှာ ... မလွယ်ဘူး”

ဟု မိချော စိတ်လေးသလို ပြောစဉ်မိုက်မှာ ငွေဗျိုင်း မေ ငြိမ်နေ၏။ မျက်နှာလေးကတော့ တည်နေသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်တော့ မိချော၊ ဖေဖေကို ခဏစောင့် ကြမယ်လေ၊ ဖေဖေ ပြန်ရောက်ခါနီးလောက်ပါပြီ၊ အန်တီ ကြီးဆီ ဖေဖေသွားမယ်လို့ မနက်က ပြောထားတယ်။ ဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ ခဏကြာနေပုံရတယ်၊ ဟင်းချိုအိုးလေး နွေးထားလိုက်ဦးမယ်၊ မနက်က ချက်ထားရတာဆိုတော့ ဟင်းတွေက ပြန်အေးနေပြီလေ”

ဟု ပြောကာ အဝတ်အစား မလဲသေးပဲ မီးဖိုခဲ အရင်ဝင်ကာ ဟင်းအိုးနွေးသည်။ ပြီးမှ အခန်းလေးထဲ ဝင်ကာ အိမ်နေအဝတ်အစားလေး လဲပါ၏။ မိချောကတော့ ငွေဗျိုင်းမေ ထွက်လာချိန်မှာ ဘုရားကန်တော့နေပြီ။ ငွေဗျိုင်းမေလည်း ဘုရား ကန်တော့ပါ၏။ ဤသည်ကတော့ ဖေဖေမှ ဗျိုင်းမေကို ငယ်ငယ် တည်းက ထိုသို့ရှိစေဖို့ သွန်သင်ဖြစ်တည်စေခဲ့ခြင်းပါ။ မနက် စောစော ထရမည်။ ဆွမ်းပန်းဆီမီးဖြင့် မြတ်ဘုရားရှင်တော်မြတ် အား ပူဇော်ကန်တော့ရမည်။ အိမ်မှအပြင်သို့သွားလျှင် ဘုရားကန် တော့ရမည်။ ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း ဘုရားကန်တော့ရမည်။ ဤသည်က ဖေဖေ ချမှတ်ထားသော အစဉ်အလာ။

ထိုစဉ်မိုက် အိမ်ရှေ့မှာ တက္ကစိတစ်စီး ရပ်တာနဲ့ ငွေဗျိုင်းမေ ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေ ကားပေါ်မှဆင်းနေပြီ။

ထိတ်ဆွဲခြင်းတစ်ဖက်၊ ထီးတစ်ဖက်နှင့် ရှိနေပါသည့် ဖေဖေကို ငွေဗျိုင်းမေ အိမ်လေးပေါ်မှ ပြေးဆင်းကြိုပါ၏။ ဗျိုင်းမေ လက် ဆွဲရာ ခြင်းရော၊ ထီးရော ရောက်နေပြီ။ ဆွဲခြင်းထဲမှာ ခေါက်ဆွဲ ကြော်ထုပ်နှင့် ဘဲသားကင်ထုပ်လေး ပါလာပါ၏။

“သမီးရဲ့အန်တီကြီး အတင်းထည့်ပေးလိုက်တာလေ၊ ထမင်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဖေဖေကိုလည်း မမလေးက ထမင်းအတင်းစားခိုင်းနေတာ၊ စားပြီးမှ ပြန်ပါဆိုပေမယ့် ဖေဖေ သမီးနဲ့တူတူ စားတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ တက္ကစိတစ်စီး ငှားပေးလိုက်ပြန်ရော၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်ပါမယ်ဆိုတာကို မရဘူးကွယ်၊ ပင်ပန်းမယ်တဲ့၊ အလကား ပိုက်ဆံအပိုကုန် အောင်ကွယ်၊ အဲသလို မမလေးခမျာ တာဝန်ကျေရှာလွန်း တာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ အိမ်လေးပေါ်တက် သွား၏။

ငွေဗျိုင်းမေ တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားရင်းမှ ... “အန်တီကြီးရဲ့ ကြည်နူးရိပ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကိုလည်း ဗျိုင်းတစ် ခေါက်မှကို မရောက်ဖူးရဘူးနော်၊ အန်တီကြီးသာ ဒီကို မကြာခဏ လာဖြစ်တာ၊ အန်တီကြီးရှိတဲ့ ကျောဒေဝီကိုလဲ တစ်ခါတလေလောက်ပဲ ဗျိုင်းမေ ရောက်ခဲ့ရတော့တာပဲရှိ တယ်၊ အဲဒါလဲ ဖေဖေခေါ်သွားမှ ရောက်ရတာ၊ ဒီနေ့ ဗျိုင်းမေ သွားပါ့မယ် ဆိုတော့လဲ ဖေဖေကပင်ပန်းမယ်ဆို ပြီး တားနေရော၊ ဗျိုင်းမေလဲ အန်တီကြီးကို ကူညီချင်တာ ပါပဲ ဖေဖေရယ်၊ ဆိုင်မှာ လုပ်စရာတွေရှိနေမှာ၊ အန်တီ

ကြီးကိုလဲ နှိပ်နယ်ပေးလို့ ရတာပေါ့၊ သန့်ရှင်းရေး
ဘာတွေလဲ ဆိုင်ကိုလုပ်ပေးနိုင်တာပဲ ဥစ္စာ ဖေဖေ
“သူ့အလုပ်သမားနဲ့သူ ပြည့်နေတာ သမီးရဲ့၊ ထောင့်
နေတာ၊ အလုပ်သမားတွေဟာ သူတို့တာဝန်နဲ့သူတို့ နှိပ်
ကြရမယ်တဲ့၊ တခြားလူ ဝိုင်းလုပ်ကူနေတာမျိုး ကြိတ်
ရင် အကျင့်ပျက်လာတတ်တယ်တဲ့၊ လက်ကြောမတင်
တော့ဘူးတဲ့လေ၊ ကြည်နူးရိပ် ဆိုတာကလဲ မမလေး
မနက်စောစော ကျောဒေဝီကိုသွား၊ ညမိုးချုပ် အချိန်
အိမ်ကိုပြန်ဆိုတော့ သမီးလေး ဟိုရောက်ရင်လဲ မမ
မှမရှိနိုင်ပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကိုယ်က ခေါ်
တော့တာပါကွယ်၊ မမလေးကလဲ အဲဒါကြောင့် မခေါ်
တာပါ”

ဟု ကံယုံ ပြောရပါ၏။ တကယ်တော့ ကြည်
ရိပ်မှာ ဒေါ်ကြီးမိုးခက်တို့နှင့်ပင် သမီးလေးကို မဆုံးစေချင်
၍ဆိုတာ မမလေးရော ကံယုံရော တိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ
ပါ။

“ညည်းလေးကို ပိုက်ပြီး ကြည်နူးရိပ်ကို ညကြီးအ
တော် မောင်ကံယုံ ရောက်လာတာလေ၊ နောက်နေ့
မမလေးက ညည်းတို့သားအဖကို ခေါ်သွားတာပေါ့၊ အ
ကိုခေါ်သွားတယ်ဆိုတာလေးတောင်မှ မမလေးက ပြော
လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ခု ညည်းလေးတို့သားအ
တွေ့ရ မြင်ရမှပဲ မမလေး နေရာတစ်ခုမှာ အတည်တ
အောင် ခေါ်သွားချေမှန်း သိရတော့တာ”

ဆိုတာမျိုးကို ဒေါ်ကြီးမိုးခက် ပြောနေချေလျှင်
မမလေးအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ပေါ်လာနိုင်သည်လေ။ ဘာ
ညည်း ညကြီးအချိန်မတော် ကြည်နူးရိပ်သို့ သမီးလေးနှင့်အတူ
လုပ်သူ ရောက်ခဲ့ရပါသလဲ ဆိုတာမျိုး တွေးနေလျှင် မေး
သည်။ ဘာကိစ္စကိုမှ အစပြန်မဖော်ချင်တော့တာက မမလေး
ကံယုံတို့၏အဆုံးအဖြတ်ပါ။

ခုလည်း သမီးလေး ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့
ပြီး၍ ခပ်အေးအေးဟန်ဖြင့် ဝင်ဝင်ရှင်းပြနေရပေမယ့် ရင်
လေးတော့လေးချင်သည်။ သမီးက အရွယ်လေးရလာပြီ။
သင်ပင် တက်နေပြီ။ ကျူရှင်ကလည်း တက်နေသေးသည်။
နေမှာ ရှေ့နေလုပ်မည်ဟု မျှော်မှန်းထားသည့်သမီး။ ခပ်ညည်း
မဟုတ်တာကတော့ အဖေပဲလေ။ သိသည်ပေါ့။

“ဪ ... မိချောလည်း ရှိနေတာကိုး၊ ကဲ ... ကဲ ... သမီး
ရေ၊ ထမင်းပွဲ ပြင်ပါကွယ်၊ ဖေဖေလည်း ဆာနေပြီ”

ဟု ပြောကာ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်
သောက်သည်။ မိချောနှင့်အတူ သမီးလေး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွား
တာ မီးဖိုခုံရုံမှာ မှီထောင်ထားသည့် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကိုချနေသံ။
ထမင်းအိုး ဟင်းအိုး ဖွင့်သံ။ စကားလေး တပြောပြောဖြင့် မိချော
နှင့် ချိုင်းမေလေးတို့ ရှိနေကြလေသမျှ အပြင်စည်ခန်းမှာထိုင်ရင်း
သမီးလေးတွေပဲ နားစွင့်နေမိရသည်က ကံယုံပါ။ စောစောက
စကားကို သမီးလေး မဆက်တော့။ သူ့အန်တီကြီးဆီ မသွားဖြစ်
တာတွေ ဘာတွေကို မပြောဖြစ်တော့တာမို့ ရင်ထဲ အတန်မျှဖြောင့်
စိတ်သွားရသည်ပါပဲ။ ထိုစဉ်ခိုက် ခြံဝဆီမှ ...
“ဦးကံယုံ ... ကျွန်မ အိမ်ထဲလာချင်လို့”

ဆိုသည့်အသံ ပေါ်လာတာမို့ ကံယုံ တံခါးဝေးရာ
ရပ်တော့ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကို ခြံဝင်းတံခါး၏ အပြင်ဘက်မှာ ဆီ
တည် ရပ်နေတာ မြင်ရပါသည်။

“တက်လာခဲ့ပါ၊ ဘာကိစ္စလဲဗျ”

ဟု ကံယုံ ပြောရင်းမှ ရင်ထဲလည်း အံ့သြသံ
၏။ ဤမျှ ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့် မိန်းမကြီးသည် အကြောင်းမရှိ
ဖြင့် အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးရှေ့ လာရပ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ခြံ
ကို တွန်းဖွင့်၍ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ ခပ်တင်းတင်းပဲ ဝင်လာကာ
ပေါ်တက်လာပါသည်အဖြစ်။

“ထမင်းခူးပြီးပြီ ဖေဖေ”

ငွေမျိုင်းမေလည်း အပြင်သို့ ထွက်လာကာ
ချိန်။ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကို တွေ့တော့ မျက်နှာလေး တည်သွား
ကံယုံ လှမ်းမြင်သည်။ စောစောက လှမ်းခေါ်သံ။ ကံယုံမှ
ဖို့ပြောသံတွေကို သမီးလေး မီးဖိုခန်းထဲ စကားတပြောပြော
မိချောနှင့် ရှိနေရင်း ထမင်းပွဲပြင်နေတာမို့ ကြားလိုက်ဟန်

ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကလည်း ဧည့်ခန်းမှာ ထည်ထည်
ရပ်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ငွေမျိုင်းမေကို ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မ သတိလာပေးတာပါ ဦးကံယုံ၊ ကျွန်မသားနဲ့
အောင်နေဖို့ ရှင်သမီးကို ဆုံးဆုံးမမလေး လုပ်ထား
ပါ။ ကျွန်မရဲ့သားက ဆေးကျောင်းသားရှင်၊ ဒီလမ်း
ကျွန်မတို့က အချမ်းသာဆုံးဆိုတာ ရှင်တို့အသိပဲ။
ကျောင်းသား လူချမ်းသာတစ်ယောက်ကို ရှင်သမီး
တာက မဆန်းပေမယ့် ကျွန်မအတွက်ကတော့ မကြ

နိုင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်၊ သားကို ပြောတော့လည်း ရှင်
သမီးမှ ရှင်သမီး ဖြစ်နေတယ်၊ အိမ်မှာလဲ သားကိုအပြတ်
ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့မတူ အောက်တန်း နောက်တန်း
ကျတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘောမမျှနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်၊
ရပ်တန်းကရပ်ဖို့လဲ ပြောပစ်ခဲ့တယ်၊ ရပ်တန်းကရပ်ဖို့
ဆိုတာက တစ်ဖက်တည်းနဲ့ မပြီးဘူးလေ၊ နှစ်ဖက်စလုံးက
ရပ်မှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်မကို ဈေးထဲက ကျွန်မကိုခင်တဲ့ ဈေး
သည်ထဲက ပြောပြတာ တစ်ပတ်နား ကပ်လာပြီ၊ ကျွန်မ
သားနဲ့ ရှင်သမီး တွဲတွဲနေတယ်တဲ့၊ ဈေးထဲကို တွဲတွဲလာ
နေတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကျွန်မရဲ့ရတနာဆိုင်ကိုသွား
မဖွင့်ပဲစောင့်တာ၊ ကျူရှင်အပြန် ရှင်သမီးကို ကျွန်မသားက
ဆေးကျောင်းမတက်နိုင်ပဲ ဒီမှာလာစောင့်နေရသတဲ့လေ၊
ကလေးကို ကျောင်းပျက်အောင် စောင့်ခိုင်းတာကိုက ကောင်း
သလားရှင်၊ ကျွန်မသားက လူရိုးလေး၊ တန်းတန်းစွဲကိုဖြစ်
နေတာ၊ ရှင်သမီးက ရုပ်လေးချောချောနဲ့ ဘယ်လိုများ
ခွဲပျစ် ခွဲပစ် လုပ်ထားမှန်းမှ မသိတာ”

ဟု ဆက်တိုက်ကြီး ပြောချလာတော့ ဖေဖေ မျက်
နှာကြီး ရဲခနဲဖြစ်၏။ သမီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ငွေမျိုင်းမေ
ခေါင်းခါပြလိုက်တော့ ဖေဖေ သဘောပေါက်ပုံရပါ၏။ စောစော
က တကယ်များ ဖြစ်ကုန်ကြချေပြီလားလေ ဟူသည့် ယူကျုံးမရှိ
သည့်စောဖြင့် ကြည့်သည့်အကြည့်သည် စိတ်ချလက်ချကြီး ဒေါ်ချမ်း
မြေ့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဆိုသည့် ပြတ်သားကြည့်ဘက်ဆီ
သို့ ရောက်လာပါ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ရဲ့သမီးက ခင်ဗျားသားကို ချစ်ပါ
ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောထားလို့လား ဆိုတာလေး
ပြီး ကိုယ့်သားကို ပြန်မေးကြည့်ပါဦး သူ့ဌေးမကြီး
ဆရာဝန်လောင်းကြီးရဲ့ အမေလောင်းကြီးရယ်၊
သမီး ပြောစမ်း၊ မိချောလဲ ပြော၊ သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်

ဟု ဖေဖေပြောကာ ခပ်အေးအေးပဲ လက်ကြီး
၍ ရပ်လိုက်သည်က ဒေါ်ချမ်းမြေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်
ကြီးမှာပါ။ အားမနာစတမ်းကြီး မျက်နှာကို တည်ထားပစ်ရ
လည်း ဒေါ်ချမ်းမြေ့၏ မျက်နှာကို တည်တည်ကြီး ကြည့်နေ
သည့်အဖြစ်။ မိချောမှ လည်ချောင်းလေးရှင်းကာ ...

“ဈေးကို မနက်ဘက်မှာ လိုက်လိုက်မနောင့်ယုက်
ဗျိုင်းမေက ဒီနေ့မှာ ပြောနေတာပါ။ မချစ်ဘူးဆိုတာ
လဲ ပြောပါတယ်၊ လုံးဝကို လက်မခံတာပါ အန်
တကယ်က အန်တီသားကို ထိန်းဖို့လိုတာပါ၊ ဗျိုင်း
ကဖြင့် စိတ်တောင်ညစ်နေတာပါ”

ဟု မိချော ပြောတော့ ငွေဗျိုင်းမေကိုလည်းကြည့်
မိချောကိုလည်း ကြည့်ပြီးမှ မျက်ခုံးကြီးပင့်၍ ပင့်၍ ဘယ်နှယ်
တုန်း ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကို ကံယုံ ကြည့်သည့်
ပိုက်ထားသောလက်ကို ခါးထောက်သည့်ဘက်သို့ ပြောင်းသည့်
ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လှည့်ပတ်၍လည်း ခါးထောက်
မပျက် ရင်ကိုကော့၍ ကြည့်ပစ်လိုက်ပြန်သေးသည်။

“အင်း ... လူချမ်းသာဆိုပေမယ့် ငါတို့နဲ့ ဘာများပို
နေမလဲလို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တာ၊ သူ့မှာ ဘာမှပို
ပြီး ခေါင်းတစ်လုံးပိုပေါက်နေတာ မရှိပါဘူးလေ”

ဟု ခနဲတုံ့တဲ့ ပြောချလိုက်ပြီးမှ ရှေ့မျက်နှာချင်း
ခပ်တည့်တည့် ပြန်ရပ်ပြန်၏။

“ကြားတယ်နော်၊ မိချော ပြောတာ ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား၊
အင်း ... ကျုပ်က လူတစ်မျိုးဗျာ၊ ခုကိစ္စ ကျုပ်သမီးက
ခင်ဗျားသားကို မေတ္တာမတုံ့ပြန်ဘူး ဆိုလို့သာ ငြိမ်လိုက်
ရတာ၊ တကယ်၍များ မေတ္တာမျှနေကြတယ် ဆိုရင်ဖြင့်
ခင်ဗျားသားက ချမ်းသာလို့၊ ဆေးကျောင်းသားဖြစ်လို့ဆို
ပြီး မက်လိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကလေးတွေချစ်နေ
ကြတာ၊ အသည်းအကွဲမခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကတော့
ဖြစ်အောင်ကို ပေးစားပစ်မှာဗျာ၊ ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်
မှတ်ပါ၊ ကျုပ်သမီးက ခင်ဗျားသားကို မကြိုက်ပဲ ဖြစ်နေ
တာကို ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ၊ ဒီမယ် ... ပိုက်ဆံစကား
သိပ်မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ပိုက်ဆံတွေ ခင်ဗျားလောက်
မချမ်းသာတာနဲ့ပဲ ခင်ဗျား လာငေါက်နေတာကို ငြိမ်ကျခံ
ပေးမယ့်ကောင်တွေလိုတော့ မထင်လိုက်နဲ့ ဒေါ်ချမ်းမြေ့၊
ခင်ဗျား ပိုက်ဆံကို ခင်ဗျားအိမ်မှာပဲ ခင်ဗျားရေတွက်ရင်း
ဘဝင်မြင့်နေပါ၊ ဒီအိမ်ထဲထိတော့ အဲဒီဘဝင်တွေ သယ်မ
လာနဲ့၊ ကျုပ်က ခံတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကံ ... ပြန်
တော့ဗျာ၊ ဒီအိမ်က ကျုပ်အိမ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလာဆက်ကားတိုင်း
ခံနေမယ့်နေရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု ပြောပြီး သမီးကိုကြည့်ကာ ...
“ပြောလိုက်စမ်းပါ သမီး၊ သူ့သားအပေါ် ဘယ်လိုသဘော
ထားတယ်ဆိုတာ သူ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားသွားအောင်”

ဟု ပြောလာတော့ သမီးဘက်မှ ပြတ်ပြတ်သားသား
ကြီး ရပ်တည်ပြကာ ဒေါ်ချမ်းမြေ့လည်း မခံချိမခံသာဖြစ်
ပြောတတ်နေပါသည်။ ဖေဖေကို ချစ်စိတ် အားကိုးစိတ်
မျှိုင်းမေ ကြည့်မိရပါ၏။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ
ဖြင့် ခါးကြီးထောက်၍ ရပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်ဖေဖေ
ပင် အိုက်တင်တွေ ကြည့်ကောင်းနေအောင် ပြောနေ
ဖေဖေကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသည်။ ပျော်လာသည်။
ကောင်းလိုက်တာဟု တွေးလာသည်။ အားလည်းတက်လာ
ငယ်ကတည်းက အဖေအားကိုးဖြင့် စွာတတ်ပါသည်။ သ
လေ။ ငယ်ကျင့်က ကုန်သည်မှ မဟုတ်ချေသည်မို့။

“အနီတို့သားကို မျှိုင်းမေ လုံးဝမချစ်ပါဘူး၊ ငယ်က
က ပါးလိမ်တတ်လွန်းတဲ့သူ့ကို မုန်းခဲ့တာပါ။ န
ချစ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင် မရှိပါဘူး၊ မျှိုင်းမေတို့
အရမ်းဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ခပ်ကြွားကြွားမိန်းမကြီးတစ်
ရဲ့သားကို အစကတည်းက မေတ္တာတုံးနေခဲ့တာပါ။
သဖြင့် အမေရော သားရောကို ဆိုပါတော့၊ မျှိုင်းမေ
လာမစော်ကားပါနဲ့၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ပိုင်နက်က
မှုနဲ့ အမှုဖွင့်တရားစွဲရပါလိမ့်မယ်၊ အသရေဖျက်
ပါနေဦးမယ်နော်”

ဟု ပြောတော့ ကံယုံ လက်ခုပ်ကြီး ဖြောင်း
ပါအောင်တီးပြကာ ...
“ဟုတ်လိုက်လေ”

ဟု ထောက်ခံသည်။ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး
...
“ကြားရဲ့နော်၊ ကျုပ်သမီး ဥပဒေကျောင်းသူကြီးပြောတဲ့
ကား၊ သေချာလည်း မှတ်သွားဦးဗျ၊ ထပ်ပြောလိုက်ဦး
မယ်၊ ကျုပ်သမီးက ခင်ဗျားသားကို မကြိုက်တာ ခင်ဗျား
ထံကောင်းတယ် သိရဲ့လား၊ ကျုပ်သမီးကြိုက်လို့ကဖြင့်
ကျုပ်သမီးကို အသည်းကွဲမခံနိုင်တဲ့ ဒီအဖေက ရအောင်
လက်ထပ်ပေးမှာ အသေအချာကြီး ဖြစ်နေတာဗျ ...
အဟက် ဟက်”

ဟု ဒေါ်ချမ်းမြေ့ကို ဆွေ့ဆွေ့ခါနေအောင် ခနဲတဲ့တဲ့
ကြီး ပြောချလိုက်စဉ်ခိုက် ဆောင်အောင်၍ ဒေါ်ချမ်းမြေ့
မှလှည့်၍ လှေကားထစ်တွေကို ဆောင်ဆင်းသည်။

“ဘယ်လိုအိမ်မျိုးလဲ မသိပါဘူး၊ အဖေကိုက သားသမီး
ကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်နဲ့”

ဟု ရွတ်သွားသည်။ ဒေါ်ချမ်းမြေ့ ထွက်သွားတော့မှ
ချက်နာကို ပြုံးထေ့ထေ့ဟန်မှ ပြန်၍ပြင်သည်။ လေးလေး
တံ ကြည့်လာသည်က သမီးကိုပါတည်။

“သတိထား သမီးရေ၊ ဒီလိုဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ရှိတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့သားကို ဝေးဝေးကရှောင်၊ ကဲ ... ဖေဖေတို့
ထမင်းစားကြရအောင်၊ ဖေဖေသမီး လိမ္မာတယ်ဆိုတာ
မေဖေ ယုံတယ်၊ ဒီကောင်လေး ထပ်နှောင့်ယှက်ရင် ဖေဖေ
ကိုပြော၊ ဖေဖေ ရပ်ရွာလူကြီးနဲ့ သူ့အမေကို သတိပေးနိုင်
မယ်၊ အစကတည်းက ဒီကောင်လေးနှောင့်ယှက်နေတာကို

ဖေဖေပြောရောပေါ့၊ အင်း ... ဒီမိန်းမကြီးကိုသွားပြီး မျှတ်
လိုအားရနဲ့ ချွန်တဲ့သူကလည်း ရှိသေးတာကိုး၊ ချော
နောက်နေ့ကစပြီး သမီးမသွားနဲ့၊ ဖေဖေ သွားမယ်၊ က
ကဲ ... ထမင်းစားကြစို့လား၊ မိချော ... ဘာဘတို့ တွေ
စားကြမယ်၊ ဆာလာပြီကွ”

ဟု ဖေဖေပြောကာ စောစောကကိစ္စကို သမီးအ
စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ထားချေသမျှ ခပ်အေးအေးပင် ထမင်း
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်က ကံယုံပါတည်း။

“ဖေဖေပြောနေတာများ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆို အကယ်ဒမီပဲ
လား၊ ဖေဖေ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်လုပ်လို့ ရတယ်
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မိချော”

ဟု အဖေအားကိုးဖြင့် ငွေမျိုင်း ရယ်မောရင်း ချော
နေလေသမျှ မိချောကိုပါ မေးတော့ ...

“ဟုတ်တယ် ... အားလုံးအကယ်ဒမီ ကွက်တိပဲ”

ဟု မိချောထောက်ခံ၏။

ကံယုံ ရယ်သည်။ ဘဲကင်တစ်ဖတ်ကို သမီးထဲထည့်
ပေးသည်။ နောက်တစ်ဖတ်ကို မိချောပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလို
ရင်းမှ ...

“ဒါ အကယ်ဒမီရတဲ့အတွက် ဧည့်ခံတဲ့ပွဲ ဆိုပါတော့”

ဟု ကလေးတွေနှင့် ရောပျော်သံကြီးဖြင့် ပြော
လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်တော့မှဆို သိထားဖို့တစ်ခုပဲရှိတယ် သမီး၊ သိ
သိထားဖို့”

ဘဲကင် ရင်အုပ်သားကို စားနေရင်း ကံယုံပြောသည်။

...ကို ကြည့်သည်။ လှပလွန်းသော သမီးလေးကို ကြည့်သည့်
...ကြည့်သည် ရင်ကိုနှစ်၍ ချစ်သည့်အချစ်တွေဖြင့် ပြည့်သိပ်နေ
သည်ပါပဲ။

“ဖေဖေဟာ သမီးလေးရှေ့မှာ အမြဲရပ်တည်ပေးမယ့် ဖေဖေ
ဆိုတာ သိထား သမီး၊ ဘယ်တော့မှ မကြောက်နဲ့၊ အား
မငယ်နဲ့၊ အရှုံးပေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ သူတို့ချမ်းသာတာကို
ဒီအိမ်ထဲ သယ်လာလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုကောင်လေးတော့
သနားပါတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ မိချောမှ ...

“ဟင် ... ဘာဘက ဗိုဘိုကို သနားပေးဖို့ ပြောနေတာ
လား”

ဟု ရယ်၍မေးလာတော့ ...

“ဝေးဝေးနေဖို့လိုတယ် သမီး၊ ဝေးဝေးနေ၊ သူ့အမေကြီး
ဖေဖေ ကြည့်မရဘူးကွ”

ဟု ခေါင်းခါ၍ လေးလေးကြီး ပြောချလိုက်ပါ
သည်။

အခန်း(၁၄) ချို

“လှလိုက်တာ ငွေမျိုင်းလေးရယ်၊ အဲဒါကြောင့် အန်တီကြီး ဒီလိုအစီအစဉ်လေး ပြောင်းချင်တယ်လို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ခွင့်ပန်ကြည့်ခဲ့တာပေါ့၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းမှာ ချိုလေးက သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ် ဆိုတယ်၊ တပင်တိုင်အထကတယ်၊ ဒီနှစ်မှာတော့ အဆိုနဲ့အကကို တစ်ခုတည်းမှာ လှလှပပလေးဖြစ်အောင် ထူးအောင် ကစေချင်ပါတယ်လို့ ပြောကြည့်တာလေ၊ ကြည့်ပါဦး၊ အန်တီကြီးရဲ့ ချိုင်းလေး ဘယ်လောက်လှနေလဲဆိုတာ”

အန်တီကြီးပြုံး၍ တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ပြောခိုက် ငွေမျိုင်းမေလည်း မှန်ထက်မှာ ထင်နေပါသည့် ကိုယ့်ပုံရိပ်လေးကို ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။ အန်တီကြီး၏ပေးလေသော အကြံကို ဆရာကြီးကလည်း လက်ခံသဘောတူသည်။ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်ပါလေသော မိဘဆရာအစည်းအဝေးနှင့် ထူးချွန်ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဆုချီးမြှင့်ပေးပါလေသော အခန်းအနားမှာ ငွေမျိုင်းမေ ကရမည့်အကအတွက်ကိုလည်း အန်တီကြီး

လည်း ဆရာမနှင့်သေချာအပ်၍ အကသင်စေခဲ့လျက်။ အဝတ်အစား အန်တီကြီးပဲ ချုပ်ပေးကာ။ ဤနေ့မှာ အလှပြင်သည် အိမ်မှာပဲ အန်တီကြီး ကားလေးနှင့်ရောက်လာကာ အားလုံးသင်ပေးခြင်းပါ။ ပြီးမှကျောင်းသို့ အန်တီကြီးကားလေးဖြင့် ချီမည်။ ဖေဖေလည်း ထိုအခါမှ ကားနှင့်တူတူလိုက်ရမည်။ လည်း အဖော်အဖြစ် ပါရမည်။ ဒါက အန်တီကြီး၏ အစီအစဉ်။

“မျိုင်းလေးကို အကသင်ပေးတဲ့ ဆရာမလေး ချယ်ရီက ပြောတယ် သိလား၊ မျိုင်းလေးက အရမ်းတော်တာပဲတဲ့၊ သီတတ်နားလည်လွယ်တယ်တဲ့၊ အကလဲ အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့၊ အချိုးအစားလေးကိုက ပျောင်းနွဲ့ပြီး နန်းဆန်ကြော့စင်နေတာပဲတဲ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို သင်နေရတယ်လို့တောင် တစ်ခါ တစ်ခါ မေ့သွားသလိုပဲတဲ့၊ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသလိုပဲတဲ့ကွယ်၊ ချယ်ရီက အဲသလိုကို ပြောတာ”

ငွေမျိုင်းမေ၏ ခေါင်းထက်မှာ ကိန္နရီခေါင်းစည်းပုံကို အန်တီကြီး ဆောင်းပေးရင်း ပြုံး၍ပြောနေသမျှ ငွေမျိုင်းမေ သက်နားထောင်နေရပေမယ့် ရှက်သွေးလေးတော့ ဖျန်းချင်ချီးကျူးခံနေရသည်မို့ ကြည်နူးတာပါပေမယ့် အနေခက်၍ ချင်ချင်လည်း ဖြစ်ရပါ၏။ ဘယ်နှယ်။ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ချီးကျူးခံရသည်ဆိုတော့ အနေခက်ရ ... ရှက်ရသည်ပေါ့။ အမ်းအမ်းလေးဖြင့်လည်း မဝံ့မရဲ မရဲတရဲနားလေးဖြင့် ခိုး၍ပျတ်ပျတ် ခုန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်မိပြန်သည်။ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးနှယ်

လှသည့် ရုပ်သွင်တုလားလေ။ မှန်ထက်မှာ တင်နေသည့် ကို
ခေါင်းစည်းလေးဆောင်းထားပါသည်။ ငွေမျှိုင်းမေ ဆိုတာက
မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ မျက်တောင်ထူကော့ကော့လေးတွေ
ခပ်ငေးငေး လှမ်းကြည့်နေသည့်နှယ်ရှိ၏။ မျက်ခုံးနက်နက်နက်
လေးကလည်း မျက်နှာထက်မှာ ထင်းနေသည်။ လှပလွန်းသော
ကိုနွဲ့ရီခေါင်းစည်းပုံလေးကြောင့်များ မျက်နှာလေးက ပို၍ထင်
ဖြစ်နေချေသည်လားဟုလည်း ရှက်စနိုးလေး တွေးဖြစ်ရတယ်။

အန်တီကြီး အစွမ်းကုန် အလှူငြယ်ထားထား
လားဟုလည်း ငွေမျှိုင်းမေ တွေးမိရပြန်ပါ၏။ ပါးမို့မို့လေးထဲ
ပန်းသွေးရောင် ကြွနေသည်။ နှာတံလေးကလည်း ပို၍ထင်
သည်ဟုထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေး ဆိုးထားသည်ကလည်း နှုတ်
ရင်ရောင် စိုတောက်တောက်လေးမို့ နှုတ်ခမ်းနုနုဖူးဖူးလေး
ပို၍ ရွန်းစိုထင်းနေချေသည်လားမသိ။ ဤနှစ်ကျောင်းမှာက
သည့် မိဘဆရာစည်းဝေးပွဲနှင့် ထူးချွန်ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနား
ငွေမျှိုင်းမေ ဆိုတာ ပို၍ငြယ်ငြယ်သသတွေဖြင့် ရှိနေချေသည်။
ဆရာကြီးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများရှေ့မှာ နည်းနည်းတော့
ထိုင်ရခက်စွာ ရှက်စနိုးလေးတော့ ရှိနေရမှာ အသေအချာ
လေ။ ရှိုးတွေ အရမ်းထုတ်ထားသည်ဟု ခံစားရသည် မဟုတ်
လား။

“အန်တီကြီးက ချယ်ရီကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ချို
လေးက လေးတန်းကတည်းက ကျောင်းမှာ အသေ
အခမ်းအနားပွဲလေးတွေမှာ ကနေကျလို့၊ နောက်အ
လေးတွေ တက်တက်လာပြီးတိုင်း အကလေးတွေလဲ

ကောင်းလာ၊ အဆိုလေးတွေလဲ ပိုပိုကောင်းလာတာပါလို့
ကျောင်းက အဆိုအကသင်ပေးတဲ့ ဆရာမလေးနှင့်သိရိ
ကလဲ တော်ပါတယ်လို့”

အဝတ်အစားလဲပေးဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်း အန်တီကြီး
မိချောလည်း ဘေးမှထိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြနေသည်
။ သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကိုလည်း မိချော ကြည့်ကာကြည့်
နေဖြင့် ...

“လှလိုက်တာဟယ်၊ နင် တကယ့်ကို မင်းသမီးလေးတစ်ပါး
ကျနေတာပဲ သိလား၊ ပန်ထွာဘုရင်မ ချောတယ်ဆိုတာ
အဲသလိုဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ နင် သိပ်လှတာပဲ ဗျိုင်းမေရယ်၊
အဟုတ်ပြောတာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ရင်တောင် ရမယ်
သိလား”

ကုလားထိုင်လေးမှာ အကျထိုင်ကာ ပေါင်ပေါ်လက်
ခံတောင်ထောက်၍ မေးဖျားကို လက်ဖဝါးခံထောက်ကာ မျက်
တောင်ခတ်လိုက်ဖို့ပင် ဝန်လေးနေပုံကြီးဖြင့် မိချော တစ်မိမိမိ
ညည်းရင်း ပီတိဖြင့်ပြောတော့ ငွေမျှိုင်းမေ ပိုရှက်လာသည်။

“ပန်ထွာမင်းသမီးနဲ့တောင် နှိုင်းရတယ်လို့ မိချောရယ်၊
မတန်မရာတွေနဲ့ နှိုင်းလို့ ငါ့ကို စကားတွေ ပိကုန်ပါ
မယ်”

ဟု ပြောသည်ကိုက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနိုင်နေသည့်
ပန်လေးဖြင့်ပါ။ ထိုသို့ရှိနေလေလေ ပို၍ချစ်စရာ ချစ်စရာလေး
ဖြစ်နေလေ ... ပို၍ပင် လှလာလေဟု မိချော ထင်လာနေသည်
ပဲ။

အဝါရောင်ပိုးသားခါးတောင်မင်းသမီးအင်္ကျီ။ ထိုသို့ သွင်နှယ် ငှက်မွေးလေးများပမာ ယှက်ထားပါသည့် စီးကွင်းတွေ၊ ဖန်ချောင်းလေးတွေ၊ ကျောက်ရောင်စုံလေးတွေဖြင့် နီပါသည့် မင်းသမီးထိုင်မသိမ်းထားဘိ။ ထာဘီအနားခတ်၍ အနားကို ဆက်ထားသည်ကလည်း အဝါရောင်ပိုးသားထာဘီအပဲ ဖြစ်ပါ၏။ အားလုံး အန်တီကြီးပဲ စီစဉ်စီမံပေးခြင်းပါ။ ဆံတွေတော့ ကုန်တော့မှာပဲဟု အားနာစိတ်ဖြင့် ငွေဗျိုင်းတွေနေမိရလျက် အနေခက်ရပြန်သည်။ ဖွင့်လည်းမပြော၊ အန်တီကြီး အရမ်းကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် စိတ်ထက်ထက် သန်ကြီး လုပ်ပေးနေလေသမျှ ပိုက်ဆံကုန်တော့မှာပဲဆို စကားတစ်ခွန်းဖြင့် စော်ကားမော်ကားပြုလိုက်ရာ ရောက်သွားကိုလည်း နားလည်သိတတ်နေမိရသည်ကိုးလေ။

ခါးတွင် လှပသော ရွှေချည်ငွေချည်ထိုး ပဝါလေး အန်တီကြီး စည်းပေးသည်။ ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းမှာ ကိန္နရီရင်အုပ် တပ်ပေးသည်။ ကိုယ်နောက်ပိုင်းတွင် ချူလုံးလေးများ ချိတ်ထားပါသော ကိန္နရီအမြီးသဏ္ဌာန် ကော့ယုံညွတ်နေသည့် လှပသော ဘော်ကြယ်ထိုးအမြီးကို ဆင်ပေးသည်။

“ကိန္နရာအကဆိုတာ တစ်ချိန်တုန်းက မင်းသမီးမထွေးရဲ့အကမှာ အရမ်းကို လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတဲ့ အကပေါ့၊ ဗျိုင်းမေလေး၊ မင်းသမီး မထွေးလေးဆို မန္တလေးသဘင်ခေတ် အနုစံတစ်ရာမှာ မယင်းတော်မဆင်ခိုးတို့ မကွမ်းငုံတို့ ပေါ်ပြီးတဲ့နောက် တစ်ခေါ်ပေါ်လာတဲ့ မင်းသမီးပဲကွယ်၊ သဘင်ပညာသည်ကြီး

တညီတညွတ်တည်း ပြောချက်အရ မထွေးလေးရဲ့ ကိန္နရာကမျိုးကို ဘယ်သူမှမကတတ်တော့ဘူးလို့ သိရတယ်။ ချယ်ရီကိုသင်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ကေသီမြိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲသလိုပဲ ပြောတယ်။ သူကြိုးစားပန်းစားကခဲ့တာလေးကို ချယ်ရီကိုလည်း သင်ပေးခဲ့တာတဲ့လေ၊ ခု ချယ်ရီက ဗျိုင်းမေလေးကိုလည်း သင်ပေးခဲ့ပြီ ဆိုပါတော့၊ သာမန်ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က ကြိုးစားပမ်းစားကမယ့် ကိန္နရီကလေးဟာ အတော်လေးတော့ လှနေမှာပါပဲ”

အန်တီကြီး ပြောကာ မျက်နှာလေးကိုထပ်၍ တို့လေးဖြင့် လိုက်၍တို့တို့တိတိ ညှိပေးနေသည်။ မှန်ထက်မှာ နေသည်က ကိန္နရီမယ်လေးတစ်ယောက်ဟန် ဖြစ်နေပြီ။ လျှားသော ဆံနွယ်နက်နက်နွဲ့နွဲ့ ထူထဲထဲလေးသည် ထုံးနှောင်တာမျိုးမဟုတ်ပဲ တစ်ချောင်းတည်း စည်းနှောင်ထားကာ ချလျက် ကိန္နရီခေါင်းဆောင်းလေးကို ဆောင်းထားပေးခြင်းပေ ငွေဗျိုင်းမေ၏ ဆံပင်ကောင်းခြင်းဆိုသည့် ဂုဏ်ကလည်း ထင်ထင်ပပ ရှိနေပါချေ၏။

လက်တွင် ငှက်မွေးကလေးများနှင့် ကိန္နရီတောင်ကို အန်တီကြီး တပ်ပေးလိုက်သည့်နောက်မှာတော့ အားလုံး နှစ်သော ဝတ်ဆင်မှုတစ်ခုအဖြစ် အဆုံးသတ်သွားပါချေသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေ ထိုင်စောင့်နေတာမို့ အပြင်ထွက် ငွေဗျိုင်းမေ ခြေလှမ်းတုံ့ချင်နေသည်။ ဤသို့ဘယ်တုန်းက

www.burmeseclassic.com

ငွေမျိုင်းမေ ဝတ်ခဲ့ရဖူးလို့လဲလေ။ ယခင်တုန်းကတော့ မင်း
 အဝတ်အစားနှင့်ပဲ ကျောင်းပွဲမှာ ကဖြစ်ခဲ့ရာမှ။ ခုလို အရမ်း
 လှပပါသည့် ကိန္နရီဝတ်စုံလေးဖြင့် ရှိနေရတော့လည်း သင်
 သော ခံစားမှုနှင့်အတူ ခြေလှမ်းက တုံ့ချင်ချင်။ ပြီးတော့က
 အန်တီချယ်ရီ သင်ပေးတုန်းက ကြိုးစားသင်ခဲ့ရပေမယ့်
 မင်းသမီးကြီးအမေ ဒေါ်ထွေးလေး၏ အကမျိုးကိုလိုက်၍
 ယူကရတာမျိုးမှန်း မသိခဲ့။ သိလာရတော့ ပို၍ ခေါင်းကြီး
 သည်။ စိတ်ထဲလန့်လာရသည်။ အကမကောင်းလျှင်အ
 ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် မင်းသမီးကြီးများကပင်လျှင် တုန့်ခိုင်းလိုက်မိ
 ခြင်း မရှိသည်မို့။ ဗျိုင်းမေလို သာမန်ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်
 ၏အကသည် ဘယ်လိုမှမိနိုင်မည် မဟုတ်တာ သိပါ၏။ ဒါ
 မျိုင်းမေ ညံ့လွန်းနေလျှင် ကိန္နရီက၏ အလှတရားတို့အ
 သရော်မော်ကားပြုရာ ရောက်သွားချေတော့မည်ဟု ရင်ထဲ
 သည်။

“ဒီစံပယ်ကုံးလေးတွေ ထပ်ထပ်ပါနေအောင် လည်
 ထားရမယ် ဗျိုင်းမေလေး။ ကိန္နရီကဆိုတော့ သဘာဝ
 လေးတွေ လည်မှာဆွဲထားတယ်ဆိုတာက ပိုသဘာဝ
 မယ်လို့ အန်တီကြီး ထင်တယ်လေ၊ အို ... လှလိုက်
 ကွယ်၊ အန်တီကြီးရဲ့ ငွေမျိုင်းမေလေး အလွန်လှနေ
 ကိုး”

ကိုယ်ထုဆစ်သည့် အရုပ်လေး လှချင်တိုင်း ထု
 လေသမျှ ပန်းပုရှင်မှ ကြည်နူးဘိသည့်အလား။ အန်တီကြီး၏
 နှင့် အကြည့်သည် အေးမြမြ နိုင်လွန်းနေပါသည့်အဖြစ်။

“အကအားလုံးကို ဗီဒီယိုကင်မရာလေးနဲ့ အန်တီကြီးရိုက်
 ခိုင်းထားတယ် ဗျိုင်းလေး၊ အန်တီကြီးရဲ့အသိ ကင်မရာ
 ခင်း ကျော်သီဟန်နဲ့ ရိုက်ခိုင်းထားတယ်၊ သူ ကျောင်းကို
 ရောက်နေလောက်ပြီ၊ အန်တီကြီးရဲ့ ငွေမျိုင်းမေလေး
 သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဂုဏ်ပြုခြင်း
 အဖြစ် အားလုံး အန်တီကြီး စီမံပေးထားတာ”

ဟု တဖြိုးဖြိုးဖြင့် အန်တီကြီးပြောရှာပါ၏။ ငွေမျိုင်း
 လက်အုပ်လေးချီလိုက်ကာ ...

“ဗျိုင်းတို့အပေါ်မှာ အန်တီကြီးရဲ့ကျေးဇူး ကြီးလှပါတယ်
 ရှင်၊ ဖေဖေ အမြဲပြောပြပါတယ်၊ ခုလို ဗျိုင်းတို့နေထိုင်
 စားသောက်နေရတာတွေ အားလုံးဟာ အန်တီကြီးကျေးဇူး
 တွေချည်းပဲတဲ့”

ဟု မျက်ရည်လေးတွေ လည်တက်လာနေအောင်
 နူးတင်မဆုံးနိုင်ပုံလေးဖြင့် တရိုတသေ ပြောတော့ အန်တီ
 ရယ်ပါ၏။

ပါးလေးကို ဖွဖွလေးတို့ထိကာ ...

“လိမ္မာတဲ့ဗျိုင်းလေးကို ပုံပြီးချစ်ရတာ အန်တီကြီး ကံကောင်း
 တာပါပဲ၊ ကလေးရယ်၊ မလိမ္မာတဲ့ကလေးကို ချစ်ရတာမျိုး
 သာ ရင်မောပန်းဟိုက်ရတာလေ”

ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ငွေမျိုင်းမေကို ခေါ်ထွက်
 တော့ အရင်ဆုံး ငွေမျိုင်းမေ ကြည့်လိုက်မိသည်က ဖေဖေကို
 တံခါးဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေပါသည့် ဖေဖေ၊ အန်တီ
 လုံးဝလိုက်၍ အခန်းထဲ ဝင်မကြည့်ရ။ ပြီးမှ ဝင်ကြည့်ကြည့်

ဖေဖေပြောရောပေါ့၊ အင်း ... ဒီမိန်းမကြီးကိုသွားပြီး မျက်လှဲ
လိုအားရနဲ့ ချွန်တဲ့သူကလည်း ရှိသေးတာကိုး၊ ချော
နောက်နေ့ကစပြီး သမီးမသွားနဲ့၊ ဖေဖေ သွားမယ်၊ ထဲ
ကဲ ... ထမင်းစားကြစို့လား၊ မိချော ... ဘာတို့ တွေ
စားကြမယ်၊ ဆာလာပြီကွ”

ဟု ဖေဖေပြောကာ စောစောကကိစ္စကို သမီးအဖေ
စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ထားချေသမျှ ခပ်အေးအေးပင် ထမင်းစား
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်က ကံယုံပါတည်း။

“ဖေဖေပြောနေတာများ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆို အကယ်ဒမီပဲ
လား၊ ဖေဖေ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်လုပ်လို့ ရတယ်အေး
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မိချော”

ဟု အဖေအားကိုးဖြင့် ငွေမျိုင်း ရယ်မောရင်း ချော
နေလေသမျှ မိချောကိုပါ မေးတော့ ...

“ဟုတ်တယ် ... အားလုံးအကယ်ဒမီ ကွက်တိပဲ”

ဟု မိချောထောက်ခံ၏။

ကံယုံ ရယ်သည်။ ဘဲကင်တစ်ဖတ်ကို သမီးထဲထည့်
ပေးသည်။ နောက်တစ်ဖတ်ကို မိချောပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်
ရင်းမှ ...

“ဒါ အကယ်ဒမီရတဲ့အတွက် ဧည့်ခံတဲ့ပွဲ ဆိုပါတော့”

ဟု ကလေးတွေနှင့် ရောပျော်သံကြီးဖြင့် ပြော
လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်တော့မှဆို သိထားဖို့တစ်ခုပဲရှိတယ် သမီး၊ သမီး
သိထားဖို့”

ဘဲကင် ရင်အုပ်သားကို စားနေရင်း ကံယုံပြောသည်။

...ကို ကြည့်သည်။ လှပလွန်းသော သမီးလေးကို ကြည့်သည့်
...ကြည့်သည် ရင်ကိုနှစ်၍ ချစ်သည့်အချစ်တွေဖြင့် ပြည့်သိပ်နေ
သည်ပါပဲ။

“ဖေဖေဟာ သမီးလေးရှေ့မှာ အမြဲရပ်တည်ပေးမယ့် ဖေဖေ
ဆိုတာ သိထား သမီး၊ ဘယ်တော့မှ မကြောက်နဲ့၊ အား
မငယ်နဲ့၊ အရှုံးပေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ သူတို့ချမ်းသာတာကို
ဒီအိမ်ထဲ သယ်လာလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုကောင်လေးတော့
သနားပါတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ မိချောမှ ...

“ဟင် ... ဘာဘာက ဗိုဘိုကို သနားပေးဖို့ ပြောနေတာ
လား”

ဟု ရယ်၍မေးလာတော့ ...

“ဝေးဝေးနေဖို့လိုတယ် သမီး၊ ဝေးဝေးနေ၊ သူ့အမေကြီး
ဖေဖေ ကြည့်မရဘူးကွ”

ဟု ခေါင်းခါ၍ လေးလေးကြီး ပြောချလိုက်ပါ
သည်။

“သွားစို့ ဗျိုင်းလေးရေ၊ ကံယုံ ရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်၊ ထဲဝင်ထိုင်နှင့်၊ ဒီမှာက ဗျိုင်းမေလေးရဲ့ခေါင်းစည်းပုံနဲ့ ကိန္နရီမြို့ကို ခဏပြန်ဖြုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကားထဲဝင်ရဦးမှာကိုး၊ ဟိုရောက်မှ အန်တီကြီးပြန်ပြီး ခေါင်းစည်းလေးလဲ ဆောင်းပေးမယ်၊ ကိန္နရီမြို့လေးလဲ တပ်ဆင်နေမှာ၊ ဗျိုင်းမေလေးရဲ့ဖေဖေ ဒီအိမ်မှာပဲ ဝတ်စုံပြန်သမီးလေးကို မြင်ရအောင် အန်တီကြီး ဆင်ပြလိုက်တာကံ ... ကံ ... ထိုင်မသိမ်းအနားကို သေချာကိုင်၊ ကားသွားထိုင်၊ မိချောက အိမ်တံခါးကိုပိတ်၊ လာ ...

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အားလုံး အန်တီကြီးနားလုပ်လိုက်တာမို့ မကြာလိုက်ရပါ။ ကားထဲ လူစုံတက်စေချင်ခဲ့ကြရပါပြီ။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းကတည်းက ဘာအုန်းနှင့် ကြီးနှင်းတို့ကလည်း မျက်စောင်းထိုးအိမ်ကပေမို့ ခြံတံခါးရှေ့မှာထုတ်ရပ်ကြည့်ကြကာ ...

“အဲမယ် ... ငါတို့ မင်းသမီးလေး ချောလိုက်ပုံများ၊ တောင်မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ”

ဟု ဘာအုန်းမှ ဝမ်းသာအားရဆို၏။

“ဘာတို့လည်း မကြာခင် ကျောင်းကိုသွားကြတော့မှာ၊ ဘာသမီးလေး ဘယ်လိုပြင်ဆင် ထွက်လာမတုန်းဆို ကျောင်းကိုမသွားသေးပဲ ဒီမှာစောင့်နေကြတာလေ၊ ထဲမှာလည်း ပြောနေကြလေရဲ့၊ ဒီတစ်ခေါက် ငါတို့ ဗျိုင်းမေလေးက အလွန်လှလှပပ ကမှာဆိုပဲ၊ ကံယုံ ပြောထားတာ ကြွားထားတာကြောင့် အားလုံးက ကြည့်စောင့်

ထားကြတာ၊ အရင်နှစ်တွေထက် အကလဲဆန်းမယ်တဲ့လေ၊ ကံယုံ ပြောပြထားတာ သိရဲ့လား”

ဟု ကားဘေးနားအထိ ဘာအုန်းရော ကြီးနှင်းရော လက်လာကြကာ ဘာအုန်း ရယ်၍ပြောတော့ ဖေဖေကို ငွေတစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။ သမီးချောအကြောင်းကြွားမည်ကဖြင့် ဖေဖေအတွက် အကျင့်ကြီးတစ်ခုနယ်ပင် အသားကျ ရှိနေသည်ဆိုတာ ငွေဗျိုင်းမေ သိပါသည်။ ခုလည်း ဖေဖေလမ်းထဲက အိမ်ကုန်တက်စေ ကြွားထားပုံရပါ၏။

မိဘဆရာစည်းဝေးပွဲလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ကလေးတွေကလည်း လာကြမည်လေ။ အိမ်တိုင်းလိုလို ရောက်ကြသည်သာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေက ကြိုတင်၍ အိမ်ကုန်တက်ချင်အောင် ဆံပင်ညှပ်ရင်း၊ ဈေးဝယ်ရင်း ကြွားခဲ့တာတွေ ဖြစ်နေမည်။ ဖေဖေကတော့ တဟဲဟဲရယ်ရင်း သမီးအလှကို ကားခန်းဆီမှနေ၍ နောက်ပြန်တကြည့်ကြည့်ဖြင့်ပင် ရှိနေသေးသည်ဖြစ်။

ကားလေး ကျောင်းဆီသို့ မောင်းတော့လည်း ဖေဖေ ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ကားရှေ့ခန်းမှ ခေါင်းကြီးပြုထွက်၍ လက်ပြကြွားထိုက်၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ဖြင့် လမ်းထဲကလူတွေကို သမီးချောကြွားခန်းဖွင့်နေသည်။ လက်ဖြင့်လည်း နောက်ခန်းဘက်ကို လက်မဆေးနောက်ကော့၍ ကော့၍ ညွှန်ညွှန်ပြရင်း သမီးချောကို ကြွားဆုံး။

“သိပ်မြန်မြန်မမောင်းနဲ့ မမလေးရေ၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါဗျ၊ ဒါမှ သမီးကို သူတို့မြင်မှာပေါ့ဗျ၊ မြန်မြန်မောင်းတော့

ရိပ်ခဲနဲ့ပဲ တွေ့လိုက်ကြရမှာ။ သေချာဘယ်မြင်ရမလဲ
ဖြည်းဖြည်းမောင်းပေးပါ မမလေးရ”

ဟုလည်း ကလေးလိုပဲ ဖေဖေ အကြားသန်နေသေး
သမျှ အန်တီကြီးရယ်၍ တကယ့်ကိုပဲ ကားရိန်ကိုနေချ၍ မောင်း
ပေးရှာပါ၏။

“ဖေဖေကလဲ သမီးကို နားသမင်လာကျင်းပတာ ကျနေတာ
ပဲ။ ကားပေါ်တင်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်နေသလိုကြီး ထောင်
နေပါပြီ”

ဟု ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာလေး ငုံ့ချကာ ငွေမျိုင်း
မေ စိတ်ညစ်သံလေးဖြင့် မညည်းသာ ညည်းသာလေး ညည်းချာ
ပါ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ သူများတွေ တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေကြ
တာကို ကားလေး ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြပြီး အကြည့်ခံနေရသည်ကို

“ဟ ... ကြားလို့ရမှ ကြားရတာက သမီးရ၊ ကိုယ့်သမီး
ညွှန်နေရင် ကြားလို့ဖြစ်မလား၊ တော်လို့ ကြားရတာ၊ ရှိသေး
ချောလို့ရော ကြားလို့ဖြစ်မလား၊ ချောလို့ကြားရတာ၊ ဒါ
ရှိလို့ကြားတာပေါ့ သမီးရ၊ ဖေဖေ ပျော်လွန်းလို့ပါ သမီး
ရယ်၊ ဒီနေ့ဟာ သမီးလေးဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်လို့ ကျောင်း
ဂုဏ်ပြုတဲ့နေ့၊ ဂုဏ်ပြုဆုပေးတဲ့နေ့၊ သမီးလေးကလည်း
အလှဆုံးနဲ့ ကပြရတဲ့နေ့၊ လှလှပပ ကြောကြောစင်စင်လေး
ကပြရတဲ့နေ့၊ ဖေဖေသမီးလေးကို ဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်
ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းမြေ့ရသလဲ၊ ချစ်ရကျိုးနဲ့
သလဲကွယ်၊ သမီးလေး အလှမပြင်သေးခင်မှာပဲ၊ ဘုရား
ကန်တော့ခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာမှစိတ်ထဲမထင်နဲ့

သမီးလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကပြနိုင်လိမ့်မယ်၊ လူ
တိုင်းက ချီးကျူးကြရလိမ့်မယ်”

ဟု ဖေဖေကိုယ်ကြီး နောက်ဘက်လှည့်ကာလှည့်ကာ
ကြည့်လည်းကြည့်။ သမီး၏ခေါင်းလေးကိုလည်း ဖွဖွလေး
သိမ်းနေသည်မို့ ငွေမျိုင်းမေ ဖေဖေလက်ကို လက်ဖဝါးလေး
ဖြင့် ပြန်၍ဖေးအုပ်လိုက်မိကာ ...
“ဖေဖေရယ်”

ဟု မျက်ရည်ဝဲရင်း ခေါ်မိလိုက်ရပါပြီ။ ဖေဖေရင်
သမီးမှာ အသိထဲမှာ သမီးကိုချစ်တာ၊ သမီးအတွက် ဂုဏ်ယူနေတာ
တွေကလွဲပြီး ဘာမှမရှိချေတော့တာ ငွေမျိုင်းမေ သိပါသည်။

မျိုင်းမေသည်လည်း သမီးကိုအလွန်ချစ်သော ဖေဖေ
သမီးဖြစ်ခွင့်ရသည့်အတွက် ကံတရားကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။
အဖေကိုလည်း အလွန်ချစ်ပါသည် ဖေဖေ။ အားကိုးပါသည်
အဖေ။ ရိုသေကြည့်ညိုရပါသည် ဖေဖေရယ်။

ချစ်သူမျက်နှာ
ရွှေရုပ်လွှာလျှင်
မောင့်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။

ချစ်သူ့သတင်း
ရွှေလေညင်းလျှင်
မောင့်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။

ချစ်သူနှုတ်ဖျား
ရွှေစကားလျှင်
မောင့်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။

ရွှေစင်နှင့်မွန်း
ရွှေနှင်းသွန်းထု
ရွှေပန်းပုနယ်
ရွှေဆင်းကြွယ်တူ
ချစ်ဦးသူလျှင်
မောင့်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။
ဪ ...
မောင့်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။

၆၆ အနန်း(၁၅) ချစ်

သူ့ရင်တွေ သိမ့်သိမ့်ငြိမ့်ငြိမ့်ဖြင့် နွေးထွေးရိုန်းမြ
လှုပ်ရှားနေရချေသည်တကား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နေရာလေးမှာ
ဆိုင်နေရင်း ခပ်ကျကျလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို စိတ်နားကိုယ်နား
ထိုင်သောက်နေစဉ်ခိုက်မှာ ဤမိန်းကလေးကို ဗာဒံပင်ကို
ပတ်ထားပါသည့် အုတ်ခုံနေရာလေးမှာ ထိုင်နေသည့်ဟန်၊
ခြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လေးတွေကို အရသာခံ၍ တစ်စိစိမ့်မျှ
စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အတူစားနေတာ
တွေ့မြင်လိုက်ရကတည်းက ငေးခနဲ ကြည့်မိခဲ့ရဖူးသည်မဟုတ်
လား။ နောက်တော့လည်း ထိုမိန်းကလေးဆိုတာ မျိုင်းမေဆီ
သည့် အမည်လေး ထည့်ထည့်ပြောတာ ရှိတတ်လျက်။ ဘေးမှ
သူငယ်ချင်းဆိုသူမှာလည်း မိချောဆိုတာကို သူတို့နှစ်ယောက်ပြော
နေသည့်စကားတွေကြောင့်ပင်လျှင် သိခဲ့ရသည်ပဲ။

အထူးသဖြင့် ထိုမျိုင်းမေဆိုသည့် ကောင်မလေး၏
သဘာဝဆန်သော အတွေးအခေါ်မျိုးဖြင့် ပြောခဲ့ပါသည့် စကားလုံး
ဆေးများကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ နားထောင်ခဲ့ရသည်ဖြင့် ပြည့်
သုတအဖြစ် ရှိခဲ့ရသည်အဖြစ်။

ခု ထိုမိန်းကလေးသည် ကိန္နရီမယ်လေးပမာ ပလုပ်လွန်းပါသည်။ ဝတ်စုံလေးဖြင့် စင်မြင့်ထက်တွင်ရှိနေတော့ကား။

“လှလိုက်တာ ကောင်မလေးရယ် ... လှလိုက်တာ မျက်လုံးနက်နက်တောက်တောက်လေးတွေကလဲ ရွှန်းတော့ပါလား။”

စောစောက အခမ်းအနားမှူး ဆရာမလေး၏ ညာသည့်အထဲမှာပါသည်။ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်လည်းဖြစ် ငွေမျှိုင်းမေ ဆိုသည့် ကျောင်းသူလေးသည် ကိန္နရီကဖြင့် ထတော့မည်ဆိုသည့် စကားသံချိုချိုလေး။

ခု သူ ရွှေပန်းချီအရောင်းပြခန်းဆောင်ကြီးရှိ လူပြီဖြစ်သော ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးမှ သူ့ရုံးခန်းမှန်ပြတင်းနေရာမှာရပ်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာတို့ကို ငေးကြည့်နေသော ယောင်ဖြင့် ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟန်ဆယ်နေရင်း ညာနေရင်း ဤကောင်မလေး၏ ကျူရှင် အသွားအပြန်ရက်လေးတွေကို ကြည့်နေခဲ့ရတာတွေကို ဝန်ခံနေမိရပါသည့် ပြည့်သူတစ်ယောက် ရှိနေရပါပြီတည်း။ ဟုတ်သည်။ ဤကောင်မလေးသည် ဖက်ရည်ဆိုင်နေရာလေးဆီမှ စတင်၍ သူ့ ဟော့ဒဲရပြီးသည့် တည်း သူ့ရင်မှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကို ရှိနေခဲ့သည်ကို သူ့ ရှိမရနိုင်။ သူ့ထက်တော့ငယ်သည့် မိန်းကလေး။ အနည်း ရှစ်နှစ်လောက်တော့ ငယ်နိုင်မည်။ အသက်ချင်း နည်းနည်း ကွာသည်မို့ သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်၍ အညာအတေးလေးတွေ အုပ်စီးထိန်းထားနိုင်ဖို့ သူ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ ဤမိန်းကလေး

ဝင်စားခြင်းမရှိ ဟူ၍ ကိုယ့်ဟန်ကိုယ်အထိန်းဖြင့် ကြိုးစားသောမယ့် မရခဲ့တာ ကိုယ်အသိဆုံး။ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆေးသင်အတွက်ဖွင့်ထားသော ကျူရှင်တစ်ခုကို လာလာ ခဲ့သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပြည့်သူတစ်ယောက် ဆိုသည့် ယောက်က မေ့၍မရနိုင်အောင် ... မေ့ဖျောက်ယူနိုင်မယောင် ယနေ့လေသမျှလည်း ... မအောင်မြင်နိုင်စွာ ရှိနေသည်ဆိုတာ ဘာဘာရန် သိချေလျှင် အံ့သြချေမည်လားမသိ။ ဒါပေမဲ့ ခြံသည် တကယ့်ကိုပဲဖြစ်နေပြီ။ သူ့ရင်ထဲနှစ်၍ မြတ်နိုးစွာ ခံရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရှိနေခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ရှေ့မှာရှိနေပါသည့် ဆုပေးစင်မြင့်နေရာမှာ အခမ်းဆင်မြင့် နေရာလေးမှာ ရပ်နေပြီ။

ထိုစဉ်မှိုက်မှာ သူ့ရင်တွေ အဘယ်မျှထိ နှေးထွေး ဖြစ်စွာ လှုပ်ခတ်လှုပ်ရှားနေကြရပါသလဲ။ အဘယ်မျှထိ နက် နှိန်းစွာ အေးမြချမ်းငြိမ်းခြင်းအတိဖြင့် ရှိနေရပါသတုံလဲ။ ရာဆီမှ ကြည့်လိုက်လျှင် အလှမ်းမဝေးလှသည့် အခမ်းအနား ရာလေးဆီမှာ သူ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရပါသည့် မလေးသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ထဲမှ ကိန္နရီမယ်လေးပမာ ဖောင်းနွဲ့လွန်းစွာ ရပ်နေချေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဤတစ်ကြိမ် တော့ သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကို သူ ပြန်၍ ဟန်ဆယ်နိုင်အံ့လည်း သာတော့။ ရိုးသားလွန်းစွာပဲ သူ့အချစ်သည် သူ့ကို ပြန်၍ ဆေးနေသည်။

“မင်း ရိုးသားလိုက်တော့ ပြည့်သူတ၊ ဒီကလေးမလေးကို မင်း ချစ်နေတာပါကွာ၊ သာမန်သတိရနေတာပါလို့ မင်း

ငြင်းဖို့ မကြိုးစားလိုက်စမ်းပါနဲ့။ ခု မင်းရှေ့မှာ ယမင်းရုပ်လေးကို မင်း ရင်သပ်ရှုပ်မော ငေးနေ အလှတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ မင်း ချစ်ကို နေလိုဆိုတာ မင်း သိနေပါတယ်။ မင်း သိနေပါ

ဟု သူ့ကို ပြန်၍ ခန့်တဲ့တဲ့လေးပင် ရယ်သွားသံဖြင့် ပြောနေသယောင်ယောင် ခံစားလာနေရသည်။ သူ့အထင်ကြီးနေခဲ့သည်ပဲ ဟုလည်း ဝန်ခံနေမိရသည်ပါပဲ။ ဤလေးကို သူ ရင်ကိုနှစ်၍ ချစ်နေမိသည်ဟု ဝန်မခံရဲနိုင်ဘဲ ဖူးကာ ...။ ဝန်မခံပေးဘဲနေ၍လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေမိခြင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်ချေမည်တုံ့လဲ။ ခုကျတော့ သူ၏အချစ်က သူ့ကိုပင် ရယ်သွမ်းသွေးကာ လှောင်ထော့ထော့ပင် ပြောနေခံစားနေမိရပါပြီ။

ခန်းမကျယ်ကြီးမှာ လူသူတို့ပြည်နေပြီ။ ငွေတို့သည် မနို့တရို့လေးရပ်နေ၏။ ဟုတ်သည်။ မနို့တရို့လေးခြင်း။ ဟန်သည် မာတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်မနေ။ ခြေတစ်ဖန်နှင့်မှကြွ၍ ခူးလေးညွတ်ပြီး ကိုယ်လေးကို ယိုထားခေါင်းလေးမော၍ ရပ်နေသည့်ဟန်လေးက ပျောင်းနွဲ့နွဲ့နိုင်သကဲ့သို့ မနို့တရို့ဆန်သည်။ ကိန္နရီခေါင်းဆောင်းလေးဆီမှ အလှူကျောက်ရောင်စုံလေးများကလည်း လက်လက်ဖြာနေသကဲ့သို့ ကျောက်လေးတွေ၊ ဘော်ကြယ်ရောင်စုံလေးတွေဖြင့် ရှိနေပါသည်။ ကိန္နရီအမြီးကောလေးဆီမှ ချူသံလေးတွေကလည်း ငွေထိုးသံကဲ့သို့ ခြေခံနွဲ့ ကိုယ်အနွဲ့လေးမှာ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ချူသံလေးများ

လွှင့်ဖြင့် မြည်လာတတ်ပါ၏။ ငှက်ရင်အုပ်လေး ရင်မှာတပ်
ငှက်မွေးလေးတွေဖြင့် တကယ့်တောင်ပံနယ် ရှိနေပါ
ငှက်တောင်ပံလေးကလည်း ငွေမျိုင်းမေ၏ လက်လေးနှစ်
တပ်ထားကာ လက်လေးတွေ ချထားဟန်က ငှက်တောင်
တော့မည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ငွေမျိုင်းမေသည် လက်အုပ်
ခိုလာပါချေ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဖြင့် တီးသံကို ကက်ဆက်ဖြင့်
ထားတာဖြစ်မည်။ ဆိုင်းသံပေါ်လာပါ၏။ ဆိုင်းတစ်ချက်ဝင်
ဘာတီးသံနှင့်အတူ ငွေမျိုင်းမေသည် ကိန္နရီထဲပျံတော့မည့်နယ်
သွားသည်။ ဆင်းလာသည့်နယ်လည်းကသည်။ ငှက်တောင်ပံ
သည့်ဟန်။ ထဘီအနားခတ်၍ကသည့်ဟန်။ လည်လေးကိုဆန့်
ချော့ပျံသည့်ဟန်။ ခါးလေး၏ အနွဲ့အကော့။ အနွဲ့အငိုက်တို့
တကယ့်ကိန္နရီမယ်လေး ကနေသည့်နယ် ရှိနေချေသည်တ
ခန်းလုံးပြည့်မျှသောသူတို့သည် ငြိမ်သက်လျက် ငွေမျိုင်းမေ
အကတွင် နစ်မျောနေကြသည့်နယ်ရှိ၏။ ငွေမျိုင်းမေ၏အက
အကတွင် ညှို့ငင်ခံရသည့်နယ်လည်း ရှိ၏။ ငွေမျိုင်းမေ၏
အနွဲ့ အလှအမွန်းတို့ဖြင့် ငွေမျိုင်းမေသည် တကယ့်ကိန္နရီ
ပမာပင် မြင်ရသူတို့၏ရင်ကို ထင်ယောင်ခံစားလာရစေသည်
ထိ အကသည် အနုပညာ၏အရည်အသွေးဖြင့် မြင့်တက်သည်
ထိ မြင့်တက်လာနေပါချေသည်တည့်။ လည်တွင်ဆွဲထားသည့်
ပန်းကုံးလေးများကြောင့်ပင်လျှင် သဘာဝပိုဆန်လာလျက်။
ငှက်စုံသော တောမြိုင်လည်း။ ပန်းတို့ဝေသော ပန်းမြိုင်လည်း
ကိန္နရီမယ်လေးကနေသည့်ဟန်ပင် တူနေသေးတော့သည်
ဖြစ်။ ရတနာတို့ကို လည်တွင်ဆွဲမထား။ ပန်းတို့ကိုသာလျှင်

ငြင်းပို့ မကြိုးစားလိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ခု မင်းရှေ့မှာ နေထိုင်ရင်း ယမင်းရပ်လေးကို မင်း ရင်သပ်ရှုပ်မော ငေးနေတာ အလှတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ချစ်ကိုချစ်နေလို့ဆိုတာ မင်း သိနေပါတယ်၊ မင်း သိနေပါတယ်။

ဟု သူ့ကို ပြန်၍ ခနဲတုတ်တုတ်လေးပင် ရယ်သွားသံဖြင့် ပြောနေသယောင်ယောင် ခံစားလာနေရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ့ အထင်ကြီးနေခဲ့သည်ပဲ ဟုလည်း ဝန်ခံနေမိရသည်ပါပဲ။ ဤသို့ လေးကို သူ ရင်ကိုနှစ်၍ ချစ်နေမိသည်ဟု ဝန်ခံမခံရနိုင်ဘဲ ဖူးကာ ...။ ဝန်ခံမခံပေးဘဲနေ၍လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အထင်ကြီးနေမိခြင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်ချေမည်တုလဲ။ ခုကျတော့ သူ၏အချစ်က သူ့ကို ပင် ရယ်သွမ်းသွေးကာ လှောင်ထေ့ထေ့ပင် ပြောနေသော ခံစားနေမိရပါပြီ။

ခန်းမကျယ်ကြီးမှာ လူသူတို့ပြည့်နေပြီ။ ငွေဗျိုင်းသည် မခိုတရိုလေးရပ်နေ၏။ ဟုတ်သည်။ မခိုတရိုလေးရပ်ခြင်း။ ဟန်သည် မာတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်မနေ။ ခြေတစ်ဖက် ဖုန်းကိုင်မှကြွ၍ ခူးလေးညွတ်ပြီး ကိုယ်လေးကို ယိုထားခေါင်းလေးမော၍ ရပ်နေသည့်ဟန်လေးက ပျောင်းနဲ့နဲ့ နိုင်မခိုတရိုဆန်သည်။ ကိန္နရီခေါင်းဆောင်းလေးဆီမှ အလှူကျောက်ရောင်စုံလေးများကလည်း လက်လက်ဖြာနေသော ကျောက်လေးတွေ၊ ဘော်ကြယ်ရောင်စုံလေးတွေဖြင့် ရှိနေပါသော ကိန္နရီအမြီးကောလေးဆီမှ ချူသံလေးတွေကလည်း ငွေဗျိုင်း၏ ခြေအနွဲ့ ကိုယ်အနွဲ့လေးမှာ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ချူသံလေး

သွင်းဖြင့် မြည်လာတတ်ပါ၏။ ငှက်ရင်အုပ်လေး ရင်မှာတပ်နေသော ငွေဗျိုင်းက ငှက်မွေးလေးတွေဖြင့် တကယ့်တောင်ပံနယ် ရှိနေပါသော ငှက်တောင်ပံလေးကလည်း ငွေဗျိုင်းမေ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်မှာ တပ်ထားကာ လက်လေးတွေ ချီထားဟန်က ငှက်တောင်ပံတော့မည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ငွေဗျိုင်းမေသည် လက်အုပ်ချီလာပါချေ၏။ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဖြင့် တီးသံကို ကက်ဆက်ဖြင့် တီးထားတာဖြစ်မည်။ ဆိုင်းသံပေါ်လာပါ၏။ ဆိုင်းတစ်ချက်ဝင်ကာတီးသံနှင့်အတူ ငွေဗျိုင်းမေသည် ကိန္နရီထဲပျံတော့မည့်နယ်သို့ ကသည်။ ဆင်းလာသည့်နယ်လည်းကသည်။ ငှက်တောင်ပံသို့ သည်ဟန်။ ထဘီအနားစက်၍ကသည်ဟန်။ လည်လေးကိုဆန့်ထားပျံသည်ဟန်။ ခါးလေး၏ အနွဲ့အကော့။ အနွဲ့အငိုက်တို့သည် တကယ့်ကိန္နရီမယ်လေး ကနေသည့်နယ် ရှိနေချေသည်တော့ ခန်းလုံးပြည့်မျှသောသူတို့သည် ငြိမ်သက်လျက် ငွေဗျိုင်းမေ၏ အကတွင် နှစ်မျောနေကြသည်နယ်ရှိ၏။ ငွေဗျိုင်းမေ၏ အကတွင် ညှို့ငင်ခံရသည့်နယ်လည်း ရှိ၏။ ငွေဗျိုင်းမေ၏ အကအနွဲ့ အလှအမွန်းတို့ဖြင့် ငွေဗျိုင်းမေသည် တကယ့်ကိန္နရီမယ်ပမာပင် မြင်ရသူတို့၏ရင်ကို ထင်ယောင်ခံစားလာရစေသည်။ ထိုအကသည် အနုပညာ၏အရည်အသွေးဖြင့် မြင့်တက်သည်တော် မြင့်တက်လာနေပါချေသည်တည်း။ လည်တွင်ဆွဲထားသည့် ခပ်ပန်းကုံးလေးများကြောင့်ပင်လျှင် သဘာဝပိုဆန်လာလျက်။ ငွေဗျိုင်းမေက ငှက်စုံသော တောမြိုင်လည်း။ ပန်းတို့ဝေသော ပန်းမြိုင်လည်း။ သူ့ကိန္နရီမယ်လေးကနေသည့်ဟန်ပင် တူနေသေးတော့သည်ဖြစ်။ ရတနာတို့ကို လည်တွင်ဆွဲထား။ ပန်းတို့ကိုသာလျှင်

လည်တွင်ဆင်ထားသည်မို့ ...။ အကနှင့်အလှသည် ပို၍သဘာဝလားခြင်းပါ။

တောင်ပံလှလှလေးကို အရှိန်ယူ၍ခတ်ကာ ပျံ့မည့်ဟန်ဖြင့် ငွေမျိုင်းမေကလိုက်ချိန်မှာ ကိုယ်လေးသည် အလိုသင့် နှဲ့ခနဲ ဘေးစောင်းလေးလှည့်လိုက်ကာ လည်တိုင်အင့်တက်ကာယှဉ်ကလည်တိုင် အင့် အကြည့်နှင့်တူလျက် ကြည့်မဝနိုင်စေဖြစ်နေပါ၏။ သူ့ရင်တွေ ပို၍ ပို၍ သိမ်သိမ်မြိမ်မြိမ် လှုပ်ရှားလာနေရပါပြီ။ အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်လျက် ပန်းပုသူဇာလေးနှင့် ဝင်းဝင်းစင်စင်လေး လှနေပါသည့် မိန်းကလေး။ အလှသည် အေးမြမြနိုင်၏။ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ခံစားရစေနိုင်စွမ်းပါသည်။ အေးမြမြအလှတရားများ။

“ဖီလာမြောင်ကာဆီးပါလို့ ... တောင်ကြီးရယ်ညိုညို ... အလွမ်းငယ်ပို ... လေချိုရယ်မှသွေးတယ် ... သွေးတယ် ... တယ် ... သွေးတယ် ... သွေးတယ်လေး ... တော့အေး ... ဟိုကမ်းပါးယံတောင်ထက်က မယ်ဇက်ကယ့်ခေါ်ယောင် ... ရွှေဖိုးခေါင်လွမ်းအောင်ခုနော် ... လွမ်းချင်းငယ်ဖော် ... ကြေးကြော်သံရင့် ... ကျူးတယ်ကျူးတယ် ... ကျူးတယ် ... ကျူးတယ် ... ကျူးတယ်လေး ... တော့အေး ...

ငှက်ညည်းသီချင်းလေး။ သီချင်းတစ်ပိုဒ်လျှင် ဆိုတစ်ချက်တောတီးပေးသံ။ ထိုအတောနှင့်အတူ ငွေမျိုင်းမေသည် ထပျံ့မည့်နယ်။ ပျံ့လေသည်နယ်။ ဆင်းလာမည့်နယ်ကသည်။

ပရိသတ်သည် ပို၍ ငြိမ်ကျလာ၏။ အက၏ ငါးငင်မှု။ အသံ၏လွှမ်းစရာ သနားစရာ ပိုင်နိုင်အောင် ဆိုနိုင်မှုသည်

...သောအဆို၊ အဆွေအငင်တို့ဖြင့် အားလုံး၏ ရင်ကို ငြိမ်ညောင်းစေနိုင် စီးမျောတိုးဝင်နေကြချေသည်တကား။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကိန္နရီမယ်လေးသည် လှပစွာကနေရင်း ကိန္နရီမယ်လေးဖြင့် ပိုင်နိုင်လွန်းစွာပဲ တိုးဝင်လာနေကြချေသည်ဟု ခံစားနေမိရပါ၏။ အကသည် ဧကရီဆန်လာသည်။ ဧကရီဆန်လာသည်။ စင်မြင့်သည် ငွေမျိုင်းမေ ပိုင်သည့် ပန်းတွေစုံလင်သော မြိုင်တောယံတစ်ခုနယ် ဖြစ်လာသည်။ ဧကရာအားလုံးကို ငွေမျိုင်းမေသည် ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ။ အက၏ ဧကရီရင်။ အဆို၏ ဧကရီရင်ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရောင်စုံတို့ဖြင့် လှပစွာရှိနေပါသည့် ကိန္နရီမယ်လေးစည်းပုံလေးကြောင့် ပို၍ ကိန္နရီမယ်လေးနှင့်တူနေသည်ဟု ခံစားနေမိသည်။ အို ... ထိုမျှသော တစ်ခုတည်းသော အပြင်အောင်ကြောင့်မဟုတ်သေး။ လှပသော ဘော်ကြယ်များနှင့် ကျောက်ရောင်စုံအလှလေးများဖြင့် ကော့ရရောလေး နောက်ပါးတွင်ရှိနေပါသည့် ကိန္နရီအဖြိုးလေးကြောင့်လည်း ပို၍ ကိန္နရီမယ်လေး၏ ဆန်က ပို၍ အသက်ဝင်လာခြင်း။ ပြီးတော့ ... ငှက်ရင်အုပ်လေး အုပ်ထားကာ။ ငှက်တောင်ပံလေးများ လက်မှာ လှပစွာ သပ်သပ် အုပ်ထားတာကြောင့်ရော၊ လှပသော ဘော်ကြယ်နှင့် ကျောက်ရောင်စုံလေးတွေဖြင့် တကယ့်ကိန္နရီလေးပမာ ယှက်ဖြာ အော်ထားပါသည့် ထဘီနှင့်အင်္ကျီလေးကြောင့်လည်း ကိန္နရီ၏ ဆန်သည် ပို၍ တိပသက်ဝင်ရှိနေတာလည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သော ကကျိုးကကွက်သည် ငွေမျိုင်းမေ၏ အနုပညာသန်ကြီးမှုအောက်မှာ တသော့သော့နှင့်၍ ပါနေသည်နယ်ရှိနေတာမို့

ကိန္နရီကသည် ပို၍ လူတို့ကို ငေးမောမှင်သက်နေစေသည်။ အရှိန်သြဇာကြီးမားစွာ ညှို့ငင်သိမ်းအုပ်ထားနိုင်ချေသည်တကား။

“သစ်ဆင့်သဇင် ... ဂမုန်းအင်သဇင်လှိုင်ပျံမွှေးတယ် ... တယ် ... မွှေးတယ်မွှေးတယ် ... မွှေးတယ်မွှေးတယ်လေး ... တော့အဝေး ...”

ဆိုင်းတစ်ချက်ဝင်၍ တောတီးပေးစဉ်မှာ ငွေဗျိုင်းသည် လှပလွန်းစွာ ထာဘီအနားလေးခတ်၍ နွဲ့နွဲ့နှောင်းလေးသည်။ ကနေပုံလေးက မင်းသမီးကံအလွန်ပါသည်။ အလွန်လျက် မခိုတရိုဟန်လေးကိုက ချစ်စရာချစ်စရာလေး ဖြစ်နေပါသည်။ အလေးကလည်း ကြည်မြဲမြဲနှင့်ချိုနေကာ ဆွဲငင်ကောင်းလွန်းနေသည့်အသံ။ ပြည့်သုတ၏အကြည့်သည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ လေးနက်လာသည်။ နက်ရှိုင်းလာသည်။ ရွှေသံတေးသံသွင်းလုပ်ငန်းကြီးကို ပိုင်ထားပါသည့် ပြည့်သုတသည် စောစောက ခံစားခဲ့၊ ငေးခဲ့ရသည့်ထက် ပို၍ ငွေဗျိုင်းမေ၏အနှင့်အလှ အသံနှင့်ဟန်တို့ကို တမြတ်တနိုးထား၍ နားထောင်နေမိရ၊ ကြည့်နေမိရပါချေပြီ။

“ယောက်ဖဆွေးခေါ် ... ယောက်ဖဆွေးခေါ် ... ဖိုးခေါင်ကောင် ... ကြင်ဖော်မယ်လျှင်ယ် ... ဆွေးတယ်ဆွေးတယ် ... ဆွေးတယ်ဆွေးတယ် ... ဆွေးတယ်ဆွေးတယ်လေး ... အဝေး ...”

သီချင်းလေးပိုဒ်ဆုံးသည့်အခါ ဆိုင်းက ကြိုးတီးပြီး ကြိုးနှင့်တစ်ခါ ငွေဗျိုင်းမေ ကပါ၏။ ရင်ခွဲတောင်ပံခတ်အကကြီးကသည်။ ရင်ခတ်ပျံ၍ ဝဲဆင်းသည့်နှယ်လည်း ကသည်။

သည့်နှယ်လည်း ကသည်။ ကိန္နရီအမြီးတွင် တပ်ထားသည့် လေးများဆီမှ ချူသံလေးတွေကလည်း တလွင်သာသာ။ အနားလေးကို ခြေဖြင့်နေောက်မှခတ်၍ ပင့်ကခြင်းကြောင့် သည် လှနေ၏။ အကလေး ပြီးဆုံးသွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်လာသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ကြည့်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ အချက်နှင့် မလွတ်အောင် ခြေခတ်၍ကနေတာ၊ ထာဘီအနားကို ခတ်လိုက်ပုံလေးကလည်း လှလွန်းနေတာကလည်း တွင် အလှတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းမူတစ်ခုနည်း။ ငွေဗျိုင်းမေ၏ ငှက်ညည်းသီချင်းလေးသည် အရှိက်နှင့် လှိုက်နေအောင် အဆိုပိုင်လွန်းနေတာမို့။ ကြည့်သူတို့၏ သည် လိုက်၍ဆိုချင်၏။

“အို ... ငါတို့အားလုံးဟာ သူ့အဆို သူ့အကနောက်ကို တကောက်ကောက် ပါသွားနေကြတာပါပဲလား၊ ဘုရားရေ ငါဟာ တကယ့်ကို ပင်ကိုအရည်အသွေးနဲ့ကို ပါရမီပါနေတဲ့ အနုပညာသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကံကောင်းလွန်းစွာ တွေ့နေရပါလား။”

ရွှေပန်းချီအရောင်းခန်းဆောင်ကြီး တစ်ခုအပြင်၊ သံစဉ်တေးသံသွင်း လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုနှင့် ရွှေကောင်းကင်သို့ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည့် ပြည့်သုတ၏အကြည့်သည် ငွေဗျိုင်းမေထံမှာ တန်နေသည်။

ဤမိန်းကလေး၏ အလှတရားများသည် ရွှေအဆင်းတို့သော အလှတရား ...။ သာယာနွဲ့နှောင်းသော အသံသည် သည်း ရွှေသံစဉ် ...။ ရွှေစင်နှင့် သွန်းထားသော ရွှေပန်းပုလေးနှယ်

အလှ တရားများက ရွန်းရွန်းစက်မျှ ရွှေရည်ပန်းဆက်လှ
အလှ ...။ ပညာအရည်အချင်းကလည်း ထူးချွန်သည့်မိန်းက
အဖြစ်ပင် စောစောက ကြေညာသည့်အထဲမှာ ပါခဲ့ပြီးပြီ။

ဤမိန်းကလေး၏ အတွေးအခေါ် စကားများ
လည်း သူသည် နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ နားထောင်ခဲ့ရဖူးပြီး
ဟုတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်လေးသောက်နေရင်း တိုးတိတ်
ငြိမ်သက်စွာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်ခဲ့ရဖူးခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ
တည်းက ...။ ဤမိန်းကလေး၏ ကျူရှင်သွား ကျူရှင်ပြန်ချိန်
များကို သူ ရုံးခန်းမှန်ချပ်နေရာဆီမှ သိုသိပ်စွာ တမြတ်နိုး
ငေးကြည့်ခဲ့ရဖူးတာကို သူနလုံးသားက အသိဆုံး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ရွှေပန်းချီအရောင်းခန်းဆောင်ကြီး အားလုံး
သတ်ပြီးဆုံးပြီးသည့်နောက်မှာ ဤမိန်းကလေးနေသည့် နေရာ
ကို သိဖို့အတွက် သူ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်
ထားခဲ့ဖူးတာ သူပဲ သိနေရသည်ပဲလေ။ ငွေမျိုင်းမေ ပြန်သွား
ဘတ်စ်ကားနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားဖို့။ နောက်
ဘတ်စ်ကားဆီမှဆင်း၍ ငွေမျိုင်းမေ လမ်းလျှောက်ပြန်သွားသည့်
အခါမှာလည်း မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ သူလည်း လမ်းလေးလျှောက်
ရင်း လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ရလောက်အောင်ပင် ဤမိန်းက
လေးသည် သူ့ကို အဦးအစကတည်းက ပြုစားထားသည့်အထဲ
လွှမ်းမိုးညှို့ငင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေး။

သူသည် သူ မြတ်နိုးရလွန်းပြီး ဖြစ်ပါသည့် မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးနေမိရချေသည်ကော ဆိုသည့်
အဖြစ်တစ်ခုကို မဟုတ်သယောင်ယောင်ဖြင့် ဟန်ဆယ်ရင်း ဤ

လေးကို လေ့လာရုံမျှ လေ့လာဖို့အတွက်သာ ထိုသို့နောက်
ယောင်ခံ၍လိုက်ဖို့အထိ ဖြစ်နေခဲ့သည်ဟု ကိုယ့်အသက်ကိုယ်တွက်
သိကွာလေးဆယ်၍ဆယ်၍ ပြန်ပြီးဟန်ဆယ်နေခဲ့လေသမျှ ...။

ခုကျတော့လည်း အားလုံး ပြိုကျလွင့်စဉ်သွားရပါ
တကား။

“အဆက်ရှစ်နှစ်လောက်တော့ အသာလေး ကွာနေမှာကို
ငါ သိနေရတာမို့ အဲသလို ငါ့ရင်ထဲကအချစ်ကို ငါ
သိုဝှက်ပြီး လေ့လာဖို့လောက်ပဲ ငါရှိနေတာပါလို့ ကိုယ့်
ရင်ထဲကအရာကို ညာဖို့ကြိုးစားခဲ့လေသမျှ ဒီတစ်ခါမှာတော့
အားလုံးကို ငါ အရှုံးပေးလိုက်မိရပါပြီ ငွေမျိုင်းမေ၊ မင်း
ကို ငါ ချစ်တယ် မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ ကြီးမားပြီး
အရှိန်ဩဇာကြီးမားတဲ့ မင်းရဲ့အနုပညာကိုလည်း လင်းလက်
တောက်ပစေဖို့ ငါ မင်းရဲ့လက်လေးကို ဆွဲယူပြီး အနုပညာ
လောကကြီးတစ်ခုထဲကို အရောက် ပို့ဆောင်အပ်နဲ့ဖို့လဲ
ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပြီ၊ ဒါကတော့ မင်းကို ငါ ချစ်နေရလေသမျှ
ဖွင့်ဟမပြောသေးခင်မှာ မလွဲမသွေ ငါ လုပ်ဆောင်ရမယ့်
အရာတစ်ခုပေပဲ မျိုင်းမေ၊ မင်းရဲ့အနုပညာအင်အားကြီး
တစ်ခုကို ဒီနေရာလေးမှာပဲ ငါ မျက်ကွယ်ပြု ချန်မထား
ရက်ခဲ့နိုင်ဘူး ငွေမျိုင်းမေ၊ ဒါကတော့ ငါ့အချစ်တွေ
တစ်ခုတည်းကြောင့် ဆုံးဖြတ်မိရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး
ကွယ်၊ မင်းရဲ့အရည်အသွေးတွေကြောင့် ငါ ဆုံးဖြတ်ရတာ
ပါ”

ဟု တွေးနေရာမှ ဆားကိုငဲ့ကြည့်မိသည်။

ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း ငွေမျိုင်းမေ၏အထဲ
ငေးကြည့်နေသည့် သူငယ်ချင်းမောင်မောင်ကိုကြည့်ကာ

“ငါတို့ ဒီကမပြန်ခင်မှာ ငါတို့ရဲ့ဆရာကြီး ဦးသက်လေး
ကို သွားမှဖြစ်မယ် မောင်မောင်၊ သူ့အိမ်လိပ်စာကို
မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူ့မှာ နှိုင်းပြလိုကို မရနိုင်လောက်
အနုပညာအလင်းတန်းလေးတွေ ရှိနေကြတယ်လေ”
ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်မိရပါပြီတည်း။

အခန်း(၁၆) အိပ်

“အေးဗျာ ... ကိုက်ယုံ၊ အဲဒီကျောနေရာလေးလဲ တစ်ချက်
မာဆတ်ချုံလိုက်ပါဦးဗျာ၊ အလုပ်ကလဲ ခုတလောပိုများ
တယ်ဗျ၊ ကျောတွေတက်နေတော့ အလုပ်လုပ်ရင်းတောင်မှ
ကိုက်ယုံမာဆတ်ချုံကြီး အောက်မေ့သတိရနေလိုက်တာများ
အဟုတ်”

စနေနေ့ရုံးပိတ်ရက်ပေမို့ နေ့လယ်ဘက်ရောက်လာ
ဆပ်လည်းညှပ်။ ထုံးစံအတိုက် ဧကန်ကြောလေး။ နောက်
လေးလည်း မာဆတ်ချုံစက်အားကိုးဖြင့် အကြောအချဉ်လေး
သည်က မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ ကိုကြီးအုန်းပါ။

“အဲဒါများ ကိုကြီးအုန်းရာ၊ အရင်ရက်တွေကတည်းက
ညနေဘက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လာပြီး မာဆတ်ချုံလိုက်ရောပေါ့ဗျာ၊
တကန်တက လုပ်ပေးနေရတာမှတ်လို့၊ ဒီဥစ္စာလေး ပလပ်
ပေါက်ထဲထည့်ပြီး ဒီစက်လေးနဲ့ နောက်ကြောလေး ဧကန်
ကြောလေး ဖြေပေးရတာပဲဥစ္စာ၊ အလကား အကြောအချဉ်
တင်းနေတာကို ခံနေရတယ်လို့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုကံယုံရာ၊ လုပ်ပေးတဲ့သူက ဆေး
သုံးတန်နဲ့ လုပ်ပေးတာ၊ မညည်းမညူ လုပ်ပေးတာ
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲသလို လုပ်ပေးတိုင်း နင်းကနီ
နေတာမျိုးတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အခွင့်အရေးယူ
မြောက်တယ် ကိုကံယုံရာ”

“အဲသလိုစကားမျိုးတွေပြောဖို့ လူတွေလား ကိုကြီး
ရာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုကြီးအုန်းတို့ မနင်းတို့ ဆို
ကိုယ့်အစ်ကို အစ်မများလို ရင်ထဲထားတာပါ၊ နောင်
အဲသလို သူစိမ်းစကား မပြောနဲ့ဗျာ၊ ရင်ထဲမကောင်း
သိလား”

တကယ့်ကို သားချင်းပမာ ခံစားရင်း ပြောနေ
သီတာမို့ ကိုကြီးအုန်း ကမန်းကတန်း ပြောရှာပါ၏။

“အဲဒီလိုသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကံယုံရာ၊ ကျွန်
ကလည်း ကိုကံယုံကို ညီရင်းလို သဘောထားတာပါ
ခဲကြတာပဲ ငွေမျိုင်းမေလေးတစ်သက် မဟုတ်လား၊
မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်အရင်
ကြရတဲ့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်လေးမှာ ရှိနေကြတဲ့
စောစောကပြောတဲ့ သဘောက ကိုကံယုံမှာ တစ်နေ့တစ်
ဆံပင်ညှပ်ရ၊ အဲဒီမှာဆတ်ချုံလေးလဲ လုပ်ပေးရ၊
လျှော်သူတို့ ဘာတို့ကလဲ ဆံပင်ညှပ်လိုက်တာနဲ့ ရှိနေ
ဆိုတော့ ခေါင်းလျှော်ပေးရ၊ ယွဲဒရိုင်ယာလေးနဲ့ အပြေး
လုပ်ပေးရ၊ အဲဒါကလဲ ဆံပင်လာညှပ်တဲ့သူတိုင်းကို
ပေးနေရတာဆိုတော့ လူများလေ ပင်ပန်းလေဆိုတာ

တော်က သိနေတာမို့ ထပ်ပြီး နေ့တိုင်းလာလာပြီး ဒီမှာ
ဆတ်ချုံကြီး အဆစ်လာလာခိုင်းနေသလိုကြီး ဖြစ်နေမှာကို
အားနာလိုပါ၊ ဒီသဘောပါဗျာ”

ဟု စောစောက ပြောမိသည့် စကားအတိမ်အနက်
ခိုင်းသလိုကြီး ပြောမိရပါသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပင်ပန်းတယ်လို့ ရင်ထဲမှာကို မထားတာပါ၊
လာသမျှသူတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ထမင်းရှင်၊ သမီးလေးရဲ့
ထမင်းရှင်တွေပါ၊ ငွေမျိုင်းမေလေးတစ်သက် ဒီမှာနေရင်း
ဒီလိုမကြောင့်မကြ နေဖြစ်တာဟာ ဒီဆိုင်လေးကို လာလာ
ပြီး ဆံပင်ညှပ်သူတွေကြောင့်ပါဗျာ၊ ကိုကြီးအုန်းဆိုရင်
အစ်ကိုကြီးလဲဖြစ်၊ ကျေးဇူးရှင်လဲ ဖြစ်တာပါ”

ဟု ထပ်ပြောတော့ ကိုကြီးအုန်း ရယ်သည်။ လူရိုး
ဆိုတာလည်း ကံယုံအပေါ် နားလည်ထားပြီးသားပေမို့ ထပ်၍
စောစောကစကားကို ဆက်မနေတော့ပဲ ဖြတ်ချထားလိုက်
သည့်က ကိုကြီးအုန်းပါ။ ရှင်းပြလေ ကံယုံက ကျေးဇူးရှင်တွေကို
ပေးရမှာပေါ့ ဆိုတာကိုပဲ ဆက်ပြောလေ ဖြစ်နေမှာကိုလည်း
မသိသည်။

“ဒါနဲ့ မျိုင်းမေလေးလဲ ဥပဒေပထမနှစ်တောင် ရောက်
ပေါ့နော်ဗျာ၊ ခု ကျူရှင်သွားလိုက်တယ် မှတ်တယ်”

ငွေမျိုင်းမေ၏ အမည်လေး ပါလာတာမို့လည်း
စောစောကို ဆက်လိုက်တော့ ...

“ဟုတ်တယ်၊ စနေနေ့ဆိုပေမယ့် သူ့ကျူရှင်ကဖွင့်တယ်
လေ၊ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ နားတယ်၊ မိရောနဲ့တူတူ

တက်ရတာဆိုတော့ အဖော်လည်းရှိတယ် မဟုတ်ဘူး
ကလေးသွားလာတဲ့အခါ အဖော်နဲ့အတူ စိတ်လက်
တယ်ဆိုပါတော့ ကိုကြီးအုန်းရာ”

“အံ့မယ် ... ဗျိုင်းမေလေး...ဟိုနေ့ကကျောင်းပွဲမှာ ကိုကြီး
ကလိုက်တာများ လမ်းမှာဖြင့် လက်ဖျားခါနေကြ
ချီးကျူးလိုက်ကြပုံများ၊ ကြက်သီးများတောင် ထမင်း
တယ်ဆိုပဲ၊ ငွေဗျိုင်းမေလေး ကတာတဲ့ လှလွန်း
လွန်းလို့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကြက်သီးတောင်ထမင်း
ရင်ထဲကြည့်နူးကြဆိုပဲ၊ ဒေါ်ကြီးမြ ဆိုတာ ပြောရင်
ရင်းတောင် ညည်းရှာသေး၊ ထပ်ကြည့်ချင်လွန်းလို့
ကြည့်ချင်လွန်းလို့ ဆိုပြီး တညည်းတည်း ညည်းနေ

ဟု ပြောတော့ အဖေ ကြွားပြီးဖြင့် ပြီးကာ
ဖြင့် ပီတိဖြင့် ရယ်ရှာသည်က ကံယုံပါ။

“သူ့အနံတိကြီး အားလုံးစိမ့်တာလေ၊ ဟုတ်တယ်
ကိုကြီးအုန်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အိမ်မှာတောင် တစ်
ထပ်ကပြပါဦးဆိုပြီး လုပ်မိတာ၊ မမလေးက ကျောင်း
တကယ်ပွဲကြီးအဖြစ်မကစင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုတောင်
မှာကမပြသေးနဲ့ဆိုပြီး လုပ်ထားတာလေ၊ အမြင်ရိုးသွေး
စိုးလို့တဲ့ သိလား၊ သမီးလေးကို အကသင်ပေးတဲ့အခါ
ဒေါ်ချယ်ရီဆိုမှာပဲ သွားသွားကခိုင်းတာ၊ ညနေဘယ်
လာခေါ်ပြီ၊ ညရုစ်နာရီကျော်မှ ပြန်ပို့တာလေ၊ အဲ
ကားနဲ့ အပို့အကြိုတွေကို လုပ်ခဲ့တဲ့ မမလေးဗျ သိ
အဟင်း ဟင်း”

ဟု စိတ်ပါလက်ပါကြီးလည်း အာလုတ်သံပင်ပါ
အောင် ပြောရင်းဖြင့် ကျောတွေ ဇက်ကြောတွေကို မာဆတ်ချို
သေးဖြင့် အသေအချာကြီး လုပ်ပေးရှာသည်က ကံယုံပါ။

“ဟိုနေရာလေးဆိုရာ ကျွန်တော်ဖြင့် ကြိုက်လွန်းလို့ ဆို
ခိုင်းနေမိတာ၊ ဖိုးခေါင်ကျော် ကြင်ဖော်မယ်လျှင်ယ် ...
ဆွေးတယ် ဆွေးတယ် ... ဆွေးတယ် ဆွေးတယ် ... ဆွေး
တယ် ဆွေးတယ်လေး ... တော့ ... အဝေး ... ဆိုတဲ့နေ
ရာဗျာ”

ဟု အသံလေးပင် ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ ဟစ်လိုက်ရင်း ပြော
တာကိုကြီးအုန်း မျက်ခုံးကြီးပင့်၍ ...

“အံ့မယ် ... အဖေကလဲ အဆိုကောင်းကြီးကိုး”

ဟုပြောတော့ ကံယုံ ရယ်သည်။ သမီးတော်ကြောင်း
ကျွန်ကြောင်းများ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ရင်ထဲမှာ ပြည့်ဝကျေနပ်
သည်ဟုပင် မထင်။ ပြည့်စုံသွားပြီဟု မမှတ်။ ဟိုနေရာလေး
ကျွန်နဲ့ ဒီနေရာလေးကျွန်နေသယောင်ဖြင့် ရှိရှိနေရသည်က
သို့မှာ အကျင့်ကြီးလိုပင် ဖြစ်နေရပါပြီ။ မျက်နှာသည် အေး
နေလျက် ပီတိစောဖြင့်ပင် ကြည်လင်နေချေသည်တည်း။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ကိုကံယုံ၊ မျိုးရိုးဗီဇဆိုတာ မတိမ်ကော
ဘူးတဲ့၊ လက်စသတ်တော့ ကိုကံယုံက အသံကောင်းကြီး
ပဲ၊ ဒါကြောင့် ငွေဗျိုင်းမေ အသံကောင်း ဖြစ်နေတာ”

“အဟင်း ဟင်း”

အဖေတူသမီး၊ မျိုးရိုးဗီဇတူသမီးဟု အပြောခံရ၍
ဆုံ့ ရင်ထဲပို၍ ကြည်နူးလာသည်။ အေးမြလာသည်။ ပျော်လာ

သည်။ ဟန်ဆောင်၍ပင် မရချင်။ ရယ်သံက ပွင့်ကျနေရပါ
အဖြစ်။

ထိုစဉ်ခိုက် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်လာ
အနက်ရောင်လက်တောက်နေသော ကားကြီး။ လှလိုက်သည်
တကယ့်ကိုလှသည့်ကား။ ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်း
သည်။ အတော်လေး ခန့်သန့်ချောမွေ့သော လူတစ်ယောက်
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ မီးခိုးရောင်ကို သပ်သပ်ခပ်ခပ် ဝတ်
သည်။ အသားဖြူဖြူ။ ကျစ်လစ်မြင့်မားသည်နှင့်အမျှ ပခုံးကျယ်
ကျယ်ကြီးနှင့် မွန်ရည်သော ရုပ်သွင်ဖြင့် ရှိနေကာ ရပ်ရည်
ဖြင့်လည်း ခန့်ခန့်သန့်သန့် ရှိသည့်သူ။ ကိုယ်ဟန်ကို
သွားလာလှုပ်ရှားဟန်ကိုက အရာရာကို ပိုင်နိုင်သော ငြိမ်
များဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်သော သူတစ်ယောက်
ဆန်နေသည်။ သဘောက ကိုယ်လုပ်သည့် အလုပ်တစ်ခုအား
မှာ ကိုယ်စိတ်ချပြီးနေသည့် အောင်မြင်သူတစ်ယောက်၏
မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဒါက ဤလူရွယ်ထဲမှာ မြင်မြင်ချင်း ဘယ်
ငြင်း၍မရနိုင်လောက်အောင် ထင်သာနေသည့် အရည်အချင်း
နေသည်။ ထိုသူထဲမှာ ရှိနေသည့် ထူးခြားသော ထင်သာသ
ဟန် ဖြစ်နေသည်။ ကံယုံ ကြည့်လိုက်မိသည်က ကိုကြီးအုန်း
ပါ။ ကိုကြီးအုန်းလည်း ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

ဤသို့သော အတိုးတန်ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် ဤ
ချမ်းသာသည့် သူတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်လို ဆံသဆိုင်ငယ်
ရှေ့မှာ ရောက်လာစရာ၊ ရပ်လာစရာ အကြောင်းမရှိတာကို
ကံယုံ အလိုလိုသိနေသည်။ ဆံပင်လာညှပ်စရာလည်း အကြောင်း

ဤသို့လူချမ်းသာတစ်ယောက်သည် အလွန်ခမ်းနားစွာဖွင့်
နိုင်စွမ်းပါသည့် နေရာမျိုးမှာပဲ ဆံပင်သွားညှပ်ချေမည်သာ။
အမျိုးသားများသီးသန့် ဗျူတီဆလွန်းဆိုလား ဘာလားဟု
တစ်ဆက်တည်း တွေးသည်။ ထိုသို့သော နေရာမျိုးမှာပဲ
ညှပ်ချေမည်ပေါ့။ သေချာသည်ကတော့ ထိုသူသည် ဤဆံသ
နေရာလေးမှာ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ ရောက်လာစရာမရှိ။

တစ်ဖက်ကားတံခါးနေရာသို့ ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်
ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာကိုလည်း ငေးကြည့်
သည်ပါပဲ။ ကားတွင်းမှ ထွက်လာသူကိုမြင်မှ ကံယုံ ရင်ထဲ
သွားရပါပြီ။ ဆရာကြီးဦးသက်ဆွေပါတကား။ သမီးလေးနေ
သည့်ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးသက်ဆွေ။ နောက်
ဆံလည်း လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုသူကတော့
နှုတ်စိမ်းပဲ ဖြစ်နေပါ၏။ ဤကားကြီးဖြင့် ဆရာကြီးသည်
ကြောင့်ပါလာရပါသတဲ့လဲ။ ဤဆိုင်ရှေ့မှာရော ကားက
ကြောင့် ရပ်ရပါသတဲ့လဲ။ ဆရာကြီးနှင့်အတူ ရှိနေသည့် လူ
တစ်ယောက်သည် ကံယုံ အတွက်ကတော့ တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူး
သည့် မျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး
အုန်းပြေးပြသည်မို့ အသိလေးဝင်လာကာ ကမန်းကတန်းကြီး
ရှေ့ထွက်ရပ်လိုက်ရသည်က ကံယုံပါ။ ဟုတ်သည်လေ။
ဆရာကြီးမှ လှမ်းပြုံးနှုတ်ဆက်လာချေသည်ကိုး။ ဒီတိုင်းငုတ်ရိုက်
သလိုကြီး မှင်သက်ငေးကြည့်နေ၍မှ မဖြစ်ချေသည်ပဲလေ။

“စကားလေး ဘာလေး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြမလို့
ကိုကံယုံရေ”

ဟု ဆရာကြီးမှ ပြောလည်းပြော။ လျှောက်လာသော မိုး ကိုကြီးအုန်း အလိုက်တသိဖြင့် ...

“ကဲ ... ကိုကြီး ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှလာခဲ့ဦး ကိုကယ့်”

ဟု ပြောကာ ပြန်သွားပါ၏။

သမီးလေး၏ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ တကန်တက ရောက်လာတာမို့ ကံယုံ ပျာပျာသော အိမ်လေးပေါ် ခေါ်သွားရ။ ထိုင်ခိုင်းရ။ ဘာမျှစကားမဆိုနိုင်ပဲ အရင်ဆုံး မီးဖိုဆောင်လေးထဲဝင်ကာ ကော်ဖီမစ်လေးဆွတ် ကြောင်အိမ်လေးထဲမှ မနေ့ကမှ သမီးလေးဝယ်လာပါသည့် မုန့်လေးလုံး၍ ပန်းကန်လေးထဲထည့်ရ။ အားလုံး လင်ပန်းဆွတ်ထက်မှာ စီရိတင် သယ်လာရနှင့် အလုပ်များသွားရရှာတတ်လက်သုတ်ပဝါလေးကအစ သေသေသပ်သပ်လေးခေါက်၍ ထည့်ကို ဆက်တီစားပွဲလေးပေါ် လက်ဖက်ရည်အချိုပန်းကန်အောက်ခံလေးပေါ် တင်ကာထားရှာသည်က ကံယုံပါ။ လက်သုတ်ပဝါကို ဒီတိုင်းကြီး ဆက်တီစားပွဲပေါ် အလွတ်မချရရှာ။ ခွက်လေးတွေကိုလည်း တရိတသေ အားလုံးရှေ့မှာချသည်။ ပန်းကန်ပင် သုံးပန်းကန် ချပေးသည်က ကံယုံပါ။

ထိုင်တော့လည်း ဆရာကြီးနှင့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရှေ့မှာ တည့်တည့်မထိုင်ရရှာ။ မျက်စောင်းထိုးနေရာ ခပ်လှမ်းရှိ ကုလားထိုင်လေးမှာ ယို့ယို့လေးထိုင်ရှာပါ၏။ တရိတသေလည်း ဆရာကြီးကိုကြည့်ကာ ...

“ဆရာကြီး သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောရှာသည်က လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ တရိတသေ ပြောခြင်းပါ။ သူစိမ်းဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဆရာနှင့်အတူ ပါလာသူများပေမို့ ...

“သုံးဆောင်ကြပါ ခင်ဗျာ”

ဟု တရိတသေ ပြောရှာပါ၏။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ရောင်းနှင့် သူကတော့ ပြုံး၍တရင်းတနီးဆန်သော တုံ့ပြန်မှု ပြုလာသည်။

ဧည့်ခန်းလေးကိုလည်း ဝေဝေ၍ ကြည့်သည်။

“ခြံလေးထဲမှာလည်း စံပယ်ပင်တန်းလေးနဲ့နော်၊ ခြံထောင့်မှာလဲ စံကားပန်းအဖြူပင်လေးက ဝေနေအောင် ပွင့်နေတာပဲ၊ မွေးတယ်ဗျာ”

ဟု စတင်၍ စကားဆိုသည်။

“အိမ်လေးကလဲ အေးချမ်းလိုက်တာ”

ဟု စကားကို အေးချမ်းစွာဆက်ပါ၏။ ရွက်စိမ်းခက်နှစ်ခက်ရံ၍ ထိုးထားသော နှင်းဆီဖြူနှစ်ပွင့်ထိုး ပန်းအိုးလေး ဆက်တီစားပွဲထက်မှာ ရှိနေသည်။ အဝါရောင်ခန်းဆီးလေးမှာ ပြတင်းလေးတွေမှာ တလွန့်လွင့်လွင့်။ ဘုရားစင်ထက်တွင် ခြံစွာရှိနေပါသည့် ဘုရားပန်းအိုးများဆီသို့လည်း အကြည့်သည်ထက်၏။

“ပြည့်သူ့ရေ ... ကော်ဖီလည်းသောက်၊ မုန့်လဲစား၊ ပြီးတော့ လာရင်းစကားလေးလဲ ပြောကြတာပေါ့၊ မောင်မောင် ကော်ဖီသောက်ကွယ်”

ဟု ဆရာကြီး ဦးဆောင်၍ပြောတော့ အကော်ဖီသောက်ကြပါ၏။ မုန့်လည်းစားကြပါ၏။ ဘာမှန်းမှန်း မသိရသေးပေမယ့် တစ်ခုခုပြောဖို့ ရောက်လာကြခြင်းတာကိုတော့ စတင်၍ ကံယု ရိပ်စားမိလာသည်။

“ဒီလို ကိုကံယုရေ၊ ဆရာကြီးက ဒီကျောင်းကို လွှဲလေးငါးနှစ်က ရောက်ခဲ့တာ မုန့်တယ်၊ ဟိုးအရင်တုန်း ဒီကလေးတွေ ကျောင်းနေတုန်း ရှစ်တန်းမှာ သူတို့ကျောင်းမှာ သင်္ချာပြခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဒီကလေးတွေ အလွန်တောင့်ကြတာ၊ နောက်တော့လဲ ကျွန်တော် အထက်တန်းပြန် ပြောင်းရတယ်၊ အဲဒီကတည်းက သွားကြတယ် ဆိုပါစို့၊ နောက်တော့ ရန်ကုန်ကို ကိုတို့ရပ်ကွက်က အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းအဖြစ် ပြန်ပြီးရောက်လာရတယ်လေ၊ အဲဒါ ဒီမမျှော်လင့်ပဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ မှတ်မိတာ၊ ကွဲခဲ့ကြတာကလဲ ဆယ်နှစ်နီးပါး မဟုတ်၊ ဒီကလေးက ဟာ ... ဆရာကြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာ၊ ကျွန်တော် ဆရာတပည့် မောင်မောင်လေ ဆိုမှတ်မိတာ၊ ငယ်ရပ်ပြန်ဖမ်းမိတယ်လေ၊ မောင်မောင်လောတာကိုးကွ၊ အဲဒီမှာ စကားစပ်မိကြရင်းနဲ့ တော့ သူနဲ့တွဲတဲ့ ဒီကလေး ပြည့်သူတကိုလဲ မေးမိသူတို့နှစ်ယောက် တွဲကြတာကိုး၊ သင်္ချာလဲ တော်ကြ၊ အဲဒီမှာ သိရတာပါပဲ၊ မောင်မောင်က ရွှေကြိုးကြာလုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်တယ်၊ ပြည့်သူတက ရွှေသံစဉ်

သွင်းနဲ့ ဖြန့်ချိရေးအလုပ်ရယ်၊ လုပ်ငန်းချင်းကလည်း ဆက်စပ်တယ်ပဲ ပြောရမလား၊ ရွှေကောင်းကင် ဗီဒီယိုနဲ့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးရယ် လုပ်နေတာတွေ သိခဲ့ရတာပါ”

ဟု ဆရာကြီးပြောနေတော့ ကံယု ငြိမ်သက်နားထောင်နေရပေမယ့် ဘာကြောင့် ဤစကားတွေကို ဤသူနှစ်ဦးက ပေါ်လာပြီး ဤအိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးမှာ ကိုယ့်ကိုလာပြောနေပါလိမ့် ဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ မုန့်ဆူနေပုံ ဖြစ်နေသည်။ အံ့ဩစိတ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သိသမီးနေခဲ့သောကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးပေမို့ တရိသတော့ နားထောင်နေသည်ပါပဲ။

“အဲဒါဗျာ ကျောင်းမှာ မိဘဆရာအစည်းအဝေးလဲရှိတယ်၊ ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲလဲရှိတယ်လို့ ပြောပြလိုက်တာပါ၊ ပြည့်သူတကိုလဲ ဖိတ်လိုက်ပါဦးဆိုတော့ မောင်မောင်က အဲဒီနေ့ကို လာလဲလာမယ်၊ ကျောင်းအတွက်လဲ လှူပါမယ်ပေါ့၊ ကျောင်းဖုန်းနံပါတ်လဲ တောင်းသွားတယ်၊ နောက်နေ့မှပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းကိုလိုက်လာကြတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ လာကန်တော့ကြတယ်၊ ကျောင်းအတွက်လဲ သူတို့နှစ်ယောက် ကွန်ပျူတာခြောက်လုံး လှူမယ်ဆိုတာကိုလဲ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့လည်း ငြိမ်သက်၍ ကံယု နားထောင်နေသလိုပဲ။ နားထောင်နေရင်းမှလည်း ပြည့်သူတနှင့် မောင်မောင်ကို ကြည့်သည်။ ပြည့်သူတ ပြုံးပြတော့လည်း မဝံ့

မရဲ ပြန်ပြီးပြီဟုပါ၏။ အရမ်းချမ်းသာသည်ဟု သိထားရလေ။ ကိုယ့်အိမ်သေးသေးလေးမှာ လာထိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက်သည် အတော်ကြီးကိုချမ်းသာသည့်သူနှစ်ယောက် ဆိုတာကို စောစောက ဆရာကြီးပြောသည့် စကားတွေထဲမှာ ပါသွားသည်ကိုး။

“ကျွန်တော်ကလဲ နယ်တွေမှာ ခြောက်နှစ်လောက် တွေ့ထမ်းခဲ့ပြီး ဒီကျောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးနှစ်လောက်မှ ပြောင်းပြီးတာဝန်ကျတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက ငွေမျှင်ငယ်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တင်ပဲ ဒီကလေးက အတန်းတွေတက်လာ။ ဆယ်တန်းအောင်သွားတာကလေးက ငယ်ကတည်းက အကကောင်း အဆိုကလေးပေမို့ ဒီကလေး အနုပညာအရည်အသွေး မသေးပေဘူးဆိုတာ သတိထားမိခဲ့တာပါ။”

ဟု ဆက်ပြောနေရာမှ ကော်ဖီခွက်ကို လက်ဆွဲသောက်လိုက်ပါ၏။

“ပြောရရင်ဖြင့် ကိုကယ့်ရယ်၊ ငွေမျှင်မေးလေး အဲဒီကလေးက ကတာရော ဆိုတာရော ဒီက မောင်ပြန်ကြားရ မြင်ရတော့ ဒီကလေးရဲ့ အနုပညာအရည်အသွေးကို သိတာမို့ သူ့ရဲ့ရွှေသံစဉ်ကနေပြီး သိချင်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ပြီးတော့ ရွှေကောင်မိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးကနေပြီးတော့လဲ ဇာတ်လမ်းရေးချယ်ပြီး ဒီကလေးနဲ့ မိဒီယိုကားတွေ ရိုက်ဖို့လဲ ဖြတ်ထားပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဆရာကြီးကို ခေါင်းတည့်

အဲဒီနေ့ကတည်းက ခွင့်ပန်လာပြောတာပါ။ စနေရက်မှာတော့ ဆရာကြီးလဲ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ လိုက်ပြောပေးပါလို့လဲ အဲဒီနေ့ကတည်းက ပြောတာပါ။ ခွင့်ပန်ခဲ့တာပါ။ ဒီကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စာရိတ္တကအစ မိဘမျိုးရိုးကအစ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းကတည်းက သိထားတာပါ။ မွန်မြတ်အေးချမ်းတဲ့ ကလေးပါ ကိုကယ့်။ ဒီကလေးတွေကလဲ ကျွန်တော့်တပည့် ဖြစ်သလို ငွေမျှင်လေးကလဲ ကျွန်တော့်တပည့်ပဲ ဖြစ်တာမို့ ကိုယ့်တပည့်လေးတွေ ဖြစ်ထွန်းအောင် မြင်ကြတာ တိုးတက်ကြတာကို ကျွန်တော် မြင်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လဲ ဒီနေ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ကိုကယ့်ဆီကို ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ရောက်လာရတာပါ။”

ဟု ဆရာကြီးမှ စကားကို အဆုံးသတ်တော့ ကယ့်ဦးမိကြီး ငြိမ်ကျနေပါ၏။ ရင်ထဲမှာ အံ့သြနေသည်။ မယ့်ရဲချင်။ “အေးရေ ...။ သမီးလေးကို အဆိုတော်အဖြစ်၊ မင်းသမီးအဖြစ် စီစဉ်မည်တဲ့လား။ မျှော်ပင်မမျှော်လင့်ရဲခဲ့သော အခွင့်အလမ်း ခြွင်းတစ်ခုသည်-ရောက်ရှိလာချေပြီကောလေ။ ဒါပေမဲ့ မဆုံးဖြတ်သတ်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။”

သမီးဆန္ဒကိုလည်း မေးချင်သည်။ ပြီးတော့ မမလေးအလည်း တိုင်ပင်ချင်သည်။ မမလေး မသိပဲ ဘာကိုမှ ခေါင်းမညိတ်ဆိုက်ရုံ။

“ကျွန်တော် အစ်မတစ်ယောက်လို ရှိသေရတဲ့ မမလေးကိုလဲ အသိပေးပါရစေ ဆရာကြီးရယ်၊ ခုလို သမီးလေးရဲ့ အနုပညာကို တန်ဖိုးထားပြီး သူ့ဘဝလေး မြှင့်မားတိုးတက်

အောင် မြေတောင်မြောက်ပေးမယ့်သူတွေ အိမ်ထဲမှာ
ရောက်တောင်မှ ရောက်လာရ၊ ပြောပြကြတာတွေကြောင့်
ကျွန်တော် ယုံတောင်မယ့်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်ရတာ
ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီး
ကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်”

ပင်ကိုလူရိုးကြီးပေမို့ ဆရာကြီး၏ စေတနာ
ရှိသလေးစား သိတတ်စိတ်ဖြင့် တကယ့်ကို ကြမ်းပေါ်ထဲမှာ
ကန်တော့တာမို့ ဆရာကြီးဘေးမှာ ထိုင်နေကြပါသည့် မောင်နှမ
နှစ်ယောက်မှာ ဘေးသို့ ရှေ့ခနဲသွားရပ်လိုက်ကြရပါသတည်း။
ဦးကံယု အဘယ်မျှထိ ရိုးသားဖြူစင်တာ ...။ အနေရိုးလွန်းတာ
ချက်ချင်း ပြည့်သုတ သိသွားရပါပြီတည်း။

“ဒါဆိုလဲ ကိုကံယုရယ်၊ အဲဒီမမလေးဆီကို ဆက်သွား
လိုက်ပါ၊ ပြည့်သုရေ ... ဖုန်းပါတယ် မဟုတ်လား။
ကိုကံယု တစ်ခါတည်းလဲ အလုပ်တစ်ခု ဖြတ်လိုရတာ
ဗျာ၊ အဲဒီ မမလေး သဘောတူမတူလဲ ဒီက ပြည့်သု
တစ်လက်စတည်း သိသွားနိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား
ကံ ... ဖုန်းနံပါတ်လေး ပြောပြပါ ကိုကံယု”

တပည့်နှစ်ယောက်ကို အစစဖြစ်မြောက်အောင်
စေချင်သည့်ဇောက ဆရာကြီးထံမှာလည်း ရှိချေတာမို့ ကိစ္စတစ်
ပို၍သိသိသာသာ ပြီးပြတ်သွားစေအောင် စီမံပေးခြင်းပါ။
ဖုန်းနံပါတ်ပြောတော့ ပြည့်သုတ ဂဏန်းလေးတွေ နှိပ်ပေး
ကံယုကို ဖုန်းလေးကမ်းပေးလာပါ၏။ မမလေး၏ ထူးသံ ပေါ်
တာမို့ ...

“မမလေး ... ကံယုပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေရောက်
နေကြလို့ပါ၊ ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောမပြတ်
တော့လို့ပါ၊ ဆရာကြီးပဲ ပြောပေးပါလားခင်ဗျာ”

လူရိုးကြီးပေမို့ လုပ်တတ်စေအောင် မပြောပြတတ်
ဘဲ ဂျီနေသမျှ နောက်ဆုံးတော့လည်း တရိတုသေကြီး လက်
ဖောက်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းလေး ကမ်းမေးကာ ဘေးမှာငြိမ်ထိုင်လိုက်
ပါသည့် ဦးကံယုကို ပို၍တလေးတစားထားကာ ငေးကြည့်မိ
သည့်က ပြည့်သုတပါ။

ရင်ထဲမှာပင် တခင်တမင်ကြီး ရှိသွား ရသည်မှာ
လည်း အမှန်ပါ။ လောဘလည်းမရှိ။ ကိုယ့်သမီး ငွေဝင်ပေါက်
ဘောင်းကောင်း တိုးပြီဆိုတာမျိုး စိတ်ကူးထဲပင် ဝင်ပုံမရ။ ပျော်
ဖုန်းပင် သတိမဝင်။ အံ့သြနေရှာတာ တစ်ခုပဲရှိနေပါသည့်
ဦးကံယု ပါလားဟု တွေးဖြစ်ရသည်ကလည်း ပြည့်သုတပါ။
အောင်မောင့်ကို ကြည့်တော့လည်း လူရိုးလူကောင်းတွေနှင့် အလုပ်
ဆုပ်ရချေလျှင်ဖြင့် စိတ်ညစ်စရာပင်မရှိ ဆိုသည့်ဟန်ဖြင့် လက်မ
ဆေးကို ထောင်ပြသည်။ သဘောက အလွန်တန်ဖိုးရှိသည့်အိမ်
ထောင်စုတစ်ခုဟု သတ်မှတ်သည့်သဘော။

ဆရာကြီးမှ အားလုံးပြန်၍ ပြောပြနေပါ၏။ ဘေးမှ
ကံယု ငြိမ်ကျနေသည်။ တစ်အောင်မျှ ဆရာကြီး တစ်ဖက်မှစကား
တိုနားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို ပိတ်၍
ပြည့်သုတထံ ကမ်းပေးပါ၏။

“ဒေါ်ကျော့ယုစံ သူ့ကားလေးနဲ့ ခုချက်ချင်းပဲ လာခဲ့ပါ
မယ်တဲ့၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က လာပြောတာပဲတဲ့၊ ဆရာ

ကြီးတပ်ည့် ငွေမျှင်းမေလေး တိုးတက်အောင် ပြောထား
ပဲတဲ့၊ သူ ဝမ်းသာရမှာပါတဲ့၊ ခု လာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့၊ က
ကိုက်ယုံ ... ကိုက်ယုံရဲ့မမလေးကတော့ ဆရာကြီး
အားကိုးယုံကြည်မှုတွေနဲ့ လက်ခံမယုံသဘောကိုတော့
လာပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရင်း ဆရာကြီး ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည့်
က ကံယုံကိုပါ။

ကံယုံ ထပ်၍လက်အုပ်ချီကာ ဆရာကြီးကိုကြည့်

မှ ...

“ကျွန်တော်ကတော့ မမလေးသဘော ဖြစ်ရမှာပါ။ ဆရာ
ကြီးကိုလဲ အားကိုးတာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီကဆရာလေး
နစ်ယောက်ကိုလဲ ဘာက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီအပြင်
ဘာက မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွယ်”

ဟု တကယ့်ကိုပဲ ဘာပြော၍ ပြောရမုန်း မသိအောင်
ပဲ ခံစားရလေသမျှ ရိုးရိုးပွင့်ပွင့်ကြီး ပြောလိုက်ရှာသည်က ကံ
ပါ။

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ပါဘူး ဘာဘာ
မိဘအရာမှာပဲ ကျွန်တော် ထားပါတယ်၊ ငွေမျှင်းမေ
အနုပညာအရည်အသွေးကို ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်၊ က
တော့်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှုတွေအရလဲပဲ ငွေမျှင်းမ
ဟာ အောင်မြင်မယ့်မိန်းကလေး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိပါတယ်၊ သူ အောင်မြင်မယ်ဆိုတာကိုလဲ ပြောရပါတယ်
ဘာကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ရတာဖြစ်ပေမယ့် ဘာဘာရဲ့အတွင်း

စိတ်အေးချမ်းဖြူစင်မှုတွေကိုလဲ ကျွန်တော် သိမြင်နေတာမို့
ဘာကို ကျွန်တော် လေးစားသလို၊ သံယောဇဉ်လည်းဖြစ်
လာမိရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သွေးသားရင်းချာထဲကလိုပဲ
သဘောထားပေးပါ၊ ဒီကိစ္စကို လုပ်ကိုင်တယ် ဆိုရာမှာလဲ
အလုပ်သဘောထက် မိသားစုသဘောမျိုးနဲ့ပဲမြင်မယ်၊ ဆက်
ဆဲကြမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး နွေးထွေးအေးချမ်းကြပါမယ် ဘာ၊
ငွေမျှင်းမေရဲ့အနုပညာဟာ အလွန်ထွန်းတောက်လင်းလက်
နေတဲ့ အနုပညာပါ၊ အားလုံး ပြည့်စုံနေအောင် ကျွန်တော်
ပြောပြလို့လဲ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သီချင်းခွေ သူ့ဗီဒီယို
ကားလေးတွေကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ ဘာပိုပြီး ကျွန်တော်
ဘာကိုပြောချင်တယ်၊ ပြောချင်တယ်ဆိုတာကို မြင်လာမှာပါ၊
သူ့ကို အဆိုနဲ့ပတ်သက်လို့ရော၊ သရုပ်ဆောင်မှုနဲ့ပတ်သက်
လို့ရော သေချာသင်ခိုင်းမှာပါ၊ ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး
ကြီးတွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေနဲ့ အရင်သင်ပေးဦးမှာပါ၊ ပွဲမဝင်
ခင် အပြင်မှာကျင်းပ ဆိုသလိုပါ၊ အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ
ပြီ၊ ရပြီဆိုမှ ငွေမျှင်းမေကို အရင်ဆုံး သီချင်းသွင်းပါမယ်၊
အဲဒီမှာ သူ့ကိုပဲ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းပါမယ်၊ တစ်ဆက်တည်း
မှာလဲ ဗီဒီယိုကားတွေအတွက် ဇာတ်လမ်းကောင်းတွေရှာ
မယ်၊ ရိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြည့်သုတ တည်ငြိမ်စွာ စတင်၍ ဦးကံယုံ ရင်
မှာ ဘာတွေရှေ့ဖြစ်လာမည်ဆိုတာ နားလည်လာစေနိုင်ဖို့
အတွက် အနာဂတ်အတွက် ဘာတွေပြင်ဆင်ထားသည်ဆိုတာတွေ
ပြောပြမိရပါသတည်း။

ထိုသို့ပြောပြတော့လည်း သေသေချာချာကြီး
သားနားထောင်နေရှာသည့်အသွင်ဖြင့် နားထောင်ရှာသည့်
ဦးကံယုပါ။ ဘာဟူ၍ တကယ့်ကိုပဲ ရင်ထဲခင်မင်နှစ်လို့
ခေါ်မိရသည်ကလည်း ဦးကံယု၏ အရမ်းကိုဖြူစင်သော မျက်
အကြည့်တွေကြောင့် ...။ အရမ်းကို ရိုးသားလွန်းစွာ နေတတ်
သည့် ဦးကံယု၏ဟန်၊ ဦးကံယု၏မျက်နှာထက်မှာ ပေးထင်
ပါသည့် ခံစားချက်များကို ဖမ်းဆုပ်တွေ့မြင်ရ၍ပါ။

ကံယု တစ်ချက်ခပ်ငေးငေးကြီး ရှိနေရင်းမှ
မညီစကားအတွက် အားယူနေသည့်ဟန်ဖြင့် ရှိသွားရပြီးမှ
သုတကို တောင်းပန်သည့်အကြည့်၊ ခဏယုနိုင်သည့်အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်ရှာသည်။ နောက်တော့မှ မပြောမဖြစ်သည်ဟု
ကိုတင်းယူလိုက်ပုံဖြင့် အားစိုက်လိုက်ကာ ...

“တစ်ခုလောက် ကြိုတင်တောင်းပန် ခွင့်ပန်ပါရစေ
လေးရယ်၊ ဘာဘက ဆံပင်ညှပ်သမားပါ၊ အကယ်၍
သမီးလေးဟာ အဆိုတော်လဲ ဖြစ်လာမယ်၊ မင်းသမီး
ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဘာအလုပ်အကိုင်ကြောင့် သမီး
ခမျာ လူပုံအလယ်မှာ သိမ်ငယ်ပြီး မျက်နှာငယ်ရှာ
အချိုးအနှိမ်ခံရရှာပါမယ် ဆရာလေးရယ်၊ ဘာရဲ့ဆို
ဆိုလောတဲ့သူတွေ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ လူများနေတဲ့အခါ အ
ပြေလဲဖြစ်၊ အချိန်လဲစောင့်နေရမှန်း မသိအောင်ဆို
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးတွေ ဘာထားပေးပါတယ်၊ အဲဒီထဲ
အင်တာဗျူးတာတွေ ပါတာမို့ ဘာဘလဲ အားတဲ့ပြုတဲ့
ဖတ်ပြုရင်း တွေ့ရတာရှိပါတယ်၊ သမီးလေးကို အင်တာ
တဲ့အခါမှာ ဆရာလေးတို့ မသိပဲ ဖြစ်မှာလဲ မဟုတ်တာ

ကံယု လည်ချောင်းတနင်နင်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။
ညီသုတ၏အကြည့်သည် ထိခိုက်ခံစားနေရသည့်ဘက်ကို ကူး
ပြီး ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာမလန်းရှာ။ ပြတင်းဘက်
ခပ်ငေးငေးကြီး တွေ့၍ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်လည်နေရာမှ
ထုလည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုနေသမျှ
တက်နေသည့် အဆိုသည် ရင်ထဲမှာသာ ရှိမနေတော့ပဲ လည်
ချောင်းသို့တိုင် တစ်ဆိုကျပ်ခဲလွန်းစွာ အနေရဆိုးလောက်အောင်
အားလာနေရသည်ကို တုတ်စွမ်းသမျှ ထိန်းနိုင်ဖို့ ကံယု ကြိုးစား
နေရှာပါ၏။

“အဲဒါ ဆရာလေးရယ်၊ အဲဒီလို အင်တာဗျူးတဲ့အခါ အဲဒီ
မေးတဲ့ အင်တာဗျူးဆရာ ဆရာမလေးတွေကို ဆရာလေး
က တစ်ခုပဲ မေတ္တာရပ်ပေးပါ ဆရာလေးရယ်၊ သမီးလေးရဲ့
အဖေဟာ ဘာလုပ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မမေးပဲထား
ပေး ... ပါ ... လို့ ... မမေးပဲ ... ထား ... ပေး ... စါ
လို့ပါဗျာ”

ဟု ပြောလာတော့ ပြည့်သုတ ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲ
ကောင်းနိုင်။

အရိုးခံသမားကြီးမှန်းလည်း မြင်ရ ကြုံရပြီးသည့်
နောက် အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် ချက်ချင်းသိလိုက်ရလောက်
အောင် ပင်ကိုစရိုက်ကိုက ရိုးစင်းလွန်းရှာပါသည်။ ဦးကံယုကို
သနားနေတာပဲ ရှိနေသည်။ သမီးကို ချစ်လှချေသည်ကောဟုလည်း
နားလည်လာနေရရင်းမှ မိဘဆိုတာ ဤသို့ပါပဲလားလေဟု တွေ့

မိရပါသည်အဖြစ် အိုင်ကြီးငိုင်းရင်း အငြိမ်ကြီးငြိမ်ကျကာခေါင်း
ငိုက်ချထားပါသည်။ ဦးကံယုကို ပြည့်သုတ တလေးတစားကြီး
ကြည့်မိကာ ...

“ဘာရယ်”

ဟုသာ တစ်ချက်ညည်းသည်။ ကံယု မော့ကြည့်လိုက်
ကာ စိတ်ထဲမအေးနိုင်လေသမျှ ...

“ဘာ စိတ်အေး စိတ်သက်သာရအောင် အဲဒီကတိအေး
ပေးနိုင်ရင် ပေးပါလား ဆရာလေးရယ်”

ကိုယ့်တူကိုယ်သားအဖွယ်ကိုပင် တလေးတစားထဲ
၍ ဆရာလေး ... ဆရာလေးနှင့် ပြောရာပါသည် ကံယုပါ။

“စိတ်ချပါ ဘာရယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်
ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဆရာလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဘာရယ်
ဘာရဲ့ တူတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်လို့ သားချင်း
လို သဘောထားပြီး ပြည့်သုလိုပဲခွေခေါ်၊ ဒါမှမဟုတ်ဆို
လဲ ဘာကြိုက်သလိုခေါ်ပါခင်ဗျာ၊ ဆရာလေးလို့မခေါ်ရ
ပြီးတာပါပဲ”

ဟု ဦးကံယု၏ ရင်ထဲမှာ သိမ်ငယ်ချိုးနှိမ်ခြင်းများကို
မြင်မြင်နေရရင်း ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်နိုင်စွာ ပြည့်သုတပြော
ရာပါ၏။

“ဘာနဲ့ ဆရာလေးတို့ရဲ့အဆင့် အလွန်လှမ်းပါတယ် ဆရာ
လေးရယ်၊ ဆရာလေးလို့ပဲ ခေါ်ရတာ ဘာရင်ထဲမှာ
ခေါ်ရပြန်တာ လုံခြုံပါတယ်”

ဟု ပြောရာတော့ ပြည့်သုတ မျက်ရည်လည်လာ
သည်။ မောင်မောင်ကို ငဲ့ကြည့်တော့လည်း ငြိမ်သက်ထိုင်နေရင်း
မကောင်းနိုင်သလို ခပ်ငိုင်းငိုင်းကြီး ရှိနေတာမြင်ရပါ၏။
... ကြီးကတော့ ပြတင်းဆီသို့ ကြည့်နေသည့် အကြည့်သည်
ပြတင်းနိုင်ဘဲ ငြိမ်တန့်နေလျက်ရှိနေဆဲ။

“အဲဒါ အဖေလို့ ခေါ်တယ် ပြည့်သု”

ဟု အတန်ကြာမှ မျက်ရည်ကိုထိန်းရင်း ဆရာကြီး
လောပါသတည်း။

စံကားပန်းတို့ရနံ့ကတော့ တဝေလွင့်လွင့် ရင်ကို
မြေချင်စဖွယ် ဧည့်ခန်းငယ်လေးဆီသို့ တိုးဝင်လာကြချေသည်
တား။

ဂမုန်းအင်သဇင်တို့နယ် တန်ဖိုးကြီးပါသော ပန်းမ
တစ်ရချေသော်လည်း ပန်းစံကားသည်လည်း ပန်းတို့၏ဂုဏ်အင်
မွေးလွင်သင်းပျံ့ချေသည်နယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာ
သည်လည်း ... ပန်းတို့၏ဂုဏ်အင်နယ် ... အေးမြမွေးလွင်နေ
သော်ချေသည်ကောလေဟု ... ပန်းစံကားတို့က ... တိုးသက်စွာ
နေကြချေသည်ထင်ဟု ပြည့်သုတ ရင်ကိုနှစ်၍ တွေးဖြစ်ရပါ
သတည်း။

အနန်း(၁၇) ချီ

“ဟယ် ... ရွှေပန်းချီ ဖွင့်နေပြီ ငွေမျိုင်းရေ၊ ဝင်ကြည့်ရအောင်ဟယ်၊ ထင်တော့ ထင်သား၊ မနက်ကျူရှင်ကတည်းက အဲဒီမှာ လူတွေအဝင်အထွက် များနေမြင်ရတော့ ဒီနေ့တော့ဖြင့် ရွှေပန်းချီဖွင့်ပြီထင်ရဲ့လို့ တို့ကျူရှင်တက်နေတုန်း ဖဲကြိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ ဖွင့်ပြီပြီထင်တယ် သိရဲ့လား၊ ငါ ကျူရှင်ပြတင်းဆီက မြင်ရသေးတယ်လေ၊ နှင့်ကိုတောင် ပြသေးတာပဲ၊ ရော့မိုးပျံပူဖောင်းတွေ အုပ်အုပ်ခဲခဲ တက်သွားတာ မြင်ရပါတယ်လို့၊ အဲဒါ ရွှေပန်းချီကို ဖဲကြိုးဖြတ်ပြီး ဖွင့်တဲ့အခါ ဘောလုံးတွေ လွှတ်တင်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

မိချော စိတ်အားထက်သန်သန်ဖြင့်ပြောတော့ မျိုင်းမေလည်း ရွှေပန်းချီကို ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ ရွှေပန်းချီ၏ မှန်ပြတင်းတွေ ဖွင့်ထားတာ မြင်နေရပြီ။ ခန့်ကြီးတွေကဖြင့် ပြတင်းပြည့်မျှ အပြာရောင်ကြည်ကြည်လေးဖြင့် ချထားတာတော့ ရှိနေသည်။ အဝင်မှန်တံခါးချပ်ကြီး

အောက်တစ်ချက်မှာ ပန်းရောင်စုံတို့ ဝေနေသည့် ပန်းအိုးကြီးတွေ ချထားသည်။ ငွေမျိုင်းမေလည်း ကျူရှင်ပြတင်းဆီမှနေ၍ မြင်ခဲ့သည်ပဲလေ။ ရောင်စုံဘောလုံးတွေ ကောင်းကင်ယံဆီသို့ လွင့်မြောက်သွားကြလေသမျှ မြင်ကွင်းလှလှကို ငေးကြည့်ခဲ့သည်။ အတုတ်ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကိုယ်နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းသွားလာနေချိန်သည် ဤနေရာ ဤလမ်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုဆီမှ ငေးကြည့်နေလေသော ရွှေပန်းချီ၊ သွားရင်းလစရင်းလည်း ဝင်ကြည့်လိုက်၍ ဘာမျှအခက်အခဲ မရှိနိုင်သည့်အတွက်ပေမို့ ...။ ဝင်လည်း ဝင်ကြည့်သင့်သည်ပဲဟု ငွေမျိုင်းမေ တွေးလိုက်မိရပါပြီ။ ရွှေပန်းချီသည် ကိုယ်နှင့်ရင်းနှီးနေတာ မဟုတ်ပေမယ့်။ အမည်သစ်တစ်ခု ဖြစ်ဖြင့် စတင်ရောက်ရှိလာပါသည့် ရွှေပန်းချီဆိုသည့် တည်ရာ ကရာကတော့ဖြင့် ငွေမျိုင်းမေတို့နှင့် စိမ်းသောနေရာတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ ကတော့ သေချာပြီးနေသည်ပဲ။ ရွှေပန်းချီရှိရာ ရှေ့ဆီမှပလက်တောင်းရှည်လျားလျားလေးပေါ်မှာ အများသူငါတို့နှင့်အတူ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့သည့်အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်ဖြစ်။

“ကဲ ... ဝင်ကြည့်မယ်ဟာ၊ ဒီနေ့ဖွင့်တယ်၊ ဒီနေ့မှာ ငါတို့သည်လဲ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကြသူများအဖြစ် ... ပထမဦးဆုံးသော နေ့တစ်နေ့၏ ဝင်ကြည့်သူများစာရင်းထဲမှာ ပါသွားကြရအောင်ဟယ်”

မိချော ဦးဆောင်၍ဝင်တော့ ငွေမျိုင်းမေ ကန့်ကွက်မပေးတော့ပဲ စိတ်ပါလက်ပါ တူတူပါသွားရပါပြီ။

ရောင်စုံကြမ်းခင်းကြွပြားချပ်ကြီးတွေဖြင့် အတွင်း
ဖော်ထားသော မြေညီထပ်ထဲရှိ နံရံတို့မှာ ပန်းချီကားချပ်များ
တို့သည် ခန့်သန့်နေသော ပန်းကနုတ်ထွင်း ကျွန်းသားပေါင်
တို့ဖြင့် ရှိနေကြပါ၏။ မျက်နှာကြက်ဆီမှ မီးဆိုင်းကြီးတွေ
လင်းဖြာနေကြလျက်။ အခန်းကျယ်ကြီး၏ ထောင့်နေရာတိုင်း
စဉ်ရည်သုတ်ပန်းအိုးကြီးတွေဖြင့် ရွက်လှပင်ကြီးတွေ ရှိနေကြကာ
ရွက်လှပင်၏တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အဖြူရောင်နှင့်ဆီပန်းအိုးကြီး
တွေက စိမ်းမြေစဉ်ရည်သုတ်ပန်းစိုက်အိုးကြီးတွေဖြင့် သုံးအိုးတို့
ရှိနေကြပါ၏။ အခန်းသည် ပန်းချီကားတို့ဖြင့်သာ ပြည့်ဝနေ
ပါ၏။

အခန်းကျယ်ကြီးမှာ အရောင်းကောင်တာတစ်ခုသာ
လျက် ကျန်သောအရာတို့သည် ပန်းချီကားချပ်များ ချိတ်ထား
နံရံတို့ဖြင့် ရှင်းထင်းစွာ ရှိနေကြပါသည့်အဖြစ်။ ရွက်လှပင်
ကြီးနှင့် နှင်းဆီဖြူပန်းအိုးကြီးတွေပဲ ပန်းချီကားချပ်ကြီးတွေမဟုတ်
သည့် အရာဟူ၍ ပြစရာ မြင်စရာဟူ၍ ရှိနေသည်။ ခန်းဆေး
ကျယ်ကြီးသည် ရိုးရှင်းခြင်းနှင့်အတူ ညှို့ဝင်ထားနိုင်သည့် အ
အထား။ မျက်နှာကြက်ထောင့်နေရာတွေမှာ ကင်မရာလေး
တပ်ဆင်ထားသည်။

“ကင်မရာလေးတွေရှိတယ် ဗျိုင်းရေ၊ ရုံးခန်းနေရာတ
ပြီး ဝင်လာသူတွေကိုတော့ ကြည့်ပုံရတယ်ဟ”

တိဗီစကင်မှာ ပေါ်နေဦးမည့် ကိုယ့်ပုံရိပ်လေး
အတွက်တော့ဖြင့် ငွေဗျိုင်းမေ တစ်ချက်မျှမလွတ်လပ်ခြင်းဆိုသည့်
ခံစားချက်တစ်ခုကို ခံစားဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ပဲ ကုန်တိုက်ကြီး

မှာပင် လုံခြုံရေးကင်မရာလေးတွေ ရှိနေတတ်ကြသည်ပဲလေ။
ဗျိုင်းမေ ပန်းချီကားချပ်ကြီးတွေကို တစ်ခုချင်း စိတ်ကုန်စွာ
ကြည့်နေမိရပါ၏။ မဝယ်နိုင်မှန်းတော့ သိသည်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ကြည့်၍တော့ ရသည်ပဲလေ။ ရှုခင်းပန်းချီကားတွေလည်း ရှိနေ
သည်။ မြေပြန့်ဆီမှ ရှုခင်းတွေ။ တောင်ပေါ်ဒေသ ရှုခင်းတွေ။
ဆင်းလေး၏ ရှုခင်းတွေ။ ပန်းချီကားချပ်တွေသည် တစ်ခုရှေ့မှ
တစ်ခုရှေ့ဆီသို့ ပြောင်းရပ်ကြည့်လိုက်သာနှင့် ပြောင်းလဲသော
ချက်များကို ရင်မှာအပ်နှံလိုက်သည်ချည်း။

“လှလိုက်တာဟယ်၊ ဒီစမ်းချောင်းလေးနဲ့ ဒီပန်းတောလေး
ဟာ အရမ်းလှတာပဲနော်”

မိချောပြောသည့် ပန်းချီကားကိုကြည့်ကာ ငွေဗျိုင်း
ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်ပဲ။ စမ်းချောင်းက အေးမြမြ
ခန်းရောင်ကြောင့် ပို၍ဖြူကြွလာသည်ဟန်ဖြင့် ရှိနေသည်။
ချောင်းဘေးဆီမှ တောပန်းတို့၏ အလှသည် ရောင်စုံစုတ်ချက်
ဖြင့် ရှိနေကာ စမ်းရေထက်ဆီသို့ ပန်းကြွေတွေမျောနေကြသည့်
အထိ ... ပန်းပင်ကြီးတို့၏အငိုက်၊ ကိုင်းတံအညွတ်တို့ကြောင့်
ချိပ်မှာလည်း ပန်းရိပ်သည် ရောင်စုံထင်နေ၏။ ကောင်းကင်တွင်
လည်း တိမ်တို့က ရောင်စုံဖြစ်နေသည်။ ညနေခင်းတစ်ခုဆီမှ
ချောင်စုံတိမ်တိုက်တို့သည် ပုစွန်ဆီရိပ်လည်း သမ်း၏။ ပြာရင့်ရင့်
လည်း ဝင်၏။ ဖြူပျူလည်း ထင်၏။ နီစွေးစွေးလည်း ရော၏။
တိမ်၏အလှသည် ညနေတွင် အပြည့်ဝဆုံး ဆိုသည့်နယ် ... တိမ်
ဘက်ချိန်ဟုပင် ညွှန်းကြသည်မို့ ...။ တိမ်တောက်ချိန်၏
အလှသည်လည်း ပန်းချီကားထဲမှာ ကောင်းကင်တစ်ခု၏အလှကို

ကြားကြားမောက်မောက်ကြီး ပြနေသည့်နှယ်ရှိ၏။ မြေပြင်
စမ်းချောင်းနှင့် ပန်းတောတို့ကလည်း မြေပြင်၏ သဘာဝအလှ
ပြိုင်ဆိုင်၍ပြနေသည့်နှယ်။ ကောင်းကင်၏ သဘာဝအလှနှင့်
ရှိသဘာဝအလှသည် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ မနိုင်ဘဲ သူနိုင်ကိုယ်
အပြိုင်ကြနေသည့်နှယ်လည်း ရှိနေကြပါချေသည်တည်း။

ငွေမျိုင်းမေ့ ပန်းချီကား၏ တန်ဖိုးကို ကြည့်မိသည့်
သုံးသောင်း။ ဝယ်နိုင်စရာမမြင်။ မိချောသည်လည်း တန်ဖိုးကို
၍။ ပန်းလေးတွန့်ကာ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ဒီပန်းချီကားကို ကြိုက်တာမှန်တယ်
သိပ်လှတယ်”

ဟု ငွေမျိုင်းမေ့ ပြောကာ နောက်ထပ် ပန်းချီ
တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်နေမိပြန်ပါ၏။

ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ရှေ့သို့ရောက်တော့ ခြေထောက်
ရွှေမရချင်။

ဖခင်တစ်ယောက်နှင့် သမီးလေးတစ်ယောက်
ရိပ်ဟုပင် ဆိုရမည်ထင်။

ဖခင်၏ပန်းထက်မှာ ငါးနှစ်အရွယ်သမီးလေး
ယောက်သည် မှောက်လျက်သားရှိနေသည်။ ပုဆိုးကြမ်းကွက်
စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဖခင်တစ်ယောက်၏ပုံရိပ်က သူဆင်
တစ်ယောက်၏ဘဝကို ကိုယ်စားပြုနေသည်ပါပဲ။ ခြေမှာဖိနပ်
မထား။ သန်မာသော ခြေသလုံးတို့သည် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်
တာမို့ ကြွက်သားတောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးတွေဖြင့် ရုန်း
နေသည်။ လက်မောင်းတွေကလည်း ကြွက်သားတွေ အပြိုင်

ထဲသို့ ထနေသည်။ ပန်းပေါ်မှာ မှောက်လျက်သားလေးထမ်း၍
တာမို့ သမီး၏ခေါင်းဘက်သည် ဖခင်၏ကျောဘက်ဆီမှာ
တော်လျားထိုးလေး ရှိနေလျက် သမီး၏ပျော်မြူးစွာ ရယ်နေသည့်
ရယ်သည် ပါးစုနဲ့စုနဲ့တက်နေအောင် အသက်ဝင်နေ၏။

ညိုမောင်းမောင်း အသားအရေဖြင့် ရှိနေပါသည့်
ခေါင်းမေးရိုးပြန့်ပြန့်နှင့် မျက်နှာထက်တွင်လည်း ကြည်နူးပျော်
နိုင်တွေက ထင်းနေအောင် ရှိနေကာ ဖခင်၏အပျော်သည်
ချစ်ရတိုချက်တို့၏ တန်ခိုးအာနိသင်ဖြင့် ကြည့်ရသူ၏ရင်သို့
ကူးစက်ပျံ့ဝင်နေသည့်နှယ်။ ရှင်မီးအင်္ကျီဖြူလေးနှင့် သီမီး
၏အပျော်သည်လည်း ဆံပင်နှစ်ခွတိုတိုလေး သားရေပင်နှင့်
ညှိုးထားသော အခြယ်အမွန်းကင်းသည့် မျက်နှာလေးထက်မှာ
ပင်ပင် ထင်နေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ နောက်မှာ
လားလားနေသူတို့၏ ပုံရိပ်တို့သည်လည်း ပန်းချီကားထဲမှာ ရှိနေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုသားအဖ၏အာရုံထဲမှာ သူတို့သားအဖနှစ်
ယောက်ပဲ ရှိနေသည့်နှယ် လွတ်လပ်ကြည်စင်ခြင်းများဖြင့် အုပ်စီး
နေကြတာ ကြည့်ရသူတို့ ချက်ချင်းခံစားသိမြင်နိုင်လောက်
အောင်ပဲ ပန်းချီ၏ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မှုက အသက်ပါလွန်းနေ
သည်။

သစ်ရိပ်တို့ သစ်ပင်တို့ရှိနေသည့် လမ်း၏တစ်ဖက်
စိမ်းမြမြ လယ်ကွင်းတွေ တပြန့်တလျား ရှိနေတာလည်း
ချစ်ရတိုမှာ ပါနေသည်။ ဖခင်၏လက်ထဲမှာ ခြင်းတစ်ခြင်းပါ
၏။ အချိန်သည် ညနေမဟုတ်။ မနက်လည်းမဟုတ်။ နေ
သယ်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ ထိုခြင်းထဲမှာ ထမင်းချိုင်းလေးများ ရှိ

နေမည်လား။ လယ်ကွင်းထဲမှာ လယ်လုပ်သည့် လယ်သမား
အဖေပေးလား။ ဒါမှမဟုတ် လယ်ထဲမှ နေ့စားလုပ်သည့် အ
သမား လယ်သမားကြီးပေးလေးလား။ နေ့လယ်ဘက် သမီး
အောက်မှာ ထမင်းစားဖို့အတွက် သမီးကို ထမ်းပိုး၍ခေါ်လာခြင်း
များပေးလား။ လယ်ကဲမှာ မစားလိုပါဟု ပူဆာသည့်သမီးထံ
သမီးအလိုကျ ထမ်းပိုး၍ခေါ်လာသည့် ဖခင်ဖြစ်နေသည်ထက်

ပန်းချီကားသည် သာမန်ဖြစ်မနေ။ စဉ်းစားစရာ
ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်နေသည်။
လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်သည် ထမင်းစားချေမည်ဆိုလျှင် ထမင်း
ထဲမှာပဲ စားရမည်။ ခုဥစ္စာက သမီးကို ထမ်းပိုးခေါ်သွားပြီး
တစ်နေရာရာမှာ ထမင်းသွားစားမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။
ငွေမျှိုင်းမေ ထင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်ရှုတာလည်းပါနေသည်။
ဆိုနေတာလည်း ရှိနေသည်။ အကြည့်သည် သမီးလေးထံ
တန်နေမိပြန်၏။ သမီးလေး၏ ခြေထောက်မှာ ရာဘာဖိနပ်
တစ်ရံနံသည် စီးလျက်သား ရှိနေချေသည်တကား။

“ဪ .. အဖေက ဖိနပ်တောင် ဝယ်မစီးနိုင်ရှာလေ
သမီးလေးကိုတော့ ဖိနပ်စီးခိုင်းတာပါလား။ အဖေဆိုတာ
ဒီလိုပါပဲ”

ဟု ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်ပြန်ကူးခံစားရင်း
မျှိုင်းမေ မျက်ရည်လည်ချင်လာသည်။ သမီး၏လက်မောင်းက
ကပ်လေးတွေက ဖခင်၏ကျောပြင်ထက်မှာ ဖေးတင်နေလျှင်
အသားလေးက ဖြူသည့်ဘက်ကို ရောက်နေ၏။ ဖခင်က ညှိမောင်း
မောင်း။ သမီးက ဖြူဖြူလေး။

“ကြည့်ရတာ သမီးလေးကို အရိပ်မှာပဲထားတာဖြစ်မယ်၊
မူကြိုတက်နေပြီလား။ သူငယ်တန်းများ ရောက်နေပြီလား၊
ဒီကလေးလေးက”

အံ့တွေးသည် တန်မနေပြန်။ ခရီးဆက်နေသေးသည့်
အဖြစ်။ သမီး၏အရယ်သည် ရွှင်ပျနေလျက်။ အရာရာကို စိတ်
ချင်းကျ ကျေနပ်ပျော်မြူးနေသည့် ရယ်မောခြင်း ဖြစ်နေသည်။
ချမ်းသာသော်လည်း ဘဝထဲမှာ ကြည်မြဲမြဲ စိတ်ကျေနပ်စွာဖြတ်
သန်းနေသည့် သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီနေ့လေးဟာ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့်
သူ့အဖေနဲ့အတူ လယ်ကွင်းထဲ ပါလာတာဖြစ်မှာ”

ဟု အတွေးက တပြန်တလျား ဖြစ်လာနေပြန်ပါ၏။
ကြည့်နေရင်း ... ကြည့်နေရင်းဖြင့် ငွေမျှိုင်းမေ ဖေဖေကို မြင်
လာသည်။ ပန်းချီကားထဲမှာ ဖေဖေရောက်နေလျက် ငွေမျှိုင်းမေ
သည် ဖေဖေပန်းထက်မှာ ပါသွားနေသည်သို့ ခံစားလာရသည်။
အုတ်သည်။ ဖေဖေသည်လည်း ငွေမျှိုင်းကို ထိုသို့ပင် ပန်းပေါ်
ထမ်း၍ ထမ်း၍ ကျောင်းသို့ပို့ပေးတတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဖေဖေရယ်”

ရင်သည် ဆိုလာ၏။ ငွေမျှိုင်းကို ဖေဖေ အဘယ်မျှ
ချစ်သည်ဆိုတာ ငွေမျှိုင်း သိပါသည်။ ပန်းချီကားကိုကြည့်တော့
ခံစားလာရသည်။ ဖေဖေကို သနားစိတ် ပိုဖြစ်လာရသည်။ ငွေ
မျှိုင်းအတွက် ဖေဖေ အမြဲစုဆောင်းတတ် ...၊ ချွေးတာတတ်ရှာတာ
ငွေမျှိုင်းသိနေသည်ပဲလေ။

“ဖေဖေဟာ ဖိနပ်ကောင်းကောင်း ဈေးကြီးတာကို မစီးဘူး၊ အဝတ်ကောင်းရယ်လို့ များများစားစား မရှိရဘူး ငါ့အတွက်ပဲ။ အဝတ်လှလှလေးတွေ ငယ်တုန်းကလဲ ဆင်တယ်။ ဖိနပ်လှလှလေးတွေ စီးခိုင်းတယ်။ ခုလဲ အဝတ်အစားကောင်းတွေ ဆင်ရှာတယ်။ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ဆင်ရှာတယ်။ ငါသိတာပေါ့၊ အန်တီကြီး ဝယ်ပေးတာပဲ။ ဝယ်ပေးတယ်နဲ့ ငါ့ကို ဖေဖေ ဝယ်ဆင်ပေးနေတဲ့ဥစ္စာတွေ အဲသလိုပဲ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ထင်နေတယ်။ ဖေဖေက အန်တီကြီး ဝယ်ပေးတာကို မငြင်းနဲ့ ယူလိုက်ပါလို့ ပြောတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေ ဝယ်ပေးတာလို့ ငါ ထင်တာပဲမဟုတ်လား။”

အတွေးသည် ပန်းချီကားတွင်းဆီသို့ ပျိုင်းစေသော သားအဖကို တွန်းပို့ရောက်ရှိသွားစေသည့်နှယ် ဖြစ်ဖြစ်လာနေပြီ။

စောစောက မိချောပြသည့် ပန်းချီကားကျတော့ သဘာဝတရားကို ပြသည်ဆိုရာ၌ သဘာဝတောတောင်နှင့် ကောင်ကင်တို့၏ အလှတိမ်တို့၏ အလှကိုပြလျက် ...။

ခု ငွေပျိုင်းမေ ကြည့်နေရသည့် ပန်းချီကားကျတော့ သဘာဝတရားကို ပြသည်ဆိုရာ၌ မိဘနှင့်သားသမီးတို့၏ ချစ်ခြင်းကိုပြသည့်သဘာဝဖြစ်နေသည်။ စောစောက ပန်းချီကားထဲမှာ သဘာဝတောတောင်၏ အလှတရားသက်သက် ဖြစ်နေလျက် ခုပန်းချီကားထဲမှာကျတော့ စပါးခင်းတို့၏အလှထက် သားအဖနှစ်ယောက်၏ မေတ္တာတရားအလှက လွှမ်းမိုးအုပ်စီးထားသည့်နှယ်

သည်။ သားအဖနှစ်ယောက်၏ မေတ္တာစောသည် ကျန်သော သဘာဝတရားများတို့ကို သေးငယ်မျော့တော့သွားစေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ စိမ်းမြမြလယ်ကွင်း၏ အလှသည် အသက်ဝင်နေသည်။ လေအနှံ့တွင် စိမ်းမြမြလူးလွန်းနေပါသည့် စပါးခင်းသည် ကွင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု၏ အလှကို အသက်ဝင်အောင် ဆွဲထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ထိုအလှသည် သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဆွဲထားမှုနောက်ဆီသို့ ရောက်သွားရသည်။ ဖခင်၏မေတ္တာအလှ ဆီနိုင်တော့သည့်နှယ် ရှိသွားရသည်။ သမီးလေး၏အပျော်ကို အာရုံနိုင်တော့သည့်နှယ် ရှိသွားရသည်။ ဤသဘာဝအလှသည် ချစ်မြင့်၊ လူ၏သရုပ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော ပန်းချီကားအလှ ဖြစ်နေသည်။

“ငါသာ ပိုက်ဆံရှိရင် ဒီပန်းချီကားကြီးကို ငါအိမ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်ချင်တာပဲ”

ဟု ငွေပျိုင်းမေ တွေ့၍ ငေး၍ တွေးသည်။ တန်ဖိုးကြည့်တော့ သုံးသောင်းငါးထောင်။ ဤပန်းချီကားချပ်ကြီးကို သယ်သောအခါတွင်မှ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး၏နံရံမှာ ချိတ်ထားနိုင်မှာမဟုတ်ဟု သိနေပေမယ့် ထိုအသိကို အတည်ပြုပေးလိုက်တာ ဝန်လေးပန်းဟိုက်နေသည်။ လက်ခံလိုက်ရမှာ ကြေကွဲနေသည်။ ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို လက်ဖျားလေးဖြင့် တစ်ချက်မျှတော့ လှလေး တို့ထိလိုက်မိသည်က တဖြတ်တနီးဆန်သည်။ တလွန်းသွတ်နိုင်သည်။ ချန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာ ရင်ထဲ ကြေကြေမြည့်မြည့်ကြီး ဖြစ်ချင်သည်။

ပန်းချီကားထဲမှ ဖေဖေသည်ရော ငွေဗျိုင်းသည်ရော အခြားသူ
ယောက်ထံ ရောက်သွားရချေပြီကောလေ။ ပန်းချီကားနေရာ
လစ်ဟာလျက်ရှိနေချေပြီတကား။

အချို့အချို့သော ပန်းချီကားတို့နေရာသည်လည်း
လစ်ဟာနေကြပြီ။ ဝယ်သူတို့က ပန်းချီကားအတော်များမှာ
ပင် ဝယ်ယူပြီးခဲ့ကြချေပြီကောလေ။

ခြေလှမ်းသည် အတန်မျှ လေးခန့်ဖြစ်၏။ ရင်
ဟာနေသည်။

ဝမ်းနည်းပန်းနည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီ
တစ်ချပ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုသော စောသည် အရူးအမူး ဆန်လွန်
ရင်ထဲမှာမွန်းကျပ်စွာရှိနေ၏။

ထိုပန်းချီကားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဆိုတာ သိ
ရခြင်းသည်လည်း အရူးအမူးနိုင်စွာပဲ ရင်ကို ကြေကွဲနေစေသည်
သိမ်ငယ်နေစေသည်။ ဝမ်းနည်းပန်းနည်းကြီး ဖြစ်နေစေသည်။

“ငါမှ မတတ်နိုင်တာပဲကိုး”

ဟူသော ခံစားချက်သည် ငွေကြေးချို့တဲ့ခြင်းဆို
အရာကို အလွန်တရာကိုမှ စိတ်ထဲနာနေစေသည့် ခံစားချက်
ရင်ကို စူးနေစေသည်။ ထက်မြသောဆူးကြီး တိုးဝင်စူးနစ်နေ
သည့်နယ် ရှိနေစေပြီ။

ထိုပန်းချီကားချပ်သည် နံရံတစ်ခုဆီမှ အခြား
တစ်ယောက်ထံ ရောက်သွားရသည်နှင့်မတူ။ ငွေဗျိုင်း၏ရင်
ငွေဗျိုင်း၏ နှလုံးသားဆီမှ ခွဲ၍ထွက်ခွာပါသွားရသည်နယ် ခံ
လာနေရစေပါသည့်အဖြစ်။

“ဒီနေ့ ဒီပန်းချီ အရောင်းခန်းဆောင်ကြီးကို ငါလာမိတာ
ကို မှားတာ၊ ငါမဝယ်နိုင်တဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ငါလာကြည့်
မိတာကိုက မှားတာ၊ ခု ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ငါ အဖြူရောင်
ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူး”

မျက်လွှာချလိုက်မိရင်းမှ ကြေကွဲသိမ်ငယ်နေသည့်
အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကိုပင် ဖေးကိုက်လိုက်မိ
ခန်းဆောင်ထဲမှထွက်ဖို့ တံခါးရှိရာသို့ ငွေဗျိုင်းမေ လျှောက်
သည့် ဘေးဆီမှ လိုက်လာရင်း ပန်းချီကားတွေအကြောင်း စိတ်
ကပ်ပါ ပြောနေသည့် မိချော၏စကားလုံးတွေသည် နားထဲသို့
ဝင်နိုင်ပဲလျှံနေသည်။ စကားလုံးမကွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အာရုံ
စာသည့်၍ မရှိနိုင်ပဲ ရှိနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုနေတာပဲရှိနေသည်။

“ညီမလေး ခဏနေပါဦးကွယ်”

ကောင်တာဆီမှ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးဟန်ဖြင့် ရှိနေပါ
ဝန်ထမ်းတွေထဲမှ အစ်မကြီးတစ်ယောက် ပြုံး၍ခေါ်လာတာ
ငွေဗျိုင်းရော မိချောပါ တစ်ချက်တော့ အံ့သြသလိုကြီး ဖြစ်
ရပါ၏။ တကူးတက စောင့်နေမှန်းလည်း သိသာသည်။
တံခါးမဆီသို့ မရောက်မီမှာပင် ထိုရပ်နေသည့် အစ်မကြီးမှပြုံး၍
ခေါ်ခြင်းပါ။

အစ်မကြီးမှ မျက်ရိပ်ပြလိုက်တာနှင့် ဝန်ထမ်းကောင်
နှစ်ယောက်သည် ထုပ်ပိုးထားပြီးဖြစ်နေသော ပန်းချီကားချပ်
တစ်ချပ်စီကို ဂရုတစိုက် သယ်လာကြတာကိုလည်း မိချောရော
ငွေဗျိုင်းမေရော နားမလည်နိုင်သလို မှင်တက်ကြည့်မိရပါ၏။

ဟုတ်သည်။ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်။ ဘာကြောင့်ဆို နံရံမှာချီ
သော ပန်းချီကားချပ်အရွယ်အစားနှင့် ကိုက်ညီနေသော
ထားသည့် ကြွေစက္ကူဖြူတို့နှင့် ရှိနေသည့် အရာတို့သည်
ကားချပ်ပဲ ဖြစ်ရချေမည်လေ။

“ကျွန်မတို့ရဲ့သူဌေး အစ်ကိုလေးက အဖြူရောင်
ပန်းချီကားကို ဒီကမမလေးအတွက်၊ ပန်းနှင့်တိမ်
စမ်းဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ဒီကညီမလေးအတွက် လက်
ပေးပါလို့ မှာထားလို့ပါ။ အကယ်၍ ညီမလေးတို့
ပြုမယ်ဆိုရင် အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးလိုက်ပါလို့
ထားပါတယ် ညီမလေး။”

ဟု ပြောလာတော့ ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲမှာ အံ့သြ
လည်းဖြစ်သည်။ နားမလည်နိုင်တာလည်း ပါလာသည်။ ဘာကြောင့်
ဤရွှေပန်းချီပိုင်ရှင်သူဌေးသည် ငွေမျိုင်းတို့ကို ဤပန်းချီကား
ကို လက်ဆောင်ပေးရပါမည်တဲ့လဲ။ ထိုသူ့ကိုလည်း ငွေမျိုင်း
တို့ သိကြသည်မှ မဟုတ်ချေပဲ။ ပြီးတော့ ငွေမျိုင်း အစ်ကို
မြတ်နိုးလိုချင်နေသည့် ပန်းချီကားကို ထိုသူက ဘယ်နှယ်လဲ
သိနေရပါသတဲ့လဲ။

“သူက ... သူက ... ကျွန်မတို့ကို ပေးလိုက်ပါလို့
လိုပြောနိုင်တာလဲ အစ်မကြီး၊ ဒီမှာက ဒီခန်းဆောင်ထဲ
ရှိနေတဲ့သူတွေမှ အများကြီးပဲဥစ္စာ၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့
ယောက်စလုံးလဲ မသိကြဘူးရှင်၊ အစ်မကြီးတစ်ခုခု မှာ
ပြီထင်ပါတယ်။ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကိုပေး
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သူများပေးသည့်ပစ္စည်းကို လူများ၍လည်း မလိုချင်။
ပေးသည်ဆိုလျှင်လည်း အလကားမလိုချင်။ ဘာကြောင့်ပဲ
လူများ၍ပေးပေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ပဲပေးပေး။ အလကားမယူ
ဘာတော့ မယူချင်သည်ပါပဲ။ ငွေမျိုင်းမေ ပြောတော့ အစ်မ
ငွေမျိုင်းရှင် ...

“မမားပါဘူး ညီမလေး၊ ဟိုမှာ ကင်မရာလေးတွေ ရှိတာ
လဲ မြင်မှာပါ။ အဲဒီကင်မရာထဲကပေါ်တဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေ
က အစ်ကိုလေးရဲ့ရုံးခန်း တိစိစကင်မှာ ပေါ်သလို၊ ဒီမှာ
လဲ ပေါ်ပါတယ်။ ရက်ကော့လဲ လုပ်ထားတာပါ။ အဲဒီရက်
ကော့ပုံလေးထဲက ညီမလေးတို့ရဲ့ပုံလေးတွေက အစ်ကိုလေး
သူ့ရုံးခန်းကို အစ်မကိုခေါ်ပြီး သေသေချာချာ ပြလဲပြပါ
တယ်။ အဲဒီပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကိုလဲ ထုပ်ပိုးပြီး လက်ဆောင်
ပေးလိုက်ဖို့လဲ မှာပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်ပန်းချီကား
ကို ပေးပါဆိုတာကိုလဲ အစ်မကို သေချာ ပုံလေးတွေပြပြီး
ပြောတာပါ။ လူမမားပါဘူး။”

ဝန်ထမ်းအစ်မကြီးမှ ပြီး၍ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ
ချက်ဝေ၍ ပန်းချီကားတွေ ထုပ်ပိုးသယ်ပေးဖို့ စောင့်နေသည့်
ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေကို ကြည့်သည်။ နောက်မှ ဝန်ထမ်းအစ်မ
တို့ ကြည့်မိပြန်ကာ ...

“ဒီလိုပဲ အစ်မကြီးတို့ရဲ့သူဌေးက လက်ဆောင်တွေပေးနေ
တာပဲလား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မယူနိုင်တာကိုတော့ ပြောပါ
ရစေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မသေချာ
ဒီကညီမတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ပေးတာပါ။ မယူပဲတော့
ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ အစ်မ တာဝန်မကျေဘူး ဖြစ်
မယ်။ အစ်ကိုလေးက သေချာကို အဲဒီပန်းချီကားနဲ့
ညီမလေးတို့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးဖို့
မှာထားတာမို့ပါ”

မျက်နှာလေးပျက်ကျနေရင်း အစ်မကြီးမှ
တော့ ငွေဗျိုင်းမေ ရင်ထဲမခံချင်။ သူများပေးတာ အလကား
ပြန်မည့် ငွေဗျိုင်းမေမှ မဟုတ်ချေတာပဲလေ။ ပန်းချီကား
သေလုမတတ် အရူးအမူး ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်ကသပ်သပ်။ သူ
ပေးတာ အလကားမယူချင်သည့် မာနကသွပ်သပ်။ မယူချင်
ကိုတော့ မိချောကိုပင် မတိုင်ပင်ပဲ ငွေဗျိုင်းမေ ဆုံးဖြတ်
ဒါက ငွေဗျိုင်းမေ၏ မာနကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်နေသည့်
ထင်သည်။ ငွေဗျိုင်း ဘယ်တုန်းကမှ မသိသည့် သူတစ်
က ပေးသည့်လက်ဆောင်ကို ယူဖို့ဆိုတာ အတော်ကြီးကို
မေ၏မာနကို ထိုးဆွစော်ကားရာ ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါ
ပြီးတော့ ... ထိုမျှတန်ဖိုးကြီးသည့် ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို အ
တကူ ရက်ရောလွန်းစွာ ငွေဗျိုင်းမေနှင့် မိချောကို ပေးသ
တာကလည်း နားမလည်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ လက်မခံနိုင်
လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို ဒီကအစ်မကြီးလဲ တာဝန်မကျေရာ မရောက်
အစ်မကြီးတို့ရဲ့ သူဌေးရုံးခန်းကို လိုက်ပို့ပေးပါ။ လိုက်
ရုံပါ အစ်မကြီး။ တံခါးဝရောက်တာနဲ့ ပြန်သွားလို့

တယ်။ ကျွန်မက အတင်းလိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ရုံးခန်းကို လိုက်
ပို့ပေးရတာပါ ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ သူ့ကို အသေအချာ
ရှင်းပြခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောတော့ ဝန်ထမ်းအစ်မကြီးခမျာ တစ်ချက်
ချီတုံ့ချတုံ့ ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်
အပေါ်ထပ်ဆိုသို့ သွားနိုင်ဖို့ ဓာတ်လှေကားသို့ ခေါ်လာ

“အစ်ကိုလေးရုံးခန်းက တတိယထပ်မှာပါ။ အဲဒီမှာအစည်း
အဝေးခန်းဆောင်လဲ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောပြနေတော့လည်း ငွေဗျိုင်းမေ ငြိမ်သက်
ထောင်လိုက်လာသည်ပါပဲ။ တတိယထပ်သို့ရောက်တော့ စိမ်း
ပြောက်စောခင်းထားသည့် လူသွားစင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ခေါ်လာ
သည့်နောက်မှာ ပိတ်ထားသော တံခါးချပ်ကြီးရှေ့မှာ အစ်မကြီး
ရပ်လိုက်ရှာပါ၏။ မျက်နှာတော့ သိပ်မလန်း။ လိုက်ပို့ပေးသည့်
သွက် အပြစ်ပြောခံရမှာကို စိုးရိမ်နေရှာတာလည်း သိသာသည်။

“အစ်မနာမည် မြမြခင်ပါ။ အားလုံး အဆင်တပြေဖြစ်အောင်
တော့ ပြောပါညီမလေးရယ်။ ကဲ ... အစ်မသွားမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီး”

ဟု ငွေဗျိုင်းမေ အားနာပုံလေးဖြင့်ပြောကာ တံခါး
ချော ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေခဲ့ပါ၏။ ဓာတ်လှေကားနှင့် ပြန်ဆင်း
သွားချိန်ကျအောင် စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ငွေဗျိုင်းမေ ခေါက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပါ၏။ တံခါးကိုဖွင့်လေ
သည့် ဝန်ထမ်းလူငယ်ကို ငွေဗျိုင်းမေ တစ်ချက်ကြည့်ကာ အခန်း

ကျယ်ကြီးကို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလေး ကြည့်လိုက်မိတတ်တတ်တင်းနေသည့် ဟန်လေးဖြင့်ပါ။ ပြတင်းမှန်ချပ်ကြီးမှ ခေါ်သို့ မျက်နှာမူရပ်နေရင်း ကျောပေးလျက် အနေအထား လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရပါ၏။

ကိုယ်က စိတ်ထဲမခံချင်စောဖြင့် ရောက်လာသော ထိုသူက တံခါးခေါက်သံကြားရသည်ပဲလေ။ လူဝင်လာမည် သိပါလျက်ကယ်နှင့် ကျောပေး၍ပင် ရပ်နေသေးသည့်အခြေ

ဘာတွေများ အရေးတကြီး ဟိုဘက်မှာ ကြည့်ကြည့် တွေ့ ရှိနေသည်တဲ့လဲ။ ဝင်လာသည်လူကို မကြည့်ပဲ ကြည့်ထားသည်ကိုက အတော်ဆိုးသည်ကိစ္စ။ ဝင်လာသူကို အရေးမထားရာ ရောက်သည်ပဲလေ။ တံခါးဖွင့်ပေးသည့် ဝန်ထမ်းလေးက တရုတ်သေကြီး ခါးလေးညွတ်ပြကာ အခန်းပြင်ဘက် ထွက်သွားပြီး တံခါးကိုပါ ဖေပိတ်ခဲ့ပြန်သည်မို့ ငွေဗျိုင်းမလည်ချင်ပြန်။

ဝန်ထမ်းကောင်လေး၏ပုံစံက ငွေဗျိုင်းမေတို့ လာကြမည်ဆိုတာ သိထားနှင့်သည့်ပုံ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တစ်လည်း ခါးလေးပင် ညွတ်ပြသွားသေးသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်မ ပြောချင်တာလေးတွေ ပြောပြီးရင် ပြန်ဖို့ကိစ္စရှိနေတာမို့ တစ်ဆိတ်လောက် ဒီဘက်ကို လှည့်ပေးဟုတ်သည်လေ။ ပြောစရာရှိတာ မျက်နှာတော့ကြပြောရမည်ပေါ့။

နောက်ကျောကြီး ခေါင်းတည်၍ပြောပြီး ပြန်သွားမည့် ငွေဗျိုင်းမေမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။ ကိုယ် ဘာပြောသည်ဆို

တင်သည့်သူကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးတော့ နားထောင်သည့်တာဝန်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ထိုမျက်နှာကိုလည်း ငွေဗျိုင်းမေ ခြင်္သွားဖို့လိုသည်။ မြင်မှလည်း ဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုမျက်နှာမမြင်လိုက်ရဘဲ ထိုသူ့နောက်ကျောကြီးကိုပဲ ကြည့်ပြီး

“မင်း ဒီကိုတက်လာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေပါတယ်။ မြဲမြဲခင်နဲ့ မင်းနဲ့ ဟိုမှာ ကြာနေအောင် တစ်ခုခုပြောနေကြတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အသံတော့ မကြားရဘူးပေါ့လေ။ မင်း ပန်းချီကားတွေကို လက်မခံတာကိုလဲ ကိုယ်နားလည်နေပါတယ်။ မင်းကို မြဲမြဲခင် လိုက်ပို့တာကိုလဲ ကိုယ်သိနေပါတယ်။ မြင်နေပါတယ်။ ဝန်ထမ်းထဲက အေးအေးကလဲ မင်းကို မြဲမြဲခင် ကိုယ့်ရုံးခန်းကို လိုက်ပို့ပေးနေတာရော၊ ပန်းချီကားကို လက်မခံပဲ ငြင်းနေတာတွေရော၊ ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားခဲ့ပြီးနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းတံခါးခေါက်လာမှာကို ကိုယ်စောင့်နေတာပါ။ အခန်းတံခါးမခေါက်ပဲ မင်းဝင်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလဲ ကိုယ်သိထားတယ်လေ။ တံခါးမခေါက်ပဲ ဝင်လာမယ့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း နားလည်ထားတာကိုး။ ဒါကြောင့် တံခါးခေါက်လာရင် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ရယ်၊ မင်းတို့ရောက်လာရင် အပြင်သွားနေဖို့ရယ်၊ မောင်သောင်းကို ကိုယ်မှာထားတာပါ”

ကျောပေးလျက်ဖြင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသောအသံဖြင့် ပြောနေတော့ ငွေဗျိုင်းမေ ရင်ထဲပို၍ မခံချင်။ တကယ်ပဲ

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ထိုသူ့ရုံးခန်းကို ငွေမျိုင်းမေ ရောက်
ပြီ။ ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

ဒါကို ထိုသူက ကျောပေးလျက်ဖြင့် စကားပဲ
နေသေးသည့်အဖြစ်။

“ရှင်ဘာသာရှင် ကင်မရာတွေထဲကနေပြီး ရှင့်တီဗီထဲ
ပေါ်လာတဲ့ပုံတွေနဲ့ စုံထောက်ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် လုပ်နေ
တွေကိုတော့ ရှင့်ပိုက်ဆံနဲ့ရှင် အကုန်ခံပြီး လုပ်တာ
ကျွန်မဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ပေးတဲ့ ပန်း
ကားကိုတော့ ကျွန်မ မယူနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်မျက်နှာ
ကျွန်မကြည့်ပြီး ပြောဖို့ကတော့ မဖြစ်မနေ လိုအပ်နေတာ
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုတော့ သိဖို့လိုအပ်နေတယ်လေ။
ကိုမသိတဲ့ ကျွန်မကို ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ရက်ရက်ရော
ကြီး ပန်းချီကားကြီး လက်ဆောင်ပေးရတာလဲ ဆိုတာ
တော့ သိမှဖြစ်မယ်ရှင်၊ ကျွန်မက အလကားပေးတာ
မဟုတ်ဘဲသလို အဲသလို အလကားပေးရခြင်းဟာ
ကြောင့်လဲဆိုတာကိုလဲ မသိပဲ လှည့်ပြန်သွားမယ့်သူ မဟုတ်
ဘူးရှင်”

ဟု ပြောလာတော့လည်း ကျောပေးမပျက် နှိုး
တော့ ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲ မခံချင်။ ဖျတ်ခနဲ နောက်ပါးသို့ ရပ်
လိုက်ကာ ကျောကြီးကို ဆွဲ၍လှည့်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပဲ ရင်ထဲ
ဒေါသဖြင့် အုံ့ခဲဖြစ်တည်လာရပါ၏။

“လုံခြုံရေးကင်မရာတွေကတော့ ထားရတာပဲလေ၊ ကုန်တို
တွေမှာလဲ ထားတာပဲ၊ ရွှေဆိုင်ကြီးတွေမှာလဲ ထားတာပဲ။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာတွေ အကြံပေးတာမို့ ကိုယ်
က တစ်နေ့မှာ ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းတွေပါ ဒီမှာရောင်းပေးဖို့
အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ လုပ်ငန်းကျယ်ပြန့်တယ်၊ ကိုယ့်ဆီကို
ပန်းချီဝါသနာရှင်တွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ ဘယ်လောက်ထိ
လာကြတယ်ဆိုတာကိုလဲ ရက်ကော့လုပ်ထားချင်တာလဲ
ရှိတယ်၊ လုံခြုံရေးကင်မရာတွေရယ်လို့ ဆိုရပေမယ့် ကိုယ်
အဲဒီကင်မရာတွေကို တပ်ထားရတာက ကိုယ့်ရွှေပန်းချီကို
တမြတ်တနိုး လာအားပေးကြသူတွေ၊ လေ့လာကြသူတွေကို
ရက်ကော့လုပ်ထားဖို့က အဓိကပါ၊ ဒီပန်းချီကားချပ်ကြီး
တွေ ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူကမှ မခိုးကြဘူးဆို
တာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ သူခိုးဖမ်းစရာ မလိုတဲ့အလုပ်
ပါ၊ ရက်ကော့လေး လုပ်ထားချင်တာပါ၊ ကိုယ်က အနု
ပညာသမားလေ၊ ကိုယ့်အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရက်ကော့
တစ်ခုကို လုပ်ထားတာမျိုးပါ”

အေးအေးဆေးဆေးပြောကာ ကိုယ်ကြီးလှည့်လာ
တော့ ငွေမျိုင်းမေ တည်စူးစူးလေး ကြည့်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ သူမို့
အေးသက်သာဟန်တွေဖြင့် ပြောနေရသည်။ သူပေးသည့်လက်
ဆောင် မယူတာကို ဘာမှအရေးအရာထားစရာပင် မလိုသည့်ဟန်
နဲ့နေသည်ဟု ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲ ခံပြင်းလာရပါ၏။

“ရှင်ရက်ကော့လုပ်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မ နားထောင်ပေးဖို့အတွက်
တကူးတက ဒီထိရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရှင် ဘာ
ကြောင့် ကျွန်မတို့ကို အဲဒီပန်းချီကားကို အလကားပေးရ
တာလဲ”

ဟု တဲ့တိုးကြီး ထပ်မေးပစ်လိုက်ရာမှ ရင်ထဲထဲ
 ရှိ စနောင့်စနင်းကြီး ဖြစ်လာရသည်။ ဇေဝေဝါ ဖြစ်လာရသည်။
 ဘုရားရေ ...။ ဤမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိနေသည်ဟု
 ထဲက ထင်လာသည်။ ဦးနှောက်ထဲက အသိပေးလာသည်။
 အေးချမ်းချမ်းဟန်ဖြင့် ရပ်၍ပြုံးကြည့်နေသည့်သူ။ မျက်ခုံးထူထူ
 ပြုံးရိပ်သမ်းနေသော မျက်ဝန်းနှင့် နှစ်လိုသော အရိပ်တွေပြည့်
 သည့်မျက်နှာ။ မေးရိုးပြန့်ပြန့်နှင့် ပါးလျားစေ့စပ်သောနှုတ်ခမ်း
 သေသပ်စွာ ဖြီးသင်ထားသော ဆံပင်နက်မှောင်မှောင် ထူထူ
 အုပ်။ အရပ်မြင့်မြင့်။ ကိုယ်ဟန်ကိုယ်နေ တည်ငြိမ်လျက်ရှိနေသည့်
 သူတစ်ယောက်။

ဤမျက်နှာ။ ဤအပြုံး။ ဤအကြည့်။ ဤဟန်။
 ဘယ်မှာတွေ့ဖူးခဲ့ပါသလဲ။ သေချာသည်ကတော့ ဤသူ၏နှာ
 ကိုပင် မသိပဲ ရှိနေတာ သေချာနေသည်။ ထိုသို့ အပြင်းအထန်
 ကြိုး ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေး စဉ်းစားနေတာကိုလည်း သိ
 ဖြင့် သူကလည်း ငွေမျိုင်းမေ၏မျက်နှာလေးကို မလွှတ်ထား
 အကဲခတ်၍ ပြုံးကြည့်နေတာကို ခံနေရပြန်သည်မို့ ...။ ငွေမျိုင်း
 ပို၍ ရင်ထဲမခံချင်။ ဘာလို့ ခုထိမမှတ်မိပဲ ရှိနေရသလဲဟု
 မရဲလေး ပင်ကိုမှတ်ဉာဏ်ကို ပြန်၍မကျေမချမ်း ဖြစ်လာနေ
 သည်တည်း။

စိတ်ကို ပြန်ထိန်းသည်။ ပြန်၍ ပြန်၍ သူ
 ငွေမျိုင်းမေ ကြည့်သည်။ စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဟင်”

နှုတ်မှပွင့်ကျလာသံက တိုးဖွဖွ။ ပလက်ဖောင်းနေရာ
 မှာခင်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ငယ်လေးတစ်ခု။ ဗာဒံ
 ကို ဝိုင်းခွေပတ်ထားသော အုတ်ခုံ။ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ကို
 နေသည့် ငွေမျိုင်းမေနှင့် မိချော။ လက်ဖက်ရည်သောက်ထိုင်
 သည့် သူတစ်ယောက်ရှိရာ မလှမ်းမကမ်းဆီမှ စားပွဲငယ်လေး
 တစ်ခု။ ပြုံးရိပ်သမ်းစွာ နှစ်နှစ်လိုလိုကြီး ကြည့်နေသည့် မျက်နှာ။
 နှိပ်ပြန့်ရည်မွန်ရည်ရိပ်များပြည့်သိပ်နေသည့် သူတစ်ယောက်။

“ဘုရားရေ ... သူပါလား ... သူပါလား၊ ငါ လေတကျယ်
 မိုးတကျယ်နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို သူ အဲဒီတုန်းက
 ကြားသွားပြီဆိုပြီးတော့ ငါ ရက်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဘုရားရေ ...
 ခု ... ခု သူက ဒီရွှေပန်းချီရဲ့ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဖြစ်
 နေတာကိုး”

ငွေမျိုင်းမေ မှတ်မိလာတော့လည်း အားလုံး အသေ
 ချာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ရက်အမ်းအမ်းကြီး
 သွားခဲ့ရတာကိုလည်း ပြန်၍ ပြန်၍ အနေခက်စွာ ခံစားလာရ
 သည့်နှယ်လည်း ရှိလာနေသည်။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ အသက်မဲ့တဲ့ ပန်းချီကားချပ်လေးတွေမှာ
 တောင်မှရှိရင် ငါတို့လူသားတွေမှာလဲ မတူညီသော ကံ
 ကြမ္မာဆိုတာကတော့ ရှိကြမှာပေါ့ မိချောရယ်၊ လူချမ်းသာ
 အိမ်ကြီးတစ်လုံးရဲ့နံရံမှာ ငွေပေါင်ကွပ်ခံ ချိတ်ထားရတဲ့
 ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရဲ့ အဟန့်အထည်နဲ့ ... ငါတို့လို သာမန်
 အိမ်တစ်လုံးရဲ့နံရံမှာ သစ်သားပေါင်ကွပ်ပြီး အချိတ်ခံရတဲ့
 ပန်းချီကားတစ်ချပ်တို့ဟာ ... အဲဒီကတည်းက ဘာချင်းမတူ
 နိုင်ကြတော့ဘူးလေ”

အဘယ်မျှထိ ဒဿနတွေပင် ဆန်နေသေး...
စကားတွေကို ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လေး စားနေရင်း တစ်
ရိပ်အောက် အုတ်ခုံမှာထိုင်ရင်း ငွေမျိုင်းမေ မိချော့ကို
ပါသလဲ။

ခုကျတော့ အလွန်ချမ်းသာသည့် သူတစ်ယောက်
မှာ ... ငွေမျိုင်းမေ ရောက်နေသည်။ ရွှေပန်းချီအရောင်းပြခန်း
၏ ပိုင်ရှင်ရှေ့မှာ ရောက်နေသည်။ ထိုသူသည် တစ်ချိန်က
မျိုင်းမေ ပန်းချီကားချပ်တွေအကြောင်းကို ပြောနေသည့်
ရိပ်အောက်ဆီမှ အလှမ်းမဝေးလှသည့် လက်ဖက်ရည်သောက်
စားပွဲနေရာလေးမှ ငြိမ်သက်ထိုင်နေသည့်သူ လာဖြစ်နေသည်။

မိချော့ကို ငွေမျိုင်းမေ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်နေတာပဲ ကြုံရသည်။ သူ့ကိုလည်း
မိချော့ သိပုံလည်းမရ။ ဟာဒ်ရိပ်မှာ ထိုသူရှိခဲ့တာကိုလည်း သိ
ပုံမရ။ မိချော့ပဲ ကောင်းသည်။ သူ့ကိုသိကို မသိသည့်
ဖြစ်နေသည်လေ။ ငွေမျိုင်းမေကို သူကလည်း ခုထိပြီး၍
စွာ ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ သူ့ကို ... ငွေမျိုင်းမေ မှတ်မိသွား
တာကိုလည်း နားလည်လိုက်ပုံရသည်။

“မိမျိုင်း ပြန်မယ်၊ ရှင်လက်ဆောင်ကိုလဲ ကျွန်မ မထွက်
တာကို ပြောပြခဲ့ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ ကျွန်မအိမ်
ချိတ်ထားမယ့် ပန်းချီကားချပ်ကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး
မှပဲ ချိတ်ချင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို
ရှင် သိထားဖို့ ပြောပြခဲ့ပါရဲ့၊ လာ မိချော့၊ ပြန်မယ်”

ဘာကြောင့် ပန်းချီကားချပ်တွေ လက်ဆောင်ပေး
ချင်ရပါသလဲ ဆိုတာကို ငွေမျိုင်းမေ မမေးချင်တော့ပါ။ ဟိုတုန်းက
ငွေမျိုင်းမေ ပြောခဲ့တာတွေကြားပြီး ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မည်ဟု
ဆင်လာမိသည်လေ။

“မဟုတ်တာ ခဏတော့ နေပါဦး၊ ခဏလေးတော့ ထိုင်
ကြပါဦးဗျာ”

ဟု သူတားသည်။ ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲမှာ ရှက်တာ
မည်းရှိနေသည်။ ခံပြင်းတာလည်း အံ့ကျင်းနှင့် ကျပ်ခဲနေအောင်
နေသည်။

“သူက ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ငါ ချက်ချင်းမမြင်ရလေ
အောင် ကျောပေးရပ်နေတာကိုး၊ ရပ်နေတာကိုး၊ ဆွေးကလေး
ကြောင်ကလေးကို ပုတ်ဆော့သလိုမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ဆက်ဆံ
နေတာ၊ ဆက်ဆံခဲ့တာ”

ဟုလည်း ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ရှက်တာတွေပါ ရောထွေး
နေရင်း ငြိမ်သက်ရပ်နေမိသည်က ငွေမျိုင်းမေပါ။

သူကလည်း သူ့ကို ငွေမျိုင်းမေ မှတ်မိနေသည်ဆို
တာကို သိနေပေမယ့် ... ထိုသို့ သူသိသွားပါပြီဟုတော့ ဖွင့်ပြော
လော။ ဒါကလည်း သူ့ဘက်က ကျွမ်းကျင်လွန်းနေသည့် ပညာ
သားပါပါ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု။ လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ပဲ
ငွေမျိုင်းမေ ခံစားရသည်။

“ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွှေပန်းချီ အရောင်းပြခန်းအောင်
ဖွင့်တဲ့နေ့ပါ၊ ရောက်လာကြတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော် ပီတိ
နဲ့ ရုံးခန်းက တိဗီစကင်တွေထဲမှာ ကြည့်နေခဲ့တာပါ၊ ဒီက

ညီမတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပန်းနဲ့တိမ် တိမ်နှင့်စမ်း ဆီ
ပန်းချီကားကို ဒီကညီမလေးက အလွန်နှစ်သက်ပြီး အပြု
တန်းနဲ့ ကြည့်ခဲ့တာ။ ဒီကညီမဆိုရင်လဲ အဖြူရောင်ဆီ
ပန်းချီကားကို တန်ဖိုးအရမ်းထားပြီး နှစ်နှစ်ကာကာကြည့်
တာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလာတာ
ဒီပန်းချီကားတွေဟာ ကျွန်တော် ဆွဲခဲ့တာတွေပါ။ ကိုယ့်
လက်ရာပန်းချီကားကို ဒီလောက်ထိ တမြတ်တနိုး
ကြည့်ခဲ့တာ ကြုံရမြင်ရတော့ ရင်ထဲ ကြည်နူးလာတာ
အမိ လက်ဆောင်ပေးချင်တဲ့ဇော ဝင်လာတဲ့အတွက်
လိုက်တာပါဗျာ”

သူ ပြောပြီး ငွေမျိုင်းမေကို ကြည့်လာသည်။
ချမ်းသော အကြည့်နှင့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်သည့်ဟန်ဆိုတာ
သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်များ ဖြစ်နေချေသည်လားဟု စတင်၍ ငွေမျိုင်း
တွေးဖြစ်လာပါ၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူပြောသည့် စကားတွေထဲ
ကျန်နေတာ၊ ချန်ခဲ့တာတွေ ရှိနေသည်။ ဒါကို ငွေမျိုင်းမေ
သည်ပေါ့။

သူ့ကို ငွေမျိုင်းမေ မှတ်မိနေသည့်နှယ် သူကလည်း
မှတ်မိနေပုံရသည်။ ဒါက နှစ်ယောက်စလုံး အလိုလိုသိထား
နေကြသည့်အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း ဖွင့်မပြော။ ငွေမျိုင်း
ကလည်း ဖွင့်မပြော။ ဖွင့်မပြောပဲ ရှိနေရင်းဖြင့်လည်း သူနှင့်ကိုယ်
သိနေကြသည် မှတ်မိနေကြသည် ဆိုတာကို ကာကယံရှင်
ယောက်စလုံးက သိနေတာက လာဖြစ်နေပြီးပြီ။

သူ့ ရွှေပန်းချီသို့ ငွေမျိုင်းမေနှင့် မိချော ရောက်လာ
ချိန်မှာ သူသည် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေလျက်။ တစ်ချိန်
ငွေမျိုင်းမေ ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကြောင့်လည်း ပန်းချီကား
လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်မည်ဟု ငွေမျိုင်းမေ ထင်သည်။
သူကတော့ မသိသည့်သူမို့ ကိစ္စမရှိ။ ငွေမျိုင်းမေ သိထားသည်
တော့လည်း ရင်ထဲမှာ ရှက်တာတွေက တိုးဝင်လာနေပြန်သေး
သည်။ ခံပြင်းတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ရတော့ပဲ ရှက်တာကပို၍
ညှိုးလာပြန်သည်မို့ ပို၍နေရဆိုးသည်လေ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ ပြောသည့်အထဲမှာ ပါခဲ့သည့်
အမှန်တရား။ ထိုအမှန်တရားသည် အဖြူရောင်ပန်းချီကားကြီးကို
ငွေမျိုင်းမေ အရမ်းကို မြတ်နိုးစွဲလမ်းခဲ့သည်ကိုတော့ သူသိသွားခဲ့
သည်ဆိုတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ မြင်သွားခဲ့ချေလိမ့်မည်။
ငွေမျိုင်းမေကို အဖြူရောင်အမည်ရှိ ပန်းချီကားချပ်
သည် အဘယ်မျှထိ လွမ်းမိုးသွားခဲ့သည်ဆိုတာ၊ အဘယ်မျှထိ
မြတ်နိုးခဲ့ရသည်ဆိုတာ သူသည်လည်း တိတိစကင်ထက်မှာ အမိ
အရ မြင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ချေမည်။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုပန်းချီကား
ချပ်ကြီးကိုမှ ရွေးချယ်၍ သူ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်ပေါ့။

ဤတစ်ချက်ကတော့ ငွေမျိုင်းမေ၏စိတ်ကို ထိုသူ
အဆုံးအပိုသိမြင်နိုင်စွမ်းသည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ
ကို ထောက်ပြနေခြင်းပါ။

ထိုစဉ်ခိုက် တံခါးခေါက်သံ ဖွဖပေါ်လာသည်မို့ ...
“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု သူ့ အသံပြုလိုက်တော့ စောစောက တံခါး
ပေးခဲ့သည့် မောင်သောင်း ဆိုသူ အအေးဘူးလင်ပန်းလေး
ဝင်လာသည်။ ဆက်တီစားပွဲထက်မှာ အအေးဘူးကိုတင်သည့်
ဖန်ခွက်လေးတွေထဲ အအေးဘူးကိုဖောက်၍ သေသေသပ်သပ်
လောင်းထည့်သည်။ နောက်တော့ ဖန်ခွက်လေးတွေအပေါ်မှာ
ဖန်ခွက်ဖုံးလေးတွေ ဖုံးအုပ်ပေးပြီးသည့်နောက်မှာ အားလုံး
ခါးလေးညွတ်ပြီးမှ ခြေသံမကြားအောင်ပဲ ပြန်ထွက်သွားပါ
ဗုဒ္ဓိ ရပ်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည့် ငွေမျိုင်းမေနှင့် မိချော
ကို သူ ပြုံး၍ကြည့်ကာ ...

“ထိုင်ပါဦး၊ အအေးလေး သောက်ကြပါဦး၊ ကျွန်တော်
အေးအေးဆေးဆေး စကားလေးပြောကြတာပေါ့ဗျာ၊ တူ
တော့နာမည် ပြည့်သုတပါ”

ဟု ပြောလာတော့လည်း ငွေမျိုင်း တည်တည်ဆဲဆဲ
တုံ့ပြန်၍ကြည့်သည်။ အကြည့်ကို အေးစက်စက်နိုင်နေစေဖို့လည်း
နည်းနည်းတော့ အားစိုက်ထားလိုက်ရသည်က ငွေမျိုင်းမေ
သူ့ကို ဘာမှမကြောက်နဲ့။ ရှက်မနေနဲ့။ ပြောချင်တာပြောချလိုက်
စမ်း ဆိုသည့် မာနစိတ်က ရင်မှာပို၍ မြင့်တက်လာနေသည်။

ချမ်းသာအားကိုးဖြင့် သူ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို
ပေးလာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ငွေမျိုင်းမေနှင့် မိချော
က အအေးတွေ ဘာတွေ တူတူသောက်ပြီး ...။ သူပေးသည့်လက်
ဆောင်တွေကိုပိုက်၍ ပြန်သွားမည်တဲ့လား။ ထိုသို့ သူမို့ထင်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနာမည် ငွေမျိုင်းမေပါ ကိုပြည့်သုတ
သူက မိချောပါ။ ရှင်နဲ့အတူ အအေးသောက်ဖို့ ကျွန်မ

ဆန္ဒမရှိပါဘူး၊ ရှင်ပေးကမ်းတဲ့လက်ဆောင် ... တစ်နည်းပြော
ရရင် ရှင်စွန့်ကြဲလိုက်တဲ့ သဘောမျိုးရှိနေတဲ့ လက်ဆောင်၊
အဲဒါကို ကျွန်မတို့ မယူနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ထပ်ပြောပါ
မယ် ကိုပြည့်သုတ၊ ငွေမျိုင်းမေဟာ မချမ်းသာပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ပန်းတိုင်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်သွားနေတာ
ပါ၊ သူများပေးကမ်းတဲ့ ပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ်ကို ကျွန်မ
ရဲ့အိမ်ညှော်ခန်းငယ်ငယ်လေးတစ်ခုရဲ့ နံရံမှာ ချိတ်မယ့်သူ
လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲဝယ်တဲ့
ပစ္စည်းကိုသာ အိမ်ကိုသယ်သွားမယ့် ငွေမျိုင်းမေ ဖြစ်ပါ
တယ်၊ ကဲ ... မိချော၊ ပြန်ကြမယ်”

ဟုပြောကာ ကိုယ်လေးကိုမတ်၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်
သွားသည့်က တံခါးရှိရာသို့ပါ။

နောက်ကို တစ်ချက်သော်မျှ လှည့်မကြည့်။
တံခါးရွက်ကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့
ပြင်သို့ထွက်ပြီးတာနှင့် အသံမမြည်အောင် ပြန်စေ့ပိတ်ခဲ့ပါ

မချမ်းသာ၍ တံခါးကိုပင် အသံမြည်အောင် ပိတ်
ခဲ့သည့် အရိုင်းအစိုင်းဟု အပြောမခံရစ်ချင်။

သူ့ကိုလည်း တစ်ချက်သော်မျှ လှည့်မကြည့်အောင်
တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး သတိပေးထားသည်။ အမှတ်မထင်
သွားကြည့်မိလိုက်တာမျိုးပင် အဖြစ်မခံချင်။

ချမ်းသာအားကိုးဖြင့် ရှိသူတစ်ယောက်။ ဘယ်သူ့ကို
လက်ဆောင်ပေးပေး သူ့လိုလူမျိုးကတော့ အခက်အခဲမရှိ ပေး

နိုင်သည်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သူ အသေအချာကြီး
လည်သွားပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်က ပေးနိုင်ပါသည် သူတစ်ယောက်အား
လူချမ်းသာပီပီ ပေးသည်ပဲထား၊ လက်ခံသူက လက်ခံမှဖြစ်သည်
ဆိုတာကိုတော့ ပြည့်သူတ ဆိုသည့်သူ ငွေမျိုင်းမေ
ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သွားချေပြီဟု။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငွေမျိုင်းမေ ကျေနပ်စွာ
လိုက်မိရပါ၏။

“အားနာစရာကြီးဟယ် မိဗျိုင်းရယ်”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောသည့် မိချောကို ငဲ့
မကြည့်။

တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်း၊ ကျေနပ်သော ခံစား
တို့ဖြင့် ငွေမျိုင်းမေ ကိုယ်လေးကိုမတ်၍ ခေါင်းလေးကို
လှမ်းချေသည်တည်း။

၁၀၈ အခန်း(၁၈) ဆို

“အေးလေ ... နင်က မကြာမီမှာ အဆိုတော်လဲဖြစ်တော့မယ်၊
မင်းသမီးလဲဖြစ်မယ်ဆိုတော့ အဲဒီ ပြည့်သူတဆိုတဲ့ အစ်ကို
ကြီး ခုလို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ဥစ္စာတွေကို အလွယ်တကူပဲ
လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ... တစ်နေ့မှာ သူက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
နှင့်ဇာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ... နှင့်ဇာတ်ကားတွေ ဘာတွေ...
နှင့်ဆိုတဲ့သီချင်းတွေ ဘာတွေပေါ့၊ အဲဒါတွေ တွေ့တဲ့အခါ
သူ့ပန်းချီကားလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပဲဆိုပြီး
ပြောလိုက်တာမျိုးဖြစ်သွားရင် ... အနှိမ်ခံလိုက်ရသလိုကြီးဖြစ်
သွားမှာဟ၊ အဲသလို တွေးမိပြန်တော့လဲ ခုလို နှင့် ငြင်း
လိုက်တာပဲကောင်းနေပြန်ရော၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်ကြီး ပြောခဲ့တာ
ကိုပဲ ထောက်ခံလိုက်ရမလို ဖြစ်နေတယ် သိလား။”

အိမ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းလေးတွေ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်
ခေါင်း တွေးတွေးဆဆဟန်လေးဖြင့် မိချော ပြောတော့ ငွေမျိုင်း
ခေါင်းယမ်းသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက မာနရိပ်လေးတွေ
နေကြတာမို့ လက်တောက်နေသည်ပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူး မိချော၊ အဲဒီအဆိုတော်ဖြစ်မှာတို့၊ မင်း
ဖြစ်မှာတို့ဆိုတာကို ငါ စိတ်ထဲမှာတောင်မထားဘူး၊
နဲ့ အန်တီကြီးတို့က တိုက်တွန်းကြလွန်းလို့သာ ငါ
နေခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေနဲ့ အန်တီကြီးကလဲ ပြောပြကြတယ်
ဆရာကြီးလဲပါလာတာတဲ့၊ ဆရာကြီးမျက်နှာလဲ
တုံး၊ ပြီးတော့ မိဗျိုင်းအတွက် တိုးတက်ရာတိုးတက်
တွေကို ဆရာကြီးက ဖြစ်မြောက်စေချင်တာကိုလဲ နား
ပေးရမှာတဲ့၊ အဲဒီလိုက်လာတဲ့ တေးထုတ်လုပ်မယ်ဆို
ဆိုတာကလဲ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ဆိုတော့ ဆရာကြီး
သူ့တပည့်အကြောင်းသိလို့ လူကောင်းသူကောင်းပြန်
သာ ဖေဖေဆီကို ခေါ်လာတာပေါ့တဲ့၊ အဲဒီ ကိုပြည့်သ

ပြောနေရင်း ပြောနေရင်းမှ စကားသည် တစ်
ဖြစ်သွားကာ အလန့်တကြားဟန်လေးဖြင့် မိချောကို ချစ်
ကြီး ကြည့်လိုက်မိရသည်က ငွေဗျိုင်းမေပါ။ မိချောသည်
ခုမှ အမှတ်ရသွားပုံကြီးဖြင့် ပါးစပ်လေးဟ၍ မျက်လုံးလေး
သွားရတာ ...

“ဟဲ့တော့ ... ဟယ်တော့ ... ဘုရားရေ”

ဟု ခုန်ပေါက်၍ အသံတွေပွင့်ကျလာသည်က
လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဟန်လေးဖြင့်ပါ။ နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်း
တွေ မတိုင်ပင်လိုက်ရပါဘဲနှင့် ရပ်သွားကြရရင်းမှ ...

“အဲမယ်လေး ... ဖေဖေ ပြောတဲ့အထဲမှာ အဲဒီသူတွေ
ဆိုတဲ့နာမည်က ပြည့် ... သု ... တ ... မ ...
လား ... မိချော ဟင် ...”

ငွေဗျိုင်းမေ အသံလေးတွေ တုန်ခါနေရင်း မျက်နှာ
နာလေးပျက်ကျကာပြောတော့ မိချော ခေါင်းလေး ညိတ်ပြသည်
မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့်ပါ။

“အဲ ... အဲဒါကြောင့် ငါ စဉ်းစားမိသား၊ ဒီနာမည်ကြားစူး
ဝါတယ်၊ ကြားဖူးနေသလိုလိုကြီးပဲလို့၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်က
လဲ ဒေါတွေပွနေတာက အသည်းအသန်၊ ဟိုကလဲ အေး
အေးဆေးဆေးနဲ့ လုပ်နေတော့ ဒီလူကြီး စိတ်မဆိုးတတ်
သလိုပါပဲလားလို့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်၊ ဒေါပွနေတဲ့ နင့်ကို
ကြည့်လိုက်နဲ့ စိတ်တွေမောနေတာလေ၊ သူ့နာမည်ပြော
တော့ပြောပြလိုက်သား၊ ကြားရတာကလဲ ပြန်ခါနီးမှကြား
ရတာဆိုတော့ နင့်ဒေါသတွေ တလူလူမြင့်နေတာကိုပဲ ငါ
က လန့်နေတာမို့၊ သူ့နာမည်ကြီး ငါ ခေါင်းထဲ သိပ်မတိုး
လာနိုင်ဘူးဟဲ့၊ ဒုက္ခရယ်နော်၊ သူပဲဖြစ်နေမလား မသိဘူး
မိဗျိုင်း၊ နာမည်တူတာပဲ ဖြစ်ပါစေ ... ဖြစ်ပါစေ”

သူများရုံးခန်းထဲ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် သွား
သည့် ငွေဗျိုင်းမေနောက် တကောက်ကောက်အလိုက်ကောင်း
တော့ လိုက်ခဲ့ပြီးမှ။ ခုကျမှ မျက်နှာလေးငယ်ကျနေရင်း
သက်ရှင်ထက်ပင် ပို၍ လန့်နေသည်က မိချောပါ။

“ငါ့ကို ဘာဘ ဆူတော့မှာ၊ ဘေးကနေပြီး မိဗျိုင်းလေးကို
လိုက်ထိန်းမပေးဘဲ မြှောက်ထိုးပင့်ကော်နဲ့ အဖော်လိုက်
လုပ်ပေးရသလားဆိုပြီးတော့လေ၊ နင်ကလဲ ဒီလောက်ညံ့ရ
သလားဟဲ့၊ စောစောက နင် သူ့နာမည် မကြားခင်တုန်းက
စွာတာကိုတော့ထားပါတော့၊ မသိဘဲကိုး၊ သူက သူ့နာမည်

ဖွင့်ပြောလာချိန်မှာတော့ နင် မှတ်မိလိုက်ဖို့ကောင်းတာ
ဒီလောက်သိသာထင်ရှားပြီး ခန့်ညားနေတဲ့ နာမည်ကြီး
နင်မို့ မေ့ထားရက်တယ်”

စိတ်ရှုပ်ပုံလေးဖြင့် မျက်နှာလေး ပျက်နေပါ
ငွေဗျိုင်းမေကို ခုကတည်းက သိသိသာသာကြုံးပဲ မိချော အပြစ်
နေပါသည့်အဖြစ်။

ငွေဗျိုင်းမေ မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ မိချော
ကြည့်သည်။

“အို ... သူကလဲ သူ့နာမည်ကို ချက်ချင်း ပြောပြဖို့
သင့်တာပေါ့၊ ငါ သူ့ကို အရမ်းသွားစွာနေချိန်မှာ သူ
အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ်ကျနားထောင်နေသလို လုပ်ငြား
လေလေ ငါ စိတ်ပိုတိုလာရလေလေ ဖြစ်နေတာက
နင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ မိချော၊ သူ့နာမည်
ပြောတာက ငါတို့ ပြန်မယ်လုပ်ချိန်မှာ အအေးသောက်
သူပြောရင်း သူ့နာမည်ကို ရောထွေးပြီး ပြောချသွား
အဲသလိုအချိန်မျိုးမှာက သူနဲ့ ငါက အအေးသောက်
မှာလားဆိုတဲ့ ဒေါသပိုတိုးလာရင်း ... သူ့နာမည်ကြီး
တောင်မှ ငါကအမည်တပ်ပြီး ရှင်စွန့်ကြဲလိုက်တဲ့သဘော
ရှိနေတဲ့ လက်ဆောင်ကို ကျွန်မတို့ မယူနိုင်ပါဘူး၊ ကွန်
ထပ်ပြောပါမယ် ကိုပြည့်သုတ ဆိုပြီးတော့တောင် သူ့နာမည်
ကြီးကို ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်စွာနဲ့ပဲ ပြန်စွာမိခဲ့သေး
လေ၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ထွက်လာမိခဲ့ကြတယ် မဟုတ်
လား၊ ကဲ ... သူ့နာမည်ကြီးကို ငါတို့နှစ်ယောက် အမှတ်

တရကြီးဖြစ်နေဖို့ ဘယ်မှာ အချိန်က လုံလုံလောက်လောက်
ရှိနေလို့လဲ”

ခုမှ အချက်အလက်ကောင်းတွေ ရှာဖွေပြီး ချက်ကျ
မိကျပြောနေသည့် ငွေဗျိုင်းမေကို မိချော စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့်
ကြည့်သည်။

“နင် လျှောက်လဲချက် အပေးကောင်းမနေနဲ့၊ ဒီကိစ္စ နင်
လွန်တယ်၊ စောစောပိုင်း သူ့နာမည် မကြားသေးခင်ကတော့
ထားပါတော့၊ နင် မခံချင်လို့ သွားပြောလဲထားပါတော့၊
သူ့နာမည်ကြီး အရှင်းအလင်း ကြားပြီးချိန်ကြီးမှာ နင်
မမှတ်မိနိုင်လွန်းတာကတော့ နင် အရမ်းညှပ်တယ်ဟာ၊
ငါက မမှတ်မိတာ မဆန်းဘူး၊ ငါ့ကို အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့
မင်းသမီးတင်ဖို့ အဲဒီနာမည်နဲ့လူကြီးက ငါ့အဖေဆီ ငှောက်
လာတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင့်ဖေဖေ နင့်အိမ်ကို ရောက်လာတာ၊
အဲဒီနေ့ကလဲ ဘာဘာက နင်နဲ့ငါ ကျူရှင်ကပြန်ရောက်ချိန်
မှာ အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်းတွေကို အနီတိကြီးနဲ့
အတူပြောလဲပြောပြ၊ သူ့နာမည်လဲ ပြောပြခဲ့တာပဲဥစ္စာ၊
နင် မေ့တတ်မယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒီပြည့်သုတဆိုတဲ့နာမည်ကို
ဘုတ်အုပ်နဲ့ မှတ်ထားပါလား၊ ငါတော့ သေချင်တယ်
အဟုတ်”

ချူသံပါအောင် အညည်းကြီး ညည်းနေသည့် မိချော
ဆို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငွေဗျိုင်းမေ စိတ်တိုစပြုလာပြီ။ ဘယ်
နယ် ... အကြံကောင်းပေးနည်းမရှိ။ သူကချည်း ရှေ့ကတည်း
ညည်းညည်းနေသည်ကိုးလေ။

“ငါကလဲ အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့တို့၊ မင်းသမီးဖြစ်ဖို့တို့ စိတ်ထဲတက်ကြွနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့နာမည်တစ်ခါပဲကြားလိုက်တာရှိတယ်၊ အဲဒီကြားတုန်းက ရှိတာပဲ၊ နာမည်မေ့သွားမိတာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် မလွတ်ဘူး၊ ခုမှ စက်ကွင်းလွတ်မကြံနဲ့”

ငွေဗျိုင်းမေ ပြောတော့ မိချော ခေါင်းပဲခါ

သည်။

“အဲဒီလူကြီးများ နင့်ကို အနုပညာရှင်ကြီးဖြစ်လုပ်ပေးမယ့် ပြည့်သုတဆိုတဲ့လူကြီးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း များဖြစ်နေရင် ငါတော့ နင့်အိမ်ကို ဘယ်လို မျက်နှာအလည်လာရမလဲလို့ တွေးပြီး ရင်လေးတုတ်ဟာ၊ အစရာကြီး”

“အို ... အဲဒီလူကြီးဟာ ဒီလူကြီးလဲ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပဲ၊ တချို့ရှိတယ်ဟ၊ နာမည်တူတာလေ၊ ဗေဒင်ဆရာဘာတွေကို ဘယ်နာမည်ထားရင်ကောင်းမလဲလို့ မိဘမေးတဲ့အခါ ဟိုတစ်ယောက်လဲဒီနာမည်၊ ဒီတစ်ယောက်လဲဒီနာမည် ပေးလိုက်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေလဲ ရှိနိုင်တာပဲ၊ နာမည်လှလှခန့်ခန့်ပေးဖို့ သိပ်ခေါင်းစားမခံတော့တဲ့သူဆိုပါတော့”

ခုမှ ဗေဒင်ဆရာပင် မကျန်တော့အောင် လွတ်လွတ်ကြောင်း ရှာကြပြောနေသနဲ့ ငွေဗျိုင်းမေကို ခေါ်ခေါ် မိချော ကြည့်ကာ ...

“သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ နင်ပြောသလို ဘယ်သူမှမလုပ်ဘူး၊ နားလည်လား၊ သူများက နေ့နံ၊ မွေးချိန် ဖွားချိန်ကအစ တွက်ချက်ပေးကြတာ”

“အဲမယ် ... သူ့အမျိုးထဲ ဗေဒင်ဆရာရှိတာကျလို့၊ နာနေလိုက်တာ”

ပြောရင်း ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ခုမှ တစ်ယောက်

တစ်ယောက် ထပ်ကြည့်မိကြကာ လန့်ရှိန်တွေ မပြယ်တပြယ် နေရင်း ရယ်မိကြပြန်သည့်အဖြစ်။

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါမှန်တယ်၊ ငါမှန်တာကိုလုပ်တာ၊ သူများပေးတဲ့ ဥစ္စာကို ငါ အလကားမယူတတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိသွားတာ ပိုကောင်းသေးတယ်၊ ငါ့မှာ ထိုက်သင့်သောမာန ရှိတယ်ဆိုတာ သူသိတော့ ပိုပြီးတော့တောင်မှ ဟန်ကျပန်ကျတောင် ဖြစ်သွားသေး၊ သူ စိတ်ဆိုးလို့ ငါ့ကို အဆိုတော်တွေ ဘာတွေ မဆိုခိုင်းတော့ဘူးဆိုလဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ အစက တည်းက ဒီလိုပဲနေလာတာပဲ၊ ဆက်နေသွားရလို့လဲ ဘာ ထူးနေလို့လဲ၊ ဖေဖေနဲ့အန်တီကြီး ဆူရင်လဲအကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ရှင်းပြရမှာပေါ့ဟာ၊ အလကား စိတ်ရှုပ်မခံနေနဲ့တော့၊ ဒီမယ် ... မှန်တယ်လို့ ခံယူပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ်က ဘာလို့ ခုမှ လန့်နေရမှာလဲ၊ ကဲ ... သူဖြစ်မှန်း အစကတည်းက မိဗျိုင်း သိတယ်ဆိုပါစို့၊ မိဗျိုင်းလဲ အဲဒီ ပန်းချီကားကို လက်ခံမယ်များ မှတ်သလား”

“မမှတ်ပါဘူး ဒေါ်မာနရယ်၊ မမှတ်ပါဘူး”

ဒေါ်မာနလေးဖြင့် မျက်ဝန်းတွေ လက်တောက်ကိုင်ရင်း အရှိန်ပြန်တက်လာကာ ခပ်တင်းတင်းပြောနေပါသည့် မေးကို စိတ်မောဟန်လေးဖြင့် မိချော စကားကို ထောက်မပေါ်၏။ မေးသူကမေးလာပြီမို့ အဖြေလေးဖြင့် စကားကို ပေးလိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်ကိုး။

“ဟုတ်တာပေါ့ လက်မခံဘူး၊ ဒါ မှန်ကန်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ။ ဒီတော့ သူ မိချိုင်းကို ရိုင်းတယ်ဆိုပြီး မိချိုင်းနဲ့ အမလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ ပိုပြီး နိမ့်စားကျသွားတာမရှိဘူး၊ ခုလိုပဲ ကိုယ်လုပ်နေလက်စ သွားလဲ၊ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ခရီးဆက်လျှောက်နေရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ... အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ နင် အဆိုတော်ဖြစ်တာမယ်၊ မင်းသမီးဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး လမ်းထဲမှာ လူတွေ ပျော်နေကြတာ၊ ဘွားဘွားမြတို့၊ ဘာအုန်းတို့၊ ဒေါ်နင်းတို့၊ ဘာအောင်တို့ဆို ဝမ်းသာလုံးကိုဆိုနေတာပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေလဲ ပျော်နေကြတာ၊ အဲဒါ အဲဒီကိစ္စကို ပျက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ၊ စိတ်ညစ်တယ် ဗျိုင်းမေ၊ ငါကလဲငါပဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးတာကို ရိုးရိုးမစားဘဲ အကြားနဲ့စားမိတာကိုး၊ နင် အဆိုတော်ဖြစ်တော့မှာ၊ မင်းသမီးဖြစ်တော့မှာဆိုပြီး ကြားမိတာမှ ခု ဟိုလူကြီးက နင့်ကို ကြည့်မရဖြစ်ပြီး အဲဒီအလုပ်လုပ်တော့ဘူးဆိုရင် ငါတော့ ဒုက္ခပဲ”

ကြားတုန်းကတော့ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ခဲ့ပြီးမှ ခုကျမှ လန့်နေသည့် မိချောကိုကြည့်ကာ ငွေဗျိုင်းမေမိပါ၏။ ဗျိုင်းမေကို ချစ်တာသိထားရသည်ကိုးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း အကြားသန်ခဲ့ရာသည်ပေါ့။

“အိမ်နားနီးလာပြီ၊ ဟိုမှာ အန်တီကြီးကားလဲ ရပ်ထားတယ်၊ နင်ကြောက်ရင် အိမ်တန်းပြန်သွားမလား၊ ငါကတော့ ခုလို ဖေဖေကိုရော အန်တီကြီးကိုရော တစ်ခါတည်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်ရမှာ ပိုသဘောကျတယ်” “ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ လုပ်တုန်းက တူတူလုပ်ခဲ့ကြတာ၊ ငါလဲ ဘေးက နင်နဲ့အတူ အဲဒီလူကြီးဆီ ရောက်ခဲ့တာပဲဥစ္စာ၊ တူတူနေပေးမယ်ဟာ၊ ပြောတာကတော့ နင်ပဲပြောပေါ့၊ ဟိုမှာလဲ ငါက ဘေးမှာပဲရပ်နေခဲ့တာလေ၊ ဝင်ပြောခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ခုလဲ ငါ ဘေးက အဖော်လုပ်ပြီး ရပ်နေပေးမယ်၊ နင်ပဲပြော”

တိကျပါပေ၏။ ဘေးရပ်ဖော်ဆိုသည့် နေရာမှာပဲ အပြောင်းအလဲမခံစွာ တာဝန်ယူပေးမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်တည်း။ တကယ်ကတော့ သတ္တိမရှိခြင်းပါ။ လိပ်ပတ်လည်အောင်လည်း ရှင်းပြ ပြောပြတတ်ပုံလည်းမရ။ လန့်နေတာကို ဟန်ဆယ်၍ ပြောနေမှန်းလည်း ငွေဗျိုင်းမေ သိနေသည်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းသတ္တိမကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။

အိမ်နားနီးသည်ထက်နီးလာမှ ရပ်ထားသည်က ကားတစ်စီးမဟုတ်တာ သိလိုက်ရပါပြီ။ အန်တီကြီး၏ကားရှေ့မှာ နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ရှေ့နောက်တန်း၍ ရပ်ထားတာကို ခုမှ

မြင်ရခြင်း။ အနက်ရောင် လက်တောက်နေသည့် အဖိုးတန်ကြီးတစ်စီး။

“ဟဲ့ ... ဘုရားရေ ... ဟိုလူကြီး ရောက်နေပြီထင်တယ်။ သတ္တိခဲ မိချောမှ တက်ယ့်ကို မျက်နှာလေး ဆီလောက် ကျန်ချေသည်တည်း။

“စောစောက စကားအတည်နော်၊ ဘေးမှာ ရပ်ထားတာဝန် နင့်တာဝန်၊ ခုမှ အိမ်တန်းပြန်မယ်လို့ လုပ်မနေနဲ့”

ငွေမျိုင်းမေ ပြောတော့ ကိုယ့်ရူးကိုယ်ပတ်က ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ငြိမ်၍လိုက်လာရှာသည်က မိချောပါ။

ဆိုင်မှာ လူမရှိ။ အားလုံး အိမ်ပေါ်ရောက်နေကြသိတာ သိလိုက်ရင်း မှင်သေသေလေးဖြင့်ပဲ ငွေမျိုင်းမေ အိမ်တက်တော့ မိချော နောက်က ကုတ်ချောင်းချောင်းပါလာသည်။ အိမ်တံခါးမဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသည့်သူတစ်ယောက် ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည့်အကြည့်သည် နှစ်နှစ်လိုလို ခင်ခင်မင်မင်နိုင်၏။ ငွေမျိုင်းမေ၏ အကြည့်ကလည်း သူ့ထဲမှာ တန်နေသည်။ ထိုလူလုလုလှမ်းကို ပြန်၍ ထိန်းကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဟန်လေးဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေနှင့် အန်တီကြီးတို့၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုတော့ ပါးပါးနပ်နပ်လေး ဝဲဝဲ၍ အကဲခတ်သလို ကြည့်မိရသည်ပါပဲ။ တိုင်တိုင်တောတောတွေများ လုပ်ထားသည်လားဟူ၍ပါ။ ဘာကြောင့်ဆို ... အိမ်အဝင်တံခါးမကြီးဘက်ကို မျက်နှာမူထားပါသည့် ဆက်တီခဲနေရာမှာ ထိုင်နေသည့်သူသည်

ဘာက ရွှေပန်းချီမှာ ငွေမျိုင်းမေ ဘုရားကဲ့သို့ ပြည့်သူတစ်ဆူ အသေအချာကြီးဖြစ်နေသည်ကိုးလေ။ ဖေဖေနှင့် အန်တီတို့၏ မျက်နှာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲဖြစ်နေသည်။ ကြည်ကြည်လင်းလင်းပဲ ရှိနေသည်။ ဒါဆို သူ ဘာမျှ မပြောသေးဘဲရှိနေသေးပုံ သိသည့်အဖြစ်။ ဖျတ်ခနဲအကဲခတ်ကြည့်သည် သူ့ထံသို့ ပြောင်းသည်က ငွေမျိုင်းမေပါ။ ပြုံးရိပ်ဆမ်းထားသော အကြည့်ကိုပဲ ကြည့်သည်။ ငွေမျိုင်းမေ၏ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာကို မြင်ထားသည့် အကြည့်ဆန်နေသော ပြုံးရိပ်ဆမ်းထားသည့် အကြည့်။ သေးလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုးနိုင်စွာကြည့်နေသည့် အကြည့်ဆန်နေသည်။ အလွန်စွာတာတာနိုင်သော ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို သဘောကျပုံကြီးဖြင့် ပြုံးကြည့်နေသည့် လူကြီးဆန်အပြုံးမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့အပြုံးမှာ ရန်လိုရိပ်မရှိ။ ပြုံးရိပ်မရှိ။ ဒေါသ၏ အစွန်းအနားလေးပင်မရှိ။ စောစောက ငွေမျိုင်းမေတို့ကြားမှာ ဘာဆိုဘာမျှ စကားကတောက်မဖြစ်ခဲ့တာ မရှိသည့်နယ်ဖြစ်နေသည်။ အို ... မဟုတ်သေး။ ဘာကကဆ ဆိုတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်။ သူက ဘာမျှ မဆိုတာမရှိခဲ့ရ။ မိမျိုင်းပဲ တောက်လျှောက် မာကြပ်ကြပ်ကြီးကြည့်ခြင်းသာ။

“ကျွန်မကို ဘာမှတ်လဲ၊ သူများပေးတာကမ်းတာ အလကားယူတဲ့ ငွေမျိုင်းမေများ မှတ်နေသလား”

ဆိုသည့်သဘောမျိုး သက်ရောက်သော စကားမျိုးကို မျက်နှာလေးမော၍ မျက်ဝန်းတွေ လက်တောက်နေရင်း ကြည့်သည်က ကိုယ့်ဘက်ကဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘက်က ဘာမျှ

မာမာတင်းတင်း တုံ့ပြန်ခဲ့တာမျိုးပင်မရှိခဲ့။ ခုလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းဟန်ဖြင့် သက်သောင့်သက်သာပင် မိမိတို့အိမ်မှာ သံညီသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးသည်တည်း။ ဘုရားရေက မိမိတို့ကို စိတ်မဆိုးဘဲ နေနိုင်စွမ်းသည်တဲ့လား။

သူ့ဘက်က အရမ်းကို အေးချမ်း အလျော့သည်မို့လည်း ဒေါင်းတလူ မောင်းတလူ တင်ထားသည့် မိမိတို့ခေါင်းကိုမော့၍ မနေနိုင်စွမ်းတော့။ ဟန်လေးမာန်လေး လော့စပြုလာရသည်က အလိုလို ပြောင်းလဲသွားရသည့်ဟန်လေး ရပါချေ၏။ သူကတော့ ငွေဗျိုင်းမေ၏ ပြောင်းလဲသွားသမျှကိုလည်း ဖမ်းဆုပ်သိမြင်ထားနေသည့်နယ် အေးအေးချမ်း ဖြိုး၍သာ ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ ခုလိုကျတော့လည်း ယောက်တည်း ရန်ဖြစ်နေရမိသူနယ် ငွေဗျိုင်းမေ ရှက်ချင်လာသောအားနာမိယောင်ယောင်လေးလည်း ဖြစ်လာနေပြီ။

“သူက ငါ့ကို ကျောင်းမှာကတည်းက မြင်ဖူးခဲ့တာ။ ဟိုဗာဒံပင်အောက်မှာ စတွေ့တာကတော့ သပ်သပ်တော့လေ။ သူ ငါ့ကို အဆိုတော်အဖြစ် မင်းသမီးအသီချင်းသွင်းမယ်၊ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရိုက်မယ်ဆိုတာ ကျောင်းကပွဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ။ သူကတော့ မှတ်မိနေတာ ငါ့ကို သူ့ရွှေပန်းချီမှာ မြင်လိုက်တော့ ပန်းချီကားထဲ ငါမြတ်နိုးနေတာ တွေ့လိုက်တာ လက်ဆောင်ပေးချင်ပေးလိုက်တာဖြစ်မှာ၊ ငါက သိမှမသိတာ၊ သူ အသံငါ့မှန်းသိနေလို့ မိချောမှန်း သိနေလို့ ငါတို့ စိတ်ချမ်းအောင် ပျော်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာ၊ အသံ

ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုလဲ သူ့ကို ခုလိုဆုံရ သူ့အကြည့်တွေကို ကြုံရတော့မှ နားလည်လာရသလိုပါပဲလား။ ဒါဆို စောစောက ငါ့ရိုင်းခဲသလိုကြီး ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ငါကတော့ ထားသင့်တဲ့မာနနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ စေတနာစော၊ ငါ့ဘက်ကကြည့်တော့ ငါ့ကို မာနထိတယ်ဆိုတဲ့စောတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ၊ တကယ်တော့ နားလည်မှုနဲ့ခံစားမှုချိတ်ဆက်လေးတွေလွတ်ပြီး လွဲသွားရတာမျိုး ဖြစ်နေပါလားနော်”

ငွေဗျိုင်းမေ ဆိုတာ ဤသို့ပါပဲလေ။ မာနလည်းသည်။ အသိတရားလေးနှင့် အမှန်တရားတစ်ခုကို သိမြင်လိုက်လည်း ကိုယ့်ဘက်က လိုကွက်ဟာကွက်နှင့် အမှားကိုလည်း မြင်လိုက်တတ်သည်ပါပဲ။ ခုကျတော့လည်း ငွေဗျိုင်းမေ၏မျက်နှာလေးတွေမှာ သိမ်မွေ့အေးချမ်းခြင်းနှင့် တောင်းပန်ခြင်းဆိုသည့် အစားချက်လေးတွေ စွန်းထင်းအုပ်မိုးလာကြပါသည်အဖြစ်။

မိချောကို ကြည့်လိုက်တော့ နောက်မှာ မိချော ရှိနေတော့။ သတ္တိအကျော်အမော် မိချောကဖြင့် ရေအိုးစင်မှ ရေတွေတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေပြီ။ ရင်ထဲပူနေပုံရပါ၏။ ရေသောက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ရေအိုးဖုံးငယ်မှာ တင်ဘာပင် လက်တမငြိမ်။ အသံကမြည်ရသေးသည်။ သူ့အကြည့်က မိချောထံသို့ ရောက်၏။

မျက်နှာထက်တွင် ပို၍ပြီးရိပ်ဆမ်းလာသည်။ အပြုံးသည် မျက်ခနဲ သွားလေး ပေါ်လာသည်အထိ အရယ်ဘက်သို့ သဲ့သဲ့ကူး၏။

“လာ ... ဗျိုင်းလေးနဲ့ မိချောထိုင်၊ အံ့မယ်လေး ...
ရယ်၊ ရေတွေသောက်နေလိုက်တာများ သုံးခွက်တောင်
တော်တော်ရေဆာနေတာကိုး”

အန်တီလေး ပြုံး၍ပြောတော့ မိချော ဟက်နေတဲ့
အမ်းအမ်းဖြင့် ရယ်သည်။ သူ့ကိုလည်း ခိုးကြည့်သည်။
လောဆယ်မှာ ဘာမှတင်းမာတာတွေ ဖြစ်မလာသည့်သဘော
နေ၍ ရင်ထဲသက်သာသွားပုံလေးဖြင့် အခန်းထောင့်မှာ သွား
၏။ ဖရောင်းပုဆိုးခင်း ကြမ်းပြင်မှာ မိချော ထိုင်ခိုက်
မေလည်း ဘေးမှာကပ်၍ သွားထိုင်သည်။

“ဘယ်နှယ် ဟိုမှာသွားထိုင်ကြတာတဲ့လဲ၊ ဒီမှာလွှာထိုင်
ဒီက မောင်ပြည့်သုတနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ့်ဥစ္စာ၊ အဲဒီ
ကြည့်၊ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတာဆိုတော့ သူ
အဲဒီလိုပဲ တရိတသေလေး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ကြတာ”
“လိမ္မာကြတာ ကောင်းပါတယ် အန်တီ”

အန်တီကြီး ပြောခိုက် သူကလည်း ပြုံး၍ကြည့်လည်း
ကြည့်။ ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့်လည်း တစ်ချက်ထပ်ကြည့်ပြန်သေးလို့
ပြောလိုက်ဟန်က ကလေးတွေကို အလိုလိုကလည်း အစ်ကိုကြီး
ဟန်ပေါက်နေသည်။

“သမီး ... လာလေ”

ဖေဖေခေါ်တော့ မိဗျိုင်း မိချောဘက် ပိုက်သွား
ကာ ...

“ဒီမှာပဲ ထိုင်လိုက်တော့မယ် ဖေဖေ”

ဟု မျက်နှာလေးငယ်လျက် ပြောမိသည်။ သူ့ခေါင်း
တစ်ဖက်သို့ မသိမသာ ငဲ့စောင်းသွားကာ ပြုံးလိုက်တာကိုတော့
ဗျိုင်းမေ မြင့်ဖြစ်အောင် မြင်မိရသည်ပါပဲ။ ဗျိုင်းမေတို့ ခုမှငြိမ်
ထိုင်နေကြတာကို ရယ်ချင်နေချေသည်ပေါ့ဟု စဉ်းစား၍ မှန်တော
ဆာဖြစ်ချင်လာပြန်သည့်အဖြစ်။

“သမီးကို နောက်အပတ်ထဲမှာ သီချင်းလေးတွေ ပိုဆိုတတ်
လာအောင် သီချင်းသင်ပေးတဲ့ ဆရာမလေးနဲ့လဲ တွေ့ပေး
မယ်တဲ့၊ တေးဂီတရဲ့ သင်္ကေတတွေလဲ နားလည်လာအောင်
သင်ပေးမယ်တဲ့၊ တယောနဲ့ စန္ဒရာတီးလဲ သင်ပေးမယ်
တဲ့”

ဟု ဖေဖေ ဝင်ပြောပေးလာတော့ မရဲတရဲလေး သူ့
ဇီဝိဇ္ဇာဗျိုင်း ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက ... သူက အလုပ်ဆက်
ထုပ်မည့်သဘောဖြင့် ဖေဖေနှင့် အန်တီကြီးကို ပြောဆိုထားနေခဲ့
သည်တကား။ စောစောကအဖြစ်အတွက် သူ စိတ်မဆိုးပဲ အေး
အေးချမ်းချမ်းပင် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ်။

“အန်တီကြီးကို အရင်ဝင်ခေါ်ပြီးမှ ဒီကို မောင်ပြည့်သုတ
လာခဲ့တာလေ၊ သိပ်တော့ မကြာသေးဘူးကွယို၊ သမီး
မိဗျိုင်းလည်း အဖော်ရအောင် မိချောလဲ တူတူလိုက်ပေးပေါ့၊
မိဗျိုင်းလေးရဲ့ မိတ်ကပ်အလှပြင်ကိစ္စတွေကတော့ တကယ်
အလုပ်လုပ်ကြတဲ့အခါမှာ အန်တီကြီးပဲ အားလုံးလုပ်ပေးမှာ
ဆိုတော့ သူစိမ်းတွေပါမှာမှမဟုတ်တာပဲ ဗျိုင်းမေ၊ ကြီးစား
ဖို့ပဲ လိုတယ်နော်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒီကမိဗျိုင်းရဲ့ ကျေးဇူး
ရှင် အစ်ကိုကြီးကို ကန်တော့လိုက်”

ဟု အန်တီကြီးကပြောတော့ သူ ကမန်းကလက်ကာ၍ ...

“အို ... မဟုတ်တာ အန်တီ၊ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေပါစေ၊ နေပါစေ”

နှင့် ငြင်းပေမယ့် အန်တီကြီးခိုင်းတာမို့ ငွေမျှင် သူ့ရှေ့သို့သွားကာ လက်အုပ်လေးချီ၍ ကန်တော့လိုက်တည်း။

ပြည့်သုတ၏ အကြည့်တွေက လူကြီးဆန်စွာ အကြီးပမာရှိလျက် ငွေမျှင်မေကို ပြီး၍ကြည့်လာပါ၏။ တကယ့်ကို အနီးတကပ် ဤမိန်းကလေးကို ထပ်၍တွေ့ရပြန်တော့စေကာမူ ရွှေပန်းချီမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံစုံစဉ်က မျက်နှာနှီရဲနေအောင် မာနလေးအဖြစ် ရှိနေရင်း၊ ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကို သဘောကျ နှစ်သက်စွာ နားထောင်ကြည့်နူးနေမိခဲ့ရတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအဖြစ် သိုသိပ်စွာ လျက် ...။ ထိုစဉ်က ခုလောက်ထိနီးကပ်စွာတော့ ရှိမနေခဲ့ရနိုင်

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပြန်သွားချိန်မှာ ရုံးကျယ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ခဲ့နေရင်းမှ ဤမိန်းကလေး၏ မာနလေးကိုလည်း တန်ဖိုးပိုထားမိရ၊ ပို၍နှစ်သက်မြတ်နိုးနေမိရနှင့် ရှိခဲ့သည်ပဲလေ။ မျက်နှာလေးက မှန်အိနေအောင် လှပကြော့စင်နေလျက်။ ဒေါသလေးဖြင့်ပဲပြောပြော။ မာနလေးဖြင့်ပဲ ရင်ဆိုင် ရင်ဆိုင်။ ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာ ချစ်စရာလေးပဲ ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေး။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးလေး ပြန်သွားပါသည် ငွေမျှင်မေကို သူ ပို၍အရိပ်တကြည့်ကြည့်မျှပင် မျက်

နှာမှ အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် မြတ်နိုးနေမိရသည်က နှလုံးသားဆီမှ ဖြစ်တည်လာရပါလေသော မြတ်နိုးခံမင်မှု အမှတ်အသားတစ်ခုပင် ဖြစ်ချေသည်တည်း။

သူ့အန်တီဒေါ်ကျော့ယုတ်၏ ကျော့ဒေဝီသို့ ကားလေးထွက်ခဲ့ကာ။ ဘာတစ်သို့ တူတူရောက်ခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် ငွေမျှင်မေနှင့် ပတ်သက်၍ အနုပညာခရီးဦးအစကို အကောင်အသွေးဖြင့် စတင်လှမ်းဖို့ စီမံခဲ့ရသည်တည်း။

ခုလည်း ဦးချကန်တော့နေပါသည့် ငွေမျှင်မေကို... “အောင်မြင်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာကို လွမ်းမိုးအုပ်စီးထားနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အသွေးတွေ ငွေမျှင်မေမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်မြင်တယ်၊ သိနေတယ်၊ မင်းလည်း ကိုယ့်အရည်အချင်းအပေါ်မှာ ယုံကြည်ထားမှုတစ်ခု စွဲကိုင်ထားလိုက်ပါ ငွေမျှင်မေ၊ အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အနုပညာအပေါ်မှာ စိတ်ချအားကိုးပြီး ယုံကြည်တန်ဖိုးထားတဲ့စိတ်ပဲ မွေးထားဖို့ လိုတာပါ”

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်မိရပါပြီ။ “ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု ငွေမျှင်မေ မော့၍ပြောလာသည်။ ထုထဲသော နှုတ်ခုံးတန်း ကွေးကွေးခုံးခုံးလေးအောက်မှ မျက်တောင်ထူကော့ကော့သည် ထင်းနေ၏။ နဖူးပြင်ဝင်းစင်စင်၊ နှာတံထင်းထင်းလေးမျှ မျက်နှာဖြူညလေးသည် အလှတရားတို့ဖြင့် မွန်ထုံခြယ်မှုနှင့် ရွှေရုပ်လေးအဖြစ် ရှေ့တည်တည်နေရာလေးမှာ ရှိနေချေသည်တည်း။

“ငွေမျိုင်းမေမှာ သမီးကို အလွန်ချစ်တဲ့ အခါမှာ
အန်တီကြီး ရှိတယ်။ အသီးကိုဖော် သူငယ်ချင်း မိမိ
ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ငွေမျိုင်းမေရဲ့အနုပညာကို သိမြင်
ဖောက် နားလည်ယုံကြည်ထားတဲ့ ကိုယ်ရှိနေတယ်။
မျိုင်းမေ၊ ဘဝကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတဲ့
ယုံကြည်ခြင်းကိုပဲ မွေးယူပါ။ မိဘကျေးဇူး သိမြင်
တဲ့သမီး ဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်ယုံကြည်
နေရတာပါ။ အောင်မြင်ပါစေ ငွေမျိုင်းမေ”

ဟု သူပြောတော့ လက်အုပ်လေးချီ၍ ငွေမျိုင်းမေ
နားထောင်ပါ၏။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

ဟုလည်း တရိုတသေလေး ပြောမိသည်။

မကြာလိုက်။ သူ အောက်သို့ဆင်းသွားကာ ပြန်
လာတော့ ထုပ်ပိုးထားသည့် ပန်းချီကားကြီး သူနှင့်အတူ
ပါ၏။

ငွေမျိုင်းမေ အနေခက်စွာ မိချောကိုကြည့်
ခေါင်းလေး မသိမသာ ငုံ့ချကာ ပန်းချီကားကြီးတင်ထားပါ
ဆက်တိစားပွဲကို မသိမသာလေး ခိုးကြည့်နေတာနှင့် တူ
မျက်စိမျက်နှာလေး မထားတတ်အောင် နှစ်ယောက်သုံး ရှိနေ
မှာ သူကတော့ တည်ငြိမ်စွာပဲ ပန်းချီကားကြီးကို ထုပ်ပိုးထား
သည့် စက္ကူတွေကို သေသပ်စွာ ခွာနေသည်။ ပြီးတော့ ပန်း
ကားကြီးကို ဖေဖေဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး တိုးသည့်ခိုင်း
တိုးပေးလိုက်ပါ၏။

“ဒီပန်းချီကားကို ကျွန်တော် ဒီဇဉ်ခန်းနဲ့ရမှာ ကိုယ်တိုင်
ချိတ်ထားပေးခဲ့ချင်ပါတယ် ဘာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ရွှေပန်းချီအရောင်းခန်းဆောင် ဖွင့်တဲ့နေ့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ငွေမျိုင်းမေနဲ့လဲ အလုပ်ကိစ္စ ပြောဆို တွေ့ဆုံဖြစ်ကြရတဲ့
နေ့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ်တရအဖြစ် ဒီပန်းချီကားကို
လက်ဆောင်ပေးချင်ပါတယ်။ ငွေမျိုင်းမေလဲ နှစ်သက်မှာ
ပါ”

ဟု ပြောကာ တစ်ချက်ပြီး၍ သူ ကြည့်လာပါ၏။
သူကတော့ ပန်းချီကားကို ခပ်ငေးငေးကြည့် .ငုံ့ငေးကြည့်နေ
သည်။ မျက်ရည်လည်လာသည်သို့ရှိ၏။ သမီးလေးတစ်ယောက်
နဲ့ ဖေဖေသည်လည်း ဤသို့ရပ်တည်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်ပဲလေ။
အန်တီကြီးလည်း ပန်းချီကားကြီးကို တွေ့၍ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“ဒီညနေကစပြီး ကားအကြိုလွှတ်ပါမယ် ငွေမျိုင်းမေ၊
ကိုယ့်သီချင်းရေးဆရာနဲ့လဲ ဆုံပေးပါမယ်။ သီချင်းသင်ဇာ
မယ့် ဆရာမ၊ သီချင်းဆိုတဲ့အခါမှာ အများကြီးလိုအပ်တဲ့
ဂီတသင်္ကေတ သင်ပေးမယ့် ဆရာမနဲ့လဲ တွေ့ပေးပါမယ်။
ဒီနေ့ဟာ အလုပ်စတင်ပြီး လုပ်ကိုင်လိုက်ကြတဲ့နေ့ ဖြစ်ပါ
တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဝေါရစ်တံထုတ်တာတို့ ဘာတို့ကိုလဲ
ဆက်လုပ်ပါမယ်။ ဒါက အလုပ်ရဲ့သဘောပေမို့ အနုပညာ
ကြေး ဘာကို အပ်ပါတယ် ဘာ၊ နောက်ထပ်လဲ အပ်
ပါဦးမယ် ဘာ”

ဟု ပြောကာ ဖေဖေထံ လက်ကိုင်သားရေအိတ်တစ်
အိတ်ကို တိုးပေးပါ၏။ အထဲမှာ ငွေကြေး အဘယ်မျှလဲ ပါတာ

ကိုမသိရသေး။ စောစောက ထိုအိတ်သည် ဘာကို ကန်တော့
အပ်နှံမည့်ငွေကြေး ပါလာသည်ဟူ၍ပင် အန်တီကြီးနှင့် မေမေ
ပင် မသိကြ မရိပ်မိကြရှာ။ မေမေလက်ကာတော့လည်း သူ
၍ ...

“ဒါက အလုပ်သဘောပါ ဘာ၊ လက်ခံမှလဲ ဖြစ်ပါသေး
ဘာ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီကအပြန်မှာလဲ ဆရာကြီး
ဦးသက်ဆွေကို ဒီနေ့မှာ ဘာတွေလုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပြီဆိုတာ
ပြောပြပါမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကိုင်ဖြစ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်
အဖြစ်လဲ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အားလုံးနဲ့ လက်ဆုံစားသောက်
ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ မေမေရှေ့မှာ သူထိုင်လိုက်ကာ
တော့ပါ၏။ ထိုသို့ သူကန်တော့လိုက်လိမ့်မည်ဟုပင် မေမေ
ထားပုံမရ။ ‘အန်တီကြီးလည်း ထင်ထားဟန်မတူ။ အို... ငွေကြေး
မေရော မိချောရော ထင်ပင်မထင်မိ။ ခုကျတော့ ဘာဘယ်
အနုပညာကြေးဟူ၍ အပ်လည်းအပ်။ ကန်တော့လည်း ကန်တော့
လိုက်သည်မို့ ...

“ဟာ ... မဟုတ်တာဘဲ၊ ဆရာလေးရယ်၊ ဘာဘာတို့
ကျေးဇူးတင်နေကြရမှာပါ၊ ဆရာလေးက အလုပ်ရှင်သူ
ပါ၊ ဘာလို့ ကန်တော့ပြီး အပ်နှံရတယ်လို့ကွယ်၊ ဘာဘာ
ဆံပင်ညှပ်သမားတစ်ယောက်ပါ၊ သာမန်လူပါ”

နှင့် မျက်နှာမကောင်းနိုင်ပဲ အားနာတကြီး
ပြောနေပေမယ့် သူကတော့ သူလုပ်ချင်သမျှကို တည်ငြိမ်စွာ
ကန်တော့တာပြီးအောင် ကန်တော့သည်ပါပဲ။

ငွေမျှင်းမေ လူ့ကိုမှ အထင်မကြီးလျှင် ဘယ်သူ့ကို
အထင်ကြီးရပါတော့မည်တဲ့လဲ။ သူ့ကိုမှ တလေးတစား မထား
ဘူး အဘယ်သူ့ကို ထားရပါမည်တဲ့လဲလေ။

ငေး၍သာ သူ့ကို ကြည့်မိလျက်။ အကြည့်သည်
အောင်းပန်ခြင်းဘက်ကို တိုးဝင်ပြန်၏။

စောစောကပဲ မိမျိုင်း သူ့ကို ခပ်ထည်ထည်လေး
ဖြင့် တင်းခံ၍ ပြောခဲ့မိဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ မိမျိုင်း ပြောမိဆိုမိသူထံမှာ မာနဆိုတာမရှိ
အားမြဲချမ်းငြိမ်းသော မူပိုင်ဟန်တွေပဲ ရှိနေကြချေသည်ကော
သိလာနေသည်။

မေမေကို ကန်တော့နေခြင်း တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင်
အနေခက်စွာ အရှက်သည်းစွာ မိမျိုင်း သိနားလည်လာနေရ
၏။

ဪ ... မာနမဲ့ မိမျိုင်း သိနေမိရပါချေသည်ကော

အနန်း(၁၉) ချီ

“သိဆိုသံကိုရော တီးမှုတ်သံကိုရော ပိုပြီးရသေ့
 စည်းဝါးနဲ့ ဝါးကပိုင်းဖြတ်ပေးတယ်။ သိဆိုတဲ့
 တူရိယာ သောတာအာရုံမှာ ငြိမ်ညောင်းသာယာ
 တော့ သံစဉ်ဖြစ်တယ်။ မြန်မာ့ဂီတမှာ အစိုးနဲ့
 သဘောတူ တွဲဖက်ထားခြင်းမျိုးကွယ့်။ တီးကွ
 အထွက်ကို စောင့်ပြီး ခွင်ချအောင် ဆိုသူက ဆို
 တီးသူကလည်း ဆိုသူရဲ့အဝင်အထွက်ကိုစောင့်ပြီး
 အောင် တီးရတယ်။ အဆိုကောင်းတယ်ဆိုတာ လေး
 သိမ်း အဆွဲအငင် မေးဝဲမေးရိုက် ကျွမ်းကျင်မှုပဲ ဖြစ်
 အဆိုမှာ ခွန်းထောက်၊ သံဖြန့်၊ သံထောက်ဆိုပြီး
 အတီးမှာလဲ အခံ၊ အခင်း၊ အခု၊ အဖြည့်၊ အတော
 ရှိတယ်”

ဆရာမ အန်တီဖွေးကတော့ စိတ်ကိုနှစ်၍ သင်

ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲစွဲနေအောင် မှတ်သားနေရသည်
 ကောက်သည့်နေ့ကတည်းက ထိုသို့ အန်တီဖွေး သင်ပါ၏။
 မနယ်ပင် အဆိုအတီးကို သင်ဖို့ရောက်လာကြပါသည့်
 လေး ဆယ့်ငါးယောက်ရှိသည်။

အန်တီဖွေး စန္ဒရားခုံမှာ သွားထိုင်လိုက်ကာ လက်
 လေးတွေဖြင့် ဂီတသံစဉ်လေးများကို လိပ်ပြာငယ်လေး
 ညှိနှယ် ဝဲခတ်ဖိနှိပ်တီးခတ်ပြသွားပါ၏။

“ကိုယ်သိဆိုမယ့် သီချင်းအမျိုးအစားအလိုက် အခံတီးပေး
 ရတယ်။ ဒီလို ... ပြီးတော့ ကိုယ်သိဆိုမယ့်သီချင်းတေး
 သွား စာသားရဲ့ရှေ့အလိုက်ကို ခုလိုတီးတာကို အခင်းလို့
 ခေါ်တယ်။ ဒါ စန္ဒကိန္နရီအခင်း တီးလိုက်တာ”

အန်တီဖွေး လက်တွေ့တီးပြ။ ဆိုပြ။ ရှင်းပြခြင်းပါ။
 ဘယ်လိုပြ။ ငွေမျိုင်းမေတို့ကို လက်တွေ့ပြရင်း ရှင်းရှင်းပြသွား
 ပါပဲ။ မနေ့က တယောလေးထိုးရင်း ရှင်းပြသွားသည်။
 လေးဆိုပြရင်း ရှင်းပြသွားသည်။ အန်တီဖွေး ဘေးမှာ
 နှင့်ဝါး လိုက်ပေးသည့် လက်ထောက်ဆရာမ အန်တီဦးလည်း
 ပါ၏။ စည်းနှင်ဝါးဆိုတာ ... သံစဉ်ဆိုတာ ...။ ရင်ထဲစွဲနေရ
 အခံ ... အခင်းဆိုသည့် တီးကွက် တီးလက်၏သဘောကို
 နားလည်လာနေရပြီးပြီ။

“သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးတဲ့အခါ ခုလို တေးသွားအလိုက်ကို
 တီးတာကို အတောလို့ခေါ်တယ်”

လက်တွေ့တီးပြနေရင်း အန်တီဖွေး ရှင်းပြပါ၏။
 နှိပ်ခံ တစ်ပိုဒ်ဆုံးတိုင်း အတောကို တီးပြရှင်းပြခြင်းပါ။

“ဪ ... ငွေမှန်ကြံ ... သဲသောင်ယံမှာ ... လောင်း ...
 ကိန္နရာ ... အိုမြားနဲ့ခွင်းပါလို့ ချစ်မယားမှာသောကကြီး
 စီးကျမျက်ရည်တွေတွေ ... လင်ရွှေတုံးဂမုန်းမယ့်သက်လေး
 စီးကျမျက်ရည်တွေတွေ ... လင်ရွှေတုံး ဂမုန်းမယ့်သက်လေး
 အို ... ဆုံးပါပေါ့ ... တစ်ခါ ... အသည်းအူပူအောင်
 လာ ... ပွေ့ယူရင်ခွင်ထဲမှာ ... ငိုမစဲ ရှိုက်ငင်သည်
 စွာ”

အဆိုနှင့်အတီး အတီးနှင့်အဆို အဝင်ခွင်ကျနေသူ
 လက်ချောင်းလေးတွေ၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်မှာ ဂီတသည်
 ကို ဆွေးလျလျ ခံစားရအောင် ညှို့ငင်ခေါ်သွားနိုင်စွမ်းလွှတ်
 ရှိုက်သံမျှင်မျှင်ပါသော ဆိုသံလေးသည်လည်း ငွေမျှင်းခေါ်
 ကို အထိကြီးထိလျက် မျက်ရည်ဝဲတက်လာစေသည် အထိ
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းမှ ကိန္နရာအား မြားနှင့်ပစ်ခွင်းထိမှန်စေသည့်ကာ
 လင်သည်ကိန္နရာ သေဆုံးသည့်ကာလ။ ကိန္နရီမယ်လေး၏
 သည်အပူ၊ အငို၊ အရှိုက်၊ အလွမ်းအဆွေးတို့သည် ငြိမ်သက်
 ကျ မျက်ရည်ဝဲနေစေအောင်ပင် ကြားသူတို့ကို ဖမ်းစားထား
 ချေသည်တကား။ သီချင်းသည် တကယ့်မြင်ကွင်းတစ်ခု
 ရှေ့မှာ ဖန်ဆင်းချပြထားလိုက်သည့်နယ် ဖြစ်လာသည်။
 သည် အင်အရှိန်တို့ကို ထပ်တူသယ်ဆောင်လာသည့် ဂီတသံ
 များ ဖြစ်နေသည်။

သီချင်းတစ်ပိုဒ်ဆုံးတော့ အတောကို တီးနေ
 ဖျတ်ခနဲ အားလုံးကို စုကြည့်လိုက်သည်။ အန်တီဖွေး
 တပည့်လေးတွေ မျက်ရည်ဝဲ ငြိမ်ကျနေတာကိုမြင်တော့

အန်ဖြင့် ရှိသွားသည်ပါပဲ။ သီချင်းဆိုတာ ဂီတသံစဉ်ဆိုတာ
 ကြားသူတိုင်းကို ရင်နှင့်အမျှလိုက်၍ ခံစားစေသည်အထိ လွှမ်းမိုး
 နိုင်စွမ်းသည်ဆိုတာ ကလေးတွေ ပို၍နားလည်လာနေကြပြီဟု
 အန်တီဖွေး သိနေရသည်ကိုးလေ။

အတောတစ်ပိုဒ် ဆုံးသွားတော့ ဆက်၍လည်းမဆို။
 ဆက်၍လည်းမတီးတော့ဘဲ တိခနဲ ရပ်လိုက်တော့ အားလုံးမချင့်မရှဲ
 ဦး ဖြစ်ကျန်ကုန်ရသည်ပါပဲ။

“မနက်ဖြန်မှ နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို တီးပြ ဆိုပြမယ်၊ ဒီနေ့
 စန္ဒာကိန္နရီကို ဒီနေရာမှာပဲ ခဏနားထားလိုက်မယ်”

ဟု ဆက်ကြားချင်စေ ပြင်းနေသည့် တပည့်လေး
 တွေကို ရင်ထဲမချင့်မရှဲ ပိုဖြစ်အောင် ပြုံး၍ အန်တီဖွေး ပြောတော့
 အားလုံး ခေါင်းလေးတွေ ခါကြလျက် ...

“ဆိုပြပါ ... ဆိုပြပါ”
 နှင့် ပူဆာပေမယ့် ...။ ခေါင်းပဲ အန်တီဖွေး ခါပြ
 မိသတည်း။

“ကိန္နရီမယ်လေးက သစ္စာဆိုလို့ သိကြားမင်းကဆင်းပြီး
 ကိန္နရာကို အသက်ပြန်ရှင်ပေးခဲ့တာ၊ သူတို့နှစ်ပေါင်းတစ်
 ထောင်ကြာအောင် မခွဲမခွာ ပေါင်းကြရတာတွေကို မနက်
 ဖြန်မှ ဆက်တီးပြ ဆိုပြမယ်”

ဟု ပြောတော့ မျက်မှန်ဝိုင်းလေးနှင့် မေ့မက်ခက်

“ဒါဆို မနက်ဖြန် အစအဆုံး ပြန်ဆိုပြနော် အန်တီဖွေး”
 ဟု ပူပူဆာဆာလေး ပြောလာပါ၏။

www.burmeseclassic.com

အန်တီဗွေးမှ စန္ဒရားခလုတ်လေးတွေကို နှိပ်ပြသည့်
ထွက်ပေါ်လာသည်က မိုးထစ်ချွန်းသံ၊ မုန်တိုင်းသံ၊ ပဲတင်း
လှိုင်းတံပိုးတို့၏အသံ။ အားလုံး ငေးကြည့်နေမိကြသည်က အန်တီ
ဗွေး၏ လက်ချောင်းလေးများ ...။ စန္ဒရားခလုတ်လေးများ
ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်ခြည်းသံစဉ်လေးတွေ ပြောင်းသွားပြန်ပါ၏။

ရေပြင်ထက်ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာလေး
များစွာ ကျလာသည့်နယ် သာယာသောအသံ။ သစ်ရွက်သစ်
လေးများကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားသည့် လေပြည်လေညှင်
၏အသံဟုပင် အလိုလို ခံစားလာရစေလောက်အောင် ထူးဆန်း
ကြည်နူးဖွယ်အသံ။ အခေါင်းအပေါက်လေး တစ်ခုရှိရာ အရာဝတ္ထု
တစ်ခုကို လေတိုးသည့်အသံ။

“ဂီတဆိုတာ အဲသလိုပါပဲ တပည့်တို့”

ဟု အန်တီဗွေး ပြောလာတော့ မှင်တက်ငြိမ်ကုသ
သည့် တပည့်လေးတွေ၏ လက်ခုပ်တီးသံလေးတွေ ပေါ်လာ
သတည်း။

အန်တီဗွေးက ဤသို့ပါပဲလေ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့
ထိုသို့ လက်တွေ့တီးပြ။ ရှင်းပြခြင်းကို အရင်လုပ်သည်။ တစ်ခု
စောသည် ပို၍ပင် တပည့်တို့၏ရင်မှာ တိုးဝင်လာနေကြရချေသည်
ပဲဟုလည်း ငွေမျိုင်းမေ ခံစားရပါ၏။ မိချောပင် အတူရော၍
တပည့်ဖြစ်နေရသည်လေ။ ငွေမျိုင်းမေနှင့်တူ အန်တီဗွေး၏အိမ်
သို့လာသည်။ နောက်တော့လည်း အဖော်လုပ်ရုံသက်သက် မဖြစ်
နိုင်တော့ပဲ ရော၍သီချင်းဆိုသင်။ အတီးအမှုတ်သင်ရမည့် တပည့်
တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရသည်ပါပဲ။

ညနေတိုင်း ကိုကြီးပြည့်သူ လွှတ်လိုက်သော စူပါ
ချွန်းကားလေး ငွေမျိုင်းမေအိမ်သို့ ရောက်လာကာ အန်တီဗွေး
အိမ်သို့ ပို့ပေးစေပါ၏။ သင်တန်းဆင်းချိန် ညခုနစ်နာရီခွဲ
ခန့် ကားသည် အန်တီဗွေး၏အိမ်မှာပဲ စောင့်နေတတ်ခဲ့ကာ။
ငွေမျိုင်းမေနှင့် မိချောကို ပြန်ပို့ပေးတတ်စမြဲ။ ကားမောင်းသည့်
အထူးပင်လျှင် ငွေမျိုင်းမေတို့နှင့် တရင်တန်း ရှိနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဤတစ်ပတ်တာမျှအတွင်းမှာ ကိုကြီးပြည့်
သူသည် တစ်ကြိမ်မျှ အန်တီဗွေး၏အိမ်လေးသို့လည်း လိုက်
လာမျိုးမရှိခဲ့။ မိမျိုင်းတို့အိမ်သို့လည်း ရောက်မလာခဲ့။ သင်
တော့ ငွေမျိုင်းမေဟူ၍ လွှတ်ထားသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... အားလုံး မနေ့ထိ အန်တီတက်ပေးထားဆဲဖြစ်တဲ့
ပုစဉ်းတောင်သံကြီး အဲဒါကို ဆိုရမယ်၊ အန်တီဗွေးက
တယောထိုးပေးမယ်၊ အန်တီဦးက စည်းနဲ့ဝါး လိုက်ပေး
မယ်”

ဟုပြောကာ တယောလေး အန်တီဗွေး ယူပါ၏။

“နောက်ပိုင်းတွေမှာ တပည့်တို့ကို တယောထိုးတာရော
စန္ဒရားတီးတာရော သင်ပေးဖို့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်
ဆုံး အဆိုကို သင်ပေးမယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး မနေ့
အထိတက်ထားပေးတဲ့ ပုစဉ်းတောင်သံကြီးကို အရင်ဆိုကြ
ရမယ်”

အန်တီဗွေး ပြောကာ တယောအိုးကို ဘယ်ဘက်
သို့ပေါ်တင်၍ မေးဖျားဖြင့် ဖေးတင်ညှပ်ထားလိုက်ပါ၏။ ဘယ်
ဘက်က လက်ပေါက်ပျဉ်ကို လည်တံအောက်မှလွှဲ၍ ကိုင်ထား

ကာ လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေက တယောကြိုးပေါ် ဖေးတင်ပြီး။ ညာလက်ဖြင့် တယောထိုးတံကို တယောကြိုးပေါ် တင်ပါ၏။ မကြာလိုက်။ ပုစဉ်းတောင်သံကြိုးသည် အခန်းတွင်းတစ်လွှင့်လွင့်။ သီဆိုသံလေးတွေကလည်း ချိုမြမြ။

“ထံတျာတေရှင် ... ထံတျာတေရှင် ... ဒျန့်ဒျန့်ထံတျာတေရှင် ... ထံတျာတေရှင် ... ထံတျာတေရှင် ... ဒျန့်ဒျန့်ထံတျာတေရှင် ... ဒလဒလ ထံဒျန့်ဒျန့် ... ဒလဒလထံဒျန့်ဒျန့်တောပင်တောလုံး နဲ့ပါလို့လေး။”

ထိုစဉ်ခိုက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်သူတစ်ယောက်။ ငွေမျိုင်းမေ၏ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ရောက်မလာခဲ့ချေသည်ကောဟု တွေးခဲ့ရသည့် အကြိမ်များစွာ နောက်ဝယ် လာစေချင်သည့်စောဆိုတာက တဖြည်းဖြည်း သိသလွန်းစွာပဲ ရင်မှာဖြစ်တည်လာမိခဲ့ရသည့် သူတစ်ယောက်။ နုတော့ ကိုကြီးပြည်သူတသည် အန်တီဖွေး၏ ငွေဝန်းသော်လည်းရိပ်ငြိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ချေပြီတကား။

သူ့အကြည့်ကလည်း ငွေမျိုင်းမေကို အရင်ရှာခဲ့လည်း သိသာသည့်။ အားလုံးထဲမှ ငွေမျိုင်းမေကို မြင်သည်နဲ့ ပြုံးပြလာ၏။ အေးချမ်းသောအပြုံး။ လက်လေးပြလာသည့် ဆက်ဆို ဆိုသည့်သဘော။ အန်တီဖွေးလည်း မြင်ပုံရသည့် ဆက်တိခုံမှာ သူသွားထိုင်လိုက်တာကိုလည်း ပြုံး၍ အန်တီဖွေးကြည့်လိုက်၏။

“ထက်စငယ်ကောင်းကင် ... မိုးတည့်မိုးတိမ်မျှင် - ထက်စငယ်ကောင်းကင် ... မိုးတည့်မိုးတိမ်မျှင်”

ထိုစဉ်ခိုက် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်မို့ အိမ်ဖော် ဒေါ်ဆွေမှ သွားကိုင်ပါ၏။ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဖုန်းကိုချလိုက်တာ အန်တီဖွေးထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စားပွဲထက်မှယူကာ ဖတ်နေပါသည့် ပြည်သူတသည်လည်း လှမ်းကြည့်နေသည်ပါပဲ။

ခပ်တိုးတိုးလေး ဒေါ်ဆွေမှ အန်တီဖွေးကို ပြောပြပြီးသည့်နောက်မှာ တယောထိုးတာကို ချက်ချင်းပဲ အန်တီဖွေးရပ်လိုက်ပါပြီ။

“တပည့်တို့ကို အန်တီဖွေး ဝမ်းနည်းစရာ ပြောပြဖို့ရှိလာတယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့ အတန်းမတက်ပဲ ပျက်ခဲ့တဲ့ စင်သီယာရဲ့အိမ်က ဖုန်းဆက်လာတာပါ။ သူ့အစ်ကို ကျော်လင်းဆုံးသွားလို့တဲ့၊ သွေးကင်ဆာနဲ့ ဆုံးတာတဲ့၊ ဖြစ်တော့ဖြစ်နေတာပေါ့လေ၊ ခုလို ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးသွားမယ့် ဂိုဏ်းထင်ထားမိဘူးတဲ့၊ ဒီနေ့မနက်က စဖောက်တာတဲ့၊ ညနေမှာပဲ ဆုံးတာတဲ့ အဲဒါ နောက်ရက်တွေလဲ အတန်းတက်ပျက်မှာကိုလဲ ပြောတဲ့သဘောလဲဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလဲသိအောင် အန်တီဖွေးတို့လဲသိအောင် ပြောတာလဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့”

ဟု မျက်နှာမလန်းဘဲပြောတော့ အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြကုန်သည်ပါပဲ။ မျက်နှာလေး ဖြူနုနုနှင့် စင်သီယာသည် စိတ်ရင်းကောင်းသူလေးဖြစ်ကာ ခပ်အေးအေးနေတတ်သူလေးအဖြစ် ဤသင်တန်းရက်လေးအတွင်းမှာပဲ အားလုံးနားလည်ခဲ့ကြရတာ ...။ ခင်လည်း ခင်ကြသည်ပါပဲ။

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ အန်တီဖွေး စင်သီယာတို့အဖို့ အသုဘမေးလဲသွားရမှာမို့ သင်တန်းကို စောဆင်လိုက်ပါတယ်။ စင်သီယာကို လိုက်ပြီးအားပေးမယ်ဆိုရင် အန်တီဖွေးရဲ့ကားနဲ့ ဆုံသလောက်တော့ ခေါ်သွားပါ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူက သမီးတို့ရဲ့အိမ်မှာ လာကြိုမယ့်ကားကို ဒီကပဲ စောင့်ချင်လဲစောင့်၊ အိမ်မှာ လှမ်းပြီး အန်တီအိမ်က ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်ပြီး ကားစောစောလာကြိုခိုင်းမယ်ဆိုရင်လဲ ကြိုခိုင်းပါ”

ဟု ပြောတော့ အားလုံးက စင်သီယာထံ သွားချင်သူတွေချည်းပဲဖြစ်နေကြသည်။ ငွေဗျိုင်းမေလည်း သွားချင်သည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကြီးပြည့်သူတစ်ဦးစဉ်းထားသည့် ဘာဘထူးကားဖြင့် တခြားသော ကိစ္စတွေမှာ သုံး၍ဖြစ်ပါမည်တဲ့လား။ ကားက ဗျိုင်းမေတို့ကို အိမ်သို့ အပို့အကြိုလုပ်ပေးဖို့အတွက် ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ မိချောကို ငွေဗျိုင်းမေ လှမ်းကြည့်တော့လည်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြတာနှင့်တိုးသည်။ သဘောက စင်သီယာထံသို့ သွားချင်သည့်သဘော။

“ဒီလိုလုပ်လေ ကျွန်တော်လဲ ကားပါလာတာပဲ၊ ဘာဘထူးကားနဲ့ ကျန်ခဲ့မိန်းကလေးတချို့ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ ငွေဗျိုင်းမေနဲ့ မိချောရယ် တချို့မိန်းကလေးရယ် လိုက်ခဲ့”

ဟု ကိုကြီးပြည့်သူတစ်ဦး ပြောလာတော့ ငွေဗျိုင်းမေ ကျေးဇူးတင်မိသွားရပါပြီ။

စိတ်ထားပြည့်ဝသည့် ကိုကြီးပြည့်သူတစ်ဦး ဆိုတာကို ကြာလေ ပိုသိရလေပေမို့ တစ်ချိန်က ခပ်စွာစွာပြောခဲ့မိတာတွေကို

အနေရခက်မိ၊ မျက်နှာပူမိရသည်က သိုသိပ်ခံစားနေရခြင်းဖြစ်ပါ။

အန်တီဖွေးကားနှင့် တချို့။ ဘာဘထူးကားနှင့်တချို့။ ကိုကြီးပြည့်သူတစ်ဦးနှင့်ကျတော့ ငွေဗျိုင်းမေနှင့် မိချောတို့နှင့်တော့ မိတာနှင့် သမင်သင်းတို့ ပါလာကြပါ၏။ နောက်ခန်းမှာပဲ သားယောက်တူတူ ပြတ်သိပ်ထိုင်၍ လိုက်လာဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ရှေ့ကနေ နေရာရှိပေမယ့် ကိုကြီးကို လေးစားရှိန်ဖြင့် ယှဉ်မထိုင်ရဲကြ။

ကိုကြီးကလည်း လာထိုင်ပါဟု ဘယ်သူ့ကိုမှမခေါ်။ “ကိုယ်လာမလို့ပါပဲ၊ ငွေဗျိုင်းမေတို့ ဆိုရပြီရတာ ရက်အမ်းအမ်းနဲ့ အနေကျ မှာစိုးတာလဲ ပါပါတယ်”

ကားမောင်းနေရင်း သူပြောတော့ ငွေဗျိုင်းမေ လက်ခံလေးပိုက်ကာ ... “ဟုတ်ကဲ့”

ဟုပဲ အသံလေးတိုးတိုးဖြင့်ဖြေသည်။ မိချောကတော့ အစီးဒီးကားကြီး၏ လှပသစ်လွင်မှုကို ကားတံခါးရှိ ကားမှန်တင် ခုလှတ်လေးတွေ ထိကြည့်လိုက်။ ကားဆိုဖာဖုံးကို ပွတ်ကြည့်လိုက်နှင့် သိသိသာသာကြီးပဲ လူရိုးအသင်းဝင် လုပ်နေသည်။ အားကူရှင်ကျောမိုပေါ်မှာ ဇာဖြူအိအိခဲခဲ နုနုကြီးကိုပင် ဖွဖွလေး နို့ထိကိုက်ကြည့်နေသေးသည်အဖြစ်။ ငွေဗျိုင်းမေ မသိမသာလေး ဆိုက်ဆိတ်ကာ သတိပေးရပါ၏။ ဘာဘထူး မောင်းမောင်းပို့သည့်ကားထက် ကားကြီးက ပို၍ အစစလှလည်းလှ၊ သစ်လည်းသစ်၊ ကောင်းလည်းကောင်းလွန်းနေသည်ကိုလေ။ မိချော ဆတာသူ

လူရိုးအသင်းဝင်လုပ်ပြနေသလိုကြီး ဖြစ်လောက်အောင် ကျော့
တွေကအစ အရမ်းကိုကောင်းလွန်းနေသည်မှာ အမှန်။

“တော်တော်နားလည်လာပြီလား။ သီချင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတီးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေခံသဘာဝ
တရားတော့ နားလည်နေလောက်ရောပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

တရိတသေလေး လက်ပိုက်ဖြေနေဆဲ ကောင်းကင်
ကို သူ ကြည့်မိသည်က နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်ပါ။ ခွေဝံ့
မှာတုန်းက လက်တောက်နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် စပ်ထဲ
ထည့်လေးပြောခဲ့သည့် ကောင်မလေးမဟုတ်တော့သည့်နယ်
သက်နာခံနေသည့်ကလေးမ ...။ ချစ်စရာလေး ဟု သူ တွေးမိပြန်
ရင်ထဲ ကြည့်နူးလာမိသည်။

“ကားထဲမှာ မွေးနေတာပဲနော်”

မိချော ခပ်တိုးတိုး ငွေမျိုင်းမေကို ပြောကာ ဟို
သည်သည်ကြည့်၏။ ဘယ်မှာများ ရေမွှေးပုလင်း ချိတ်ထားသည့်
ဆိုသည့်အကြည့်မှန်း ငွေမျိုင်းမေ သိသည်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ
သိသည်ပေါ့။

“အသုဘမေးသွားနေတာနော်၊ နင် သိပ်ပြီး ဟိုကြည့်
ကြည့်နဲ့ တောသားမြို့တက် ပုံကြီးချဲ့ပြမနေနဲ့။”

ကျိတ်၍ ငွေမျိုင်းမေ ပြောယူရပါ၏။ အန်တီ
ကားနောက်ကိုပဲ ဘာထူး၏ကားက နောက်မှလိုက်ကာ
နောက်ဆုံးမှ ကိုကြီးပြည့်သူတ၏ကားက လိုက်ခြင်းပါ။ အန်တီ
စင်သီယာတို့၏အိမ်ကို သိသည်ကိုးလေ။

စင်သီယာ၏ ဗစ်တိုးရီးယားအမည် ကြေးဝါးထွင်း
ညီတပ်ထားသော ခြံဝသို့ရောက်တော့ အသင့်စောင့်နေပုံရပါ
ညီ ခြံစောင့်ကြီးက တရိတသေ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ နာရေးရှိ
ညီမို့ တံခါးကို သော့ခတ်တာမျိုးမရှိ။ အသာစေ့ပိတ်ထားတာ
ဖြစ်နေလျက် ကားတွေရပ်လိုက်တာနှင့် ခြံစောင့်ဖြစ်သူက
တံခါးရွက်ကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အဖြစ်ပါ။

ခြံထဲမှာ ကားတချို့တော့ ရောက်နေပြီ။ သိပ်တော့
လှသေး။ ကိုကျော်လင်း ဆုံးသည်ဆိုတာကလည်း သိပ်မှ
ချောသေးပဲလေ။ အသုဘမေးသူတို့ အများအစား ရောက်မလာ
သေး။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ငိုနေသည့် စင်သီယာကို ဧည့်
ဆိုဟရည်ကြီးမှာ တွေ့ရပါ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အတော်ကြီး
ပုံရသည်။

အန်တီဖွေးကိုမြင်တော့ မျက်ရည်ပိုကျလာ၏။ ဘေး
ထိုင်လိုက်ပါသည့် အန်တီဖွေး၏ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတိုးဝင်
ငိုနေပါ၏။

“ခုလို ဆုံးမယ်ကို မထင်သေးတာ၊ ကိုကို အရမ်းစိတ်ထား
ကောင်းတာ တိချာရဲ့၊ စင်သီယာကိုလဲ သိပ်ချစ်တာ၊
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ အဲဒီရောဂါဖြစ်မှန်း စင်သီယာရော
ဒက်ဒီနဲ့မာမိတို့ရော သိခဲ့ရတာပါ။ ကိုကို နေမကောင်းဖြစ်
ဖြစ်လာနေလို့ ဆေးခန်းပြရင်းနဲ့ သမားတော်ကြီးက အားလုံး
စစ်ဆေးကြည့်တော့မှ သွေးကင်ဆာဆိုတာ သိခဲ့ရတာ၊
ဆယ်တန်းအောင်ပေမယ့် ဆက်မတက်နိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုပါ။

အဲဒီတုန်းက စင်သီယာက ရှစ်တန်းပဲ ရှိသေး
စင်သီယာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဖတ်စံယားတက်
ကိုကို ဆုံးရှာတာ”

ဟု ပြောပြောနေသည်။ ဘေးမှာ မျက်နှာ
တွေဖြင့် ငြိမ်ကြည့်နေတာပဲရှိနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို
ကျေးဇူးတင်ပုံလေးဖြင့် ကြည့်ရှာပါ၏။

“သွေးသွင်း ဆေးစား အဲသလို ရှိနေရာက မနေ
နည်းနည်းဆိုးလာပြီး ဒီနေ့ဖောက်တော့တာပါပဲ။ သ
ကြီးကို အိမ်ကိုပင့်ပါတယ်။ အန်ကယ်ကြီးကလဲ လာ
ပါတယ်။ ကိုကို နည်းနည်းဆိုးလာရင် အဲလိုပဲ လာ
ပေးနေကျပါ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အန်ကယ်ကြီးလဲ
ကို မကယ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ဟု ပြောပြောပါ၏။

“အဲဒါ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက ကိုကိုကို မျက်နှာလေး
ရောင်လွမ်းနေတဲ့ ကျော်လင်း ဆိုတာမျိုးနဲ့ပဲ ခရီးကို
သတ်စေချင်တာမို့ ... အလှနဲ့ အသန့်လဲ အလွန်ကြို
ကိုကိုလဲဖြစ်နေတာမို့ အလှပြင်ပေးတဲ့သူနဲ့ မိတ်ကပ်ပြင်
တာပါ။ ခု ပြင်ပေးနေပါတယ်။ အသုဘမေးတဲ့သူ
သိပ်မများခင် လူမရှုပ်သေးခင်မှာပဲ ပြင်ပေးတဲ့သူက
ပြင်ပေးတာမျိုးတဲ့။ ခုလဲ ကိုကိုကို ပြင်ပေးဖို့ မာမိ
သူက မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုယ်စား လွှတ်ပေးလို့
တဲ့သူနဲ့ ကိုကိုကို အလှပြင်ပေးတာ။ အဝတ်အစားလဲ
ပေးမှာ။ ကိုကိုကို စောစောကပဲ ရေချိုးပြီးတာပါ”

ဟု သက်ရှိတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောနေသည့်
ည်းဆန်သည်။ ပြီးတော့ သေခဲ့ချေပြီကောလေ ဟု ပြန်၍
ခံစားရင်း ကြေကြေကွဲကွဲလည်းနိုင်သည့် စင်သီယာ၏
လေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ငွေ့ဗျိုင်းမေ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။
“ဟိုအခန်းမှာ ပြင်ပေးနေတာ၊ ပြီးမှ ကိုကိုကို ဟိုမှာ
ထားမှာ”

အလှအပပြင်ထားသည့် ဇာအုပ်ဆောင်းလှလှကြီး
နဲ့ပြင်ထားပါသည့် အိပ်ရာလှလှ နေရာခင်းကျင်းထားရာ
ခင်းရှိရာသို့ စင်သီယာ ညွှန်ပြပါ၏။ အလောင်းကို သယ်လာ
အသင့်ထားနိုင်ဖို့ရှိနေပါသည့်ခုတင်။ ကတ္တီပါခင်း။
ပေါ်ခေါင်းအုံးစွပ်ဖုံးခေါင်းအုံး။ အပြာရင့်ရောင် ကတ္တီပါလွမ်း
အိပ်ရာနှင့်အတူ ပန်းတို့ဖြင့် ထွေးယှက်နွယ်ခက်ထားပါသည့်
ဇာအုပ်ဆောင်းရည်ကြီးဖြင့် ခုတင်လှလှလေးသည်
ခန်း၏ အနောက်ဘက်နံရံရှိ အလယ်ကျကျနေရာမှာ ရှိနေပါ
မြင်ရသူတိုင်း၏ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ခြင်းနှင့် ထူးခြားသော
မှတစ်ခုကလည်း ကြေကြေကွဲကွဲဖြစ်ခြင်းတစ်ဝက်၊ စိတ်လှုပ်
ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ဖြစ်တည်လာရပါ၏။ ဪ ... မကြာမလင့်
ထိုနေရာလေးမှာ သေဆုံးသူတစ်ယောက်သည် အလှပဆုံး
ပြင်ဆင်ထားမှုနှင့်အတူ လှဲလျောင်းနေချေတော့မည်တာကာ။

“ကိုကိုကို အလှပြင်ပေးနေတုန်းမှာ အဲဒီပြင်ပေးသူနဲ့
ဒက်ဒီပဲ အခန်းထဲမှာ ရှိရတာပါ။ မာမိလဲ သွေးတက်နေလို့
ဆေးသောက်ပြီး ခဏလှဲနေပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး အားလုံးကိုကြည့်ကာ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”
ဟု ပြောရှာပါ၏။ အားလုံး မျက်နှာငယ်လေး

ဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်ပါပဲ။

“မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ဦးမလား တီချာ၊ မေမေလဲ အခု
ငိုနေတာ”

ဟု စင်သီယာပြောတော့ အန်တီဖွေး ခေါင်းထဲ
ညိတ်ကာ စင်သီယာနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်တက်သွားတယ်။

ထိုအခါမှ ငြိမ်ကျနေသည့်သူတွေထဲမှ စင်သီယာ
ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ကာ ...

“လှလိုက်တာဟယ် အဲဒီခုတင်လေးက”

ဟု တိုးဖွဖွစကားစ၏။ သူကတော့ ခပ်လှမ်းက
ဆိုဟာမှာ ငြိမ်ထိုင်နေသည်။ အသုဘအိမ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်
ဆိတ်ငြိမ်ကျနေသည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်
နှင့် ခင်လဲလဲ ကြည့်ကာ ...

“ငါတော့ အလောင်းပြင်တဲ့လူကိုယ်စား ကြက်သီးထဲထဲ
ဟယ်၊ လူအရှင်ကို ပြင်ပေးတာကတော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး
လေ၊ လူသေကို ပြင်ပေးတာကျတော့ တစ်မျိုးကြီး
တော်ရုံလူကတော့ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လုပ်မလဲဟယ်”

ဟု စတင်၍ ပြောလာပါ၏။ စောစောက စင်သီယာ
ရှိနေ၍ ရင်ထဲရှိနေတာတွေကို အားနာစိတ်လေးဖြင့် မပြော
အောင်အည်းထားပုံရပါ၏။

“အဲဒီအလုပ်ကို လူတိုင်းဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲနော်၊ ဆွေကြီး
မျိုးကြီးတွေ ဟိုဒင်း ... ဘယ်လိုပြောမလဲ ဆွေကောင်မလေး”

မျိုးကောင်းတွေလိုပဲ ပြောရမလား၊ အဲဒါတွေကတော့ လူ
သေကို အလှပြင်ပေးတဲ့အလုပ် ဘယ်လုပ်မလဲဟ၊ သီတယ်
မဟုတ်လား၊ အလောင်းမြှုပ်ဖို့ မြေကျင်းတူးတာတောင်
သုဘရာဇာတွေပဲ လုပ်ကြတယ် ဆိုတာမျိုးလေ”

အမြဲတမ်း သင်တန်းမှာ လူတတ်လေးနည်းနည်းလို့ပဲ
သိသည့် မြမြဦး ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြောချပြီး ကြောက်စရာ
သိသည့်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုစု၊ ပခုံးလေး ထပ်တွန့်ပြပြန်
၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ကတ္တီပါနက်ပြာခင်းထားသော ထရော်
သစ်ထက်မှာ လှပသော အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ
ဖြင့် အလောင်းသည် အခန်းတွင်းဆီမှ ညင်သာသော တွန်း
ချပစ်၍ ထွက်လာပါ၏။ ထရော်လီဘေးမှာ မျက်ရည်ကျရင်း
စင်သီယာမှာ စင်သီယာ၏ဖခင်ကြီးဖြစ်ပေမည်။ ငွေမျိုင်းမေ
မေ့၍ ကြည့်လိုက်မိသည်က ထရော်လီကို တွန်းလာသည့်သူ။
သူ၏ကိုယ်လေး လှုပ်ခါသွားတာမျိုးမရှိအောင် ညင်ညင်သာ
သာတိထား၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းလာပါသည့်သူ။

နုလုံးလည်ပတ်စီးနေသည့် သွေးတို့ ရုတ်ခြည်း
ခြင်းဆန်ကုန်အောင် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကပြောင်းကပြန်တွေ
ကုန်ကြပြီလားဟု ထင်လိုက်မိရပါချေသည်တကား။ အလန့်
ကြားကြီး မိချော့ကို ချက်ချင်းကြည့်လိုက်မိတော့လည်း မယုံ
သလို နှုတ်ခမ်းလေးပင် ပွင့်ဟ၍ ငေးကြည့်နေသည့်အဖြစ်။
ထရော်လီတွန်းလာသည့်သူကို မိချော့ မယုံကြည်နိုင်စွာဘဲ ငေးကြည့်
နေချေမည်ပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆို ... ဘာကြောင့်ဆို ... ဖေဖေ

ဖြစ်နေချေသည်ကိုးလေ။ မိဗျိုင်း၏ဖေဖေ ဖြစ်နေချေသည်ကိုး။
 ကိုကြီးပြည့်သူတကို ငွေဗျိုင်းမေ အလောတကြီး ထိတ်လန့်
 ချားစွာပဲ ကြည့်မိရပါပြီ။ ကိုကြီးပြည့်သူတသည်လည်း
 မှင်တက်နေသည့်နယ် ငြိမ်ကျ၍ မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင်
 နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် မြင်ကွင်းကိုပဲ တိုးရသည်။

“ဟဲ့ ... ဗျိုင်းမေ ... ဘာ ဖြစ်နေပါရောလား၊ နှင့်
 ဖြစ်နေပါရောလား၊ အံ့ရောဟယ်”

တစ်ခါ တစ်ခါ မိချောဆိုတာ ထိုသို့ပဲ အံ့
 ကြီးဖြင့် လွတ်ခနဲ ပြောတတ်လွန်းသည့် မိချောပါ။ ထိုသို့
 ချလိုက်တော့မည်လားဟု တုန်လှုပ်ချောက်ချားရင်း ပူပန်
 ကြီး ရင်ထဲဆောင့်တိုးဝင်လာရုံပဲ ရှိသေးသည်။ တားမြစ်
 မျက်ရိပ်ပြချိန်လေးပင် မရှိလိုက်ရ၊ မမိလိုက်ရချိန်မှာပဲ မိချော
 နှုတ်မှ ပွင့်ကျလာပါသည်စကား။

အားလုံး၏အကြည့်သည် ဖေဖေထဲမှနေ၍ အထောင့်
 ရှိရာ နေရာဆီမှ ရွေ့၍ ငွေဗျိုင်းမေထံ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး ဖြစ်
 ညီညီညာညာ ရောက်လာပါချေသည့်အဖြစ်။

မြဲမြဲ၏အကြည့်က ပိုဆိုးသည်။ အထင်သေးအထင်
 သေးဟန်ကြီးပင် ဖြစ်နေကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ
 ဖက်သို့ပင် သိသိသာသာကြီး နေရာရွေ့သွားလိုက်တာကို
 ချင်းကြီး ငွေဗျိုင်းမေ ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ လွှဲ
 နေသည်။ ကြေကွဲနေသည်။ ဆိုကျပ်နေသည်။ ရှက်နေသည်။
 ရုတ်ခြည်းပင် အငွေ့အသက်ဖြစ်၍ နေရာမှ လွင့်ပြယ်ပျောက်
 ကွယ်သွားလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။

ဖေဖေကို ထပ်ကြည့်မိရပါပြီ။ ချည်ချောပုဆိုးအညို
 ကြေးက အသစ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် အသစ်နီးပါး ကောင်းနေ
 ည့် ပုဆိုးပါ။ တစ်ခါတစ်ခါမှ ဖေဖေထုတ်ဝတ်သည့် ပုဆိုးသုံး
 ဆည်ထဲမှာ ဤတစ်ထည်လည်း ပါသည်။ ရှပ်အင်္ကျီလက်တို
 သည် သေသေသပ်သပ် ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် မီးပူကျလေးနှင့်
 ခပ်နေ၏။ မနေ့ကပဲ မိဗျိုင်း သေချာလျှော်၍ မီးပူတိုက်ထား
 သည့် ဖေဖေအင်္ကျီတွေထဲမှာ ဤတစ်ထည်လည်း ပါခဲ့သည်။
 ခုတော့ ဤအင်္ကျီလေး ဤပုဆိုးတို့ဖြင့် ဖေဖေသည် သပ်သပ်
 ခပ်လေး ဝတ်ထားကာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်၏အိမ်မှာ
 တော်လာရလျက် ...။ သေသူတစ်ယောက်၏အလောင်းကို အခ
 ငွေယူကာ ပြင်ဆင်ပေးနေချေသည်တကား။

“ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းတွေကတော့ လူသေကို အလှပြင်
 ပေးတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်လုပ်မလဲဟ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊
 အလောင်းမြှုပ်ဖို့ မြေကျင်းတူးတာတောင် သုဘရာဇာတွေပဲ
 လုပ်ကြတယ်ဆိုတာမျိုးလေ”

‘စောစောက ပြောခဲ့ပါသည် မြဲမြဲ၏စကား ...။
 ရင်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြိမ်မျှ လာ၍ လာ၍ မြည်ဟည်းနေသည့်
 မိဗျိုင်း၏ ရှိနေပါချေ၏။

ဘယ်သူ့ကိုပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ...။ အကြည့်
 ဆိုမိလျှင် အံ့သြအထင်သေးခြင်းဆိုသည့် အရာတွေအပြင်
 နှလုံးနှလုံးနှင့် ရှင်းမပြနိုင်လောက်ပါသည့် ခံစားချက်တွေဖြင့်
 တွေးပြန်တီးနေသည့် အကြည့်တွေနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်တိုးနေရသည်

တစ်နေ့မှာ ရွှေသံစဉ်တေးသံသွင်းမှ စင်တင်
 ငွေမျိုင်းမေ ဆိုသည့် မိန်းကလေးအဖြစ် အားလုံးက မြင်
 ထားကြသည်လေ။ မိချော ကြွားထားသည်ကိုး။ ခုကျတော့
 မိချော လွတ်ခနဲ ပြောချလိုက်သည့်စကားကြောင့်ပင်လျှင်
 ကို အလှပြင်ပေးသည့်သူသည် ငွေမျိုင်းမေ၏ဖေဖေ ဖြစ်နေသည်
 တာကိုလည်း သိသွားကြပြီး ဖြစ်နေပြီ။ စောစောက ငွေမျိုင်း
 ဘေးမှာ ကားနောက်ခန်း၌ ထိုင်ခဲ့ပါသည့် မိတာပင်လျှင် တစ်
 ထိုင်ခုံဆီသို့ ဟန်မတောင်နိုင်စတမ်းကြီး ထထွက်ထိုင်လိုက်
 ပဲ။ ကားမှာ တူတူထိုင်ခဲ့သည်နယ်။ အိမ်ကြီးထဲမှာလည်း
 ရှည်ကြီးမှာ မိတာသည် မိမျိုင်းဘေးမှာပဲ လိုက်ထိုင်ခဲ့သည်
 ခုကျတော့ လက်မောင်းတွေ ဘာတွေကိုပင် မသိမသာလေး
 သပ်နေသည်။ သဘောက စောစောပိုင်းလေးမှာ ငွေမျိုင်း
 တူတူ ကပ်ထိုင်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့တာမို့ လက်ချင်းထိ၊ လက်
 ချင်းထိနေခဲ့တာတွေ ရှိနေသမျှ မသတိသည်နယ် ဖြစ်နေသည့်

အလောင်းကို ခုတင်ထက်မှာ ညင်ညင်သာသာ
 နေချိန်။ ကိုကြီးပြည့်သူက ရုတ်ခနဲထရပ်ကာ ဖေဖေရှိနေ
 နေရာသို့ လျှောက်သွားပါ၏။ အလောင်းကို ပိုင်းကူ၍ ခုတင်
 မှာ ကိုကြီးပြည့်သူတ တင်ပေးနေသည်။

ဖေဖေ ထိုအခါမှ ကိုကြီးပြည့်သူတကို မြင်ရသည်
 ကမန်းကတန်း နောက်ဘက်ဆီသို့လည်း ကြည့်လာပါ၏။ ငွေမျိုင်း
 မေကိုတွေ့တော့ ဖေဖေ မျက်နှာထက်မှာ သွေးရောင်
 သယောင်ရှိ၏။ ငွေမျိုင်းမေ၏ အကြည့်ကလည်း ဖေဖေထံ
 တန်နေသည်။ မျက်ရည်က ပြည့်သိပ်နေပြီ။

“လုပ်ရက်တယ် ဖေဖေရယ်”

ဟု ရှက်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ မြည့်မြည့်ပါအောင်
 အရင်း တစာစာဖြင့် ရင်ထဲမှာပဲ မြည်တမ်းနေမိရပေမယ့်
 အားသံတို့ကတော့ ဘာမျှပွင့်ကျမလာ။

သူငယ်ချင်းတွေပဲဟု ရှိခဲ့ရာမှ ခုကျတော့ အပေါင်း
 သင်းလုပ်ရမှာ ခက်ခဲဝန်လေးကုန်ကြမှန်း အရမ်းကိုသိသာနေကြ
 သည် သူတွေရှေ့မှာ ငြိမ်ထိုင်ရင်း ပိုင်းကြည့်ခံဘဝကို ရက်ရက်
 စက်စက်ကြီး ရှောင်လွှဲမရနိုင်စွာ ခံနေရတာလောက် ဆိုးဝါးတာ
 မို့ မိချော ထရပ်လိုက်တာကို မြင်ရသည်။ အားလုံးကိုလည်း
 အစ်ချက်ခပ်တည်တည်လေး ကြည့်ပြီးမှ ငွေမျိုင်းမေ၏လက်ကို
 ဆွဲကိုင်သည်။

“အထဲမှာ နေရတာ ညည်းစိစိကြီးဟယ်၊ ခြံထဲခဏဆင်း
 နေလိုက်ကြရအောင်”

ဟု ခေါ်ထုတ်လာသည်မို့ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။
 ငွေမျိုင်းမေ မျက်ရည်ကိုထိန်းရင်း လိုက်လာရာမှ ပန်းခြံဘေးနေ
 နာလေးသို့ရောက်တော့ မျက်ရည်ကျလာသည်။

“မဝီနဲ့ မိမျိုင်း၊ ဘာဘာ မြင်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ဘာဘာ စိတ်မကောင်းဖြစ်စေမှာမျိုးကိုတော့ ငါ မဖြစ်စေချင်
 ဘူးဟယ်၊ ဒီကပဲ ဘာဘာကို စောင့်လိုက်ကြရင်ကောင်းမယ်၊
 နင့်ကို ဘာဘာ မြင်လဲမြင်ခဲ့ပြီးသွားပြီ၊ ကိုကြီးပြည့်သူတပဲ
 မြင်ခဲ့ ကြုံခဲ့ပြီးကုန်ပြီ။ နောက်မှ ဘာဆက်လုပ်မယ့်ဆိုတာ
 စောင့်ကြည့်စရာရှိတာ စောင့်ကြည့်၊ စဉ်းစားစရာရှိတာ

စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဒီမှာပဲ ခဏနေလိုက်၊ ဟိုကောင်
ဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့ အကြည့်ကို ငါကြိုက်လို့ နင့်ကို
ထုတ်လာတာပဲ”

ဟု ပြောကာ ငွေမျိုင်းမေ၏လက်ကို ကိုင်ထား
သိပ်မကြာလိုက်။ ကိုကြီးပြည့်သူတနင့်

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြပါ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေမျိုင်းမေကိုရော မိချောကို
ဤအိမ်ကြီးမှ တွေ့လိုက်ရတာ ဖေဖေ မနေတတ်သယောင်
နေသည်။ ကိုကြီးပြည့်သူတကိုကျတော့ မျက်နှာမကြည့်ရသေး
ပင် ဖြစ်နေရှာပါ၏။ ကိုကြီးပြည့်သူတ၏လက်က ဖေဖေလက်
ကိုင်ထားတာ ငွေမျိုင်းမေ မြင်နေရသည်ပါပဲ။

ဘေးမှရပ်လာပြီးသည့်နောက်မှာ ...

“အိမ်ကို ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ မျိုင်းမေ
မိချောလဲတက်ပါ၊ ဘာလဲ ရှေ့ခန်းကိုတက်ပါ”

ဟု ကားရှိရာသို့ ခေါ်လာရင်း ကိုကြီးပြည့်သူ
ပြောတော့ ဖေဖေ ငွေမျိုင်းမေ၏မျက်နှာလေးကိုပဲ တကြည့်ကြ
ဖြင့် ရှိနေရင်း စကားလည်း မပြောရဲရှာသည့်နယ် မျက်လွှာ
တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကားရှေ့ခန်းမှာ မငြင်းမဆန် ဝင်ထိုင်လိုက်
ပါ၏။ မိချောနှင့် ငွေမျိုင်းမေတို့ နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ကြသည်။

“အသုဘရှင်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

ဟု ကားမောင်းရင်း နောက်ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်ကာ ကိုကြီးပြည့်သူတပြောတော့လည်း ငွေမျိုင်းမေ ဘာမှ

မပြော။ မျက်ရည်ဝံ့ရင်း ငြိမ်လိုက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်
တာပဲ ရှိနေသည်။ ကျပ်ခဲနေသည်။ အော်ဟစ်၍ ငိုချပစ်လိုက်
သည်။

မိချောကတော့ ငွေမျိုင်းမေ၏လက်ကို မလွှတ်တမ်း
ဆပ်ခဲကိုင်ထားပါ၏။ ခုလို လက်တွဲဖြုတ်ဘဲ ဆက်ရှိနေသေးတာ
ထိုင် ငွေမျိုင်းမေ ကျေးဇူးတင်နေမိရသည်ပါပဲ။

ဖေဖေအကြောင်း။ ငွေမျိုင်းမေအကြောင်းတို့ကို ကျန်
မပါသည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ မြဲမြဲတို့ ဘယ်လောက်များ
ပြောနေကြချေမည်မသိ။ နားလျှံအောင် ပြောကြချေမည်ဟု ခံစား
ရန်သည်။ မျက်ရည်သည် ပေါက်ခဲနဲ့ ပြိုကျလာ၏။ ရှိုက်သံလေး
တစ်ချက် ပွင့်ကျသည်။ ဖေဖေ နောက်သို့လှည့်ကြည့်မလာတော့။
နောက်မှီသို့ ကိုယ်ကြီး လန်ကျအောင် မိုချလိုက်ကာ ဖေဖေ
အရမ်းကိုငြိမ်ကျနေသည်။ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကိုကြီး
ပြည့်သူတ၏ နူးညံ့သော၊ စာနာသော အကြည့်က ဖြစ်တည်လာတာ
တို့လည်း ထိုမှန်ဆီမှာထင်သော ပုံရိပ်ကြောင့် ငွေမျိုင်းမေ သိနေ
ရသည်ပါပဲ။

ကားလေးသည် အနည်းငယ်ပို၍ မြန်ဆန်စွာမောင်း
နေလျက်။

ဘယ်သူ့ထံမှစကားသံတို့ ပွင့်မကျလာနိုင်ဘဲ အလွန်
တရာကိုမှ တိတ်ဆိတ်နေသော ငြိမ်သက်မှုကြီးတစ်ခုအောက်မှာ
နီနေပါချေ၏။

အငြိမ်သက်ဆုံးသည် ဖေဖေ ဖြစ်နေသည်။

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖေးကပ်ပိုးယှက်၍ ခေါင်း
တင်ထားကာ လှုပ်ရှားခြင်း အလျဉ်းမရှိစွာ ငြိမ်ကျရင်း လိုက်
လာခြင်း။

ငွေမျှိုင်းသာလျှင် ထိန်းမရသည့် မျက်ရည်စက်
တအိအိ ပြိုကျနေတာမျိုး ရှိနေချေသေးသည်။ မိချော၏ပန်
ခေါင်းလေးကို အားကိုးမှီတွယ်ရာ သေးသေးမျှင်မျှင်နေရာ
တစ်ခုအဖြစ် ဖေးတင်ထားမိတာလေးတွေ ရှိနေသေးသည်။
က လုံးဝ ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြင့် ကားပေါ်ပါလာသည်။

နိဗ္ဗာန် အခန်း(၂၀) ချိန်

“မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ် ဘာဘ”

အိမ်ငယ်လေးရှေ့ ခြံဝင်းတံခါးနေရာမှာ ကားကိုရပ်
ဆိုက်ကာ ပြည့်သုတ ပြောလာတော့ ကံယုံ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်
သည်။ ဤသည်က လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
နေလွန်းသူတစ်ယောက်၏ ပထမဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်
၏။ ပြည့်သုတကိုလည်း ကံယုံ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မျက်ဝန်း
သည် မှိုင်းညိုညိုနိုင်နေသည်။ သေသူကို အလှပြင်ဆင်ပေးသည့်
အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသူဟု တပ်တပ်အပ်အပ်ကြီး မျက်မြင်ကြို
ခဲ့ရသည့် ပြည့်သုတ၏ ရင်ထဲမှာ ကံယုံ ဆိုသည့်လူကြီးတစ်ယောက်
အပေါ် မည်သို့များ၊ မည်သည့်အထိများ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်
နေချေမည်လဲ ဆိုတာကိုလည်း အကဲခတ်ခြင်းဘက်သို့ နှယ်နေသည့်
အကြည့်လည်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အကဲခတ်ကြည့်သည့် စီးစီးပိုးပိုးနိုင်သော
သူတစ်ယောက်၏ နေရာမျိုးမှ ရပ်တည်၍ ကြည့်ရသည့်အကြည့်
မျိုးမဟုတ်ချေသည်မို့။ သိမ်ငယ်ညှိုးချုံးခြင်းဘက်သို့သာ နှယ်နေ

ရပါသည့် အကဲခတ်ကြည့်ပါတည်။ ပြည့်သုတ၏မျက်ဝန်း
ဆီမှ ကြင်နာအေးချမ်းသောအကြည့်၊ နားလည်ပေးနိုင်လွန်
အကြည့်ကို ကြုံလိုက်ရသည်မို့လည်း ရင်ထဲမှာ ပို၍ကြေငြေ
မြည့် ကံယုံ ခံစားရပါ၏။

“ငါ့သမီးလေးက ဒီဖြစ်ရပ်တစ်ခုအပေါ် ချောက်ချားနေနေချိန် အရှက်သည်းနေချိန်မှာ ဆရာလေးက ငါ့အနားလည်ပေးနေသတဲ့လား။”

ဟု တွေးမိရာမှ ကံယု မျက်လွှာချလိုက်မိပြန်
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။

နောက်ခန်းဆီမှ ဆင်းပြီးနေပြီဖြစ်သည့် ငွေဖိုင်နှင့် မိချောကိုလည်း ကံယုံ မကြည့်။ ခြံဝင်းတံခါးသော့ကို အိတ်ထဲမှ သော့ကိုတုန်ယင်စပြုနေသည့် လက်တွေ့ဖြင့် ယူလိုက်ဖွင့်ပေးမယ့် ...။ သော့ကိုဖွင့်၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာမို့ ပြည့်သကားပေါ်မှဆင်းကာ လက်ထဲမှသော့ကို ညင်ညင်သာသာဖွင့်ပေးလာပါ၏။

ပြီးတော့ ဘော့ကိုပြန်၍ လက်ထဲထည့်ပေးသတဲ့
“မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် လာပါ့မယ် ဘာ၊ ငွေချို
မေ ... မိချော ... ကိုယ် ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

လောလောဆယ်မှာ တစ်ခုခု ဝင်ပြောနေ၍ မသင့်သေးဟု ပြည့်သုတ နားလည်တွေ့မိလျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောကာ ကားတွင်းသို့ ဝင်ပါ၏။ စကားတစ်လုံးမျှ မဆိုသေးသေးခေါင်းလေးငုံ့ချကာ ငြိမ်ကျနေသည့် ငွေမျှင်းမေကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းမသိမသာ ချလိုက်သည်က ပြည့်သုတပါ။

သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ ငွေချိုင်းမေ ညှပ်ပူးညှပ်
ခံခဲ့ရသည်က ဝိုင်းကြည့်နေသည့် အကြည့်များနှင့် သိသိ
သာသာ ဖယ်ကျဉ်ပြလိုက်ကြသည့် အပြုအမူများ ဖြစ်နေကြသည်ကို
ပြည့်သုတ မြင်ခဲ့ရသည်မို့ ...။ လောလောဆယ်မှာ သား
နှစ်ယောက်ကြား ဝင်၍ပြောဖို့ဆိုဖို့ကျတော့လည်း ပြောရခဲရဲ
ချင်းဖျရမည့်သူကိုက အနေရကျပ် အပြောရခက်နေသည့် အချိန်
လမျိုးထဲမှာ ရောက်နေရသည့်အဖြစ်။ ဝင်ပြောလိုက်က ပိုဆိုး
နိုင်သည်။

မျိုးသိပ်ခံစားနေသည့် ငွေချိုင်းမေ၏ ခံစားမှုတွေ
တွန်းပို့ထိုးဆွလိုက်တာနှင့် ပိုတူမည်။ ပိုရှက်မည်။ ပို၍ကြေကွဲ
ပို၍ငိုကြွေးမည်။

ပြီးတော့ ဖခင်တစ်ယောက်ထံမှာ တဆို့တနှင့်ကြီး
မင်းမနင်း ခံစားနေရပါသည့် ကြေကွဲထိခိုက်ခြင်းတွေကိုလည်း
ခြင်းမားလာစေဖို့ အရှိန်ပင့်ပေးလိုက်တာနှင့် တူကုန်မည်။
ဒါနဲ့ ဝိုကြွေးမှုကြောင့်ပင်လျှင် ပို၍ ကြေကွဲလောင်မြိုက်ခြင်း
အတူ မတန်တဆကြီး ဆိုးဝါးလွန်းနေသည့် မွန်ကျပ်မှုကြီး
နဲ့အောက်ဆီသို့ အဖေလုပ်သူကိုလည်း ခံစားလိုက်စေတာနှင့်
နေရေပေလိမ့်မည်။

ခေါင်းလေးတစ်ချက်ညိတ်ပြ လက်စေ့ပြပြီးသည့်
 အင်္ဂါမှာ ပြည်သူတ ကားကိုမောင်းထွက်သွားပါ၏။

မိချောလည်း အနေရခက်နေပုံလေးဖြင့် ...
 “ငါ့ မဝင်တော့ဘူး မိဗျိုင်၊ ငါ့ကို ဘာနဲ့ နင်လဲ လို့ဘယ်
 ပို့မနေနဲ့တော့၊ အိမ်ကလေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတစ်ယောက်

တည်း ပြန်သွားလို့လဲ ရပါတယ်။ လမ်းမှာ လူတွေ
သွားလာနေကြတာပဲဥစ္စာ။ ငါတို့လမ်းလေးက အမြဲ
ချမ်းနေတဲ့ လမ်းလေးပါဟယ်။ ကဲ ... ငါသွားမယ်”
ဟု ပြောလည်းပြော။ ခပ်သုတ်သုတ် မိချော ပြန်
သွားတော့ ငွေဗျိုင်းမေ ရပ်ငေးကျန်နေခဲ့ပါ၏။

ကံယှက်တော့ မိချောကိုလည်း ဘာမျှမပြော။ သမီး
ကိုလည်း ဘာမျှမပြော။ ခြံဝင်းငယ်လေးထဲ ဝင်သွားသည်။
ခါတိုင်းနေ့ဆိုလျှင် မိချော ချက်ချင်းမပြန်သေးပဲ အိမ်လေးထဲ
သို့ တူတူလိုက်တက်ကာ။ ငွေဗျိုင်းမေ သုပ်ပေးသော ချင်းသုပ်
လေးစားသည့်အခါစား ...။ လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်း
ချိုင့်လေးဖြင့်သွားဝယ်ကြကာ မုန့်ဟင်းခါးစားသည့်အခါစား
ကော်ဖီမစ်လေး သောက်သည့်အခါသောက်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက် အတူရှိနေတတ်ကြသည်။ ကံယှက်အတွက်ကတော့ မိချော
သည်လည်း သမီးလေးပမာရှိရတာမို့ သားအဖသုံးယောက် ချင်း
သုပ်လေးစားကြ၊ မုန့်ဟင်းခါးလေးစားဖြစ်ကြ၊ ကော်ဖီလေးသောက်
ဖြစ်ကြသည်ဟုပဲ အမြဲကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ စားသောက်ရင်း စော
မိရ။ ပျော်မိခဲ့ရသည်ပါပဲ။

ဤညမှာတော့ အိမ်လေးသည် တတ်ဆိတ်မှုရှိနေ
သည်ဟု ကံယှက် စံစားမိရပါ၏။ ငွေဗျိုင်းမေ အိမ်လေးပေါ်သို့တက်
လာသည်ကလည်း ခြေလှမ်းနှေးနှေး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ်
ကပြင်လေးသို့သွားကာ ခြေထောက်လေးတွေ ဆေးနေသည်။
ပြီးတော့ ပြုမိအတိုင်း အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားသေ
တော့သည်။ ပြီးတာနှင့် အိပ်ခန်းလေးထဲ ဝင်သွားပါ၏။ ထို

အခန်းမှာရပ်နေသည်က ငုတ်ချိုက်ထားသည့်နှယ်ပါ။ သမီး၏လှုပ်
ရှုပ်လေးတွေတိုင်းကို တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေသည်။
သမီးမကြည့်မိအောင် မျက်လွှာလေးချ၍ ငွေဗျိုင်းမေ သွားလာလှုပ်
ရှုပ်နေတာတွေကိုလည်း တစ်ခုချင်း တစ်နေရာချင်းစီအထိ နေရာ
မှရှုစတမ်းကြီး ရင်တနင့်နင့်ဖြင့် လိုက်ကြည့်မိသည်ကလည်း
ထဲထဲပါ။

“ဖေဖေ ဒီနေ့လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အလုပ်ဟာ သိပ်ကိုကြီးမားတဲ့
အပြစ်ကြီး ဖြစ်နေသလား သမီးရယ်၊ သမီးလေးရဲ့ဂုဏ်
သိက္ခာကို အလွန်တရာကိုမှ ထိခိုက်စေခဲ့တဲ့ အပြစ်ကြီး
တစ်ခု ဖြစ်နေပါပေါ့လား။”

ကံယှက် လည်ချောင်းတနင့်နင့်ဖြင့် ငြိမ်သက်တွေးနေ
ရင်းမှ ခါတိုင်းလိုများ သမီးလေးကို ခပ်မြန်မြန် အိမ်နေအဝတ်
အားတွေ လဲဝတ်ပြီး ထွက်လာချေမည်လားဟု စောင့်ဆိုင်းမျှော်
ဆိုင်းနေမိရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ထွက်မလာသေးပဲရှိနေ
တာကိုပဲ ရင်ဆိုင်ကြုံလိုက်ရသည်က ကံယှက်ပါ။ ခပ်လေးလေး
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပင်ပန်းစွာချလိုက်ပြီး ကံယှက် နောက်ဖေး
တပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ခြေလက်ဆေးသည်။ ဘုရားကန်တော့
သည်။

“ဘုရားတပည့်တော်၏ ဤနေ့ ဤအချိန်မှာ ရင်ဆိုင်ကြုံ
တွေ့ရပါသည့် ကြေကွဲမှုခရီး မရှည်ပါရစေနဲ့ အရှင်မြတ်
ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ရင်၊ သမီးလေး၏ရင် အေးမြချမ်း
ငြိမ်းရပါသည့် ဘဝသို့သာ ပြန်၍ရလိုပါ၏။ ဘုရားတပည့်
တော်အား ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား။”

အားကိုးရာ ဘုရားရှင်တော်မြတ်ထံမှာ ဆု
ပြီး မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာရင်း လက်အုပ်ချီ၍ အတန်ကြာ
မြတ်ဘုရားရှင်တော်မြတ်အား . မော့မျှော်ဖူးနေမိရပါသေး
အဖြစ်။ နောက်တော့ မျက်ရည်ပေါက်က ပေါက်ခနဲ ပေါက်
ကျလာသည်။ သမီးလေးများ ထွက်လာလျှင် ကိုယ့်မျက်ရည်
သွားချေမှာ စိုးသည်မို့ ကမန်းကတန်းကြီး ဦးချလိုက်ရင်းမှ
စဉ်ခိုက်မှာပဲ မျက်ရည်ကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်မိသည်
ကယုံပါတည်။

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ သမီးလေး ဧည့်ခန်း
ရှိမနေ။ အပြင်သို့ထွက်မလာသေး။ ကံယုံ ထရပ်လိုက်ကာ သမီး
၏အခန်းတံခါးရှေ့မှာ အတန်ကြာမျှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း တွေ့
နေမိသည်။ ခန်းဆီးလေးတစ်ဖက်မှာ သမီးလေးသည် ခုတင်ထဲ
မှာ လှဲချင့်ကြွေးနေချေမည်လားဟု ခံစားနေမိရသည်ကိုက
အပ်ဖျားပေါင်းများစွာနှင့် ထိုးစိုက်ထိုးဆွနေကြသည့်နယ် တစ်
ဆစ် တမြည့်မြည့် ကြွေကွဲထိခိုက်နေစေသည့်နယ်။

“ငါ့ကြောင့် ... ငါ့ကြောင့် ... ငါ့သမီးလေး ငိုနေရတာ
ငါ အကင်းမပါးလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်ရတာ၊ တကယ်ဆို
အပြင်ဘက်ကို မထွက်ခင်မှာ အဲဒီအိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ အ
သူတွေ ရောက်နေလဲဆိုတာကို အရင်ပါးပါးနပ်နပ်
အကဲခတ်ရမှာ၊ ခုကျတော့ ငါ မောင်ကျော်လင်း
ထရော်လီနဲ့တွန်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲ မဆင်မခြင်ဝင်ချသွား
လို့သာ ငါ့သမီးလေး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့
အထင်အမြင်သေး ခံခဲ့ရတာ၊ ငါ့သမီးလေး ရှက်ရှာမှာဆို

ရှက်ရှာမှာပေါ့၊ ငါ့ကြောင့် ... ငါ့ကြောင့်၊ ငါ့သမီးလေး
သိမ်ငယ်ရပြီ၊ ငါ အသုံးမကျတာ၊ ငါ အကင်းမပါးတာ”

ယူကျုံးမရကြီးတွေးကာ ကံယုံ မျက်ရည်လည်စက်
သွက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ လုပ်မိလုပ်ရာဆန်စွာပဲ ဝင်သွားကာ
တံဘူးကိုကိုင်သည်။ ကော်ဖီမစ်လေး မျှော်လိုက်မည်။ ပြီးလျှင်
သမီးလေးကို ကော်ဖီသောက်ကြရအောင်ဟု ခေါ်လိုက်မည်။
သမီးလေးတော့ သမီးလေး မလာပဲ နေနိုင်ရက်မှာမဟုတ်။ အဖေ
ထုတ် ခေါ်သည်ပဲလေ။ လာမည်သာ။ သမီးကို အလွန်ချစ်
အဖေက ခေါ်သည်ဆိုတော့ သမီးလေး ခေါင်းခါငြင်းဆန်
မှာမဟုတ်။

ရုတ်ခနဲ လက်သည်တန့်သွားပြန်။
“သမီးလေးက မုန့်ဟင်းခါးဆို သိပ်ကြိုက်တာ၊ လမ်းထိပ်
က မမြင့်ရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးက ညနေခင်းမှာ စရောင်း
တာဆိုတော့ ခုချိန်ဆို မုန့်နှစ်ရည်ကလဲ ပိုကောင်းနေတာပဲ၊
ဟုတ်ပြီ၊ သမီးလေးကို မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ကျွေးမယ်၊ ငါး
ဖယ်ဆုပ်လဲ ထည့်မယ်၊ အကြော်ကျတော့ ပဲကပ်ကြော်
ထည့်မယ်”

ချက်ချင်း စိတ်ဆောင်လျက် စတီးလ်ချိုင့်ခွဲကာ
အိမ်လေးမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ မုန့်ဟင်းခါးသုံးပွဲဝယ်သည်။
သမီးလေး စားပါစေ ဆိုသည့် ဇောက ရင်မှာပြည့်သိပ်နေ၏။
အကြော်များများ။ ငါးဖယ်ဆုပ်များများနှင့် ကြက်ဥပြုတ်တစ်
ထုပ်ကိုပင် ကတ်ကြေးကိုက် ထည့်စေခဲ့ပါသေးသည့်အဖြစ်၊
အဆုံးဆင့်မှာကျတော့ နံနံပင်၊ သံပရာသီးစိပ်နှင့် ငရုတ်သီး

ကြော် ထောင်းထားတာလေးတွေ အပုံလိုက်လေးတွေ ထည့်ပေးပါ၏။ ဟင်းရည်ပူပူ၊ မုန့်ဖပ်သပ်သပ်၊ ဟင်းရည်သပ်ဖြင့် စတီးလ်ချိုင့်ကြီးကို ချပေးကာ ဒေါ်မြင့်မှ ...

“ဒီနေ့ ဗျိုင်းလေးနဲ့ မိချောတို့ လာမဝယ်ကြပဲ ကြီးပဲ ကိုယ်တိုင်လာဝယ်တော့တာကိုး”

ဟု ပြောတော့ ဟန်လုပ်၍ပြုံးရင်း ...

“သူတို့က ကပ်စေးနဲ့တယ်ဗျ၊ ကြက်ဥပြုတ်တို့ ဘာမှ မထည့်ချင်ကြဘူး၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ ငါးဖယ်ဆုပ်တို့တို့ လိုက်ရင် ပိုစားကောင်းတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကိုယ်တိုင်လာဝယ်လိုက်တာပါ”

ဟု ရင်ထဲပပ်ပန်းကြေကွဲနေရတာတွေ စိတ်ထဲမှာ နေရတာတွေကို ဟန်ဆယ်၍ အားယူပြီးကာ ကံယုံ ပြောပြီး နောက်မှာတော့ ချိုင့်ကြီးဆွဲကာ အိမ်သို့ပြန်လာပါ၏။

အိမ်လေးပေါ်ရောက်တော့လည်း သမီးလေးကို ရသေး။ ခုထိအခန်းလေးထဲမှာပဲ ငြိမ်ကျရှိနေဆဲပါ။ ကံယုံ ပို၍မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ သမီးလေး စိတ်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေမည်ဆိုတာကို သိနေရသည်ကိုက ရင်ကိုထိုးနှက်နေသည့်နှယ်ရှိ၏။

မီးဖိုဆောင်လေးထဲဝင်ကာ စားပွဲဝိုင်းကိုချော့ဖက် ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးကို ချသည်။ ချိုင့်ကိုဖွင့်ကာ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်လုံးထဲထည့်သည်။ ဇွန်းတပ်သည်။ အလယ်မှာက ရည်သုတ်ပန်းကန်ပြားထဲမှာ နံနံပင်၊ ငရုတ်သီးကြော်ထောင်တာနှင့် သံပရာသီးစိပ်လေးတွေထည့်သည်။ လိုရမယ်ရ ယူရမယ်ရ

အိမ်မှာရှိနေသည့် ငပြာရည်ပုလင်းငယ်လေးပါ။ သမီးထပ်ထည့်စားချင်လျှင် ဆမ်းစားနိုင်စေဖို့ ငပြာရည်ပုလင်းလေးကိုပါ ကြွေရည်သုတ်ပန်းကန်ပြားဘေးမှာ ချထားလိုက်ပါ။

ရေခွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးကို ချပြီးသည့်နောက်မှာ ရေကြမ်းသောက်သည့် လက်ကိုင်ကိုင်ပါသည့် ဖန်ခွက်ငယ်နှစ်လုံးလည်းချသည်။ ရေခွေးကြမ်းကို လောင်းထည့်ပြီးသည့်နောက် ကံယုံ ထရပ်လိုက်ပါ၏။

ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည့် မုန့်ဟင်းခါးပွဲ။ သားနုနုယောက် တူတူစားသောက်ဖြစ်ကြရင်း ဤနေ့မှာ ကြုံခဲ့ရသည့် မကြာမလင့်မီက အဖြစ်ကို ရှောင်ကွင်းကာ အခြားသောကိစ္စတွေကို ရမယ်ရာ၍ ပြောဆိုရင်းဖြင့် သမီးလေး၏ ရင်မှာ ခဲခဲမွန်းကျပ်နေပါသည့် ခံစားချက်တွေ အတန်မျှတော့ ဖြေသာပါချေလိမ့်မည်။ သမီးလေး ငိုနေမည်ဆိုတာကို သိနေရသည်ကိုက ရင်ကိုဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သမီး၏အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ကံယုံ တစ်ချက်ရပ်သည်။

“အို ... အပြင်က ခေါ်မနေတော့ပါဘူးလေ၊ သမီးလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အခန်းထဲထိ ဝင်ခေါ်လိုက်တော့မယ်၊ ငိုနေရင်လဲ မျက်ရည်လေးတွေ သုတ်ပေးမယ်၊ ငါ့သမီးလေးဟာ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ငြင်းဆန်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ငါနဲ့အတူ မုန့်ဟင်းခါး လိုက်စားမှာပါ”

ဟုတွေးကာ အခန်းထဲဝင်သည်။

“သမီး”

ခုတင်ထက်တွင် ခွေခွေလေး ရှိနေရင်း မျက်နှာ
ပေါ် လက်လေးတွေ အုပ်ထားပါသည့် သမီးလေး။ ခုတင်
ကံယု ရပ်လိုက်ကာ ဆံစုံလေးတွေကို သပ်ပေးရင်း တိုးတိုး
ညင်ခေါ်သည်။

“ဖေဖေ ဆာတယ် သမီးရယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးလဲ ဖေ
ထားတယ်၊ မုန့်ပွဲလဲ ပြင်ပြီးပြီ၊ တူတူစားကြရအောင်
လာ ... သမီး၊ ထ ... ထ”

ဟုပြောကာ ပန်းလေးကို ဆွဲမ၍ထူတော့ ငြိမ်
ကြီး ငွေမျိုင်းမေ ထိုင်ပစ်သည်။ အဖေလုပ်သူကို မော့ကြည့်သည့်
မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေဖြင့်ပါ။ ကံထူး
၏၊ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးဖို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်မိပါ၏။ သမီး
မျက်ရည်ကို မြင်ရသည်နှင့် လိုက်၍လည်း မျက်ရည်လည်
လာနေသည်။

“နေပါစေတော့ ဖေဖေ၊ သမီးရဲ့မျက်ရည်ကို ခုသုတ်
လိုက်လို့လဲ ချောက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ သူငယ်ချင်း
ရှေ့မှာ သမီး အရှက်ကွဲခဲ့၊ ရှက်ခဲ့၊ အနိမ့်ခံခဲ့ရတာတွေ
ဒီမျက်ရည်လေး သုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပျောက်သွားကြ
မဟုတ်တာ၊ မုန့်ဟင်းခါးတူတူ စားလိုက်ကြတာနဲ့
စောက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ ပျောက်ဆုံးသွား
မဟုတ်တာ၊ မျိုင်းမေ အဆိုတော်လဲ မလုပ်တော့
ဖေဖေ၊ သီချင်းအဆိုလဲ မသင်ဘူး၊ အတီးလဲ မသင်
အန်တီဖွေးဆီလဲ မသွားတော့ဘူး၊ ခုလောက်ဆို အန်တီ

လဲ မြဲမြဲတိုးတိုးအုပ်စု ဝိုင်းပြောကြလို့ ဖေဖေအလုပ်အကိုင်
ကြီးလဲ သိသွားလောက်ပါပြီ၊ သူတို့ ဘယ်လိုမျက်လုံးတွေ
နဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြမှာလဲ ဖေဖေ၊ သမီး မစဉ်းစားရဲဘူး၊ သူ
တို့နဲ့ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး၊ သူတို့အကြည့်တွေကိုလဲ ရင်မဆိုင်
ချင်တော့ဘူး၊ ခံနိုင်ရည်လဲ မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်
လေးဖွင့်ပြီး စားသောက်နေတယ်လို့ ထင်မိတာ၊ ဖေဖေက
အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်နေခဲ့တာကိုး၊ အဲသလို ရှာဖွေလို့ရတဲ့
ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလဲ အရသာခံပြီး မစား
နိုင်၊ မျိုမကျနိုင်တော့ဘူး ဖေဖေ”

ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲလေး ငွေမျိုင်းမေ ပြောတော့
ထဲယု ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်
သိပ်နေလျက်။ သောသောလျှံလျှံလည်း ပြိုကျနေသည့် မျက်နှာလေး။
အဖေကို မော့ကြည့်ပြောနေသည့် မျက်နှာလေးသည် ဆိုးဝါးပြင်း
ဆန်လွန်းနေသည့် ကြွေကွေမှုတွေ အရှက်သည်းမှုတွေ ပိတ်ပုံးနေ
သည့် မျက်နှာလေး ဖြစ်နေသည်။ အဖေကို မော့ကြည့်ပြောနေ
ခြင်းက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်ခြင်း ဆန်နေသည်။
ဆက်ကွဲခြင်း ဆန်နေသည်။ ထိန်းချုပ်ဖို့ မကြိုးစားတော့သည့်
သိပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ သွန်ချပြောချလိုက်တော့သည့်ဟန်တွေ
ဖြစ်နေသည်။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဖေဖေ၊ အဲဒီ စင်သီယာတို့အိမ်မှာ
ရင်ဆိုင်ကြိုလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကို မျိုင်းမေ ငြင်းဆန်ခွင့်မရ
စွာ လက်ခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ အဲဒီအဖြစ်ကို ဖေဖေ လူနဲ့ခွဲတာ
မျိုင်းမေက ဖေဖေသမီးဖြစ်နေတော့ ... ဖြစ်နေတော့ ဒီ

အဖြစ်ကြီးရဲ့ရိုက်ခတ်မှုကို ... ဂယက်ကြီးကို ...
 ကြီးကို ဘာငြင်းဆန်ခွင့်မှ မရပဲ ရင်ဆိုင်လက်ခံလေ
 ရပြီလေ။ သူတို့ ဘယ်လိုကြည့်ကြတယ်ဆိုတာ
 တိုက်ရိုက်မကြုံခဲ့ရတာ။ ဖေဖေမှ တိုက်ရိုက်မကြုံခဲ့ရ
 ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဖေဖေက ပိုက်ဆံတွေ
 ကြီးရဖို့ပဲ သိတာကိုး၊ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုမျိုး ကြိုလာနိုင်
 ဆိုတာကို ဖေဖေ မတွေ့ပေးခဲ့ဘူး ဖေဖေရယ်၊ ခု ...
 ကြုံပြီလေ၊ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဖေဖေ ...
 သွားပြီ ... ကြုံပြီးသွားပြီ”

ဟု ပြောပြနေတော့ ကံယု ကိုင်းထားသည့်ခါ
 အနိုင်နိုင် ပြန်မတ်ယူသည်။ သမီး၏မျက်ရည်တွေကို သုတ်
 မည်ဟု ရည်ရှယ်၍ လှမ်းထားသည့်လက်ကို ပြန်ရပ်သည်။
 သည့် သမီးကို မျက်တောင်မခတ် အတန်ကြာမျှ ဆိုဆိုနှင့်
 ကြီး ကြည့်သည်။ လည်ချောင်းသည် တနင်္ဂနွေဖြင့် ဖြစ်နေ
 ငယ်တုန်းက ငိုနေသည့် သမီးလေးကို မျက်ရည်လေးတွေ သုတ်
 လိုက်လျှင် ချောလိုက်လျှင် အငိုလေးတိတ်သွားခဲ့သည့်သမီး
 ပရုံးလေးပေါ် ယမ်းဝိုး၍ ချာလည်လေးလှည့်၍ ချောလိုက်လျှင်
 မျက်ရည်စလေးတွေ မခြောက်တတ်သေးခင်မှာပဲ အငိုလေး
 သွားကာ ရယ်မောသံလေးတွေ ခစ်ခစ်ပါအောင် ရှိခဲ့တတ်ပါသ
 သမီး။

ဪ ... ခုတော့ အဖေဖြစ်သူ၏ သုတ်ပေးလာ
 မျက်ရည်စက်လေးတွေကို ထိခွင့်လေးသော်မျှ ဖခင်၏လက်
 ကို ရှေ့တိုးမခံတော့သည့် သမီးလေးဖြစ်နေသည်တကား။

အကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်
 နေခြင်းနှင့်အတူ ရောထွေးထင်ရှား ရှိနေစေသည်က အရှက်
 ညှိုးခြင်းတွေကို မနိုင်ရင်ကန် ခံစားနေရသည့် ခံစားချက်များ
 ဖြစ်နေသည်။

“လုပ်ရက်တယ် ဖေဖေရယ်၊ လုပ်ရက်တယ်”
 မော့ပြောချလိုက်ပါသည် ဆိုဆိုနှင့်နှင့် နိုင်လွန်းနေ
 သည့် အသံတုန်တုန်လေး။

ကံယု၏ကိုယ်ကြီး တောင့်ခနဲဖြစ်သည်။ ရင်သည်
 အော့ခနဲ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ဆို့ကျပ်ခဲနေသော ခံစားမှုက
 ထည်ချောင်းသို့တိုင်အောင် ဆောင့်တက်သည်။ ခေါင်းသည်လန်
 ခနဲဖြစ်တော့မယောင်ကြီးပင် လည်ပင်းသည် နောက်သို့တစ်ခုခု
 ဆောင့်ဆွဲလန်ချလိုက်သည့်နှယ်ပင် ဖြစ်သွားရကာ ပါးစပ်က
 အလိုလို ပွင့်ဟသွားရပါသည့်အဖြစ်။ တိုးသဲ့သော အသံအစ်အစ်
 တို့သည် လည်ချောင်းဆီမှ ရုန်းကြွ၍ နှုတ်ခမ်းမှ အစ်ခနဲ အစ်
 ခနဲ ထွက်နေသည်။ ငိုနေသည့်သမီးကို မျက်ဝန်းတွေ မျက်ခွံတွေ
 ဝေးကျနေရင်း ဇက်ကိုလှန်၍ ကြည့်နေသည့်နှယ်ကြီးဖြင့် အတန်
 ချီရိုနေရာမှ ကံယု ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်က တံခါးဆီသို့ပါ။
 သမီးလေးသည်လည်း ခုတင်ပေါ် ပြန်ခွေလှဲချ၍ ငိုကြွေးကျန်ရစ်
 နေခဲ့ပြီ။

ခြေအရွေ့တိုင်းမှာ ရင်သည် စူးအောင်နာကျင်ခြင်း
 များဖြင့် ရှိနေသည်။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျနေပြီ။ ရှေ့ဘက်ကို
 ကြည့်နေပေမယ့် ခံစားချက်တွေက ငိုနေသည့်သမီးလေး၏ ရိုက်
 သံတွေထဲမှာ နစ်နေသည်။

ညွှန်ခန်းဆက်တီခုံထက်မှာ အားကုန်ကြီးပြတ် ကံ
ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“လုပ်ရက်တယ် ဖေဖေရယ်၊ လုပ်ရက်တယ်”

ရင်ကိုခွဲ၍ ခွဲ၍ ထွက်လာသည့်နှယ် ရှိနေပါသည့်
သမီးလေး၏ ကြေကြေမြည်မြည် ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ပြောချသ
ပါသည့် အသံလေး။ ကံယုံ၏ရင်ထဲမှထွက်။ ရင်ကိုဆစ်ဆစ်
အောင် ဖိချေကြေမွနေစေသည့် ခံစားချက်တွေက မောက်လှုံ

“ငါ အကင်းမပါတာ”

ဟု ပြန်၍ ပြန်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်
ရပေမယ့် ဤခံစားချက်တွေသည် သမီးလေး၏ ပေါက်ကွဲမှု
သံတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်နေရင်း ပို၍ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းစွာ ခံစား
ရမှန်း သိနေသည်။

“အဲဒီစင်သီယာတို့အိမ်မှာ ရင်ဆိုင်ကြုံကြိုက်ရတဲ့အဖြစ်
ဗျိုင်းမေ ငြင်းဆန်ခွင့်မရစွာ လက်ခံခဲ့ရပြီးပြီ။ အဲဒီအဖြစ်
ကို ဖေဖေ လုပ်ခဲ့တာ၊ ဗျိုင်းမေက ဖေဖေသမီး ခြေ
တော့ ... ဖြစ်နေတော့ ... ဒီအဖြစ်ကြီးရဲ့ ရိုက်ခတ်မှု
ဂယက်ကြီးကို ... မှန်တိုင်းကြီးကို ... ဘာငြင်းဆန်
မရပဲ ရင်ဆိုင်လက်ခံပေးလိုက်ရပြီလေ”

သမီးလေး၏စကားသံတွေ။ စကားသံတွေ။
လျက် အပြင်းအထန် ခံစားရင်း ပြောခဲ့ပါသည့် စကားသံ
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မျှပဲ ရှိနေသေးသည့် မကြာသေးမီ
လေးမှ ပြောခဲ့ပါလေသည့် သမီးလေး၏ စကားလေးတွေ

“သူတို့ ဘယ်လိုကြည့်ကြတယ်ဆိုတာ ဖေဖေမှ တိုက်ရိုက်
မကြုံခဲ့ရတာ ... တိုက်ရိုက်မကြုံခဲ့ရတာ၊ ဘယ်သိမှာလဲ”

ရင်နှင့်အပြည့် ခံစားရင်း ပြောခဲ့ပါသည့် သမီးလေး
၏စကား။

အားလုံးသည် ရင်ကိုလာထိနေသည်။ မိုက်ခနဲပင်
ကယုံ ဖြစ်ချင်၏။ ဤမျှဆိုဝါးပြင်းထန်သော ခံစားမှုမျိုး မကြုံ
ဖူးခဲ့။ ဤသို့သော အဖြစ်ကို ကြုံရဖူးချေလိမ့်မည်ဟုလည်း သမီး
လေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်တုန်းကမျှ စိတ်ကူးထဲမှာပင် မရှိခဲ့။
သမီးလေး၏ အနာဂတ်သည် လှပနေသည့်နှယ်။ သူ့အနာဂတ်
သည်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် အေးချမ်းနေခဲ့သည်ပဲ။ ဟုတ်
သည်။ သမီးလေးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေရချေလိမ့်မည်ဟု
သံကြည်မျှော်လင့်ထားပါသော ခိုင်မာသည့် အနာဂတ်သည်လည်း
တျိုးပဲ့ကုန်ကြပြီ။ သမီးလေးနှင့်အတူ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း တချမ်း
ချမ်းမြေ့မြေ့ နေရသည်။ နေရဖို့ပဲရှိသည်ဟု မှတ်ယူစိတ်အေးထား
သမျှသည်လည်း ပျောက်ကွယ်လွင့်စဉ်ခြင်းဖြင့် ပြောင်းလဲကုန်
ကြရပြီ။

“ဟုတ်တယ် ... သမီးလေးဟာ ငါ့သမီးအဖြစ် ရှိနေရလို့၊
ငါဟာ သူ့အဖေအဖြစ် ရှိနေရလို့ ခုလို သိမ်ငယ်နေတာ၊
အရှက်ကွဲသွားရတာ၊ သူများတွေရဲ့ အထင်သေး အမြင်
သေးကို ခံလိုက်ရတာ၊ သမီးလေး ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဗျိုင်း
မေဟာ ဖေဖေသမီးဖြစ်နေတော့ ဘာမှငြင်းဆန်ခွင့်မရှိပဲ
အဲဒီအဖြစ်တွေကို လက်ခံပေးလိုက်ရတာတဲ့၊ ငါ့မှာ လုပ်
ရက်တယ်တဲ့၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံလာနိုင်တယ်ဆိုတာကို

မစဉ်းစားခဲ့ဘူးတဲ့၊ ဒါတွေဟာ အားလုံးခြုံပြီး အဆုံးသတ်
လိုက်ရင် ငါဟာ သူ့အဖေဖြစ်နေလို့၊ သမီးလေးဟာ ခုလို
ခံစားနေရတာ၊ ငါဟာ သူ့အဖေဖြစ်နေလို့”

ဧကန်သည် ငိုက်ကျနေ၏။ မမလေးမှ တက္ကစီတစ်
စီးဖြင့် အိမ်သို့ ဤနေ့မှာ အရေးပေါ်လွှတ်လိုက်ကာ ...။ မမလေး
၏ ကျောဒေဝီအလှပြင်သေတ္တာကို ဝင်ယူခဲ့ရလျက် ...။ ခေါင်းမူး
ပါသည့် မမလေးကိုယ်စား မမလေး တက္ကစီဖြင့် ပို့ခိုင်းပါသည့်
လိပ်စာအတိုင်း ရောက်သွားရကာ ...။ မောင်ကျော်လင်းကို အလှပြင်
ပေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တာတွေကိုလည်း သမီးလေးကို ပြောမပြချေ
တော့ပါ။ ဗစ်တိုးရီးယားအိမ်ကြီးမှ အန်တီကြီးသည် မမလေးထံမှ
အလှလာလာပြင်တတ်ပါသည့် အန်တီကြီးပေမို့ ...။ လူချင်းလည်း
ရင်းနှီးကြလျက် ...။ ခုလို မမလေးထံ ထိုအန်တီကြီးမှ အကူအညီ
တောင်းခဲ့ရာမှ မမလေး လက်ခံခဲ့ရခြင်းတွေကိုလည်း သမီးလေး
ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။ ရှင်းပြလိုက်လျှင် သမီးလေး၏ ခံပြင်းနာကြည်
မှုတွေက မမလေးထံသို့ပါ ကူးစက်ကုန်လျက် ...။ ကျော့ကြီးလည်း
သည် မမလေးကို သမီးလေး ပြောဆိုတာတွေ ဖြစ်ကုန်လွှဲ
သမီးလေးလည်း ကျေးဇူးကန်းသူ ဖြစ်မည်။ မမလေးလည်း စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရမည်။ သမီးလေးကို မမလေးက အပြစ်ယူမှာမဟုတ်
တာ သိပေမယ့်...။ ထိုအဖြစ်တွေကို သမီးလေး သိခြင်းမသိခြင်းသည်
ဤဖြစ်ရပ်အတွက် ဘာမျှပိုထူးလာမှာမဟုတ်။ အကျိုးလည်းဖြစ်
ထွန်းချေမှာ မဟုတ်သည်မို့ ကံယုံ မပြောပြချင်တော့ပါ။ မမလေး
ကိုလည်း သမီးလေးအပြစ်တင်စကားတွေ ပြောချလိုက်လျှင် သမီး
လေးလည်း ကံကြီးထိုက်မည်။ မမလေးလည်း စိတ်ထိခိုက်မည်။

“အဲဒီကရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို မမလေးကိုပဲ ဖေဖေ ပေးခဲ့
တာပါ သမီးရယ်၊ မမလေး ဘယ်လိုပဲ ဖေဖေကိုပေးပေး
ဖေဖေ မယူခဲ့ပါဘူး၊ မမလေးကျေးဇူးကို ဒီအချိန်မှာ ဆပ်
နိုင်သမျှလေး ဆက်ရတာပဲလို့ပဲ ဖေဖေ မှတ်ယူခဲ့တာပါ။
ကျန်းမာရေးအနေနဲ့က မကြာမကြာမှူးတတ်တဲ့ မမလေးကို
ဖေဖေ တတ်နိုင်သမျှလေး ကျေးဇူးဆပ်တာပါ။ မမလေး
နေကောင်းနေတဲ့အခါမျိုးမှာလဲ ခုလို သေသူကို အလှပြင်
ဖို့ကိစ္စ ရှိလာလို့ မမလေးကိုယ်တိုင် ကားလေးနဲ့ဝင်ခေါ်
ရင်လဲ လိုက်သွားခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါတွေကို ဖေဖေ သမီးလေး
ကို ရှင်းမပြချင်တော့ပါဘူးကွယ်”

ကံယုံ တွေးကာငြိမ်ကျနေဆဲ။ လက်အနံ့ကို ငေးစိုက်
ကြည့်နေဆဲ။ ဪ ... ဤလက်တွေဖြင့် သမီးလေးကို ပွေ့ချီ
ဆမ်းပိုးခဲ့ဖူးသည်။ ခေါင်းလေးတွေ လျှော်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ရေလှေ
လေးထဲ ရေကိုထည့်၍ ရေနွေးနွေးလေးဖြင့် သမီးပေါက်ဖလေးကို
ရေချိုးပေးခဲ့ဖူးသည်။ မွေးပွတဘက်ငယ်လေးဖြင့် ဖွဖွသုတ်ပေးကာ
ဂါဝန်ငယ်လေးတွေ ဝတ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သနပ်ခါးလေးတွေ လူး
ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ချောမော့သိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပါးလေးကို ဖွဖွလေးဖျစ်
ခဲ့ဖူးသည်။ ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။

သမီးလေး အရွယ်ရလာတော့လည်း သမီးလေးဆံစ
လေးတွေကို သပ်ပေးခဲ့သည့် အဖေ။ ခေါင်းလေးကို ပုတ်ခဲ့သည့်
အဖေ။ ခုတော့ ဤလက်တွေသည် ငိုနေသည့် သမီးလေး၏မျက်
ရည်ကို ပါးပြင်ထက်ဆီမှပင် သုတ်ပေးခွင့် မရှိတော့ချေပြီတကား။
မီးဖိုဆောင်သို့ ကံယုံ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ပြင်ထားသော မုန့်ပွဲတွေ

ကို တစ်ချက် ငေးကြည့်သည်။ ရင်သည် ဟာနေ၏။ ဟာနေသည် အဟာသည် နှိုင်းစရာပင်မရှိ။ အရာရာကို ဆုံးရှုံးနေရသည့် တစ်ယောက်။ လတ်တလောမှာလည်း အထီးကျန်လွန်းခြင်းကြောင့် ကွဲထိခိုက်ခြင်းများဖြင့် မွန်းကျပ်နေသည့် သူတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ ရှိနေသည်။

မုန့်ပွဲတွေပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းပြာကြီးကို အုပ်ထဲ လိုက်ကာ နောက်ဖေးကပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ မီးဖိုချောင်ခန်းရံကို မှီချထိုင်လိုက်ကာ ခြေကိုကပြင်ထက်မှာစင်း၍ ကောင်ကြီးကို မော့ငေးနေမိရပါ၏။

ဟင်းလင်းပြင်။ ဟုတ်သည်။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ရင်သည် ရှိနေ၏။ ကောင်းကင်ကြီး၏ နက်ရှိုင်းသော နေရာမှ ကြယ်လေးတွေရှိနေသည်။ လမင်းကြီး ရှိနေသည်။ တိမ်မျှင်တိမ် အုပ်တွေ ရှိနေသည်။ ကိုယ့်မှာက ဘာမျှမရှိသော ဟင်းလင်းပြင်။

“ဖေဖေဘဝမှာ သမီးလေးပဲ ရှိတာပါ သမီးရယ်၊ အသက်ရှင်နေတာဟာ၊ ရုန်းကန်နေတာဟာ၊ ပျော်နေတဲ့အားလုံးဟာ၊ သမီးလေးနဲ့ အတူရှိနေရတဲ့ဘဝ၊ သမီးလေးရဲ့ချစ်အားကိုးတာကို ခံနေရတဲ့ဘဝပါ။ အသက်လဲ ဖေဖေဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေမယ် သမီး၊ နေရာမှာ ဖေဖေဟာ သမီးလေးရဲ့ စိမ်းဖယ်မှုတွေ၊ သမီးလေးရဲ့ ထဲမှာ သမီးလေးဟာ ကံဆိုးစွာနဲ့ ဖေဖေသမီး လာပြန်ရတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေ၊ အဲဒါတွေကိုပဲ ဖြစ်တည်အဖေအဖြစ် လက်ခံပေးနေရပြီ သမီးရယ်၊ ဒါတွေ လာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိတော့ပါ။

သမီးရယ်၊ မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဖြစ်ကုန်ပြီ သမီးရေ၊ တကယ် ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ကျောပြင်သည် နံရံကို ပို၍ပိတ်ကျကျမို၏။ ကိုယ်သည် ယို့ကျသွားကာ စင်းထားသော ခြေတွေကို ခူးထောင်၍ စုစည်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကိုးရာတစ်ခုနယ် သိမ်းပိုက်ထားရင်း မျက်လုံးတွေကို ခပ်ဖိဖိကြီး ပိတ်ချလိုက်ကာ ကံယု စတင်၍ ငိုသည်။ ကလေးတစ်ယောက်နယ် ငိုသည်။ မျက်ခွံနှစ်ဖက်သည် မျက်ဝန်းမျက်ရစ်ကြောင်းတွေ ထင်းခနဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီး ဆါနေအောင်ပင် ပိတ်ချထားလျက် နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟကုန်ရတာ ကိုယ့်ခူးပေါ် ကိုယ့်ခေါင်းကိုတင်၍ ကံယု ငိုသည်။ နားလည်ပေးမည့်သူ တစ်ယောက်ယောက်သော်မျှ ဘေးမှာမရှိ။ ဆျာင်းဖျပ်ပေးမည့်သူ တစ်ယောက်ယောက်သော်မျှ ဘေးမှာမရှိ။ အားကိုးရာ ပျောက်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် ကံယု ကျောတွေ သိမ့်သိမ့်ခါမျှ တစ်ယောက်ထီးတည်း ငိုနေမိရပါချေ၏။

ဪ ... တစ်ယောက်တည်း ငိုနေရပါချေသည်တည်း။

အခန်း(၂၁) အိပ်ရာမှ

ခုထိ ဖေဖေ အိပ်ရာမှ မထသေး။ ထမင်းလည်း ကြော်ပြီးပြီ။ ကော်ဖီလည်း ဖျော်ပြီးပြီ။ မနက်စောစော ဘုရား ဆွမ်းတော်ကပ်။ ပန်းဆီမီးဖြင့် ဘုရားပူဇော်ကန်တော့ပြီးသည့် နောက်မှာကတည်းက ဖေဖေ အခန်းထဲမှ ဘယ်အချိန်ထွက်လာ မည်လဲဟု ငွေမျိုင်းမေ အနေခက်စွာ ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက် လုပ်နေမိရသည်ပါပဲ။

မနေ့ညက စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလေး ဖေဖေကိုပြော မိခဲ့တာ ခုကျတော့လည်း ရင်ထဲအနေရကျပ်နေသည်။ ဖေဖေအိပ် ရာမှနီးလာလျှင် ငွေမျိုင်းမေကို မည်သို့ကြည့်လာချေမည်လဲ။ စိတ်နာနေချေမည်လားမသိ။ မနက်၌ ရာမှ နီးလာကတည်းက ငွေမျိုင်းမေ စိတ်ထဲ နေရခက်သည့် ခံစားချက်က တိုးဝင်၏။

ဒါပေမဲ့ အဆိုတော်ကိစ္စ မင်းသမီးကိစ္စတွေကိုတော့ ငွေမျိုင်းမေ စိတ်ကူးထဲ မထားတော့သည်ကတော့ မနေ့ကဆုံး ဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ ရှိနေသည်ပါပဲ။ ကိုကြီး

ပြည့်သုတ ဤမနက်ဘက်မှာ ရောက်လာမည်ဟုတော့ ပြောခဲ့သည် ဝဲ။ ရောက်လာလျှင်တော့ အားနာစွာဖြင့်ပဲ ငွေမျိုင်း ဆုံးဖြတ်ထား တာတွေကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါ၏။ မြဲမြဲတို့နှင့် ရင်ဆိုင် မတိုးတော့ချင်။ အကြည့်တွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ချင်။ ခံနိုင်ရည် လည်း မရှိ။

မိချော အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ မနေ့ညကအဖြစ် ကြောင့် မိချောလည်း စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်နေတာလည်းပါမည်။ စိတ်ပူနေတာလည်းပါမည်။ သားအဖနှစ်ယောက် အဆင်တပြေမှ ရှိပါ့မည်လားဟုလည်း တွေးပူပုံရသည်။ မနက်စောစောစီးစီးမှာပဲ ရောက်လာသည့်အဖြစ်။ ရောက်ရောက်ချင်းမှာလည်း ဟိုဟိုသည် သည်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဘရော”

ဟု အရင်ဆုံးမေးသည်။ ငွေမျိုင်းမေ မီးဖိုဆောင် လေးမှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ဝိုင်နေရင်းမှ ...

“အိပ်ရာကမထသေးဘူး၊ ငါလည်း သွားမခေါ်ရဲဘူးဟယ်၊ ဖေဖေ ထွက်လာမှာကို စောင့်နေတာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ မိချော အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။ မီးဖိုခန်းကူးတံခါးနေရာလေးမှာ သွားရပ်ပြန်ကာ ဖေဖေအခန်းဘက်ကို ကြည့်သည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည့် အခန်းကို ခပ်တွေတွေကြည့်ကာ အတန်ကြာရှိနေရာမှ ငွေမျိုင်းမေ ကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“နင် ဘာဘကို တစ်ခုခုများ ပြောလိုက်သေးလား၊ မနေ့ ညက”

ဟု ဘေးမှာရပ်လာရင်း စိတ်ပူသလို မေးလာတော့
 ငွေမျိုင်းမေ မဖြေ။ ငြိမ်နေသည်။ ပြောမိတာတွေက များနေသည်။
 လွန်ကုန်ပြီ ဆိုတာကိုလည်း သိနေသည်။ ရင်ထဲခံစားရတာတွေ
 ပြောသည်ပဲလေဟု ခုမနက်ကျတော့ ထိုသို့မတွေးမိနိုင်တော့
 မှားပြီဟု စိတ်ထဲက နောင်တရနေသည်။ မနက်စောစော အိပ်
 ကထကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်၍ ဆွမ်းချက်မည်ပြုခိုက်။ စားပွဲဝိုင်းကြီး
 မှာ အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထားသော မုန့်ဟင်းခါးပွဲတွေကို အုပ်
 ဆောင်းလေးမ၊၍ ကြည့်တော့ မြင်ရသည်။ မုန့်ပန်းကန်တွေမှာ
 မုန့်ဖတ်တွေက ပွနေပြီ။ ဖေဖေလည်းမစား။ စားသူကင်းမဲ့ခဲ့
 သော မုန့်ပွဲတွေကို ငေးကြည့်ခဲ့ရင်း ဖေဖေ ဆာတယ်ဟု ငြင်
 လာကာ ခေါ်ခဲ့တာကို ငြင်းခဲ့လေသမျှ။ ဖေဖေကို ပြောခဲ့လေသမျှ
 ခုကျတော့ အနေခက်နောင်တ ဖြစ်မိရပါသည့်အဖြစ်။

မိချောလည်း အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်၍ ကြည့်သည်။
 မုန့်ပွဲတွေကိုမြင်တော့ ငွေမျိုင်းမေကိုကြည့်၏။

“ဖေဖေ မနေ့ညက သွားဝယ်တာ”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ငွေမျိုင်းမေ ပြောစဉ်နီး
 သက်ပြင်းရှိက်၍ အပြစ်တင်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“နင်က ဘာဘဲ ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်လာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး
 လေးကိုတောင်မှ မစားပဲ နေခဲ့တာကိုး။ လုပ်ရက်တယ်ဟာ
 ဘာဘဲသနားပါတယ်။ အဲဒါ နင့်အဖေပါ မိမျိုင်းရယ်။ နင်
 မစားတော့ ဘာဘဲလဲ ဘယ်စားမလဲ။ ကိုယ့်အဖေအကြောင်း
 ကိုယ်သိသားနဲ့”

ဟု ညည်းသည်။

“သွားခေါ် ... ဘာဘဲကို သွားခေါ်၊ နင် တစ်ခုခုများမနေ့
 ညက ဘာဘဲကို ပြောမိလိုက်သေးလားဟယ်။ ခုထိ ဘာဘဲ
 အခန်းထဲက ထွက်မလာပဲ ရှိနေတာကို ငါ စိတ်ထဲလေး
 သလိုပဲ။ နင် တစ်ခုခု ပြောမိတယ်ထင်တယ်”

ငွေမျိုင်းမေ မိချောကို ပြန်မဖြေ။ ငြိမ်နေသည်။
 ခံသည့်သဘော။

ကျွတ်ခနဲ မိချော စုတ်သပ်ကာ ခေါင်းခါ၏။

“ငါက မနေ့ညက တမင်ပြန်သွားလိုက်တာ၊ ငါရှိနေတော့
 နင်တို့လဲ နေရကျပ်ကြမယ်လို့ ထင်တယ်လေ။ ‘အခန်းထဲ
 ဝင်ပြီး အိပ်လိုက်ကြရင်လဲပဲ ဘာမှမပြောဖြစ်ပဲ ရှောင်နေ
 လိုက်ကြသလိုနဲ့ ကိစ္စက ပြီးသွားမှာပဲလေလို့ တွက်ခဲ့တာ”

ဟု ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်စိတ် ဝင်အိပ်ဖြစ်လိုက်ကြလျှင်လည်း အကောင်း
 ထိုသို့မဟုတ်ပဲ ဖေဖေက မုန့်ဟင်းခါးပြေးဝယ်ခဲ့ရှာသည်။

ငွေမျိုင်းမေလည်း ဖေဖေကို ပြောမိဆိုမိခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ပြီ။ မနေ့
 တော့ ငိုနေရင်းပဲ အိပ်ခန်းထဲ ကျန်နေခဲ့ကာ။ နောက်တော့

အိပ်ပျော်သွားရသည်က ငိုရင်း ငိုရင်း မောမောဖြင့်ပါ။

“သွားခေါ် ... ဘာဘဲကို သွားခေါ်”

ဟု မိချော ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ ဖေဖေအခန်း
 ခန်းဆီးလေး လှစ်ဟ၍ ဝင်မိပါ၏။ ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ်မို့
 အခန်းကို မနက်ကတည်းက ခန်းဆီးလေးပင် လှစ်ဟ၍
 နေထိုင်မကြည့်ရအောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ငွေမျိုင်းမေ။ ခုကျမှမျက်
 လေးတွေ ဝိုင်းကျသွားရကာ ရင်သည် ဒိန်းခနဲဖြစ်၏။ လက်

တွေ ခြေတွေ အေးစက်ကုန်ကြကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရေ ...။ ဖေဖေအိပ်ရာသည် ပြန့်ရန်စွာရှိနေလျက် ခြေရင်းမှာ စောင်သည်လည်း နေသားတကျ ခေါက်လျက်သာ နေသည်။ ခြင်ထောင်သည်လည်း ချထားတာမရှိ။ မနေ့မနက် ငွေမျိုင်းမေ ဖေဖေအိပ်ရာကို ခေါက်ထားသည့်အတိုင်း လဲထဲမှ မပျက်ရှိနေဆဲ။

“ဒါဆို ... ဒါဆို ... ဖေဖေ ညက မအိပ်ဖူးပေါ့၊ ဖူးပေါ့၊ ခု ... ခု ... ဖေဖေ ဘယ်သွားနေပြီလဲ”

ဟု တွေးကာ ချောက်ချားခြင်းက တုန်လှုပ်ကြီးစွာဖြင့် ရင်ကိုမွေ့နေကြလျက် ...

“မိချောရေ”

ဟု ကုန်းအော်ခေါ်လိုက်မိပါပြီတည်း။ မိချောအော်သံကြောင့် စိတ်လက်ပူကာ ပြေးဝင်လာသည်။ ငိုနေသော ငွေမျိုင်းမေကိုတစ်လှည့် သေသပ်စွာခေါက်ထားပါသည့် အိပ်ရာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘာဘရော”

ဟု အထိတ်တလန့် မေးသည်။ ငွေမျိုင်းမေ ခေါ်သည်။ ဖေဖေခုတင်ထက်မှာ ထိုင်လိုက်ကာ ငိုလည်းငိုသည်။

“မသိဘူး ... ငါ နီးတော့ ဒီအတိုင်း ဖေဖေအခန်းက နေတာ၊ ဖေဖေ အိပ်နေတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ”

ဟု ဖြေသည်။ ဘေးမှာ မိချော ထိုင်လိုက်ကာ

“နင် မှန်မှန်ပြောစမ်း မိမျိုင်း၊ မနေ့ညက ဘာကို တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခု

ဟု စိတ်လက်ပူလျက် မေးလာတော့လည်း လုံးစေ့တစ်စေ့နိုင်အောင် ငွေမျိုင်းမေ ပြန်မပြောပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ခြင်သည် ဆိုကျပ်နေလျက် ဖေဖေအတွက် စိတ်ပူနေရကာ ငိုဖို့ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေများ အိမ်ကထွက်သွားချေပြီလားဆိုသည့် စိတ်လန့်ချောက်ချားမှုက တစ်ကိုယ်လုံးကို အုပ်စီးထားကာ သက်တည်ရာမရအောင် နောင်တဖြင့် ငိုနေတာပဲ ရှိနေသည့် ဖြစ်။ ထိုစဉ်မှိုက် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားသည်မို့ ...

“ဘာများလား မသိဘူး၊ အပြင်သွားလိုက်ပုံရတယ်”

ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်ပြောကာ မိချော သုတ်သုတ် သွတ်တော့ ငွေမျိုင်းမေလည်း နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ အိမ်တံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေပြီဖြစ်သည် ကိုကြီးပြည့်သုတ်ကို မြင်တော့ ငွေမျိုင်းမေ စိတ်ဓာတ်ပြန်ကျသွားကာ ဖေဖေခုတင်မှာ ပြန်သွား ခြင်လိုက်ကာ ငိုမိပြန်၏။ အပြင်ဘက်မှာ မိချောနှင့် ကိုကြီး ပြည့်သုတ်တို့ စကားပြောနေကြသံ တိုးတိုးကို ကြားနေရပေမယ့် ကားလုံးသည် ကွဲကွဲပြားပြားမျှပင် နားထဲသို့ တိုးဝင်မလာနိုင် တော့ပြီ။ ငိုနေရင်းမှ အကြည့်သည် ခေါင်းအုံးအောက်ဆီမှ စွန်းစက်နေသည့် စာခေါက်ထောင့်စွန်းလေးကိုမြင်တော့ ပို၍သိလာ ပြီ။ ချောက်ချားနေရပြီ။ ဘုရားရေ ...။ ဖေဖေသည် ... ဖေဖေ နှစ်စာတစ်စောင်ကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားရစ်ခဲ့ချေသည် ကား။ ဒါဆို ... ဒါဆို ...။ ဖေဖေ ထွက်သွားချေပြီပေါ့။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... အဲသလို ဖေဖေ လုပ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ... ငါ ... ဘာလို့ မနေ့က အဲဒါတွေကို ပြောမိပါလိမ့်၊ ပြောမိပါလိမ့်”

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး တစ်ယောက်တည်း အ
 အမူး ပြောနေမိရာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နဖူးလေးကို လက်သီး
 ဖြင့် ယူကျုံးမရကြီး ထုမိပြီးမှ ကမန်းကတန်းလေး ခေါင်းအုံ
 မ,လိုက်တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ခေါက်ထားသည့် စာ
 ခေါက်လေးတစ်ခုကို မြင်ရသည်မို့ ပို၍ပြောင်းဆန်ကုန်
 စိတ်တွေပူကုန်ရပါပြီတည်း။

ငိုရှိုက်နေရင်းမှ စာရွက်လေးကို တုန်ခါနေ
 လက်လေးတွေဖြင့် ဖြန့်ဖတ်မိသည်။ အဘယ်မျှထိ မိုက်
 သလဲ။ ဖေဖေ ဤအခန်းထဲမှာ ရှိမနေတာကို မနက်တော
 ကြီးကတည်းက သိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ ဖေဖေကိုပင် ဝင့်မကြာ
 သည့် မိုက်မမှုကြီးကြောင့် အချိန်တွေ အလကားနေရင်း ကုန်
 ကုန်ရသည်။

ဖေဖေကို လိုက်ရှာဖို့ အချိန်တွေကုန်သွားခြင်း
 ဖေဖေ အဝေးသို့ပိုရောက်အောင် အခွင့်အလမ်း ပေးလိုက်
 ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သမီးလေး ...

သမီးလေး ဝမ်းမနည်းနဲ့တော့။ မငိုနဲ့တော့။
 လည်းမရှက်ပါနဲ့ကွယ်။ ဖေဖေကြောင့် အရှက်ရခဲ့တယ်
 တဲ့ ခံစားချက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဘာလို့လဲသိသလား

သမီးလေးဟာ ဖေဖေသမီး မဟုတ်လို့ပါပဲ။
 ဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီးရဲ့သုဿ
 တွေ။ သမီးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရဲရဲကြီး ပြောပြ
 ကွယ်။ တကယ်ပါ သမီးရယ်။ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့

မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အရှက်ကွဲခံရတယ်
 ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ဖယ်ပစ်လိုက်ပါ
 သမီးရယ်။

သေသူရဲ့မျက်နှာကို အလှပြင်ပေးတဲ့အလုပ်။ သမီး
 လေးနဲ့ သမီးလေးရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ အမြင်မှာ
 အောက်တန်းနောက်တန်းကျတဲ့၊ ယုတ်ညံ့တယ်လို့ သတ်
 မှတ်ထားတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မိတဲ့ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေ
 အရင်း မဟုတ်တဲ့အတွက် ဖေဖေကြောင့် ကံယုံဆိုတဲ့လူ
 တစ်ယောက်ကြောင့် ဘာမှရှက်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

အဖြစ်စုံကို သိချင်ရင် သမီးရဲ့အန်တီကြီးကိုသွား
 မေးပါ။ မမလေးက သမီးလေးဟာ ကံယုံ ဆိုတဲ့ လူတစ်
 ယောက်ရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတွေကို ပြောပြရှင်းပြ
 ပါလိမ့်မယ်။

ဖေဖေ ... အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်
 ဒီက ထွက်သွားပါပြီ။ ငွေမျှိုင်းမေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ
 ပန်းတိုင်တွေဟာ ကံယုံ ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကြောင့် ပျောက်
 ကွယ်သွားရတယ် ဆိုတာကိုတော့ အဖြစ်မခံချင်ပါဘူး။
 ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေမျှိုင်းမေ ဆိုတဲ့
 ကလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်မိခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ပါပဲ။
 အရွယ်လေးလည်း ရောက်နေပြီပဲ ငွေမျှိုင်းမေ။ ဆယ်တန်း
 လဲအောင်ပြီ။ အဝေးသင်တောင် တက်နေပြီပဲ။ အဆိုတော်
 လဲ ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။ မင်းသမီးလေးလည်း ဖြစ်ရဦးမယ်။
 အဲဒါတွေကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပါ။ အပျက်မခံ

ပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အကင်းမပါးမှုကြောင့်
ငွေမျိုင်းမေ ဆိုတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ လမ်း
မပျောက်စေချင်တာပါပဲ။ ကဲ ... စိတ်ချလက်ချသာ လောက
ကြီးကို ကြေညာလိုက်ပါ။ ငွေမျိုင်းမေ၊ ကံယုံဆိုတာ ငွေ
မျိုင်းမေရဲ့အဖေ မဟုတ်ပါဘူးလို့။ ကံယုံကြောင့် သိက္ခာ
ကျစရာလည်း မရှိပါဘူးလို့။ ဒီစာကို သက်သေအဖြစ် ပြ
လိုက်ပါ။

လိမ္မာပါလေ ...
ငွေမျိုင်းမေ”

စာအဆုံးမှာ ကံယုံဟူ၍ လက်မှတ်ထိုးထားသည်။
ငွေမျိုင်းမေ ခုမှ ရှိက်ကြီးတင် ငိုသည်။ အော်ဟစ်
၍ ငိုသည်။ “ဖေဖေစာကို” ရင်မှာအပ်၍ အပ်၍ ငိုသည်။

“ဖေဖေရေ ... ဒီလိုလုပ်မသွားပါနဲ့၊ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေဟာ
သမီးရဲ့ဖေဖေပါ။ သမီးရဲ့ဖေဖေပါ။ သမီးကို ဖေဖေကြောင့်
သိက္ခာကျကုန်ပြီဆိုပြီး ဒီလိုရေးသွားတာ၊ ဒီလိုရေးသွား
တာ”

ဟု အော်ငိုနေသည်မို့ အပြင်ဘက်မှ ကိုကြီးဖြင့်
သုတနှင့် မိချောတို့ စိတ်လက်ပူစွာ ပြေးဝင်လာကြပါပြီ။ ငိုနေ
တာပဲ ရှိနေသည့် ငွေမျိုင်းမေကို မေး၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာနဲ့
ငွေမျိုင်းမေ၏ လက်ထဲမှစာကို မိချော ယူ၍ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီး
သက်ပြင်းရှိက်၍ ငွေမျိုင်းမေကို ကြည့်ပြီးမှ လက်ထဲကစာကို
ပြည့်သုတထံ ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ပြည့်သုတ တိတ်ဆိတ်စွာ
စာကိုဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးသည့်နောက်မှာ ငွေမျိုင်းမေကို ကြည့်လာ

၏။ ညှဉ်းခန်းမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို သွားယူလာကာ ခုတင်
ဘေးမှာ ပြည့်သုတ ထိုင်သည်။

“ကဲ ... မနေ့ညက ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ ငွေမျိုင်းမေ”

ဟု ပြည့်သုတ မေးလိုက်တော့ ငွေမျိုင်းမေ ငိုနေ
တာပဲ ရှိနေပါ၏။ မိချော ရေတစ်ခွက်သွားခတ်လာကာ တိုက်
တော့လည်း မောမောနှင့် မော့သောက်ချပစ်ပါ၏။

“ငါ သေသာသေလိုက်ချင်တယ် မိမျိုင်း၊ နင် တစ်ခုခုတော့
ဘာကို ပြောလိုက်တာ ငါသိတယ်၊ ခုလို ဘာဘေးထား
တာကို ဖတ်ရတော့ ငါ’ ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာဟယ်၊
နင် ဒီလိုငိုနေလို့တော့ မပြီးဘူး၊ ပြောစမ်းပါ၊ မနေ့ညက
ကိစ္စ”

ဟု ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ အားတင်း၍ အားလုံး
ပြောပြရပါ၏။ ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း တစ်ချက် တစ်ချက် စကားကို
အလိုက်ရင်း ပြန်ဆက်ပြောရင်းဖြင့် အားလုံး ပြောပြပြီးသွားစဉ်
မိချော ခေါင်းခါသည်။ ပြည့်သုတကတော့ ငြိမ်၍တွေ့၍
ဆုံးစားနေပါ၏။

“ငိုပေါ့ မိမျိုင်း၊ နင် ငိုဖို့တောင် မကောင်းဘူး၊ သေဖို့
ကောင်းတာ”

ဟု မညာမတာကြီး မိချော ပြောတော့ ပြည့်သုတ
အုတ်စိမျက်နှာကြီး ပျက်သွားရရင်းမှ ဟန်သလိုလှမ်းကြည့်ကာ

“အဲသလိုကြီး မပြောရဘူးလေ”

ဟု တားသည်။ ငွေမျိုင်းမေကတော့ ပို၍ငိုကာ
စိတ်လေးလျှော့ကျ၍ ခုတင်ခြေရင်းတိုင်ကိုမှီကာ ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ သေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ဟု မျက်ရည်မျက်ခွက် ဖြစ်နေရင်း ပြောရှာပါစစ် မိချောကတော့ ခေါင်းညိတ်သည်ပါပဲ။ စိတ်ထဲ အရမ်းမကောင်း ဖြစ်နေတာလည်း သိသာနေသည်။

“နင့်ကို ဘာဘာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒီတစ်လမ်း လုံးမှာရှိတဲ့လူတိုင်း သိကြတယ်၊ နင်က ပိုသိဖို့ကောင်းပေါ့၊ နင်မို့ ဘာဘာကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ရက်တယ်၊ ဘာဘာ အဲဒီအလုပ် လုပ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်အတွက် ရှာဖွေပေးနေတယ်လို့တောင်မှ နင် မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား၊ ဘာဘာ တစ်ယောက်တည်းအတွက်များ ဘာပဲ ပြီး ရှာဖွေနေဖို့လိုလိုလဲ၊ သူတစ်ဝမ်းတစ်ခါလေးအတွက် ဒီလောက် အပင်ပန်းခံစရာလဲ မလိုဘူး သိရဲ့လား၊ ဘာဘာကို မြဲမြဲတိုင်းတိုင်း လူချမ်းသာ သားသမီးတွေက နားမလည် နိုင်ဘူးပဲထားပါ၊ သူတို့က ဒီလို ငါတို့ရဲ့ဘဝဝန်းကျင်ထဲထဲဝင်ဝင် သိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်က ဒီဘဝမှာပဲ ပြီး ဒီဘဝကို နားမလည်နိုင်တာကိုဘဲ ငါ ရင်ထဲမကောက်တာ၊ နင်မို့ ဘာဘာကို မနေ့ညကစကားတွေ ပြောထွက်တယ်ဟယ်”

ဆက်တိုက်ကြီး မိချော ပြောကာ ငွေဗျိုင်းမေမေ မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီးပဲ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ငွေဗျိုင်းမေကတော့ တင့်တယ်သိပ်နေတာ နေသည်။ လက်ဖမိုးလေးဖြင့် မျက်ရည်ကို ကလေးလေးနုနု

သုတ်နေရှာပါ၏။ မျက်ရည်ကတန်၍ မရရှာ။ ပြို၍သောသော ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေဆဲ။

“ငါက နင့်ကို အထင်ကြီးနေတဲ့သူပါ၊ နင်ဟာ ငါ့ထက် အတွေးအခေါ် ပိုရင့်ကျက်တယ်လို့ကို ယုံကြည်ထားတာ၊ နင့်ကိုချစ်လည်းချစ်ပါတယ်၊ နင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေထဲက ငါမှတ်မိတာလေးတွေ တချို့ပြောမယ်၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လေးတွေစားရင်း ဓာဒ်ပင်ရိပ်က အုတ်ခုံလေးမှာထိုင်ရင်း ကျူရှင်အပြန်တုန်းက ပြောခဲ့တာလေ၊ လူဆိုတာ တိုးတက်အောင် လုပ်ရမယ်တဲ့၊ ရှိနေတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေကြမယ်လို့ မပြောပါဘူးတဲ့၊ ရပ်လဲရပ်မနေချင်ဘူးဆိုတာလေ၊ ခု နင် တိုးတက်မယ့် နေရာဟစ်ခုကိုရောက်ဖို့ ပထမခြေလှမ်းအစပဲ ရှိသေးတယ်၊ နင်ပြောင်းလဲဆက်ဆံလိုက်ရတဲ့ နေရာသစ်လေးတစ်ခုဆီက လူလေးနည်းနည်းပါးပါးနဲ့ပဲ ဆက်ဆံရသေးတယ်၊ မြဲမြဲတိုင်းအုပ်စု ဆိုပါတော့၊ အဲဒါတွေရှေ့မှာ နင် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီဆိုပြီး နင် အဲဒီမဆိုးစလောက်လေး ပြောင်းလဲလာရခါစ အချိန်လေးမှာပဲ ဘာဘာကို ပြောရက် ဆိုရက်တဲ့သူအဖြစ် ပြောင်းလဲကုန်ပါရောလား၊ ဟိုတုန်းကတော့ ငါထင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နင်ဟာ တစ်နေ့ အောင်မြင်လွန်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် ခုလို ငါတို့နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝလေးကိုပြန်လွမ်းလိုက်လိမ့်မယ်လို့၊ ငါ့မှားတယ်၊ နင် အဲဒီဘဝကိုလူသိမှာတောင် ကြောက်နေမှာ၊ ကြောက်နေမယ်သူ”

ငွေမျိုင်းမေ ခေါင်းယမ်းသည်။ အဲသလို မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောချင်သည်။ လည်ချောင်းထဲ ဆိုနေ၍ စကားတွေက ထွက်မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤထက်မက ပြောချပစ်လိုက်စို့ ပိုကောင်းနေသည်ဟုလည်း မိချော့ကို စိတ်မဆိုးရက်နိုင်စွာပဲ ကြည့်မိရပါ၏။

ကိုကြီးပြည့်သုတရေမှာ။ သူငယ်ချင်းတွေရေမှာ မမျှော်လင့်စွာ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရ၍ အရှက်သည်းနေမိခဲ့သော ခံစားမှုတွေသည် ခုလို ဖေဖေ ထွက်သွားလိုက်ပြီဖြစ်သည်ကိုစွဲ ဖြစ်ရပ်ကြီးနှင့်ယှဉ်လျှင် ဘာမျှမဟုတ်တော့သည့် အသေးအမြားတစ်ခု ဖြစ်သွားကာ ...။ ဖေဖေကို တွေ့ချင်တာ ... ဖေဖေနှင့်အတူ နေချင်တာတွေပဲ ရင်ထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဇောကပ်နေသည်။

“ဟိုတုန်းက သွေးပူသွားမိတာပါ မိချော့ရယ်”

ဟုပင် ပြော၍မထွက်နိုင်။ ဖေဖေအတွက် ထည့်တွက်ပေးခဲ့လေသမျှ ခုကျမှ ဖြေဆည်၍မရသော နောင်တတွေ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ဖြစ်နေရပြီ။

“ဖေဖေကို မျိုင်းမေ ရအောင်တောင်းပန်ပါ့မယ်၊ ဖေဖေမရှိရင် ငါသေမှာ၊ ဖေဖေရေ ... ပြန်လာပါတော့၊ ပြန်လာခဲ့ပါတော့၊ မိမျိုင်း အမိုက်မကို လာရိုက်လိုက်ပါတော့၊ ဆူလိုက်ပါတော့၊ ခုလိုတော့ မိမျိုင်းကို ထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့ ဖေဖေရဲ့၊ ကိုကြီးရယ် ဖေဖေကိုရှာပေးပါ”

ဟု လက်အုပ်လေးချီ၍ မိချော့ကို ကြည့်ပြောလိုက်။ ပြည့်သုတကို ကြည့်ပြောလိုက်နှင့် အဖေကိုခေါ်ရင်း ငိုနေတော့

လည်း မိချော့စကားကို ရပ်ပစ်သည်။ ပြည့်သုတကလည်း မျက်နှာနီပြဲလာသည်ကိုး။ တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့ ဆိုသည့် မျက်ရိပ်ဖြင့် ကြည့်လာခြင်း။

“မငိုနဲ့တော့ တိတ်တော့နော်၊ မှားတာကို မှားမှန်းသိရင် ပြင်ပို့ဆိုတာက ပြောဖို့တောင် မလိုတော့တာပဲကွယ်၊ ဘာဘာကို ကိုယ်လဲရှာမှာပါ၊ ဒီစာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း အန်တီကျော့ယုစံဆီ လိုက်သွားကြတာပေါ့၊ ငွေမျိုင်းမေရဲ့ဖေဖေဘယ်မှာရှိနိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ အန်တီကျော့ယုစံ ပြောပြနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောက ဆွဲထူပေးတော့ ငွေမျိုင်းမေ ငိုရင်းကလေးလိုပဲ ထရပ်ရှာပါ၏။ အဖေကို လိုက်ရှာမည်ဆို၍ထင်။ အားလည်းရှိလာပုံရသည်။

စည်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့လည်း အကြည့်က နံရံမှာချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားရကာ ...

“ဖေဖေကိုချစ်လို့၊ ဒီပန်းချီကားကြီးကိုလဲ မိမျိုင်း မြတ်နိုးမိခဲ့ရတာပါ ဖေဖေရဲ့၊ ပြန်လာပါ ဖေဖေရဲ့”

နှင့် ပန်းချီကားရှေ့မှာရပ်၍ ကလေးလိုပဲ တငိုတည်း ငိုရင်း ပြောနေတော့ မိချော့ မျက်ရည်လိုက်လည်လာသည်ပါပဲ။ မိချော့အတွက်လည်း ကိုကြီးပြည့်သုတမှ တိမ်နှင့်ပန်း ပန်းနှင့်စမ်း ဆိုသည့် ပန်းချီကားချပ် တစ်ခုကို ဤပန်းချီကားကြီးကို ပေးဆောင်ပေးပြီးသည့်နောက် မကြာမီမှာပဲ မိချော့ကိုလည်း ပေးခဲ့သည်ပါပဲ။

ခုကျတော့ မိချော ပန်းချီကားကြီးကို တစ်ချက်
ငေးကြည့်ရင်း အဖေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲဟု ပြောဖန်ချင်သည့်စိတ်
ကို မနည်းပြန်လျှောထားမိရပါသည့်အဖြစ်။ ကိန္နရီဝတ်စုံလေးနဲ့
ရှိနေသော သမီး၏ပန်းပေါ် လက်ကိုဖေးတင်ရင်း ပြုံးနေပါသည့်
ဓာတ်ပုံကြီးချိတ်ထားရာရှေ့မှာရပ်ရင်း မိမိျိုင်း ငိုပြန်သည်။

“ဒီအဖြစ်ကို ဘေးဝန်းကျင် မသိစေနဲ့ မိချော၊ လူသိသူသိ
ပိုများသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ဘာကလဲ သူ့သမီးလေးစိတ်
ထဲ သက်သာအောင်ဆိုပြီး သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ တင်
ရေခဲတာပါ။ ကဲ ... ကဲ ... သွားကြရအောင်၊ ဒီအဖြစ်ကို
မိချောရဲ့မိဘကိုတောင် မပြောပြနဲ့နော်”

ဟု ပြည့်သုတ ပြောတော့ မိချော ခေါင်းလေးညှိတ်
ပြပါ၏။ အိမ်ကိုတံခါးဆွေချပ်ပိတ်ပေးရသည်ကလည်း မိချောပါ။
ခြံတံခါးကိုပါပိတ်ပြီး ကိုကြီးပြည့်သုတ၏ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ
ပါ၏။ ငွေမျိုင်းမေကတော့ ကားနောက်ခန်းမှာ ငိုနေရင်းပါ။
သည်ပါပဲ။ ငိုရင်း ငိုရင်းဖြင့် ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်နှာလေးပင်
ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်ချင်လာနေတာကို ပြည့်သုတကား နောက်ကြည့်
မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်ကြည့်နေရင်း မြင်မြင်လာနေရတာမို့ နှစ်
ထဲပူလာရသည်ပါပဲ။

“ဟိုရောက်ရင်လေ ဖေဖေကိုတွေ့ရင် မိမိျိုင်း ဖေဖေ
ထောက်ကို နဖူးနဲ့ထိပြီး ကုန်တော့တောင်းပန်မှာပါ ... ချစ်
မြဲမြဲတို့ကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်လို့လဲ ပြောပါမယ်၊ အ
လဲသင်ပါမယ်၊ အတီးလဲသင်ပါမယ်၊ ဖေဖေ ဘယ်
မသွားပါနဲ့၊ မသွားပါနဲ့လို့ ပြောမှာပါ။ ဖေဖေရေ ...

တကယ်ကို ပြောမှာပါ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေ မရှိဘဲ သမီးဘယ်
လိုနေတတ်ပါ့မလဲ ဖေဖေ၊ သမီးကို ပစ်မသွားပါနဲ့၊
မထားခဲ့ပါနဲ့ ဖေဖေရဲ့၊ မိချောရေ ... မိမိျိုင်းရဲ့ဖေဖေကို
ရအောင်ပြန်ခေါ်ပေးပါနော်၊ ပြန်ခေါ်ပေးပါနော်”

ဟု စိတ်ကိုလျှောချလိုက်ပုံလေးဖြင့် မိချောရင်ခွင်
ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင် မှီချလိုက်ကာ ပြောလည်းပြော။ ငိုလည်း
ငိုနှင့် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေရှာသည့် ငွေမျိုင်းမေကို ပြည့်သုတရော
မိချောရော မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်ပါပဲ။ ကျောဒေဝီသို့
ရောက်တော့ ကားကိုရပ်ကာ ကိုကြီး နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ငွေမျိုင်းမေ အရမ်းငိုထားတာဆိုတော့ မိချောလဲ နေခဲ့၊
ငိုထားတာက အရမ်းသိသာတယ်၊ ဘေးလူမြင်ရင် မကောင်း
ဘူး၊ အန်တီလေးကို ကိုယ်ပဲသွားတွေ့ပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်၊
အကျိုးအကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြရမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ကားထဲမှာပဲ ငွေမျိုင်းမေနှင့် မိချော
ဖောင့်ခိုင်းကာ ပြည့်သုတ ဆင်းသွားပါ၏။ ငွေမျိုင်းမေက
ဘာ့ ကျောဒေဝီမှ ဖေဖေ တစ်ပါတည်း ပြန်ပါလာမည်လားဟု
ချင်လင်နေရင်း ခေါင်းလေးတလည်လည်ဖြင့် လည်ဆန့်၍မျှော်
ကြည့်နေရှာသည်။ ကြည့်ရင်းလည်း ရှိက်နေသည်။ လက်ကလေး
မိမိက်ကိုပိုက်၍ ကလေးလေးလိုပဲ ခုကျတော့လည်း အားငယ်
ကြွေးနေတာမို့ မိချောလည်း အပြစ်မတင်ချင်ရက်တော့ပါ။
ကြာလိုက်။ မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်လျက် အန်တီကြီး ခြေလှမ်း
ဆုတ်သုတ်ဖြင့် လိုက်လာတာကို မြင်သည်မို့ စိတ်ကိုလျှောချလိုက်
တာ ...

“ဖေဖေ ဒီမှာမရှိပါဘူး၊ ဘယ်ကိုထွက်သွားလိုက်ပြီလဲ ဖေဖေရဲ့”

ဟု ငွေမျိုင်းမေ ကူကယ်ရာပျောက်နေသည့်နှယ် ခံစားရင်း ငိုရှာသည်တည်း။ ကားရှေ့ခန်းသို့ အန်တီကြီးဝင်သည်။ ကိုကြီးပြည့်သုတလည်း ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်ပါပဲ။ ခုတော့ ကိုကြီးပြည့်သုတပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီတည်း။ စိတ်လက်ပို၍ ပူလာတာလည်း သိသာနေသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မနုဏ်စောစောပဲ အဲဒီကို ရောက်အောင် သွားခဲ့တာပါပဲ၊ မမိလိုက်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒီလောက်ထိဖြစ်ကုန်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့တာကိုက ကျွန်တော့်အမှားပါ”

ဟု ခပ်လေးလေးကြီး ပြောတာကြားတော့ ငွေမျိုင်းမေ ပို၍သေချာသွားရသည်က ဖေဖေကိုမတွေ့ခဲ့သည့် အချစ်ကိုပါ။

“အဲဒါ ငါပြောလို့ ကံယုံ အဲဒီကိုသွားပေးတာ သိရဲ့လား မိမျိုင်း၊ ငါ့ကိုပဲ ပိုက်ဆံအပ်တာ၊ နင့်အဖေ ကျေးဇူးသိတတ်လွန်းတဲ့ အကျင့်ကြီးနဲ့ ငါ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ကူပေးနေတာ သိရဲ့လား၊ နင်မို့ ပြောရက်တယ် မိမျိုင်းရယ်၊ ခုခက်ပြီ၊ ဘယ်ကိုများ လိုက်ရှာရမယ် မသိတော့ဘူး၊ ဖြစ်ရလေ ကံယုံရယ်”

ဟု မချီတင်ကဲကြီး အန်တီကြီး ညည်းတော့ ငွေမျိုင်းမေ မိချော ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်ကာ ...

“ဖေဖေရေ ... ပြန်လာပါတော့၊ ပြန်လာပါတော့၊ မိမျိုင်းသေမှာဖေဖေရဲ့၊ အမိုက်မ မိမျိုင်း သေတော့မှာပါ”

ဟု အလူးအလဲ ငိုချလိုက်ရှာပါသတည်း။ မိမျိုင်းတစ်သက်မှာ ဤသို့တစ်ခါမျှ ထွန်ထွန်လူး ငိုခဲ့ဖူးတာ မရှိခဲ့။ မိမျိုင်းအတွက် မျက်ရည်ဆိုတာ မကျရလေအောင် ဖေဖေအမြဲ အလိုလိုက်ခဲ့သည်ချည်း။

“လောလောဆယ်တော့ မိမျိုင်းကို အန်တီအိမ်ကိုပဲ ခေါ်သွားလိုက်မယ် မောင်ပြည့်သု၊ ဟိုအိမ်မှာ အဖေမရှိဘဲ သမီးတစ်ယောက်တည်း နေနေတယ်ဆိုတာ ဘေးကမသိဘဲ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆို မေးကြ မြန်းကြနဲ့ ဒီကောင်မလေး တစ်လမ်းလုံးရဲ့မေတ္တာတုံးတာကို ရင်စည်းခံရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက လူသိသူသိ ဖြစ်လို့လဲ သိပ်မကောင်းဘူး”

အန်တီကြီးပြောကာ ကိုကြီးပြည့်သုတကို ကြည့်နူးနိပ်သို့ ကားကိုမောင်းခိုင်းနေတာတွေ မိမျိုင်း ကြားနေရသည်။ မြင်နေရသည်။ ဖေဖေအိမ်လေး။ ငွေမျိုင်းမေတို့ သားအဖ၏အိမ်လေးကိုပင် မိမျိုင်း ချန်ထားရစ်ခဲ့တော့မည်တဲ့လား။ ရင်သည် ဆို့လာ၏။ အဖ၏အရိပ်ကင်းရသည့် သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ နေချင်းညချင်း ရောက်သွားရတာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိ၊ မခံနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ မိချောသက်ကိုကိုင်ကာ ...

“ငါတော့ ရင်ကွဲသေမှာပဲ မိချောရယ်”

ဟု သူငယ်ချင်းရင်ခွင်ကို အားကိုးတိုးဝင်ရင်း ငိုနေတာပဲ ရှိနေရပါ၏။

“အန်တီဆီကို ဖုန်းလေးနဲ့တောင် အသိမပေးတော့တာ
ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်မှာရှာရမှာပါလိမ့်”

ဟု အန်တီကြီး ထပ်သည်းနေခိုက်မှာတော့ အား
အင်ကုန်ခန်းလာသည့်နှယ် မိချောရင်ခွင်မှာ ခွေမှီရင်း ငွေမျိုင်းမေ
ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်လာသည်။ မနက်ကတည်းကလည်း ဘာမှ
မစားရသေး။ ညစာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဖြစ်ခဲ့။ အဆာ
ပြေလေးပဲစားကာ အန်တီဖွေး သင်တန်းသို့တက်ခဲ့တာမို့။ ညစာ
လည်း ထမင်းမစားဖြစ်သေးခဲ့။ မနက်ကလည်း ဘာမျှအစာမရှိခဲ့
ဖြစ်နေသည့် ငွေမျိုင်းမေ။ မတန်တဆကြီး နှင့်နင့်ပါအောင်
ခံစားနေရပါသည့် ချောက်ချားအားငယ်မှုတွေဖြင့် သတိမေ့သွား
ရှာပါပြီတည်း။

“ဟယ် ... ကိုကြီး၊ မိမျိုင်း သတိမေ့သွားပြီ၊ ဆေးခန်း
မောင်းပါ ကိုကြီးရဲ့၊ အန်တီကြီး လုပ်ပါဦး၊ ဟဲ့ ... မိမျိုင်း
မျိုင်းမေ”

ဟု အလန့်တကြားကြီး မိချော ကိုယ်လေးကိုလှုပ်
၍ ခေါ်ပေမယ့် ကိုယ်အလုပ်အခါအတိုင်း ပျော့ဖတ်ဖတ်ကြီးပါ
လာလိုက် ပြန်၍လန်ကျသွားလိုက်ဖြင့် ငွေမျိုင်းမေ သတိလုံးလုံး
လစ်သွားရှာပါပြီ။

အနန်း(၂၂) အိမ်

“တကယ်တော့ ကံယုံနဲ့ ဖူးငုံတို့ရဲ့သမီးလေးပါကွယ်။
မွေးစာရင်းလဲ ရှိပါတယ်၊ ကလေးက မနေ့မှာ ကြိုလိုက်ရ
တဲ့အဖြစ်အပျက်ထဲမှာ အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲရှက်
သွားတာကို အဖေလုပ်သူက သူ့သမီး စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေတာကို မကြည့်ရက်ဘဲ အဲသလို စာတွေရေးပေးခဲ့တာ
ဖြစ်မှာ၊ ဒီလိုအဖေမျိုးကတော့ ရှားတယ် မောင်ပြည့်သုတ၊
အဲသလိုလုပ်ပေးခဲ့ရတဲ့ သူ့ခမျာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ
ခဲ့ရှာပါ၊ အတော်ကြီးကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လူးလဲနေအောင်
ကြေကွဲခံစားခဲ့ရရှာမှာ၊ သူ မရှိရင် ငွေမျိုင်းမေလေးကို
အန်တီ မဖြစ်မနေ စောင့်ရှောက်ထားမယ် ဆိုတာကိုလဲ
သူ သိထားမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ အဲသလိုစာရေး
ခဲ့ပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ဖြစ်မှာ၊ ခုကျတော့ သမီးက
လဲ ရူးမတတ် ခံစားရင်း အိပ်ရာမှာ လဲနေပြီ”

ဆေးရုံနဲ့ အိပ်မောကျနေသည့် ငွေမျိုင်းမေကို
ညီက ဒေါ်ကျော့ယုစံ ပြောမိရပါသည့်အဖြစ်။ အဖြစ်မှန်

တစ်ခုကို လောလောဆယ်မှာ သူတစ်ဦးတွေ မသိသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မွေးစာရင်းမှာ ကံအမည်က ဖခင်အဖြစ် ပါရှိနေသည်ကအစ ပြည့်သူတနှင့် မိခင်တို့ကို ပြောပြနေခြင်းပါ။

သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြချိန်မှာ သားအ
အရင်း မဟုတ်ဟူသော ဂယက်တစ်ခုကို အခတ်လည်းမခံချင်
အံပါလည်း မခံရက်။ သူတော်ကောင်းကြီး ကံယုံကို ကျေပွယ်
သနားသည်။

တစ်သက်လုံး ဤသမီးလေးအတွက် ဘဝကိုပုံစံ
မြဲပုံနှံထားခဲ့ရှာပါသည် ကံယုံ။ ဖခင်မေတ္တာစောကြီးမားလှပါသ
ကံယုံ။ ကံယုံဘဝမှာ အလဲထိုးခံလိုက်ရသည့်နယ် ... ပြီးခဲ့သည့်
အဖြစ်အပျက်ကြီးက ဖြစ်တည်စေခဲ့ပြီးပြီ။ သမီး၏ ပေါက်
ပြောဆိုလေသမျှကို ငြိမ်သက်ခံယူပြီး ထွက်ခွာသွားခြင်းသ
တော်ရုံရင်ကျေခံ၍ ထွက်ခွာပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဆိုတာကို
ယုတ် သိသည်ပေါ့။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်း ဆိုရာ
ဖြင့် အဖေကို ပြောရက်လေခြင်းဟူ၍ပင် ငွေဗျိုင်းမေကို ရင်
မျက်ချင်ချင်။ အရမ်းခံစားနေတာ မြင်နေရ၍သာ မဆူ
မငေါက်ရက်ပဲ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရခြင်းပါ။ ရိုင်းလိုက်လေခြင်း
ဟု ရင်ထဲမှ မချီတရိပ်ပင် ကြေကွဲခံစားရပါသည့်အဖြစ်။ သ
ကပင်လျှင် ထိုမျှခံစားရချေလျှင် ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့်
အဘယ်မျှထိ ရင်တွေကြေမှုကုန်အောင် ထိခိုက်ခဲ့ရှာချေမည်
ဒါပေမဲ့ သမီးအပေါ်တော့ လုပ်ရက် ပြောရက်လေခြင်းဟု
တင်ရက်မှာမဟုတ်။ ရင်တွေ ကြေပြုန်း၍ သေချင်သေ

အသေသာ ခံသွားမည်။ သမီးကိုတော့ အပြစ်ဆိုရက်မည့်အဖေ ဟုတ်။ ဒါကို ကျောယုတ် သိသည်။ ကံယုတ်၏ရင်ကိုထွင်း၍ သိ သည်။

“ဘာဘဓမ္မာ အလွန်ပဲ သမီးလေးအပေါ် သိပေး တွေးပေး ရှာတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် အန်တီရယ်၊ သမီးလေး တစ်နေ့အောင်မြင်လို့ အင်တာဗျူးရင်တောင်မှ ငွေမျှိုင်းမေ့ ရဲ့အဖေဟာ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်တဲ့သူဆို တာကို မဂ္ဂဇင်းဖတ်တဲ့သူတွေ သိသွားမှာစိုးလို့ အဲဒီမေး ခွန်းကို မမေးပဲ ထားပေးဖို့ တောင်းပန်ပေးဖို့ ကြိုတင်ပြော ခဲ့ရှာတဲ့ အဖေမျိုးပါဗျာ၊ ဒီလိုဘာဘဓမ္မာ ကြိုတင်ပြောခဲ့ သိတတ်ပေးခဲ့ရှာတဲ့သူဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖျိုင်းမေ့ ကို အသိပေးပြောပြပါ့မယ် အန်တီ၊ နောက်ထပ် ဒီလိုဆိုးဝါး တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ထပ်ဖြစ်လာမှာမျိုး ကျွန်တော် မဖြစ်စေချင် တာ အမှန်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေသူကို အလှပြင်ပေး တဲ့ အလုပ်ကို ဘာလုပ်တယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စက လူသိသွားခဲ့ ပြီးသား ဖြစ်ကုန်ပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဒီအလုပ်ဟာ သိမ်နုတ်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူ နားလည် အောင် ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီတို့ရော မိချောရော သူ့ကိုပြော ပြနားချပေးရမှာပါပဲ”

ဟု ပြောတော့ မိချော ခေါင်းခါ၍ ငွေချိုင်းမေကို
ကြည့်သည်။ ခွေခွေလေး ခုတင်ထက်မှာ ရှိနေရင်း အပန်းနုရောင်
ပန်းမွှေးစောင်အောက်မှာ ညှိုးဖျော့စွာ မျက်ဝန်းလေးတွေ မေးယှက်
မိကျနေသည့် ငွေချိုင်းမေကို ကြည့်သည်။

“သူ့ကို နားလည်အောင် ထပ်ပြီးပြောပြစရာတောင် မရှိတော့ပါဘူး ကိုကြီးပြည့်သူရယ်၊ သူ ဘယ်လောက်များသွားတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး အခုအချိန်မှာ နားလည်နေပါပြီ။ ဒီလိုအမှားမျိုးကို သူ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မျှ လွန်မိတော့မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမှားခဲ့တဲ့အမှား သူ့ကိုပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင် ခံစားစေလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မတန်တဆကြီးကို သူ့ကို နှိပ်စက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။”

ဟု ပြောပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ အန်တီကြီးကတော့ သူ့ကို ဒီလောက်နဲ့ အရပ်မထားနိုင်ဘူး မိချော။ ဒီထက်မက နောင်ကျင့်သင့်အောင် ဆုံးမစရာရှိတာကို ဆုံးမရမှာပါပဲ။ သူ လောကဆယ် ဒီလောက်ထိ ပုံပုံကျအောင် ခံစားနေရချိန်ဖြစ်သော အန်တီကြီး သူ့ကို ဆေးခန်းထဲလဲ ခေါ်သွား။ ထိုခါလဲဆေးထိုး၊ စမ်းသပ်ခိုင်းတာတွေ၊ ဆရာဝန်နဲ့အုပ်၊ ဒီထဲထဲလဲ ဆရာဝန်ကိုပင့်ပြီး အစစအပ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် လောကထိ မသိဆိုးဝါးခဲ့တဲ့ သူ့အပြစ်ကို နောင်တစ်ဘယ်တော့မှ မစမိအောင် အစမပျိုးမိအောင် ဆုံးမတာကိုတော့ ဆုံးမဖို့ ရင်ထဲတေးထားတယ်”

ဟု ပြောလာတော့ ပြည့်သူတ တားရမှာလည်း နေသည်။ အန်တီကျောယုစံ ဆုံးဖြတ်ထားတာက အမှန်ပဲဖြစ်သည်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခုအခြေအနေမှာပင် ရူးမတတ် သေလုကြီး ကလေးက ခံစားနေရသည့်ကိစ္စ။ ထပ်၍များ ပိုပြီးအသွေးအပြစ်တွေ အထပ်ထပ် တင်နေလျှင်ဖြင့် ဤကလေးမ

ကျွန်တော့မည်မဟုတ်။ သေသွားချေနိုင်သည်လေ။ အကြည့်သည် ခုတင်ဆီသို့ရောက်၏။ မျက်တောင်ထူထူကော့ကော့လေးတွေ မှေးယှက်ချထားရင်း အိပ်ပျော်နေသည့် ငွေမျိုင်းမေ၏ နှုတ်နှာလေးသည် တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးငယ်လေး၏ မျက်နှာလေးနှင့်ပင် တူနေသေးသည်အဖြစ်။ နနုဖန့်ဖန့်လေးလည်း နိုင်သည်။ လောဘရိပ်မရှိ။ အရမ်းကို ဖြူစင်သည့် နှုတ်နှာလေး။

“ဗစ်တိုးရီးယားမှာ ဘာဘကို မြင်လိုက်ကြတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမြင်ခဲ့တယ် အန်တီ၊ အတော်လေးကို မညှာမတာ အထင်တသေးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတာဗျ၊ ကလေးခမျာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့လဲ မှားသွားရှာတာပေါ့လေ၊ ရက်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောမိဆိုမိသွားပုံ ရပါတယ်”

ဟု ဖေးဖေးမမ ဝင်ပြောပေးမိပါသည့်အဖြစ်။ ကလေးလည်း မြဲမြဲတိုတစ်အုပ် မည်သို့ကြည့်ခဲ့ကြသည်ဆိုတာ မြင်ခဲ့ရသည်ပဲလေ။ ငွေမျိုင်းမေကို သူသနားစိတ်ဖြင့် ထ၍ပြတ်ပြတ်ဆင်ဆင် လုပ်ပြခဲ့မိသည်ကလည်း ဘာဘကို သူသွား၍ လုပ်ကိုင်သူပြလိုက်သည့် အပြုအမူတစ်ရပ်ဖြင့်ပါ။

“ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေဟာ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ အနှစ်မြှုပ်ခံလိုက်ရတဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ မဖြစ်စေသင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူမှားတာကိုတော့ မှားတယ်လို့ အန်တီ ပြောကိုပြောရမှာပဲ မောင်ပြည့်သူ၊ အခုငဲ့ခဲ့ရတာ၊ ခုလို သတိမေ့ကျသွားတဲ့အထိ သူ အလွှားအလဲခံစား

ရတာတွေဟာ သူ့ဘေးတဲအမှားထက်စာရင် အများကြီးသင်
သာနေသေးတယ်။ သူ့အဖေက ပိုခံစားရမှာ။ အဲဒါကိုတော့
အန်တီကြီး ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောချင်တယ်။ သူ့ကို
မသနားဘူးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငွေမျှိုင်းမေလေး
ဟာ အန်တီကြီးရဲ့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာတဲ့ကလေးပါ။
မသနား ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ သူ့မျက်ရည်လေးတွေကို ဘယ်
ကြည့်ရက်ပါ့မလဲ။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီလို သူ့ကိုသနားရလို့ ရင်ထဲဆို့နေရလို့ မကြည့်ရက်
ရလို့ဆိုတာတွေက သပ်သပ်ပဲ။ သူ့အပြစ်ကို သူ ခံစား
တာက သူခံထိုက်လို့ ခံရတာလေ။ ဘယ်နှယ်ကွယ်
အဖေဖြစ်သူကို သူမို့ ပစ်ပစ်ရက်ရက် ပြောထွက်ရက်တယ်။

ဟု ပြောနေတော့ ပြည့်သုတ ငြိမ်နေရပါသည့်
အဖြစ်။ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောခြင်းပေပဲဟုလည်း နားလည်
သည်။ ထိုသို့ပြောနေခြင်းသည်လည်း မမှားဆိုတာကိုလည်း
နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေမျှိုင်းမေသည် ကိုယ့်အမှားကို နောင်တပြန်
ရင်း သေလုမြောပါးကြီးပြန်၍ ယူကျုံးမရ ခံစားခဲ့ရပြီး
သနားနေမိတာကလည်း ပြည့်သုတပါ။

ထိုစဉ်ခိုက် ကော်ဖီခွက်တွေဖြင့် ဒေါ်မိုးခက် ရောက်
လာကာ ဆက်တိစားပွဲပေါ် ချပေးပြီးမှ ငွေမျှိုင်းမေဘက်
ကြည့်ကာ ...

“ကလေး နေအတော်မကောင်း ဖြစ်နေတာကိုး။ သူ့အ
ခရီးသွားနေတယ် ဆိုတော့လဲ အဖေလုပ်သူကဖြင့် ဟို
သမီးကို အိပ်မက်တွေ မက်နေမှာ”

ဟု ညည်းသည်။ ကံယုံ ခရီးထွက်နေခိုက် ငွေမျှိုင်း
မေ နေမကောင်း၍ အိမ်သို့ခေါ်လာသည်ဟု အိမ်သို့ဝင်ဝင်ချင်း
လာလက်ဦးအောင် အန်တီကျောယုတ် ပြောခဲ့တာမို့ မိချောရော
ပြည့်သုတရော အလိုက်သင့် နေခဲ့ကြခြင်းပါ။ ငွေမျှိုင်းမေကို
သူ့ချိကံ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့တိုင် ပို့ခဲ့ရသည်ကလည်း ပြည့်
သုတပါ။ အိမ်သို့လည်း တစ်ပါတည်းဆက်၍ လိုက်ကြည့်ပေးဖို့
အန်တီကျောယုတ် ပြောခဲ့လျက် သူလည်း တောင်းပန်ပြောခဲ့တာမို့
ဆရာဝန်မလေး ဒေါ်နနစင်မှာ တကယ့်ကိုပဲ ကားနှင့်လိုက်လာ
ခဲ့တာ ...။ ထပ်၍ ဆေးထိုးပေးခဲ့ပြီးမှ ပြန်သွားခဲ့ခြင်းပါ။

ခုကျတော့လည်း ငွေမျှိုင်းမေလေးခမျာ အိပ်ပျော်နေ
ရာပါသည်အဖြစ်။

“ကလေးကို ခုမှမြင်ဖူးတော့တာပါရှင်။ မောင်ကံယုံ ပထမ
ဆုံး ဒီကလေးနဲ့ ရောက်လာတာက ခင်နှီးထုပ်လေးနဲ့တော်
ရေ၊ ည၊တစ်ညပဲ အောက်ထပ်အခန်းမှာ နေသွားပြီး ပြန်
သွားလိုက်တာ။ ခုမှပဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကလေးက ဒီ
အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်လာတာ ... မမလေးကလဲ ဒီကလေးနဲ့
တွေ့နေရတယ်ဆိုတာ မပြောပြခဲ့ဘူးလေ။ နေစိမ့်ရက်တယ်
မမလေးရယ်။ ဒီလောက်ချောတဲ့ကလေး ... ကျွန်မသာ
သူနေတဲ့နေရာသိရင် လိုက်လိုက်လည်ပါရဲ့”

ဟု နေတာလည်း ကြာခဲ့လျက် သားချင်းပမာရှိနေ
ပါသည့် ဒေါ်မိုးခက် ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့ ...

“စကားလဲ မစပ်မိကြဘူးလေ၊ ဒေါ်ကြီးခက်လဲ အသံပောက်
စိတ်ထဲ ဒီသားအဖနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလေးတယူရှိနေမယ်

လို့လဲ မထင်မိတာ ပါပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တခုတ်တခုတ် မပြောပြမိတာပါ”

ဟု ကျော့ယုတ် ပြောကာ ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ဆောင်
“အဲဒီရောက်တဲ့ညကလဲ ခြင်းတောင်းလေးတစ်လုံး၊ အဝတ်
အိတ်လေးတစ်လုံးနဲ့ရယ် ရောက်လာတာ၊ ညလဲမအိပ်ဘူး
တချွတ်ချွတ်နဲ့ သွားလိုက်လာလိုက်နဲ့ အခန်းထဲရှိနေတာ
ဒေါ်ကြီးခက်ရဲ့အခန်းက ကြားနေရတာ၊ ကလေးငိုသံကြား
တာလဲခဏပဲ၊ ချက်ချင်း နို့ဘူးတိုက်လိုက်ပုံရတာပါပဲ
အငိုကို တန်းတိတ်ရော၊ အသလို ကလေးလေးနဲ့ရောက်လာ
ကလေးအမေလဲ ဆုံးရှာပြီဆိုတာ သိခဲ့ရ၊ ကလေးကို
အလွန်ဂရုစိုက်တဲ့ဥစ္စာတွေ မြင်ထားရတာပဲ မမလေးရယ်
ဒီသားအဖကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်
တောင်မှ မမလေးကို မေးမိသေးတယ်လေ၊ မမလေး
မေးမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်ကြီးခက်ရယ်လို့ ပြောလို့သာ
ခဲ့ရတာပါ”

ဟု ပြောနေသည်က တမင်မပြောပြဘဲ ထားခဲ့တာ
ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ဘဲ ရှိနေတာကို သွယ်ဝိုက်ပြောပြသွားသည့်
ဖြစ်နေသည်။

နောက်တော့လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့်
ဒေါ်မိုးခက်ပါ။

ပြည်သူတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်မိရပါပြီ။ တစ်
တမ်းကျတော့ အန်တီကျော့ယုတ်သည် ဘာနှင့်ရော ငွေမျှင်
နှင့်ရော ကြည်နူးရိပ်ကို အဆက်ဖြတ်ထားခဲ့သည်ဟု။

သို့ဆိုလျှင် သိုဝှက်ထားသော အရာတစ်ခုရှိနေ၍
များလား။ တကယ်ပဲ ငွေမျှင်မေသည် ဘာဘာ၏သမီးရင်းမဟုတ်
ချေပြီတဲ့လား။ သို့ဆိုလျှင် ခင်နီးထုပ်ဖွေးဖွေးလေးနှင့် ထိုအရွယ်
လေးမှာကတည်းက ငွေမျှင်မေသည် ဘာကြောင့် ဘာနှင့်ပါ
လာရပါသတဲ့လဲ။ ဘာဘာကရော ညကြီးမင်းကြီးမှာ ခြင်းတောင်း
လေးတစ်လုံး၊ အဝတ်အစားထည့်သည့် သားရေအိတ်လေးတစ်
လုံးနှင့် ငွေမျှင်မေလေးကို ရင်မှာပိုက်၍ ကြည်နူးရိပ်သို့ ရောက်
လာရပါသတဲ့လဲ။ လျှို့ဝှက်ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာသည် ရှိများရှိနေချေ
မည်လား။

အတွေးဖြင့် တစ်ချက် တွေ့ခနဲဖြစ်သွားရာမှ ပြည့်
သူတ ငွေမျှင်မေကို ကြည်လိုက်မိပြန်သည်။ ဤမိန်းကလေး၏
အတိတ်ကို သိ၍လည်း ဘာမျှသူ့အတွက် ထူးခြားနိုင်စွမ်းမရှိ။
ဤမိန်းကလေးကို သူ မြတ်နိုးနေမိခြင်းသည် ရင်ကိုနှစ်၍ မြတ်နိုး
နေမိရခြင်း။ သူမြတ်နိုးသော မိန်းကလေးသည် ပျောင်းနဲ့နစင်
အပျိုခင်ငယ်သွေးလေး ဖြစ်နေလျက် ...။ ဤမိန်းကလေးကိုသာ
သူ ချစ်မြတ်နိုးနေမိရခြင်း ဖြစ်ချေသည်မို့ ...။ အခြားသော အရာ
အကြောင်းတို့ မည်သို့ပင်ရှိစေ။ သူ့အချစ်တွေကို ပြောင်းလဲပြယ်
လွင့်စေနိုင်စွမ်းသည်မဟုတ်။ သူ၏အချစ်သည် ရင်ကိုနှစ်၍
အပြောင်းအလဲ မရှိလာနိုင်စကောင်းသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်တည်
သော အချစ်။ သူ့နှလုံးအိမ်တွင်းမှာ ထုဆစ်မြတ်နိုးစွာ ထားအပ်
ပါသော ဤယမင်းရပ်လေးသည် သူ၏အချစ်တွေဖြင့် အမြဲတသသ
ထားရမည့် ချစ်ဦးသူလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ချစ်ခြင်းတွေဖြင့်
ထုံမွန်းဖွဲ့တည်ကာ ထုဆစ်သိမ်းဆည်းထားရာ ဤမိန်းကလေးသည်

သူ့နှလုံးသားအိမ်မှာ အမြဲရှင်သန်သက်ဝင်နေသည်။ ညို့ငင်ပိုင်နီ
 နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်သန်နေသည့် ဤယမင်
 ရုပ်လေးဆီမှ တိုးသွားသော ခြေသံနုနုလေးတွေကို သူ့နှလုံးသား
 ဆီမှပင် သူပြန်၍ကြားနေရသည်ဟုပင် ခံစားနေမိရသည် အထိ
 သူ၏အချစ်သည် နက်ရှိုင်းတည်မြဲလွန်းစွာ ဖြစ်တည်နိုင်မြဲ
 တတ်ပါချေ၏။

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး မောင်ပြည့်သူ၊ မိချော သောက်
 လိုက်ဦး၊ အင်း ... ဒီကောင်မလေး နိုးလာလာချင်းမှာ
 အဖေကိုရှာပေးဖို့ တင့်တိုပြောနေဦးမှာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခြင်
 ရင်လဲ မိချောရော မောင်ပြည့်သူရော စိတ်ဆင်းရဲရတာ
 အဖတ်တင်မယ်၊ ပြန်နားလိုက်ကြဦး၊ မိချောရေ... ကံ
 တိုအိမ်သော့ ယူသွားလိုက်ဦး၊ ချက်ပြုတ်ထားတာတွေ
 ရှိရင်လဲ မိချောတို့အိမ်ကို သယ်သွားလိုက်တော့၊ မိချော
 မိဘများမေးရင်လဲ သူတို့သားအဖ အရေးပေါ်ခရီးထွက်
 သွားကြတယ်လို့သာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်
 ကွယ်”

“မီးဖိုခန်းကိုတော့ မိချော ဝင်ကြည့်ခဲ့ပြီးသားပါ အန်
 ကြီး၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ်မှာ ရေနွေးအိုး တည်ထားတာ
 မီးခလုတ်ကိုပိတ်ပြီးမှ အိမ်ကိုသော့ခတ်ခဲ့တာပါ၊ ထမင်း
 ဟင်းတော့ ချက်ပြုတ်ထားပုံ မရသေးဘူး အန်တီကြီး
 ထမင်းကြော်ထားတာနဲ့ ကော်ဖီဖျော်ထားတာတော့ရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ မိချော ထရပ်ပါ၏။ ကော်ဖီကိုနုနု
 နည်းပဲ သောက်နိုင်သည်။ ရင်ထဲမောနေပုံလေးဖြင့် အလိုလို

ထဲပြည့်နေပုံရပါ၏။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်ပင် မရှိသည့်ဟန်။
 ပြည့်သုတလည်း နားလည်လိုက်မိရသည်က အန်တီကျောယုတ်
 သည် သူနှင့်မိချောကို ပြန်နားခိုင်းသည့် သဘောပေပဲဟူ၍ပါ။
 မိချောကို ပြန်ပို့ပေးရမည်မို့ ပြည့်သုတလည်း ထ
 ရပ်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

အခန်းတွင်းမှ မထွက်မီ သနားစရာ မျက်နှာညှိုးလေး
 ပြင် အိပ်ပျော်နေရှာသည့် ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်နှာလေးကိုတော့
 တစ်ချက်ကြည့်ကို ကြည့်မိလိုက်ရပြန်ပါ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤမိန်းကလေး၏ လက်လေးကို
 ဆွေးဆုပ်ကာ ခုတင်ဘေးမှာ ခုံတစ်လုံးလေးထက်၌ ထိုင်နေရင်း
 ဆာင့်ကြည့်နေလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။

မျက်ရည်ကျလာလျှင် မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်
 ဆေးလိုက်ချင်သည်။

အားငယ်ငိုကြွေးနေလျှင် ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေး
 ထိုက်ချင်သည်။

“မငိုနဲ့လေ၊ ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်”

ဟု ဖျောင်းဖျလိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ပြန်ရချေမည်က လွဲရှောင်၍ မရနိုင်ပဲဖြစ်
 နေရချေသည်ကောလေ။

တစ်နေ့မှာ ငွေမျိုင်းမေသည် သူ၏အရိပ်တွင် ဘာ
 နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ ရှိကိုရှိရစေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်နေမိရလျက်
 ဤတစ်ကြိမ်တွင် ငေး၍သာ တစ်ချက်တွေ့၍ ကြည့်မိရပါချေသည်
 ကောလေ။

မိမိချစ်မြတ်နိုးရသူတစ်ဦး၏ အတိတ်ကို ပြန်၍
ဆွနေခြင်းထက် ...

မိမိချစ်မြတ်နိုးရသူနှင့် အနာဂတ်မှာ မည်သို့ဘဝ
ထူထောင်မည်ဆိုတာကို ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ဖို့အတွက် တိုက်
တွန်းနေသည့် အရာသည် ...

သူ၏အချစ်ပဲ ဖြစ်နေပါလေသည်တကား။

နိဗ္ဗာန် အခန်း(၂၃) ချစ်

“ဗေဗေ”

စိုက်ခင်းတဲငယ်လေးမှာ ထမင်းကြမ်းနှင့် ပဲကြီးလှော်
ဆီဆမ်းထားတာလေးဖြင့် စားနေသည့် ကံယုံ။ လက်ထဲမှ ထမင်း
ဆုတ်သည် ပန်းကန်ထက်ဆီသို့ ပြုတ်ကျကာ အလန့်တကြားကြီး
အောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေကျနေရင်း
ကြည့်နေသည့် သမီး ငွေဗျိုင်းမေ။

နောက်ပါးမှာရပ်နေကြသည်က မမလေးနှင့် ဆရာ
သား ပြည့်သုတ။ အကြည့်သည် ထိထိခိုက်ခိုက် နိုင်နေကြပါ၏။
ကံယုံရှေ့မှ ပန်းကန်ပြားထက်မှာရှိနေသည့် ထမင်းပန်းကန်နှင့်
ကြွရည်သုတ်လဲငယ်လေးဆီမှ ပဲကြီးလှော်ဆီဆမ်းထားတာကို
ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းနိုင်အောင်ဘဲ ငေးခနဲကြည့်မိကြတာကို မြင်ရ
သည့် ကံယုံ။ ကမန်းကတမ်း ထမင်းပန်းကန်နှင့် ပဲကြီးလှော်ဆီဆမ်း
ဆုတ်ကို ကြောင်အိမ်ငယ်လေးမှာ သွားသိမ်းလိုက်ရှာပါ၏။

အခန်းထောင့်မှာ ပါးလွှာသော အိပ်ရာခင်းလေးတစ်
ခုနှင့် စောင်ဟောင်းလေးတစ်ထည်။ ခေါင်းအုံးလေးတစ်လုံးဖြင့်

အိပ်ရာလေးသည် ခေါက်လျက်သားရှိနေ၏။ ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲ
မကောင်းနိုင်သည်မှ ဆိုတက်လာအောင်ပါ။ ဖေဖေ အနေအစား
ဆင်းရဲရှာလျက် ...။ ဤစိုက်ခင်းလေးမှာ လူငှားအဖြစ် အလုပ်သမား
ဝင်လုပ်နေသည်တဲ့။ ရွှေတောအိမ်ဆိုသည့် ဤရွာလေးမှာ ဖေဖေ
ရှိနေသည်ဆိုတာကို အနံတိကြီး စုံစမ်းခဲ့ကာ ...။ ငွေမျိုင်းမေကို
ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပါ။ ကိုကြီးပြည့်သူတကလည်း လိုက်မည်ဟုလည်း
ပြောသည်။ ကိုကြီးပြည့်သူတ၏ ကားဖြင့်လည်း လိုက်ပို့သည်။
မနက်ကထွက်ခဲ့သည့်ခရီး။ ဤနေ့လယ်မှာ ဖေဖေရှိရာ ရွှေတော
အိမ်ရွာလေးသို့ ရောက်ခဲ့ရကာ ...။ ကိုကြီးပြည့်သူတပဲ ရွာထဲဆင်း၍
မေးမြန်းခဲ့ရတော့။ ဖေဖေ ရှိနေသည့် ဤစိုက်ခင်းဆီသို့ ရောက်လာ
ခဲ့ရခြင်းပါ။ မုန်ညင်းခင်းတွေ၊ ဆလတ်ခင်းတွေ၊ ငရုတ်ခင်းတွေ
နှင့် မုန်လာထုပ်ခင်းတွေရှိနေသည့် စိုက်ခင်းကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
ကြီး ရှိနေလျက် စိုက်ခင်းကျယ်ကြီး၏အဆုံးမှာ ထရုံဟောင်းထဲ
ကျဖြင့် ခန့်မိုးအိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိနေကာ။ ထိုအိမ်လေးထဲမှာ
ဖေဖေသည် အခြံအရံ အဖော်သဟဲမရှိစွာနေရ၊ စားရလေသမျှ
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရပါသည်။ ငွေမျိုင်းမေ ရင်ထဲဆိုတက်နေ
အောင် တနင့်နှင့် ခံစားနေရပါပြီတည်း။

ထရုံသည် ကျိုးကျဲကျဲသာရှိလျက် ညဆိုလျှင် လေ
တွေ အတော်လေး ထရုံပေါက်ကျဲတို့ဆီမှ တိုးဝင်ကြပါချေလိမ့်မည်။
ဖေဖေသည် ပါးသောအိပ်ရာခင်းလေးဖြင့် စောင်ဟောင်းပါးပါးလေး
မြို့ကာ အနေဆင်းရဲ အအိပ်ဆင်းရဲဖြင့်ရှိရလျက်။ စားတော့လည်း
ထမင်းနှင့် ပဲကြီးလှော်ဆီဆမ်းတာလေးဖြင့် အစားဆင်းရဲစွာ နေ
ရရှာသည်တည်း။ ငွေမျိုင်းမေတို့သားအဖ နေထိုင်ရာအိမ်လေးနှင့်

လည်း တခြားစီ။ စားရသည်ကလည်း တခြားစီ။ ငွေမျိုင်းမေတို့
သားအဖ နေကြရသည့်အိမ်လေးသည် တခမ်းတနား မဟုတ်ပေ
မယ့်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေချင်စဖွယ်လေးရှိသည်။ စားရသောက်
ရသည်ကလည်း မြန်စဖွယ်ဟင်းလေးတွေနှင့်တော့ စားဖြစ်ကြသည်။
ဆေဖေ အဘယ်မျှထိ သန့်ပြန့်စွာနေတတ်ပါသလဲ။ ဖေဖေစတိုင်လ်
ဆိုသည့် ဆံပင်ညပ်ဆိုင်လေးကအစ ရှင်းသန့်နေသည်။

ဖေဖေသည် ဖေဖေ နေခဲ့ရသောနေရာလေးနှင့်ခြား
နားနွမ်းဖတ်စွာပဲ ဤနေရာလေးမှာ ဒုက္ခသုက္ခနှင့် အထီးကျန်နေခဲ့
ရှာချေသည်တကား။ ညကျလျှင် အဘယ်မျှ ဖေဖေ ချမ်းရှာချေ
မည်မသိ။ စိုက်ခင်းတဲငယ်လေးတစ်လုံးမှာ မှန်အိမ်ငယ်လေးထွန်း
၍ ဖေဖေသည် စောင်ပါးလေးမြို့ကာ ည၏အအေးဒဏ်ကို ခံရင်း
တော်တော်နှင့်မှ အိပ်ပျော်နိုင်ပါမည်လား။ သမီးအကြောင်းတွေ့ကာ
ငိုနေရှာချေမည်လား ...။

“သမီးကြောင့် ဖေဖေ ခုလိုနေရတာ၊ သမီးမိုက်လို့ မလိမ္မာ
လို့ ဖေဖေ ခုလိုနေရတာ၊ သမီးကို ရိုက်ပါဖေဖေရဲ့ ရိုက်
ပါ”

အဖေရင်ခွင်ထဲ အတင်းပြေးဝင်တိုးရင်း ငွေမျိုင်းမေ
ပြောလည်းပြော။ ငိုလည်းငို။ အဖေ၏လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ပါး
လေးတွေကို အရိုက်ခိုင်းနေတော့ ကံယုံ ခေါင်းခါသည်။ သမီး
ကိုလည်း တွန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ အင်အားပါနေသည့် တွန်းဖယ်
လိုက်မှုကြောင့် ငွေမျိုင်းမေပင် မှင်တက်သွားရှာလျက် နောက်ကို
ယိုင်သွားသောကိုယ်လေးကို ထိန်းရင်း မယုံနိုင်သလို အဖေကို
ဆော့ငေးကြည့်နေရှာပါ၏။

“ဖေဖေ သမီးကို တွန်းထုတ်တယ်နော်၊ ဖေဖေကို သမီးတွေချင်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ လိုက်လာတာပါ၊ ဖေဖေရဲ့ သမီးကို ရိုက်ပါဖေဖေ၊ သတ်ချင်လဲသတ်ပါ၊ ဖေဖေနဲ့အတူ ခွဲပြီး သမီး မနေပါရစေနဲ့၊ မိချိုင်း မနေပါရစေနဲ့၊ သမီးသေလိမ့်မယ် ဖေဖေရဲ့ ... သေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုတော့ အံ့တင်းခဲ၍ ငြိမ်နေသည်ကံယုံပါ။ သမီးကို မကြည့်။ မကြည့်အောင်လည်း တမင်ကြိုးစာနေတာ သိသာနေသည်။ ရင်သည် လှိုင်းထသည့်နယ်ဖြစ်နေ၏။ မျက်ရည်ဝဲနေပေမယ့် မကျအောင် ကံယုံ ထိန်းထားသည်။

“မမလေး လိုက်ပို့တာလား”

ဟု ခုထိ ရပ်နေဆဲ မမလေးကို အသံအက်အက်ဖြင့် မေးတော့ မမလေးမှ ...

“မမလေး ဦးမြိုင်ဆိုတဲ့သူရဲ့အိမ်ကို စုံစမ်းခဲ့တာ ကံကံယုံ ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့အထဲမှာ ဦးမြိုင်ဆိုတာ ပါတယ်လေ၊ ပုန်းညက်မြိုင်မှာ ဥယျာဉ်မျိုးလုပ်တဲ့ ဦးမြိုင်ဆိုတာ ဘယ်နေသလဲလို့ မမလေး စုံစမ်းယူတယ်၊ နေရာသိလေ၊ အဲဒီကို လိုက်သွားတယ်၊ ကံယုံရဲ့ဇာတိရွာဆိုတာ သိလေ၊ မေးတော့ ဒီရွာနာမည်လေး ပြောပြတယ်၊ ဘာလို့လဲလေ၊ လဲလို့ ဦးမြိုင် မေးသေးတယ်၊ မမလေးက ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ခေါ်ချင်လို့ပါလို့ပဲ ဖြေခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီရွာလေး မမလေးတို့အားလုံး လိုက်လာနိုင်ကြတာ”

ဟု ပြောတော့ ကံယုံ ခေါင်းခါသည်။ ငွေမျိုင်းကို မကြည့်ဘဲ စောစောက ယူဖွက်ထားသော ကြောင်အိမ်

သားထဲထည့်ခဲ့သည် ထမင်းကြမ်းပန်းကန်နှင့် ပဲကြီးလှော်လှော်လေးကို သွားထုတ်သည်။ လုပ်မိလုပ်ရာဆန်စွာပဲ ထမင်းကို ပြန်စားသည်။ မြင်ကွင်းသည် ကြည့်ရက်စရာမရှိ။ သမီးက ရင်ကြေအောင် နေသည်။ အဖေဒုက္ခဆင်းရဲကို မမြင်ရကိုင်သည့် ငိုကြွေးမှုသည် ရင်ကွဲမတတ်ပင် နိုင်လာနေသည်။ အဖေကလည်း ထမင်းပန်းကန်ချပြန်ချကာ ပဲကြီးလှော်တွေ လက်နှင့်နှိုက်၍ ထမင်းနှင့်နယ်ဖတ်တာစားနေရင်းမှ ...

“ငါ ထမင်းစားပြီးရင် အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့လိုတယ် ငွေမျိုင်းမေ၊ သူများအလုပ်ကို လုပ်တယ်ဆိုတာ တာဝန်ကျေရတယ်၊ စိုက်ခင်းတွေမှာ ပေါင်းသင်ရေလောင်းတာတို့ လုပ်ဖို့ရှိနေသေးတယ်၊ ငါ မအားဘူး၊ နင်လဲပြန်တော့၊ ငါ ထမင်းစားပြီးရင် အလုပ်ပြန်လုပ်ရဖို့ ရှိသေးတယ်ကွ၊ ငါ့အချိန်တွေကို အလကားလာပြီး ဖြုန်းမနေနဲ့၊ ငါ ထမင်းစားဖို့လိုနေသေးတယ်ကွ”

ဟု ပြောကာ ပြောကာဖြင့် တကယ်လည်း ထမင်းစားကို တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် စားနေသည်။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေတာကို အဲဒီထိန်းသည်။ ရင်တွေမွန်းကျပ်နေပုံရလျက် ထမင်းကို မျိုချမရနိုင်အောင် လည်းချောင်းတွေ တစ်ဆို့နေလေ၊ ဘေးမှာချထားသော ကြွေရည်သုတ် မတ်ရွက်ကြီးမှရေကို စာစက ကျိုက်ကျိုက်ပါအောင် မော့သောက်ပစ်ကာ ဆိုတစ်နေသည့် ထမင်းကို ရေနင့်မျှောချနေသည်။ ပြည့်သုတရင်ထဲ ဆိုက်ခြင်းမက ထိခိုက်လာရလျက် မျက်ရည်ပင် ယောက်ျားပေးသည့် ခဲတက်လာနေရသည်အထိပါ။

“ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ဖေဖေရဲ့၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဖေဖေ မလိုက်ရင် သမီးလဲ ဒီမှာနေခဲ့မှာ၊ ဖေဖေနဲ့ နေမှာ၊ ဘာမှာနေရနေရ ဖေဖေနဲ့ နေရရင် ငွေဗျိုင်းမေ ပျော်တယ် ဖေဖေမရှိဘဲ ငွေဗျိုင်းမေ ဘယ်လိုနေလို့ရပါ့မလဲ ဖေဖေ ဖေဖေနဲ့မှ မခွဲဖူးတာ”

အရမ်းကို သိသာစွာ ပိန်ချုံးကျနေရှာပါသည့် အကြောင်းကို ကြည့်ကာ ငွေဗျိုင်းမေ မဝံ့မရဲလေး အဖေလုပ်သူ၏ ထမင်းစားနေရာ နေရာဆီသို့ ကပ်သွားကာ ငိုပြောတော့ ကံယုံ စိတ်မချမ်းသာနဲ့ ဆိုလိုက်တာ အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချသည့်

“ငါ ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့် စားလို့မရအောင် လာမလှဘူး၊ ငါ့ထမင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သမီးမဟုတ်ဘူး၊ သွား ... ပြန်တော့၊ ပြန်တော့၊ ငါ့ကြောင့် အရှက်တကွဲ ဖြစ်စေခဲ့တာ ငါ့စိတ်မကောင်းဘူး၊ ညည်းဘဝမှာ အားလုံးထွန်းလင်းတောက်ပနေတဲ့ အဆိုတော်လည်းဖြစ်မယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်မယ်၊ ငွေငွေပုံပေါ်မှာ နေရတော့မယ်၊ ငါ့လိုလူကြောင့် အနာဂတ်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့နဲ့တော့ နေရာတစ်ခုအဖြစ် မပြောင်းလဲ မဖြစ်တာ ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ညည်းရဲ့အနာဂတ်က မွေးနေ့လှနေတဲ့ဘာ

အသံတွေ အက်ကျနေအောင် ပြောနေရင်း ပြောရင်းဖြင့် ရင်ခေါင်းသံကြီး ပါလာနေရာမှ ကံယုံ လှည့်၍

“သူ့ကိုခေါ်သွားပေးပါ ဆရာလေးရယ်၊ သူ့ဘာကြောင့် များ အရူးထပြီး ဒီလိုလိုက်လာတယ်ဆိုတာ ဘာ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး၊ မမလေးကလဲ ဒီကောင်မလေး

အလိုလိုက်ပြီး ခေါ်လာပေးတာကိုး၊ သူ့ဘဝလေး သာသာယာယာရှိဖို့ ဥစ္စာချာ”

ဟု ပြောတော့ ပြည့်သုတရော မမလေးရော တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြတာကို ကံယုံ ကြုံရသည်ပါပဲ။ ဆားမှာလည်း သမီးလုပ်သူက မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်မိုးမိုး ဖြိုကျနေရင်း အတင်းလာ၍ လက်ကိုဆွဲတော့ ဆောင့်ခနဲ ခါပစ်လိုက်သည်က ကံယုံပါ။

“ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော် မိချိုင်းမေ၊ ပြန်ဆိုပြန်၊ ငါ ဖြတ်ခဲ့ချန်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဖြတ်ပြီးတဲ့အရာ ပြတ်ပြီးတဲ့အရာဆိုတာ ပြန်ဆက်လို့ မရဘူး၊ ဆက်ရင်တောင်မှ အထုံးအဆက် ဆိုတာ ကျန်တယ်၊ ငါဖြတ်ခဲ့တာက အပြီးပြတ်တာ၊ ဆက်စရာကြီးတောင် မချန်ခဲ့ဘူး၊ အထုံးအဆက်လေးနဲ့တောင် ပြန်ဆက်စရာ မချန်ခဲ့ဘူး၊ အပြတ်ဖြတ်ခဲ့တာ၊ ညည်းကို ငါ ပြောခဲ့ပြီးပါရောလား၊ စာနဲ့သေချာရေးခဲ့တာပဲလေ၊ ငါ့သမီး မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ ဘာလို့ ညည်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို သွားမပြောဘဲ၊ ငါ့ဘဝ ငါကျောင်းနေတဲ့ ဒီနေရာကိုလိုက်လာပြီး ငါ့ကို ထပ်ဒုက္ခပေးနေချင်တာလဲ မိချိုင်းမေ၊ ငါသေအောင်လို့လား၊ ယုံယုံရင်နေသေးတဲ့ငါ သေသွားအောင် သေကျန်အောင်လို့လား၊ အေး ... သေရင်လဲ ငါ့ကို ဒီရွာကလူတွေ မြေမြှုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ တာဝန်ဘာအပိုမှ ညည်းကို ငါမချန်ခဲ့ဘူး၊ ခုပြန် ... ပြန်ဆိုပြန်”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောနေတော့ ကျောယုတ် မျက်ရည် သူလှသည်။ ရင်ထဲကပါ၍ ပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း သိနေရ

သည်ကိုးလေ။ အဖေကလည်း အသံအက်ကြီးနှင့် အော်ပြောသည်။ သမီးကလည်း အဖေကို အတင်းကြီး လက်ကိုင်ဆွဲလိုက်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်နှင့် အရူးအမူး ဖြစ်နေသည်။ အဖေကလည်း အတင်းတွန်းထုတ်နေသည့်အဖြစ်။

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီစာကို သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြစရာလဲ မလိုဘူး၊ ဖေဖေက စာထဲမှာ မိချိုင်းကို ကျွန်တော် ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ထည့်ရေးသွားတာ မိချိုင်း ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်ရတာ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ မိချိုင်းဖေဖေပါ၊ မိချိုင်းဖေဖေပါ၊ မရဘူး ... လိုက်ရမယ် လိုက်ရမယ်”

ဟု အတင်းဆွဲခေါ်နေတော့ အဲခဲ၍ ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ ...

“ငါ့ဇာတိရွာလေးကိုပဲ ပြန်လာလိုက်မိတာ ငါမှားတာ ဒီထိတော့ လိုက်ရှာနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး၊ ငါ့ရွာလေးမှာပဲ ငါခေါင်းချလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာမှာ အလုပ်လုပ်မိတာ ငါမှားတာပဲ၊ ငါမှားတာပဲ”

ယူကျွန်းမရသည့်နှယ် တဖွဖွလည်းရွတ်၊ ကိုယ့်ရင်လည်း ကိုယ်ထုကာ ညည်းတော့ ငွေမျိုင်းမေလဲ နေရာမှအတင်းကြိုးထကာ အဖေလက်ကို ဇွတ်ဝင်ဆွဲသည်။

“ဖေဖေ နာကုန်ပါပြီ၊ နာကုန်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုနေတော့ ကံယုံ ရင်ထဲထိခိုက်ရသည့် ဤကလေး ...။ ကျောင်းမှာ အဖေလုပ်သူကို ဘောလုံးကန်နဲ့ တုန်းကလည်း အဖေနာကုန်ပြီလားဟု မေးခဲ့ဖူးတာကို

အမှတ်တရ ဖြစ်လာရသည်။ မမလေးက ပြောခဲ့သည်ကိုး။ ထိုသို့ ဘောလုံးကန်လျှင် အဖေလုပ်သူခြေထောက်တွေ နာကုန်မည်ဟု ပြောခဲ့တာမို့။ ထိုစဉ်တုန်းက ငွေမျိုင်းမေ ပေါက်စလေးသည် အဖေကို နာမှာစိုးလျက် ငိုမဲ့မဲ့လေး မေးခဲ့ဖူးသည်။

ဖေဖေ နာနေလားဟင်၊ နာနေလားဟင် ဟူ၍။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သမီးလေးကို ချစ်စနိုးလေးပွေ့၍ ရယ်မောခဲ့သည်။

ဪ ... ရင်ကိုထုနေမိသည့် အဖေလက်ကို အတင်းဆွဲ၍ အဖေရင်ဘတ်တွေ နာကုန်မှာစိုးရင်း ငိုနေသည့် ငွေမျိုင်းမေ။ သမီးကိုကြည့်၍ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မျက်ရည်တွေသာ ဝေတက်လာနေရချေသည်တကား။

ဒါပေမဲ့ လူသေကို အလှပြင်သည့် ကံယုံ၏သမီးဆိုတာ သမီး၏ဝန်းကျင်မှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားဖို့ဆိုတာက ချိန်အရေးကြီးချေသည်မို့ ...

“သွားတော့ ... ငါပြောနေတယ်နော်၊ ပြန်ဆိုပြန်၊ ငါပိုက်ဆံမက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ညည်းဘဝမှာ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ နောက်ထပ် အရှက်တကွဲ ဆက်ဖြစ်ချင်နေတာကိုး”

ဟု ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ ခေါင်းလေးမောကာ ... “အန်တီကြီးခိုင်းလို့တဲ့၊ သမီး သိပြီးပါပြီ ဖေဖေရဲ့”

ဟုပြောတော့ ဖျတ်ခနဲ မမလေးကို ကံယုံ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်ခဲရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတာကို ကြုံသည်။ တုတ်တယ် ... မမလေးပြောပြလိုက်ပြီ ဆိုသည့်သဘော။

“အေး ... သိရင်လဲ ပြန်၊ ငါ ဟိုမှာလုပ်ခဲ့တာဟာ လုပ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါစိတ်ညစ်အောင် လာမလုပ်နဲ့ ငွေမျိုင်းမေ၊ ညည်းကို ငါရှာမကျွေးနိုင်တော့ဘူးကွ၊ ငါ့ပန်းတယ်”

ဟု ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ တွေခနဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ နောက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်သည်။ ပြန်ခေါ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့် အဖေ၏မျက်နှာတင်းတင်းကိုတစ်လှည့် မျက်ရည်ဝဲ၍ ကြည့်နေသည့် အန်တီကြီးနှင့် ကိုကြီးပြည့်သူတစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“ပြန်လိုက်နဲ့ပါ ဘာဘရယ်၊ ကလေး အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲတာပါ”

ဟု မနေသာတော့ပဲ ပြည့်သူက ဝင်ပြောတော့လည်း ကံယုံ ခေါင်းခါသည်။

“သူက အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတာလေ၊ ငါက သူ့အဖေရင်းလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဆီကလဲ ထွက်ခဲ့ပြီ၊ သံယောဇဉ်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါ အလကားနေရင်းမှာရှိနေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲကို လာရှုပ်နေတာ ဆရာဘရယ်၊ ဘာရှိလို့ သူ့ဘဝမှာ ဘာအကျိုးမှ မရှိနိုင်တာလဲ၊ ခုထိ သူ ခုထိ သဘောမပေါက်ဘဲ မိုက်တွင်းနက်နေတုန်းပဲ”

ဟု ပြောလာတော့ ငွေမျိုင်းမေ တစ်ခုခုကို အပြစ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံလေးဖြင့် ဖေဖေရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကာ တည်တံ့စွာပဲ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မော့ခနဲ ကြည့်လာပါသတည်း။

“တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ ဖေဖေကြောင့်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ မိမျိုင်းကြောင့်လဲ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကြားထဲက တန်ဆာခံ ဖြစ်ကြရတာ၊ ဒီအဖြစ် ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ အဓိကတာဝန်ရှိတဲ့သူဟာ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါ ဖေဖေလဲသိပါတယ်၊ မိမျိုင်းလဲ သိနေတယ် ဖေဖေ၊ တကယ်က မိမျိုင်းတို့သားအဖ ရှိတာလေးနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ကြရတာ၊ တခြားလူကြောင့် ခုလို ဖြစ်ကြရတာ”

ဟု မာမာထန်ထန်လေး နာကြည်းသံလေးဖြင့်ပြောကာ မျက်ဝန်းတွေ လက်လက်တောက်လျက် အန်တီကြီးကို ကပ်ညှိုးတည့်တည့်ကြီး ထိုးပစ်ရင်း ...

“သူခိုင်းလို့ ဖြစ်ရတာ၊ သူငွေမက်လို့ ဖြစ်ရတာ။ သူက ပိုက်ဆံကို လက်လေးအကျတင်ထားပြီးယူတယ်၊ ဖေဖေကိုခိုင်းတယ်၊ ချမ်းသာပေမယ့် လောဘမသတ်နိုင်ဘဲ ဖေဖေကို အဲသလို အလောင်းကို အလှပြင်ခိုင်း၊ ပိုက်ဆံကိုယူ၊ သူ မကောင်းတာ၊ သူ လောဘတက်တာ အလကားမိန်းမကြီး၊ အလကားမိန်းမကြီး”

ဟု ကုန်း၍အော်ပစ်တော့ ကံယုံ ရင်ထဲမခံနိုင်။ လေးလို့ ကျေးဇူးရှင်ကိုမှ စော်ကားမော်ကားကြီး ပေါ်ပေါ်တင်တင် ပြုရဲသည်အထိ မိုက်ရိုင်းလှချေသည်ကောဟု ခံစားရလျက်။

“မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့ ... မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ဟင် ... ဒီယောက်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်မလေး၊ ကိုင်း ... ကိုင်းဟင်”

ဟု အဟင်း အသံတွေအက်ကျအောင် အော်လည်
အော်။ လွှဲခနဲလည်း ပါးကိုရိုက်ပစ်လိုက်ပါပြီတည်း။ ကျေးဇူး
ကိုမှ စော်ကားရက်လေချင်းဟု မလေးကို မျက်နှာပင်မကြည့်
လောက်အောင် ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းထိခိုက်၊ မျက်နှာ
မပြရဲအောင် ခံစားရရင်း ရိုက်လိုက်မိသည်က အရှိန်ပါသည်
ခွေခနဲ ငွေမျိုင်းမေ ကျသွားတာကို စူးစူးရှရှကြီး ကြည့်ပစ်ချိန်
ကယုံ၏လက်ဖဝါးသည်ပင်လျှင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီး နာကျင်စွာ
နေလျက် ...။

“ညည်းကို လူယဉ်ကျေးလေးဖြစ်အောင် ငါသင်ခဲ့တာ
မနက်တိုင်း ဘုရားဆွမ်းတော်တင်၊ ပန်းပူဇော်၊ မီးပူ
ဘုရားကန်တော့၊ အဖေကိုကန်တော့၊ အပြင်ထွက်မယ်
ရင်တောင် ဘုရားကန်တော့ပြီးမှသွား၊ ပြန်ရောက်တာ
ဘုရားကန်တော့၊ အဲသလို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ငါ
သင်ခဲ့တာ၊ မိဘကို ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်ရမှာ။ အပြော
လိမ္မာယဉ်ကျေးရမှာ၊ ငါသင်ခဲ့တာ၊ အားလုံး ရေစုန်
ကုန်ရပါပေါ့လား၊ နင့်တစ်သက် ငါသင်ခဲ့တာတွေ အ
ဟာ၊ ဒီရက်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်ထိ အနံ့
မကျန်အောင် ပျောက်ဆုံးကုန်ရပြီတဲ့လား၊ ဟင်
ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ မမလေး
ပြီ၊ မမလေးဟာ ငါ့ကျေးဇူးရှင်၊ ငါရိုသေရတဲ့သူ၊ သူ
တဲ့အိမ်မှာ ငါနေခဲ့ရတယ်၊ သူကျွေးတဲ့ထမင်းကို ငါတို့
ခဲ့ရတယ် သိရဲ့လား၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လေးဟာလဲ မ
စီမံပေးတာ၊ အိမ်လေးကိုလဲ မမလေး ငှားပေးတာ၊

မဟုတ်ရင် လမ်းဘေးသစ်ရိပ်အောက်မှာပဲ ငါတို့ လူစလုပ်
ရမှာ သိရဲ့လား အမိုက်မရဲ့ ... ဟင်”

ဟု အသံတွေ တုန်အက်ကျကာ မချီတင်ကဲကြီး
ပြောစဉ်ခိုက် ငွေမျိုင်း မော့၍ကြည့်သည်။ သမီးကို စူးရှစွာစိုက်
ကြည့်နေသည့် ဖခင်ကို မော့ကြည့်နေရာမှ လက်အုပ်လေးချီကာ
အန်တီကြီးကို မိမျိုင်း ကြည့်လိုက်ကာ ...

“မိမျိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီကြီးရယ်၊ ပြောမိတဲ့စကား
အတွက် မိမျိုင်း ကန်တော့ပါတယ်၊ ရင်ထဲကရှိလို့ ပြော
တာမဟုတ်ပါဘူး အန်တီကြီးရယ်၊ အဲသလိုပြောရင် မိမျိုင်း
ကို ... မိမျိုင်းကို ဖေဖေရိုက်မယ်ဆိုတာ သိလို့ပါ၊ သိလို့
ပါ၊ ဒီလောက် ဖေဖေအပေါ် ဆိုးဝါးခဲ့တဲ့ မိမျိုင်းကို ဖေဖေ
နှင်ပေမယ့် မရိုက်ပါဘူး အန်တီကြီး၊ ဖေဖေရိုက်တာကို
မိမျိုင်း ခံချင်ပါတယ်၊ ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ... ဒါ
ကြောင့် ခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရိုက်လိုက်တာကို ခံချင်
လို့ ဖေဖေကို တမင်ပြောခဲ့တာပါ၊ အန်တီကြီးကိုစိတ်နဲ့
တောင် မပြစ်မှားရဲဘူးဆိုတာ မိမျိုင်းရဲ့အသက်ကို တိုင်
တည်ပြီး သစ္စာဆိုပြောပါတယ် အန်တီကြီးရယ်”

ဟု ပြောသောအခါ အန်တီကြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာ
ပါ၏။ မိမျိုင်း ငိုရင်းလည်း ကန်တော့ရှာသည်။ ပြည့်သုတပင်
ရင်ထဲနေ၍ မရအောင် ထိခိုက်ရ၊ မမြင်ရက်အောင်ဖြစ်ရနှင့်ပါ။

“ဖေဖေရယ် ... မိမျိုင်း ကျေနပ်လိုက်တာ၊ ကျေနပ်လိုက်
တာ၊ ဖေဖေ ခုလိုရိုက်ချလိုက်တာကို အမိုက်တုံး အမိုက်ခဲ
ငွေမျိုင်း ခံခွင့်ရတဲ့အတွက် မိမျိုင်း ဝမ်းသာလိုက်တာ

ဖေဖေရယ်၊ ထပ်ရိုက်ပါ ဖေဖေရဲ့ ထပ်ရိုက်ပါ။ လက်ဖျာလေးနဲ့တောင် မတို့ရက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေအပေါ်မှာ မိုက်ရိုင်းအတ္တကြီးခဲ့တဲ့ မိချိုင်း၊ ဒီလောက်လေးနဲ့တော့ မိုက်ပြန်မပြေးသေးပါဘူး ဖေဖေ၊ ထပ်ရိုက်ပါ ... ထပ်ရိုက်ပါ”

ဟု မော့ပြောရင်း လက်အုပ်လေးချီကာ ငိုလည်းငိုကန်တော့လည်း ကန်တော့နေပါသည့် ငွေမျိုင်းမေကို ကံယှံအိုင်ကြီးပိုင်ကျသွားရင်း မျက်တောင်မခတ် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ကိုယ်သည် ငြိမ်ကျနေ၏။ လည်ချောင်းတနင်္ဂနွေဖြင့် ဖြစ်နေ၏။

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းဆီမှ ကျနေသည့်သွေးကိုလည်း ရင်ဆို့လျက်ကြည့်၏။ သမီး၏ပါးပြင်တွင် ထင်းနေသည့် လက်ဝါးရာကို တစ်လှည့်၊ ကိုယ့်လက်ဖဝါးကို မယုံနိုင်သလို ပြန်၍ငုံ့ကြည့်မိသည်ကတစ်လှည့်ဖြင့် ရင်သည် လှိုက်လျက်ရှိနေ၏။

“ဖေဖေ မလိုက်ရင် မိချိုင်း မပြန်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေလက်မခံရင်လဲ တံပြင်မှာ အတင်းနေနေမှာပဲ”

ဟု ပြောငိုနေသည့် သမီးကို တွေ့၍ကြည့်၏။

“ဖေဖေ ရိုက်ပါဦး၊ ရိုက်လိုက်ပါဦး၊ စောစောကလိုပဲ ရိုက်လိုက်ပါဦး ဖေဖေရဲ့၊ သမီး ကန်တော့ပြီး ပြောပါရစေ၊ ရိုက်ပါ ဖေဖေ၊ ရိုက်ပါ ဖေဖေရဲ့”

ဟု ပြောရင်း အဖေ၏ခြေထောက်တွေကို သိမ်းကွမ်းကွက်ကာ ခေါင်းတင်၍ ရှိုက်ကြီးငင်ငင် ငိုနေတော့ ကံယှံ ဤတစ်ကြိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ခါလာသည်။ ကိုယ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကိုင်းညွတ်လာရကာ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးလိုက်မိသည်က တုန်ခါနေသည့်လက်အဖုံ

ဖြင့်ပါ။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထိုင်ချလိုက်ရင်းမှလည်း သမီး၏မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးကိုင်ကာ ပါးပြင်မှဒဏ်ရာကို ခေါင်းခါ၍ လက်ဖြင့်ဖွဖွသပ်ပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှသွေးကို လက်ဖြင့် သုတ်ပေးသည်။ ကိုယ်သည် မသိမသာ ယိမ်းထိုးလိုက်ခါနေသည်သို့ ခို၏။ အသံသည် ပွင့်ကျမလာနိုင်။ တစ်ခုခုကို ပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့်နှယ်ရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ ဆိုနေသည့် လည်ချောင်းဆီမှ တအစ်အစ် အသံတို့ပဲ မချိမဆန့် ပွင့်ကျလာနေကြပါသည့် အဖြစ်။ လည်တိုင်၏အလှုပ်ကြောင့် မေးသည် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်ချိန်မှာ ကံယှံ၏မျက်ရည်တွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပြိုဆင်းကျလာကြပါသတည်း။

ငွေမျိုင်းမေ ဖေဖေကို မော့ကြည့်နေရာမှ ...

“ဖေဖေ ...”

ဟု အားကိုးစွာ တောင်းပန်စွာ ခေါ်ရင်း ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးအတင်းတိုးဝင်လိုက်တော့လည်း ကံယှံ၏လက်တွေက သမီးလေး၏ ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်ထားလိုက်မိရပါချေသည်တကား။

“သမီးလေးရယ် ... ဖေဖေ ရိုက်လိုက်မိပါပေါ့လား၊ ဟင်... ရွှေရုပ်လေးလို ထားရတဲ့ ဖေဖေသမီးလေးကို ဖေဖေ ရိုက်လိုက်မိပါပေါ့လား၊ ဘာလို့ အဲသလို ဖေဖေ ရိုက်လိုက်အောင် လုပ်ရတာလဲ သမီးရယ်၊ ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ”

ဟု ငိုလျက် မချီတင်ကဲကြီး ပြောချတော့ ငွေမျိုင်းမေ ငိုလည်းငိုသည်။ ရယ်လည်း ရယ်သည်။ အဖေဖြစ်သူ၏ရင်

ခွင်မှာ ခိုဝင်ခွင့်ရပြီမို့ ဟန်ဆောင်မရအောင်ဝမ်းသာသွားရှာလည်း သိသာနေပြန်လျက် ...။ ဖခင်၏မျက်ရည်ကိုလည်း မမြင်နိုင်သည်မို့ လက်လေးတွေဖြင့် သုတ်ပေးကာ ...

“ဖေဖေ မငိုပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ တကယ်က ငိုရမယ့်သူက သမီးပါ၊ သမီးပါ ဖေဖေ”

ဟု ပြောကာ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဖေဖေရင်ခွင် အတင်းကြီးကပ်၍ ခေါင်းလေးကို ငယ်စဉ် ကလေးဘဝတုန်းက နယ်ပင် ဆိတ်ကလေးတွေ အမေရင်ခွင်မှာ ဝင်ခွေ့သည်နဲ့ ပွတ်ခွေ့ခွေ့လေး လုပ်လိုက်မိရပါပြီ။

“ကဲ ... ကံယုံ ... မင်း စိတ်စူးပေါက်ပြီး သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ လိမ်ရေးခဲ့တဲ့စာကိစ္စလဲ မမလေး မွေးစာရင်းက အားလုံးပြောပြီး ကလေးကိုရော မိချောနဲ့ မောင်ပြည့်သူ့ကိုရော ရှင်းပြပြီးပြီ၊ ကလေးကိုလဲ စိတ်ဆင်းရဲအောင်မထူနဲ့တော့၊ သူလဲ နောင်တကို နှင့်နေအောင်ရပြီးနေပြီကိုယ့်သမီးကို သူများသမီးလုပ်ရေးတဲ့စာကိုလဲ မမလေးမီးရဲ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ သားအဖနှစ်ယောက် အရင်လို တူတူနေကြတော့၊ ပြန်ကြစို့၊ တကယ်လဲ ဒီသားအဖခွဲနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေရောသမီးရော ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ပိန်သွားလိုက်ကြတာ ကြာရင် သေကုန်ကြလိမ့်မယ် ခြံရှင်ကိုပြောပြီး ပြန်ကြဖို့ပဲလုပ်တော့”

ဟု မမလေးပြောတော့ ကံယုံ သမီးကို ကြည့်မိနေရဆဲပါ။ မြင် ... မမလေးသည် သားအဖအရင်းအဖြစ် ဆက်လက်၍ ဘဝကို ရှင်သန်ရပ်တည်သွားနိုင်စေဖို့အတွက် စိစဉ်နေ

ရာချေသည်တကား ...။ ကိုယ်က အဖေရင်းမဟုတ်ဟု ရေးခဲ့သည့် စာတစ်စောင်ဖြင့် သမီးလေးသည် ဘဝမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြန့်ခွဲမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရေးခဲ့၊ ထွက်ခွာခဲ့ပေမယ့် မမလေးသည် ထိုအဖြစ်ကို အဖြစ်မခံခဲ့။ သားအဖအရင်းပမာဘဲ ဆက်၍ ခြစ်တည်စေခဲ့သည်မို့ လက်အုပ်ချီ၍ ကံယုံ ကြည့်မိရသည်က မမလေးကိုပါ။

မမလေးကတော့ နားလည်ပြီးဖြင့် ကြည့်နေသည်မပါပဲ။ ငွေမျိုင်းမေ မော့ကြည့်လာသည်ကိုလည်း ကံယုံ မျက်ရည်ကြားမှ အားယူပြီးလျက် ...

“ပြန်ကြတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးလေးလဲ ပိန်သွားလိုက်တာကွယ်”

ဟု ပြောမိလိုက်သည်က သမီးကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့်ပါ။ ဟုတ်သည်။ သမီးကိုချစ်သည့်စိတ်။ ဤတဲငယ်လေးမှာ နို့နေရင်း သမီးလေးကိုလွမ်းစိတ်၊ မခွဲနိုင်စိတ်ဖြင့် စား၍မရ။ အိပ်၍မရနှင့် ခံစားခဲ့ရသည့် ကိုယ့်သောကတောင်ထူကြီးကို ကိုယ်သာ အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ သမီးလေးသည်လည်း အသားလေးဆွ ဖျော့တော့ကျနေလျက် အလွန်ပဲ ပိန်သွယ်ကျသွားတာအမှန်။

“သမီးမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟာ ဖေဖေပါ၊ ဖေဖေအပေါ်မှာ ခဲလေသမျှ ကျေးဇူးကန်းခဲလေသမျှ သမီး ကန်တော့ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးကိုယ်သမီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်လဲ ဖြစ်ရပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ငွေမျိုင်းမေ ကန်တော့စဉ်ခိုက်မှာလည်း ငြိမ်သက်၍ အကန်တော့ခံလိုက်သည်က ကံယုံပါ။

“အန်တီကြီးကိုလဲ သမီး ကန်တော့ပါတယ် အန်တီကြီးရယ်
ဖေဖေ ရိုက်လိုက်အောင် အသလိုပြောမှ ဖြစ်မှာမို့ ဖေဖေ
အရိုက်ကိုခံချင်စောနဲ့ တမင်ပြောခဲ့ပေမယ့် အဲဒီစကားဟာ
အရိုင်းစကားပေမို့ သမီး ကန်တော့တောင်းပန်ပါတယ်
အန်တီကြီးရယ်”

ဟုရိုက်ငိုရင်း ငွေဗျိုင်းမေ ကိုယ်လေးလှည့်၍ ကန်
တော့မိရပါပြီ။ နောက်တော့လည်း ဖေဖေကိုမော့ကြည့်ကာ မျက်
ရည်တွေ ပြိုကျနေရင်းမှ ...

“ဖေဖေ သမီးကို မမုန်းပါနဲ့နော်”

ဟု ရင်ထဲလန့်နေသမျှကို စိတ်ထဲမအေးနိုင်သလို
လေး ကလေးလိုပြောငိုနေတော့ ဖေဖေ ငွေဗျိုင်းမေ၏ ဆံစလေးကို
သပ်ပေးလာသည်။ ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေရင်း
သမီးလေးကို ရိုက်မိလေခြင်းဟု ရင်ထဲမချိသည့် အကြည့်ဖြင့်လည်း
ထိထိခိုက်ခိုက်ကြည့်ရှုပါ၏။

“တကယ်တော့ သမီးလေးရယ် ... စောစောက ဖေဖေ
သမီးလေးကို အော်ခဲ့ငေါက်ခဲ့တာတွေဟာ ရင်ထဲကဖြစ်တည်
နေရတဲ့ အဖေမေတ္တာစောတွေနဲ့ပါ။ ဟိုးမိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ
မှိုင်းညှို့အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ တိမ်တောင်တိမ်အုပ်ကြီးတွေဟာ
သူတို့ရဲ့တိမ်တိုက်ကြီးတွေကို ရွက်တပ်ပြီးနဲ့နေတဲ့အခါ
လျှပ်စီးတွေ လက်ဖြာကြတဲ့အခါတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို
မုန်းတီးလို့မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကို
ရွာချပေးဖို့အတွက်ပါပဲ၊ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေဟာ ပန်းအင်
တွေမှာ ခိုသီးကြတယ်၊ ပန်းပွင့်တွေမှာ ခိုသီးနေကြတယ်

ပန်းတွေကို ပွင့်စေတယ် သမီး၊ ပန်းဖူးတွေကို အတောမသတ်
ဖူးစေတယ်၊ ပန်းပွင့်တွေကို ရောင်စုံခြယ်အောင် ကိုင်းတံ
ညွတ်မျှ ပွင့်စေတယ်၊ ပန်းတွေဟာ လေပြည်နုနုထဲမှာ
မွေးစင်နေကြရတယ်၊ လောကကြီးမှာပွင့်နေကြရတယ်၊ လှပ
တဲ့ဘဝအဖြစ်နဲ့ပေါ့၊ သမီးလေးရဲ့ဘဝလှပစေဖို့၊ တိုးတက်
စေဖို့ သူတစ်ပါးရဲ့အထင်သေး အမြင်သေး ခံရစေမယ့်
ဖေဖေသမီးအဖြစ် မရှိစေဖို့အတွက် ဖေဖေသမီးလေးကို
မောင်းထုတ်ခဲ့ရတာပါ၊ အော်ငေါက်ခဲ့ရတာပါ၊ တိမ်မည်း
ကြီးတွေ ရွက်တပ်နှင်သလို လျှပ်စီးတွေ လက်လက်ထ
နေသလို လုပ်မိခဲ့ရတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါဟာ ပန်းလေးတွေ
ပွင့်စေဖို့ပါကွယ်၊ မိုးလေးတွေ ရွာချပေးနေခဲ့တာပါ”

ဟု ဖေဖေ အသံတွေအက်ကျနေရင်း ပြောသည်မှ
မျက်ရည်ကျလျက်ပါ။

ပြောနေသမျှကို ငွေဗျိုင်းမေ ငိုရိုက်ရင်း နားထောင်
နေရာမှ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ ကလေးလိုပဲ ခေါင်းတိုးဝင်မိရင်း ဖေဖေ
ကို မခွဲနိုင်စိတ်ဖြင့် ကလေးလေးနယ်ပင် ဖက်ထားမိရသည်ပါ
ပဲ။

ကိုကြီးသည်ရော၊ အန်တီကြီးသည်ရော ဖေဖေစကား
ကြောင့် မျက်ရည်ဝေနေကြရင်းမှ ...

“အဲဒါ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ပဲ မိဗျိုင်း”

ဟု အန်တီကြီး မျက်ရည်ကျလာလျက် ကြည့်နှုတ်
ခြင်းလည်း ပြောရှုပါ၏။ ကိုကြီးပြည့်သုတ၏ အကြည့်တွေက
လည်း နူးညံ့အေးချမ်းစွာ ငွေဗျိုင်းမေတို့သားအဖထံမှာ ရှိနေပါ၏။

ငွေမျိုင်းမေ ကျေးဇူးတင်ရသည်က ပါးထက်တွင်
ထင်ပါလေသော ဖေဖေလက်ချောင်းရာလေးတွေကိုပါ။

ထိုလက်ချောင်းရာလေးတွေက ဖေဖေထံမှ ခွင့်လွှတ်
ခြင်းတွေကို ဆောင်ကျင်းပေးခဲ့သည်။

ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်ရည်စက်တွေကို ဖေဖေလက်
တွေဖြင့် သုတ်ပေးစေခဲ့သည်။ ဖေဖေရင်ခွင်မှာ နားခိုခွင့်ကို
စေခဲ့သည်။

ဤအတွက် ငွေမျိုင်းမေ နှိုင်းပြစရာမမြင်အောင်
ကြည်နူးကျေးဇူးတင်ရပါသည်တည်း။

ဖေဖေလက်တွေက ခုလည်း ငွေမျိုင်းမေ၏ ဆံ
လေးတွေကို သပ်ပေးလာနေကြပါ၏။

ငွေမျိုင်းမေ ဖေဖေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးကိုပေးအပ်
ထားနေမိတာကို မဝနိုင်အောင်ပဲ ရှိနေရဆဲ။

အရာရာသည် အေးချမ်းခဲ့ချေပြီတကား။

စိုက်ခင်းများဆီမှ အေးမြမြလေပြည်နုသည် စုပြုံ
ရေ့၍ ဝင်လာပါ၏။

အေးမြမြလေပြည်နုနှင့်အတူ ... ဤနေရာလေးသည်
မေတ္တာရိပ်တစ်ခုအဖြစ် ... ဖြစ်တည် တည်မြဲနေရပြန်သည့်အတွက်
လည်း ... ငွေမျိုင်းမေ ... ကံကြမ္မာကို ... ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရွှေစင်နှင့်မွန်း
ရွှေနှင့်သွန်းထု
ရွှေပန်းပုနယ်
ရွှေဆင်းကြွယ်တူ
ချစ်ဦးသူလျှင်
မောင်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။
ဪ ...
မောင်၏ရင်တွင်စွဲထင်ထင် ...။

နိဗ္ဗာန် အခန်း(၂၄) ချီး

“ငွေဗျိုင်းမေ”

နောက်ပေးဘက် စိုက်ခင်းနေရာလေးမှာ ငရုတ်သီး စိမ်းတောင့်လေးတွေ ခူးကာ ပလတ်စတစ်ဆန်ခါတောင်းလေးထဲ ထည့်နေသည့် မိန်းကလေး၏နောက်မှာ သူ ရပ်လိုက်ကာ တိုးတိုးခေါ်တော့ လှည့်ကြည့်လာရင်းမှ ...

“ဟယ် ... ကိုကြီးကိုယ်တိုင် လာကြိုတာလား၊ မိချောမရောက်သေးဘူး ကိုကြီး၊ နည်းနည်းစောနေသေးတယ် ကိုကြီး၊ မိချော ရောက်လာဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးစောနေမှာ ကြာတော့မှာပဲ၊ ခဏနော် ... မိဗျိုင်း မိချောကို သူပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မြန်မြန်လာခဲ့လို့၊ သူက ညနေစာ စားလို့ ချက်ပြုတ်တာရယ်၊ ရေချိုးဦးမှာရယ်နဲ့ စိတ်အေးလို့ အေး အရင်အချိန်လိုပဲ အိမ်ကို အဲဒီအခါကျမှ လာနေမယ် ဆိုရင် ကိုကြီးစောင့်နေရတာ ကြာကုန်တော့မှာ”

အားနာသလိုလေးလည်းပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ် လေး မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ နောက်ပေးလှေကားလေးမှတက်လာ သူနောက်မှ လိုက်တက်လာမိရင်းမှ ...

“ငွေဗျိုင်းမေရော ချက်ပြုတ်လို့ ပြီးပုံမရသေးပါဘူး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းခူးတာဆိုတော့ ဘာချက်မလို့လဲ”

သူ မေးမိရသည်။

“ငါးအိုးကပ်လေးချက်မလို့ ကိုကြီး၊ ခရမ်းချဉ်သီးနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်မလို့ပါ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့်လေးတွေလဲ ခတ်မယ်လေ၊ နံနံပင်လေးလဲ အုပ်မလို့၊ ဟင်းရည်က ဖရုံညွန့်ကို ဖရုံသီးနုနုလေးနဲ့ ဟင်းချိုရည်ချက်ထားတယ်၊ ပင်စိမ်း ရွက်လေးလဲ ခတ်ထားတယ် ကိုကြီး”

“စားချင်စရာကြီး ဖြစ်လာနေပြီ ငွေဗျိုင်းမေ”

တရိုတသေလေး ပြောပါသည့် ငွေဗျိုင်းမေကိုကြည့်ကာ သူပြုံး၍ ပြောမိသည်ကတော့ တကယ့်ကို စားချင်စိတ်ဖြစ် ဖြစ်လာ၍ပါ။ နားထောင်နေရင်းဖြင့်ပင် ထမင်းဆာသလိုရှိလာ သေးသည့်အဖြစ်။

“တကယ်စားမှာလား ကိုကြီး၊ စားနိုင်ပါ့မလားဟင်၊ မိဗျိုင်းတို့က ဈေးသိပ်ကြီးတဲ့ဟင်းမှ မချက်နိုင်ကြတာ”

ဟု သိမ်ငယ်သလိုလေး မေးလာတော့ သူခေါင်း

ချုံ့ ...

“ဘယ်နယ်ပြောတာလဲ ငွေဗျိုင်းမေ၊ စားချင်ပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့သူ ရှက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ တကယ်စားချင်နေတာကို စားနိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး ပြန်မေးရသလားဗျ၊ ကဲ ... ဟင်းချက်လို့ မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ငါးအိုးကပ်က မီးဖိုပေါ်မှာချက်ရင်း လက်ခံရှိနေသေးတာပဲ၊ ပြီးအောင်ချက်လေ၊ ထမင်း တကယ်စားလိုက်တော့မှာ”

၄၃၆

မဟာရာ(လှိုင်ကော်)

ငါးအိုးကပ်ချက်က မီးဖိုပေါ်မှာ ဆီပြန်ပြေလျှာ
 ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့်လေးတွေ အတောင့်လိုက်လေးတွေ အလှူ
 က ဓားလေးနှင့်ခွဲ၍ ခတ်ရုံပဲ ရှိတော့တာမို့ ဟင်းအိုးကို မီးဖို
 ခဏတင်ထားခဲ့ကာ အောက်ဆင်း၍ မိဗျိုင်း ငရုတ်သီးတောင့်
 တွေ ဆင်းခူးလိုက်ခြင်းပါ။ ပြန်တက်လာတာနှင့် ရေဆေး
 ငရုတ်သီးစိမ်းလေးတွေ ခတ်လိုက်ရုံပဲ ရှိသည်ကိုး။ ဟင်းအိုး
 ဖွင့်ကာ ငရုတ်သီးစိမ်းစားခွဲ အတောင့်လိုက်လေးတွေခတ်။
 ပင်လေးခတ်ပြီးတာနှင့် ခဏအုပ်ထားလိုက်ကာ။ အိုးကို မီးဖို
 မှချသည်။

“ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်လေ၊ တကယ်စားမှာဆို”

ဟု ပြောတော့ သူပြုံး၍ ...

“ဘာဘရော ... ဘာဘနဲ့တူတူစားမှာပေါ့”

ဟု ပြောတော့ ငွေမျိုင်းမေ တရုတ်သေလေး
 မော့ကြည့်ကာ ...

“ဖေဖေ ဘုရားသွားပါတယ် ကိုကြီး၊ ကိုကြီး ခုလိုလေး
 လာမယ်ဆိုတာသိရင် ဖေဖေ စောင့်နေမှာ”

ဟု ဖြေလာပါ၏။ သူ ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်နှာ
 ကို တစ်ချက်ငေးကြည့်မိသည်။ ခပ်တွေတွေလည်း တစ်ချက်
 သွားရာမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံဖြင့် ...

“ဒီနေ့ ကိုကြီးငွေမျိုင်းမေကို သတိအရမ်းရနေတာနဲ့
 လာခဲ့တာ၊ ပြောစရာတွေလဲ ရှိတယ်လေ၊ ပြောမှလဲဖြေ
 မို့ပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ ကိုကြီးရဲ့ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖြေ
 ဘာဘဦးသူရိန်နဲ့ အန်တီကျောယုစံဆီကိုရော၊ ဘာဘ

ရော လွှတ်ပြီးပြောခိုင်းထားတာတွေ ရှိခဲ့တယ်၊ ကိုကြီး
 ပြောမယ့်စကားတွေကို ငွေမျိုင်းမေ နားထောင်ပေးပါနော်”

ဟု ပြောလာတော့ ငွေမျိုင်းမေ တရုတ်သေလေးပဲ
 ဆင်းညိတ်ပြလာပါ၏။

“သီချင်းသင်နေတာ အဲဒါကို ပြောမလို့လား ကိုကြီး၊
 အန်တီဖွေးဆီမှာပဲ ဆက်သင်ရတာ အားလုံး မိဗျိုင်းအတွက်
 ဘာမှစိတ်ညစ်စရာ ရှိမနေပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ တခြားလဲ
 ပြောင်းမသင်ချင်ပါဘူး၊ ပြောင်းသင်လိုက်ရင် ဖေဖေစိတ်
 ထဲတစ်မျိုးထင်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ မြဲမြဲဦးတို့နဲ့ ရင်မဆိုင်
 ရဲလို့၊ ဖေဖေကြောင့် ငွေမျိုင်းမေ ရှက်လို့ဆိုပြီး အဲသလို
 ကျိတ်ပြီးထင်သွားမှာ လန့်နေတယ်၊ တကယ်ပြောတာ
 ခုထိကို ... မိဗျိုင်းရင်ထဲမှာ ဖြေလို့ကိုမရအောင် မိဗျိုင်းအမှား
 အပေါ် မိဗျိုင်းရင်ထဲ နောင်တရနေတာ”

ဟု မျက်ရည်လေး ဝဲတက်လာရင်း ပြောလာတော့
 အကယ်အရိုးခံ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပါလားလေဟု တန်ဖိုးထား၍
 သူ ကြည့်မိရပါပြီ။

“သီချင်းတွေ ဘာတွေသွင်းဖို့ လိုသေးတယ် မဟုတ်လား
 ကိုကြီး၊ ပိုက်ဆံတွေကုန်မယ်ကိစ္စ ဖေဖေကို ကိုကြီးရဲ့
 ဘဏ္ဍာစိုး ဘာဘနဲ့ လာပြောပြခိုင်းတာလားဟင်၊ ဘယ်
 လောက် ကုန်ကျတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိအောင် လာပြောပြ
 တာလား”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မော့မေးလာတော့ သူ
 နဖူးကို လက်ဖြင့်ခပ်ဖွဖွရိုက်မိကာ ...

“ဖြစ်ရလေ”

ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကလည်း ရုတ်ခနဲ ဖြစ်ဟည်လာရကာ အရမ်းကို ရိုးလွန်းပါသည့် ကောင်းလေးကိုလည်း သနားချစ်ကြင်စိတ်ဖြင့်ပြီး၍ တစ်မိမိမိပါအောင် ကြည့်မိလိုက်ရပါ၏။

“ဘာကိစ္စနဲ့ ဝိုက်ဆံကိစ္စကို ဘာဘဲ တကူးတက လာ ပြောပါမလဲ ကောင်မလေးရဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီလိုမေးလာလို့ မယ်တောင် ကိုကြီး ထင်မထားမိဘူး”

ဟု သူ ညည်းသည်။ ဘာဘဲသူရိန် ပြန်လာခဲ့တဲ့ က ရတနာမွန်းအိမ်ကြီးမှာ သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တစောင့်စောင့် ဖြစ်နေတာကို နာလည်ပြီးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဒေါ်ကျော့ယုစံရော၊ ဦးကယုကရော လူလေးအပေါ်မှာ နားလည်ကြည်ဖြူကြပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် ရဲ့သဘောမှန်ကိုတော့ သိရဖို့လိုတယ်တဲ့၊ အဲဒါကိုယ် လူလေးကပဲ ဖွင့်ပြောပါတဲ့၊ ကလေးကို လူကြီးတွေထဲ တိုက်တွန်းနားချလို့ လူလေးကို လက်ခံပေးလိုက်ရတာထဲ ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူးတဲ့၊ သူတို့ဘက်ထဲ အဲသလို မဖြေကြတယ်”

ဟု ပြောခဲ့သည်ပဲ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့မှာ လူနဲ့ ပေါက်လေးပမာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေရင်း ဘာနှင့် ငွေမျိုင်းတို့ရှိရာ အိမ်လေးသို့လည်း မလာရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အန်တီရှိရာ ကျော့ဒေဝီသို့လည်း မသွားရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ချစ်လွန်းတော့လည်း စေ့စပ်ထားခွင့် ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ခွင့်ကို ရချင်သည်။ သူ့ဖြတ်နီ

လွန်းသည့် ငွေမျိုင်းမေးလေးကို သူ့ဘဝမှာ ဘာနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ ထားချင်သည်။ ငွေမျိုင်းမေနှင့် ဝေးလိုက်ရမှာကိုလည်း သေလုမတတ် ချောက်ချားနေရလျက်၊ ညဘက်တွေမှာ အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါသည့်အဖြစ်။

“ည ... ည ... အိပ်ပျော်ရဲ့လားဟင်”

ရုတ်ခနဲ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလာသည့် သူ့အမေးကြောင့် ငွေမျိုင်းမေ တစ်ချက် အမ်းခနဲဖြစ်၏။ မဆီမဆိုင်ကြီး ကောက်မေးလာသည်ကိုးလေ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်ပျော်ပါတယ် ကိုကြီး၊ အဲဒါကလဲ ကိုကြီးနဲ့ အန်တီကြီးတို့ကြောင့် ဖေဖေနဲ့ မိမျိုင်း ခုလို တူတူပြန်နေရလို့ပါ၊ ဖေဖေနဲ့ ခွဲနေရရင်ဖြင့် မိမျိုင်း အိပ်လဲအိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စားလဲစားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုဆိုရင် မိမျိုင်းသေပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောတော့ သူ လန့်သွားကာ ...

“ဟ ... ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ ကောင်မလေးရဲ့၊ မဦးမရွတ် သေစကားကြီးက ဘာကြောင့် ပါလာရတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ကြားရတာ ရင်ထဲဆိုပြီး မျက်စိပြာချင်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင်မလေး ခက်တော့တာပဲ”

ဟု မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်ကျရင်း သူပြောကာ ... “ကိုကြီးနဲ့ မိမျိုင်းက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်၊ လောလောဆယ် တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ ကိုကြီး အိပ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ညည်းသည်။ ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ မျက်နှာလေးဖြင့် ငွေမျိုင်းမေ ရှိသွားရရင်း ...

“အဲဒါနဲ့များ ကိုကြီးရယ်၊ နေမကောင်းတဲ့ဥစ္စာ၊ လာပြီ
ရတယ်လို့၊ ဘာထူးနဲ့ပဲ ကြိုခိုင်းရောပေါ့၊ ဒီနေ့ ဘာထူး
ဘာကြောင့် မလာတာလဲဟင်၊ ဘာထူး နေမကောင်းလို့
လား။”

ဟု မေးနေတော့ ကလေးလိုပါပဲလားဟု ရင်ဆီ
မချင်မရဲကြီးဖြစ်ရင်း ခေါင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်လိုက်မိရပါပြီ။

“ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြရအောင် ငွေမျိုင်းမေ”

မီးဖိုဆောင်လေးဆီမှ ဧည့်ခန်းသို့ သူ ဦးဆောင်ခဲ့
မိမျိုင်းလေးကို ခေါ်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ နံရံမှ ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ
သူ့ ရပ်လိုက်မိကာ အတန်ကြာမျှကြည့်သည်။ လှည့်ကြည့်တော့
နောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး တရိတသေရပ်နေပါသည့် ငွေမျိုင်းမေ
တွေ့ရသည်မို့ လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိပြန်သည်က ချစ်စနိုးလေး ဖြစ်လာ
ရသည်စိတ်ဖြင့်ပါ။ ဘာဦးကံယုံ ပြန်လိုက်လာခြင်းသည် သူ
ကြောင့်လည်း ပါသည်ဟု ငွေမျိုင်းမေ အသေမှတ်ကာ အရမ်းကို
လေးစားကျေးဇူးတင်လျက် တရိတသေလေး အမြဲသူ့အပေါ်ထား
ရှာပါသည်အဖြစ်။ ရိုးသားလွန်းသည့် မိန်းကလေးပေမို့လည်း
သူ့မှာ အရမ်းချစ်နေမိရလေသမျှ တစ်ခါ တစ်ခါ ဟန်ဆယ်
ပင် မရချင်ပြန်။

“ဒီပန်းချီကားကြီးကို ငွေမျိုင်းမေ ရွှေပန်းချီမှာ ရပ်ငေးကြည့်
နေတာကို ကိုယ့်ရုံးခန်းကနေပြီး တိတိစကင်မှာ ထင်နေ
အဲဒီပုံရိပ်လေးကို မြင်ခဲ့ရကတည်းက အဖေကို ... မိဘ
သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီး သိလဲသိတယ်၊ တန်ဖိုး
ထားမိတယ် ငွေမျိုင်းမေ၊ ငွေမျိုင်းမေမှာ အရမ်းကိုဖြူ

ရိုးသားတဲ့စိတ်လေး ရှိတယ်၊ ထူးခြားတဲ့မာနနဲ့ ပြတ်သား
တဲ့ စရိုက်လေးလဲရှိတယ်၊ အရမ်းကို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့
အနုပညာရဲ့အရည်အသွေးလဲ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းလေး
ဟာ ကျက်သရေရှိခြင်းနဲ့အတူ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းတဲ့ အလှ
တရားတွေလဲရှိတယ် ငွေမျိုင်းမေ”

ဟု ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ ငွေမျိုင်းမေနှင့် မျက်
နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေမိရရင်းမှ သူ့ရင်ထဲမှ ချစ်ခြင်းများစွာကို ဝန်
ခံလိုက်မိရပါပြီ။

“မင်းကို ကိုကြီး လက်ထပ်ပါရစေ ငွေမျိုင်းမေ”

ဟု ပြောမည်ပြောတော့လည်း ရင်ထဲရှိတာကို ရိုးစင်း
လွန်းစွာပဲ ပြောပြလိုက်မိရပါပြီ။ ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်နှာလေးထက်
မှာ အံ့သြရိပ်သည် အရာရာကို လွမ်းမိုးလွန်းစွာပဲ ရုတ်ခြည်းဖေး
ထင်လာ၏။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာလေးထက်မှာ
ရှက်သွေးဖျန်းလာသည်။ အနေရခက်သလို နောက်သို့ ကမန်း
ကတန်းလေးဆုတ်ကာ ကတုန်ကယင်လေးပဲ ဆက်တီခန့်မှာသွား
ထိုင်ရှာပါ၏။ သူကတော့ နေရာမှ မရွေ့ပဲ ငွေမျိုင်းမေ၏လှုပ်
ရှားမှုတိုင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လိုက်ကြည့်နေသည်။ အကဲခတ်
နေသည်။ ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်နှာထက်မှာ
ငြင်းပယ်ရိပ်တွေ စွန်းထင်းလာကြမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။ ရင်သည်
ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။ ဆောက်တည်ရာမရချင်။ မငြင်းလိုက်
ပါနဲ့ ငွေမျိုင်းမေဟု ရင်ထဲမှာ တောက်လျှောက် ကလေးဆန်လွန်း
သည်ဟုပင်ဆိုဆို ပြောနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ အံ့ခဲနေသော စင်္ကာ
သည် အဆုံးမတော့ ထိန်းမရနိုင်စွာပဲ ပွင့်ကျလာရပါသတည်း။

“မငြင်းလိုက်ပါနဲ့၊ ငွေမျိုင်းမေ၊ ကိုကြီး ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်လို့ပါ၊ မြတ်နိုးရလွန်းလို့ပါ မိန်းကလေးရယ်”

ဟု သူ ပြောလိုက်ရင်းမှ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်သည်။ ငွေမျိုင်းမေ၏ဘေးမှာ သူ သွားမထိုင်ရဲ။ ငွေမျိုင်းမေ၏ စိတ်ထဲမှာ သူ့အပေါ် အထင်တသေး ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ လန့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရသည့်သူလေးကို မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်ပြန်သည်မို့ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ မျက်နှာနှုတ်လေးကို တစ်နံရံထိမိကြည့်မိရပြန်သည်။ မျက်လွှာလေးချ၍ ငြိမ်နေသည့် ငွေမျိုင်းမေ၏ဟန်လေးကလည်း လတ်တလော ရင်ဆိုင်ကြုံနေရတာကို ရှက်နေရင်းဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ယောင်ချာချာလေးဖြစ်နေသည့်ဟန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ သူ ခွင့်ပန်လာချေမည်ဟု ထင်မှတ်ထားပုံမရ။

“ကိုယ် မိမျိုင်းလေးကို မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးသွားခဲ့ရတာပါ။ ဗာဒပင်ရိပ်အောက်မှာ စမြင်မြင်ချင်းကတည်းကပဲဆိုတာ ကြာလေ ကိုယ်ပိုနားလည်လေပါပဲ၊ ကိုယ် ... ကိုယ်က မင်းထက် အသက်ကြီးတယ်၊ အတော်လေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ဆင်ခြင်တယ်၊ ထိန်းတယ်၊ မရဘူး ငွေမျိုင်းမေ၊ မင်းကို ဘယ်လိုမှ မခွင့်ခံတဲ့ ပြည့်သုတအဖြစ် ငါ ရှင်သန်နေမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒါကို ယုံပါ”

ဟု သူပြောနေမိသည်။ ရှင်းပြခြင်းဘက်သို့ပင် ရောက်နေသည့် အပြောမျိုးဖြစ်နေသည်။ ယုံကြည်ပေးစေချင်စေသည် ရင်ကို အစစ စေခိုင်းနေသည့်နှယ်ရှိ၏။ သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို ယုံကြည်ပေးပါတော့ဟု တောက်လျှောက် ရှင်းပြ

ပြောပြနေချင်သည်။ မယုံမကြည် ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ သူ့ကိုမချစ်နိုင်သည့် ငွေမျိုင်းမေအဖြစ် ပြန်ဖြေပေးလိုက်မှာကိုလည်း ချောက်ချားနေသည်။

“ဘဘနဲ့ အန်တီကျော့ယုတ်တို့ဆီကို ကိုကြီးရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖြစ်တဲ့ ဘဘသူရိန်နဲ့ စကားမြန်းစေခဲ့တဲ့အထိ ကိုကြီးဟာ မင်းကို ချစ်နေတာပဲ သိနေတဲ့ ပြည့်သုတအဖြစ် ရှိနေတယ် ငွေမျိုင်းမေ၊ ဘဘတို့ကို တလေးတစားထားပြီး စကားမြန်းခဲ့တာကိုလဲ ယုံကြည်ပေးပါ၊ ဘဘတို့ကို အရင်စကားမမြန်းစေဘဲ မိမျိုင်းလေးကိုလဲ အရင်ဖွင့်မပြောရဲပြန်ဘူး၊ ဘဘတို့ကို မလေးစားရာ ဖြစ်သွားမှာကိုလဲ ကြောက်တယ်၊ လူကြီးတွေဆီမှာ တရိတသေထားပြီး စကားမြန်းတာကို အရင်မလုပ်ဘဲ မိမျိုင်းလေးကို ရင်ထဲရှိနေတဲ့ ကိုကြီးရဲ့အချစ်တွေကို အရင်ဖွင့်ပြောမိပြန်ရင်လဲ မိမျိုင်းလေးကို တန်ဖိုးမထားဘဲ အလွယ်ပြောတယ်လို့လဲ ထင်သွားမှာ ကြောက်ပြန်တယ်၊ ကိုကြီးမှာ ခုမှအရမ်း ကြောက်တတ်နေတာ”

ဟု ညည်းနေတော့လည်း ငွေမျိုင်းမေ မျက်လွှာလေးချ၍ နားထောင်နေရာမှ ပျတ်ခနဲဆို ပျတ်ခနဲမျှ တစ်ချက်မော့ခနဲ ကြည့်လာပါ၏။ မျက်နှာညှိုးလျက် ငေးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းနှင့် တစ်ချက်ဆုံရုံလေးပဲ ဆုံလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်း မျက်တောင်ထူလေးတွေ စိုက်ချကာ ပြန်ငြိမ်သွားသည့် ငွေမျိုင်းမေတို့ သူ စိုးရိမ်စောဖြင့် ကြည့်မိကာ နေ၍ထိုင်၍ မတတ်အောင်ဖြစ်လာသည်။ ဤကောင်မလေး ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေပါသလဲ။

ငြင်းလိုက်တော့မည်လားဟု လန့်နေတာပဲ ပြည့်ကျပ်မွန်းသိပ်
 ယောက်ယက်ခတ်မျှ နှလုံးသားကို နှိပ်စက်နေကြချေသည်တည်း။
 “ဘာဘတို့ကို ဖွင့်ပြောခွင့်ပန်တဲ့ အဖြစ်အနေနဲ့ စကားမြန်
 တဲ့ကိစ္စ လုပ်မိပြန်တော့လဲ ဘာဘတို့က ငွေမျိုင်းမေရဲ့အဆုံး
 အဖြတ်ကိုပဲ အဓိကထားတာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်
 အဲဒီမှာ ပိုလန့်လာရပြန်ရော၊ ဗျိုင်းလေး ငြင်းလိုက်ရင်
 ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း ပြောရင်း လန့်နေတာတွေချည်းပဲ ခေါင်း
 တည်၍ ပြောနေသည့်နယ် အူလည်လည် လူပျိုကြီးအဖြစ် ဝန်ခံ
 ပြီးရင်း ဝန်ခံရင်း ဖြစ်လာနေသည်ကောဟု စတင်တွေးမိလာကာ
 ငွေမျိုင်းမေ စိတ်ထဲ ရှက်နေတာပဲ သိနေသည့်ကြားမှ အံ့သြရိန်
 မကုန်နိုင်သေးပဲ ရှိနေသည့်ကြားမှ လွှတ်ခနဲ ပြီးချင်စိတ်ဖြစ်လာ
 ရသည်။

“ဒီလောက်မိုက်တဲ့ မိဗျိုင်းကို ကိုကြီးက ဘာလို့ လက်
 ထပ်ချင်ရတာလဲဟင်၊ မေမေအပေါ် ဒီလောက်ရိုင်းပျံ့ခဲ့တဲ့
 သမီးတစ်ယောက်ကို ... မိဗျိုင်းဆိုတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို
 ဘာကြောင့် ကိုကြီး လက်ထပ်ချင်ရတာလဲရှင်၊ တစ်နေ့မှာ
 ငွေမျိုင်းတို့နဲ့ အလွှာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
 လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပန်မိခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဟာ မေမေလျော့လျော့
 ပြန်ဖြစ်သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခုအဖြစ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ
 မိဗျိုင်းကို လက်မထပ်ချင်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်”

အရမ်းကိုလှမ်းသည့် အဆင့်အလွှာဆိုတာကြီးကို
 လည်း ငွေမျိုင်းမေ မေ့ဖျောက်ထား၍ ရစကောင်းသည်မှ မဟုတ်

ချေပဲလေ။ ကိုကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း တိုးဖွဖွ ပြောမိတော့ သူ
 ငိုငိုကျသွားသည်။ အတန်ကြာမျှ ငိုငိုကျသွားသည်။ ပြတင်းပေါင်
 ကို မှီချလိုက်ကာ ခေါင်းငိုက်ကျသွားရာမှ အားယူ၍ အားတင်း
 ၍ ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းတွေ မှိုင်းညှိသွားကာ ...

“အဲဒါ အဖြေပေါ့၊ ဟုတ်လား ငွေမျိုင်းမေ”

ဟု မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည့် သူတစ်ယောက်
 နယ် တစ်ဆို့ဆို့အသံဖြင့် အားယူ၍ မနည်းကြီး အသံကိုထိန်း၍
 မေးနေမိရပါပြီတည်း။ နောက်တော့လည်း လည်ချောင်းတနင်
 နင်ဖြင့် ရှိသွားရကာ ခေါင်းကို အနိုင်နိုင်ညှိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ် ပြန်ပါမယ်၊ သင်တန်း
 တော့ ဆက်တက်ရလိမ့်မယ် ငွေမျိုင်းမေ၊ အဲဒါကိုတော့
 မပျက်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကြောင့် ... ကိုယ် ဒီလိုစကားကမ်းတဲ့
 အတွက်ကြောင့် သင်တန်းမတက်ဘဲ နေလိုက်မှာကိုတော့
 ကိုယ်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းကို အဆိုတော်တစ်
 ယောက်၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကိုယ်မဖြစ်မနေ
 ဆက်ပြီးလုပ်စရာရှိတာတွေကို ဆက်လုပ်သွားမှာပဲ၊ မင်းလဲ
 ရပ်ကျန်ခဲ့လို့ မရဘူး၊ ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မင်းငြင်းလိုက်တာ
 ကိုတော့ ကိုယ်ရင်ခွဲခံပြီး ကြေကွဲနေတဲ့သူတစ်ယောက်
 အဖြစ်နဲ့ လက်ခံပြီး ပြန်သွားမှာဖြစ်ပေမယ့် မင်း အဆို
 တော်တစ်ယောက် မလုပ်ဘူး၊ သင်တန်းမတက်ဖူး၊ မင်း
 သမီးလဲ မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုတာမျိုးကိုတော့ ငြင်းလိုက်ရင်
 ကိုယ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက ကိုယ့်ဘက်က ဘာဘကို
 တာဝန်ခံထားတဲ့ ကတိစကားပဲ”

ဟု ပြောကာ ပြန်ဖို့ပြင်တော့ ငွေမျိုင်းမေ စိတ်ထဲ
မကောင်းဖြစ်။

“ထမင်း ... စား ... ချင်တယ် ... ဆို”

ဟု လွှတ်ခနဲ မော့မိရပါ၏။ သူ တစ်ချက်ခြေလှမ်း
တုံ့သည်။ ငွေမျိုင်းမေကိုလည်း ကြည့်သည်။ နောက်တော့လည်း
ခေါင်းယမ်းကာ ...

“နေပါစေတော့”

ဟု ပြောကာ ပြန်ဖို့ဆက်လျှောက်တော့ ငွေမျိုင်းမေ

မှ ...

“သင်တန်းလိုက်ပို့ဖို့ လာခေါ်တာဆို၊ ခု မပို့ဘဲ ပြန်တော့
မယ်ဆိုတော့ ရပါတယ်လေ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားပါမယ်”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကိုကြီး အရမ်းကို စိတ်ထဲ
ခိုက်သွားတာ မြင်တော့လည်း ရင်ထဲမနေတတ်ချင်။ သနားလည်း
သနားသည်။ အားနာတာလည်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်သည်။
ပြီးတော့ ကိုကြီးကို ထွက်မသွားစေချင်။ နောက်တစ်ကြိမ်မျှလေး
ပဲဖြစ်ဖြစ်။ မိမျိုင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ ဆိုသည့် စောစောက
ပြောခဲ့သည့်စကားကို ထပ်ကြိုးစားသည့်နယ် ပြောလိုက်စေချင်
သည့်နယ် ဖြစ်လာသည်။ ဟုတ်သည်။ ဖြစ်လာသည်။ ဤသည့်
ကလည်း ငွေမျိုင်းမေ အတွက် ထူးဆန်းသော တောင့်တမျှော်လင့်
ခြင်းတစ်ခုအဖြစ် ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာကြပါသည့်အရာ ဖြစ်
လာနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က ငွေမျိုင်းမေ ဖွင့်မပြောရဲ။

“ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်လေး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်
တောင်းလိုက်ပါလား ကိုကြီးရယ်”

ဟု ဘယ်လိုဖွင့်ပြောနိုင်ရဲပါ့မည်တဲ့လဲလေ။ မိမျိုင်း
ကြောင့် ကိုကြီး အရမ်းကို ခံစားသွားရကာ။ တကယ်ပဲ မိမျိုင်း
ခြင်းလိုက်ပြီဟု ကြေကြေကွဲကွဲကြီး နားလည်သွားကာ ... နောက်
ထပ်လည်း ဘယ်သောအခါတွင်မှ ကိုကြီးထံမှ အချစ်တွေကို
မိမျိုင်းထပ်၍ လက်ခံခွင့်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့တာကို သိသိ
လာနေရင်း ... ရင်ထဲမှာ စတင်၍ ကြေကြေကွဲကွဲကြီးပင်လိုက်၍
ကိုကြီးနှင့် ထပ်တူခံစားလာနေရမှန်း ပိုသိလာနေရပြန်သည်ကော
လေ။

“ဘာထူးကို လွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ ဘာထူး လာကြိုပါလိမ့်
မယ် ငွေမျိုင်းမေ၊ တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်၊
စောစောက ကိုယ် အလိုက်ကမ်းတရားမသိဘဲ ပြောမိခဲ့တဲ့
စကားတွေအတွက် တောင်းပန်ပါရစေ၊ တကယ်က ကိုယ်
ဖွင့်ပြောမိလိုက်တာကိုက မှားတာ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပန်မိတာ၊
လက်ထပ်ခွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ရယူချင်ခဲ့တာတွေကိုက မှားတာ
ပါ၊ ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာကို
တောင်းပန်တယ် ငွေမျိုင်းမေ၊ စောစောက ကိုယ်ပြောခဲ့တာ
တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောကာ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ
မှိန်မျော့ကျလွန်းတာကို မြင်ရသည်မို့ အစဉ်ပြီးရိပ်သမ်းနေတတ်
သော လူကြီးဆန်သည့် သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ပြန်၍တမ်း
တမိသည့်နယ် မိမျိုင်း ရင်ထဲ နှမြောလွှမ်းတနေသလို ဖြစ်လာရ
ပါ၏။

“မိမျိုင်းက ... မိမျိုင်းက ...”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့လေးဖြင့် တစ်ခုခုကို ပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရှာပါသည်။ ရှက်ရည်ရိပ်ဆမ်းနေသော မျက်နှာနှစ်လေးကို သူ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပဲ နားလည်လာစေမည်လားဟန်တူ၏။ ကိုယ်ကိုပြန်လှည့်လိုက်ကာ ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်နှာလေးကို မလွှတ်တမ်း ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်ထောင့်ပတ်ခတ်ခတ်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပစ်လိုက်ရင်းမှ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်ခတ်ရှိနေတာကိုလည်း မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ မျှော်လင့်ခြင်း တစ်မျှင်တစ်စသည်လည်း မဝံ့မရဲနိုင်စွာပဲ သူ့မျက်နှာထက်မှာ စွန်းထင်းဖြစ်တည်စ ပြုလာပါ၏။ စကားတစ်ခွက်သော်မျှ သူ ဖြတ်မပြော။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမက လှုပ်ရှားနေလျှင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျလွန်းစွာပဲ ငွေမျိုင်းမေထံမှ ပွင့်ကျလာမည့် စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“မိမျိုင်းက ... တစ်နေ့မှာ ... တစ်နေ့မှာ ...”

အသံလေးတိုးတိမ်သွားကာ ခေါင်းလေးငုံ့ချလိုက်ရင်းမှ ငွေမျိုင်းမေ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ မိမျိုင်း အပေါ် အနားလည်ပေးခဲ့သော ကိုကြီး။ ဘဝကို အောင်မြင်စေချင်စေသည့် ကိုကြီး။ ကိုကြီးထံမှ အနုစိမ်းခြင်းဆိုသည့် အရာတစ်ခုကို ငွေမျိုင်းမေ တကယ်တမ်း လက်ခံလိုက်ရမှာကို ထိတ်လန့်လာသည်။ စိတ်ရှည်အလိုလိုက်ဟန်ဖြင့် ရှိတတ်ပါလေသော ကိုကြီး၏ လူကြီးဆန်သည့်ဟန်ပန်တို့ကို နောက်နှောင်မျှတန်းကပ်စွာ မမြင်ရတော့မှာကိုလည်း ငွေမျိုင်းမေ ဘာကြော့ချောက်ချားအားငယ် လာနေရပါသလဲ။ နှမြောကြေကွဲနေမိသတဲ့လဲ။

“ကိုကြီး တစ်နေ့မှာ နောင်တ ... နောင်တ ရသွားမှာ စိုးရိမ်မိတာပါ”

ခေါင်းလေး ငုံ့ချ၍ အသံလေး တိမ်ကျရင်း အရဲစွန့်စွာ ရှက်သွေးဖျန်းနေရင်း မျက်နှာလေးရဲလျက် ပြောမိသည့် စကားအဆုံးမှာ ...။ မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း တုန်လှုပ်စွာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေပါသည့် ကိုကြီး ...။ ထိုင်နေသည့် ငွေမျိုင်းမေထံ ချက်ချင်းရောက်လာကာ ခေါင်းလေး ငုံ့ချထားပါသည့် ငွေမျိုင်းမေ၏ ရှေ့တည့်တည့်ကြမ်းပြင်နေရာမှာ ခူးထောက် ထိုင်လိုက်ရင်း ...။ မျက်ရည်ကျနေသည့် ငွေမျိုင်းမေ၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ရအောင် ခေါင်းငုံ့ချထားရာ နေရာ၏ အောက်ဘက်ဆီမှ ကိုကြီး၏ မျက်နှာက ရအောင်ငုံ့ငိုက်ချ၍ မျက်နှာချင်း ဆုံအောင် ကြည့်ကာ ...

“ကြည့်စမ်း ... ကိုကြီး နားလည်လိုက်တာတွေ မှားကုန်တော့မလို့၊ ကံကောင်းလို့ကွာ၊ ကိုကြီး ကံကောင်းလို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ရင်ကွဲနာကျပြီး၊ သေမတတ်ခံရမှာ၊ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ကိုကြီး နောင်တရမှာ စိုးရိမ်လို့၊ ဟုတ်လား၊ တစ်နေ့မှာ ကိုကြီးနောင်တရမှာ စိုးတယ်ဆိုတာက ဘာကို ပြောတာလဲ၊ ဘာလို့ ကိုကြီးက နောင်တရနေရမှာလဲ၊ မဟုတ်တာ ငွေမျိုင်းမေလေးရယ်၊ ချစ်ခြင်းမှာ နောင်တဆိုတာက တကယ်တမ်း လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် နှိမ့်လာစရာကို မရှိဘူး၊ နားလည်ထားလေ ... ငွေမျိုင်းမေလေးရဲ့”

ဟု ပြောလည်းပြော။ မျက်ရည်တွေကိုလည်း ဖွဖွ သုတ်ပေးသည်။

“ဒါဆို ကိုကြီးက ဘာလို့ ကိုကြီးရဲ့ စကားတွေကို မေ့ပစ် လိုက်တော့လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားရတာလဲ၊ အချစ်ဆိုတာ မေ့လွယ်လို့လား။”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်နှယ် မေးလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လိုမေ့လို့ရမှာလဲ၊ တစ်သက်လုံး တမြည့်မြည့်ပါအောင် ကြေကွဲရင်း အသက်ရှင်နေရမှာ သိရဲ့လား၊ မေ့ပစ်လိုက် ပါဆိုတာက မင်းလေးစိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မကျန် ရအောင် မင်းလေးရဲ့ ရင်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါလို့ ပြော တဲ့သဘောကွ၊ ဒီမှာကဖြင့် ရင်ကွဲရင်ကျေခံပြီး ပြောခဲ့ရတဲ့ စကားပါဗျာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ ငွေမျိုင်းမေ ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ မျက်ရည်ကိုသုတ်ပေးသည်။ နဖူးချင်း ဖွဖွလေးထိ ကာ ...

“ကဲ ... ကောင်မလေး၊ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ နောင်တရမယ် ဆိုတဲ့စကား”

မချင့်မရဲ မေးလာတော့ ငွေမျိုင်းမေ ရှက်စိတ်လေး ဟုန်ဟုန်ဖြင့် အနေခက်ရလျက်။ မိမျိုင်းဘက်ကပဲ သူ့ကိုလှည့် တား၍ အဖြေပေးလိုက်ရသလိုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုလည်း နေ့စဉ် မရှိအောင် မနေတတ် မထိုင်တတ်လေးဖြင့် အနေရခက်နေရသည် ပါပဲလေ။

“ပြောလေ မျိုင်းလေးရဲ့၊ ကိုကြီး အဲဒါကို ရင်ထဲမကောင်း တာ၊ နောင်တရမယ်လို့ ထင်ရက်တာကိုလေ”

အရေးထဲမှာ သူကလည်း သူ့အချစ်ကို အထင်သေး လေချင်းဟု အပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်စွာ အလိုက်မသိ အတင်းမေးနေ တော့ စိတ်လက်လေး ညစ်လာရရင်းမှ မျက်စောင်းလေး ခဲပစ်မိ သည်က ငွေမျိုင်းမေပါ။

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ အတင်းမေးနေတာပဲ၊ မိမျိုင်းက အရမ်းဆိုးတာ၊ ခေါင်းမာချင်တဲ့အခါ ခေါင်းမာတတ်တာ၊ ဖေဖေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့သမီး ဖြစ်ခဲ့လဲ၊ အဲလို သမီးမိုက်တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ကိုကြီးက တန်ဖိုး ထားရတာလဲ၊ တစ်နေ့မှာ မိမျိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လက်ထပ် မိလေချင်းလို့ ကိုကြီး နောင်တဖြစ်မှာစိုးတယ်၊ မိမျိုင်းတို့ က ဆင်းရဲတာလဲ ဆင်းရဲတယ်လေ၊ ကိုကြီးက အရမ်း ချမ်းသာတာ၊ ဒါတောင် ကိုကြီးအိမ်ကို မိမျိုင်း မရောက် ဖူးသေးပါဘူး၊ ထမင်းခေါ်ကျွေးမယ်လေး ဖိတ်ကျွေးမယ် လေးနဲ့၊ ဖေဖေနဲ့ မိမျိုင်းကိုရော အန်တီကြီးကိုရော ပြော ခဲ့တုန်းက ပြောခဲ့ပြီး ခုထိ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို မခေါ်ချင်လို့လေ”

ဟု ပြောတော့ သူ နဖူးချင်း ဖွဖွလေး ဖိပွတ်ပစ် ကာ ...

“ဟောဗျာ ... လက်စသတ်တော့ ထမင်းဖိတ်မကျွေးဘဲ ကြာနေတာကို ရင်ထဲကျိတ်ပြီး တေးတေးမှတ်မှတ် လုပ် ထားတာကိုး၊ မေ့ချင်ယောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကောင်

မလေးရဲ့၊ ဒီကြားထဲကို ဟိုကိစ္စတွေ ဒီကိစ္စတွေ ပေါ်နေတာလဲ သိရက်နဲ့။”

ဟု ပြောကာ အရမ်းကိုပျော်နေသည့် အပျော်ကို လွှတ်ထားလိုက်ပုံဖြင့် ငွေမျိုင်းမေ၏ နာဖျားလေးကိုပင် သူ ဖွဖွလေး ချစ်စနိုးဆွဲလိမ်လိုက်ပါသတည်း။

“အူကြောင်ကြောင်တော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့၊ အိမ်ကို ဘာပါခေါ်ပြီး အပြီးသယ်သွားမှာနော်၊ ငြင်းမယ်မကြံနဲ့၊ တစ်သစ်လုံး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ရှာကျွေးမယ့်အလုပ်ကို လုပ်မှာဗျ”

ဟု ပြောကာ ငွေမျိုင်းမေကို လက်လေးဖွဖွကိုင်ကာ ပြတင်းရံရာသို့ သူ ခေါ်လာသည်။ ပြတင်းအနီးမှာ ရပ်စေကာ ဆံစလေးကို ဖွဖွလေး လက်ဖဝါးဖြင့် သပ်ပေးသည်။ တစ်မိမိမျှပင် ငုံ့မိုး၍လည်း ကြည့်သည်။ ရွှေရုပ်လေး ရလိုက်သည့်နည်းပါတည်။ ကြည့်မဝနိုင်။ တယုတယထား၍ မဝနိုင်သည့်ဟန်။

“တကယ့်ကို ကံကောင်းသွားတာ သိရဲ့လား ကောင်မလေး သဘောပေါက်လို့သွားတယ်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ၊ ငြင်းလိုက်ပြီဆိုပြီး အလူးအလဲ ခံစားရင်းပြန်သွားပြီးရင်ဖြင့် ကိုကြီး ချစ်လွန်းလို့ လူးနေအောင် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားပြီး ဒုက္ခအရမ်းရောက်တော့မှာ”

ဟု ညည်းပြန်သည်။ နောက်တော့လည်း ငွေမျိုင်းမေကို တစ်မိမိမျှပြီး၍ ကြည့်လာပါ၏။ ခုကျတော့လည်း အရောင်ကြည့်နူးအေးချမ်းစွာ ချမ်းမြေ့စွာ အရာရာ ပြည့်စုံနေသည့် တစ်ခုမှာ ရှင်သန်နေရသည့် သူတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။

ငွေမျိုင်းမေ၏ ခေါင်းလေးပေါ် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နယ်ပင် လက်ဖဝါးကို ဖေးအုပ်တင်ထားသည်ကိုက မိမျိုင်းကို အဘယ်မျှထိ ကလေးလေးတစ်ယောက်နယ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်မျှ ချစ်နေသည်ဆိုတာ သိသာနေစေသည်ပါပဲ။

“ဘာ ခွေတော့အိမ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ကိုကြီးရင်ထဲမှာ စွဲနေတယ် မျိုင်းမေ၊ ဘာဘာကတော့ တိမ်ညိုတိမ်အုပ်ကြီးတွေ လျှပ်စီးလက်ခဲ့တာတွေရဲ့နောက်မှာ မိုးတွေရွာပြီး ပန်းလေးတွေကို ပွင့်လန်းစေတယ်လို့ ပြောပြခဲ့တယ်နော်၊ ကိုကြီးကျတော့ ကိုကြီးအရမ်းကို တန်ဖိုးထား လေးစားရတဲ့ ဘာရဲ့ရင်ထဲက သမီးအပေါ်ထားတဲ့အချစ်ကို နားလည်လာနေရရင်းနဲ့ ကိုကြီးရဲ့အချစ်ကိုလဲ မိုးတိမ်တိုက်တွေ ပန်းလေးတွေနဲ့ နှိုင်းချင်လာမိပြန်တယ်၊ မိုးတိမ်တိုက်ကြီးတွေရှိတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးဟာ အတောမသတ်တဲ့ အကျယ်အဝန်းထဲမှာ ဖြစ်တည်ကြတယ်၊ တိမ်အုပ်ကြီးတွေဟာ ချစ်ခြင်းရွက်ကို တပ်နှင်တဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းရဲ့ တိမ်ရွက်ဖျဉ်ကြီးတွေ ဆိုပါတော့၊ တိမ်တိုက်တွေဟာ ညို့မှောင်နေမှသာ မိုးဆိုတာက ရွာချလို့ရကြတာမို့ ညို့မှောင်အုံ့ဆိုင်း ပြည့်ပြီးနေတဲ့ အင်အားကြီးတွေနဲ့ စုစည်းယူပြီးတော့ မိုးတွေကို ရွာချပေးလိုက်ရတာလေ၊ အဲဒီမှာ ပန်းဝတ်လွှာတွေမှာ မိုးစက်တွေဟာ ခိုတွယ်နေလိုက်ကြတာမှ ကိုင်းတံတွေ ညွတ်ကျသွားအောင် ဖူးငုံနေကြတဲ့ ပန်းဖူးတွေကို ... ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ခုလို ဖြစ်တည်စေနိုင်စွမ်းကြတယ်၊ ပန်းတွေဟာ ဖူးပြီးရင်းဖူး၊ ပွင့်ပြီးရင်း ပွင့်ကြရင်း မွေးစင်တဲ့

ပန်းခက် မွေးစင်တဲ့လေပြည်နကို ဖြစ်တည်စေကြပြန်
 အဲဒါဟာ အချစ်ပဲဗျိုင်းလေး၊ ဟောဒီက ဗျိုင်းလေးကိုရ
 ကိုကြီးရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ထုံမွန်းပြီး ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကား
 ဆိုပါတော့၊ အဲဒီပန်းချီကားကြီးထဲမှာ မိုးတွေရွာနေကြတာ
 ပန်းတွေလည်း ရောင်စုံပွင့်ဝေနေကြတယ်၊ ပန်းတို့
 ဖူးလိုက်ပွင့်လိုက်ကြတာမှ ကိုင်းတံတွေ ညွတ်ကိုင်း
 အောင်ပါပဲ၊ အဲဒီမှာ ချစ်ခရာလေးကိုမူတင်နေတဲ့ လေး
 သားလေးက ပန်းရနံ့တွေသင်းဝေနေတဲ့ လေပြည်
 စင်စင်လေးမှာ ခိုစီးရင်းရှိနေတယ်၊ အဲသလို ကိုကြီး
 ရင်ထဲမှာ အလွန်လှပနူးညံ့နေတဲ့ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်
 ဟောဒီက ငွေဗျိုင်းမေလေးအတွက် ရင်ကိုရင်းပြီး ဆွဲ
 တယ်၊ သိရဲ့လား မိန်းကလေးရဲ့”

ဟု ကိုကြီး ပြောလာတော့ ငွေဗျိုင်းမေ ရင်ထဲ
 ကြည်နူးရပါ၏။ ဖေဖေသည်လည်း ကိုကြီး၏စကား
 ယုံကြည်နေမှာ သေချာနေပါသည်။ ဖေဖေကို တန်ဖိုးထား
 ကိုကြီး၏စိတ်ကိုလည်း ငွေဗျိုင်းမေ မြတ်နိုးစွာ သိနေရ
 ကိုကြီးကို အားကိုးမိရတာလည်းပါပါသည်။ ဖေဖေခုလို ငွေ
 မေနှင့် တူတူပြန်၍ နေရအောင် အန်တီကြီးနှင့်အတူ မိချို
 ရွှေတောအိမ်သို့ အရောက်ခေါ်ဆောင် ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။
 သည် ထိုစဉ်ကတည်းက မိချိုင်းအတွက်ကတော့ဖြင့် အားကိုး
 ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပဲလေ။ မိချောကတော့ ဖေဖေ ပြန်
 လာ၍ အရမ်းကို ကလေးလေးလို ခုန်ပေါက်ပျော်ခဲ့ရှာ
 ဖေဖေရင်ခွင်မှာပင် သမီးလေးလို တိုးဝင်ငိုခဲ့သည်ပဲ။ တစ်

တော့ သေချာနေသည်။ ကိုကြီးသည် မိချောကို ဘာမျှလျှို့ဝှက်
 မသိခြင်း မရှိစွာဘဲ ငွေဗျိုင်းမေနှင့် လက်တွဲတော့မည်ဟု ဤနေ့မှာ
 ချစ်ခင်ခြင်းများနှင့်အတူ ဖွင့်ပြောလိုက်မှာ သေချာနေသည်တည်း။

ပြီးတော့ ... ဘုရားမှ မကြာမီလေးမှာ ပြန်ရောက်
 တော့မည့် ဖေဖေကိုလည်း ကိုကြီးခွင့်ပန်ပြောပြချေမည်သာ။
 အဖေကတော့ ကိုကြီး၏ ပြည့်ဝအေးချမ်းသော စိတ်ထားအရင်း
 နှစ်ကို သိထားသည်မို့။ ခုလို ငွေဗျိုင်းမေ ကိုကြီး၏မေတ္တာကို
 ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်သည်ကို ကြည့်နူးစိတ်ချသွားချေမည်သာ။
 ဘာကြောင့်ဆို ကိုကြီး ဖေဖေကို စကားမြန်းစဉ်တုန်းကတည်းက
 အဖေ သဘောမျှချေသည်မို့။ ကန့်ကွက်တားမြစ်စကားတွေ
 မပြောဖြစ်ခဲ့ချေသည်ပဲလေ။ ထိုစကားမြန်းသည့်ကိစ္စကိုလည်း သမီး
 အသိမပေးသေးဘဲ ကိုကြီးထံမှ ကြားစေတော့ဟု ဖေဖေဆုံး
 စိတ်ထားမှန်း မကြာမတင်သေးခင်ကမှ မိချိုင်း သိခဲ့ရသည်ပဲလေ။
 “ဘာ ဧကန်လာရင် ကိုကြီးတို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့
 အတွက် ခွင့်လဲတောင်းမယ်၊ ဘာဘကိုလဲ မင်္ဂလာရှိတဲ့ ဒီ
 အချိန်လေးမှာ ကိုကြီးနဲ့ ဗျိုင်းမေလေးတို့ တူတူကန်တော့
 ကြမယ်နော်၊ အန်တီကြီးကိုလဲ ကိုကြီး အေးမြချမ်းငြိမ်းနေ
 တဲ့ ဒီသတင်းကို သွားပေးလိုက်ဦးမယ် သိလား”

ငွေဗျိုင်းမေ ရင်ထဲ ရှက်စနိုးလေး ဖြစ်မိရပါ၏။
 အဖေကိုလည်း ရှက်သည်။ အန်တီကြီးကိုလည်း ရှက်သည်။
 မိချိုင်းက ချစ်သူတွေ ဘာတွေပင် ရှိနေရလျက် လတ်တလော
 ဦးမှာပဲ အရာရာသည် အပျိုစင်ငယ်လေးပီပီ ရှက်ဟုန်မြဲဖြစ်
 နေရစေသည် မဟုတ်ပါလားလေ။ အို ... မိချောကိုပင် ရှက်ချင်

ချင်။ ကိုကြီးကို မော့ကြည့်တော့ မိမိချင်း အနေခက် ရှက်နေမှန်း သိနေပုံဖြင့် အေးချမ်းစွာ တစ်မိမိမိမျှ ကြည့်နေရင်း ပြီးရှာပါ၏။ မိမိချင်း၏ ဆံစလေးတွေ လေတိုးနေတာကိုလည်း ဖွဖွသပ်သပ် သည်က တယုတယနိုင်သည်။

“ကိုကြီးအတွက် ငွေမျိုင်းမေလေးဟာ ရွှေစင်နဲ့သွန်းထုထားတဲ့ ပန်းပုသူဇာလေးလိုပဲ သိရဲ့လား၊ ဟောဒီ ကိုကြီးရဲ့ ရွှေရုပ်လေးကို ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားရာမှာ ... ငေးကြည့်ချင်နေပြီဆိုရင် ... ရင်ဘတ်ထဲက ... နှလုံးသားထဲက ... တယုတယ ထုတ်ထုတ်ပြီး ကြည့်ရမယ်၊ ကြည့်မိနေမယ် အမြဲ ကိုကြီး ရဲ့ရင်ထဲမှာ စွဲထင်ထင် ရှိနေရမယ့်သူလေးဟာ ဟောဒီက ရွှေရုပ်လေးပါပဲ”

ဟု ကိုကြီး တိုးသက်နှုံးညှာ ပြောလာတော့ သိမ်မွေ့ခြင်းများဖြင့် ညှို့ငင်ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သည်က ကိုကြီးအပို မြတ်နိုးအားကိုးစွာ ပို၍ ပို၍ ချစ်ရမည့် အချစ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေပါချေ၏။

ဤသည်ကို အချစ်ဟု ခေါ်ပါသလား ကိုကြီးရယ်။ ငွေမျိုင်းမေ ကောင်းကင်ယံဆီမှ တိမ်ညိုအုပ်ကြီးတွေကို ကြည့်မိသည်။

ခြံထဲမှာ ပွင့်ဝေနေပါသည့် စံပယ်ရုံတန်းကို ကြည့်သည်။ စံကားပန်းတို့ကိုလည်း ကိုကြီးနှယ်ပင် တူတူငေးကြည့်မိပြန်သည်။ စံကားပင်ဆီမှာ တွယ်ကပ်၍ အုန်းဆံတို့ဖြင့် ရစ်ဝတ်စိုက်ထားရာ ပွင့်ဝေနေကြပါလေသော သစ်ခွရိုင်းရောင်စုံတို့ကိုလည်း ကြည့်မိသည်။

လျက် ...။

လေပြည်နုနုတွင်လည်း ပန်းတို့၏ရနံ့တွေက မွှေးစင်စင် ခိုစီးပြီးရင်း ခိုစီးရင်းဖြင့် ရှိနေကြပါချေသည်တကား။

ငွေမျိုင်းမေ၏ ဆံစလေးတွေထက်မှာ ဖေးတင်နေပါသည့် ကိုကြီး၏လက်ဖဝါးတွေက သိမ်မွေ့နှုံးညှာလွန်းစွာ ရှိနေပြီ။

ငွေမျိုင်းမေ မျက်လွှာလေး ချလိုက်မိရာမှ ဖေဖေအတွက် ငွေမျိုင်းမေ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် စပ်ထားတာကို ကိုကြီးတို့ ပြောပြလိုက်လျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေးမိပြန်သည်။ ဆွတောအိမ်စိုက်ခင်းရှိ တဲလေးမှာ ပြောခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေစကားတွေသည် ငွေမျိုင်းမေအတွက် လှပသော နှုံးညှာသော သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်နိုင်သည်လေ။ ဖေဖေကို အရင်ဆုံး ပေးဖတ်ရမည်။

ထိုစဉ်ခိုက် ပန်းတို့ဆီမှ မွှေးစင်စင် ပန်းတို့၏ရနံ့က တသော့သော့နှင့်၍ တိုးဝင်လာရင်းဖြင့် ဖေဖေ ဖတ်ရချေမည့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်အတွက် ကောင်းခြင်းပေးနေကြသည့်နှယ်ရှိ၏။ အုတ်သည်။ ဤသို့ပဲ မိမိချင်း ခံစားရပါ၏။

ထိုကဗျာလေးကြောင့် ဖေဖေ ကြည်နူးမည်။ ပြုံးမည်။ ကြည်နူးခြင်းအတိအကျရှိသော မျက်ရည်တို့လည်း ကျပါချေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ငွေမျိုင်းမေကို ကြည့်လာမည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ ချစ်စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဝေနေသည့် သမီး၏မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖေဖေ ငေးစိုက်ကြည့်ပါချေလိမ့်မည်။

ဤကဗျာလေးကို ဖေဖေ ဤနေ့မှာ ဘုရားမှပြန်လာလျှင် ကန်တော့၍ တရိတသေလေး ပေးအပ်ဖို့ ငွေမျိုင်းမေ ဆုံးဖြတ်ထားပါ၏။

ခုကျတော့ ကိုကြီးသည်လည်း ငွေမျိုင်းမေဆေးမှာ ရှိနေပါချေဦးမည်။

“ကိုကြီးတော့ဖြင့် ဒီနေ့မှာ မြင်မြင်ရာမှာ ပွင့်ဝေနေကြတဲ့ ဒီပန်းရောင်စုံတို့ကို ပန်းချီလေးတစ်ချပ်အဖြစ် ဆွဲရလိမ့်ဦးမယ် ကိုကြီးရဲ့မျိုင်းလေး ... ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိလိုက်တဲ့ နေ့လဲကွယ်၊ ပန်းတွေစုံသင်းနေတဲ့နေ့၊ ဟောဒီက မိမျိုင်းလေးကို ကိုကြီး မြတ်နိုးခွင့်ရတဲ့နေ့။”

ကိုကြီး၏ ရင်ထဲမှာ မျိုင်းမေနှင့် ပတ်သက်၍ အရာရာသည် အမှတ်တရ ဖြစ်စရာလေးတွေချည်း ဖြစ်နေသည်ကောလေ။ ခုလည်း ခြံတဲမှာ ပန်းလေးတွေသည်ပင် ကိုကြီး၏ ရင်ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ထားနိုင်ကြပြန်ချေသည်တကား။ တကယ်လည်း ပန်းတို့ဆီမှ လေပြည်နုနှင့်အတူ ရနံ့လေးတွေက တိုးတိုးဝင်ဝင် သင်းမြဲမြဲ ရှိကြချေသည်တည်း။

အချစ်၏ ရနံ့ ...။

ဟုတ်သည် ... အချစ်၏ ရနံ့သည်လည်း ... မွေးမြူမွေးစင်ရှိလွန်းလှချေသည်သာ။ ချစ်အားကိုးရသူနှင့် အတူရှိရင်း ... ချစ်သူထွေးဆုပ်ထားရာ လက်လေးကို ... ငြိမ်သက်စွာ ... သူ့လက်ဖဝါးတွေထဲမှာပဲ ... ရှိနေစေရင်းဖြင့် ... ချစ်ခြင်း၏ ရနံ့တွေဝေယှက်ရာ ... ဤနေရာလေးမှာ ရပ်ခွင့်ရလိုက်ပါသည့်အတွက် ... အဘယ်မျှထိ ... ရင်ကိုအေးချမ်းအားရှိစေသည်ဆိုတာ ... ချစ်ရသူတို့သာလျှင် ... သိရချေသည်ကော ကိုကြီးရယ်။

အရာရာသည် အေးမြချမ်းငြိမ်းခြင်း အတိဖြစ်နေသည်ဆိုတာ မိမျိုင်း၏ရင်ကိုနှစ်၍ ရေးဖွဲ့ရာကဗျာလေးကလည်း ဖေဖေထံအပ်နှံရန် အသင့်အနေထားလေးဖြင့် ရှိနေပါလေသည်တကား။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုကြီး၏ပန်းကို ငွေမျိုင်းမေဆပ်ဖွယ်လေး ဖေးမှီလိုက်မိရပါ၏။

အကြည့်က ရောင်စုံဝေယှက်နေသည့် ပန်းများထဲမှာ တန့်နေ၏။

ဪ ... မိုးတို့ညိုမှောင်လာနေကြပါသည့် ကောင်းကင်ယံကြီးဆီမှ ရွာချလာလေမည့် မိုးစက်တို့သည် ထပ်မံ၍ ပန်းဈေးတို့အတွက် ဖြစ်တည်လာကြချေဦးတော့မည်။

တိမ်ညိုဆိုင်းဆိုင်း

တိမ်ဖျင်မှိုင်းအုပ်

တိမ်အုပ်တိမ်တောင်

ညိုမှောင်မှောင်တည် ...။

ညိုမှောင်လှိုမ့်ထ

တိမ်အုပ်မှပင်

ရွက်ကိုတင်လျက်

လျှပ်စီးလက်ဖြာ

မိုးရွေ့ရွာ၏ ...။

မိုးစက်တွယ်ခို
 ဝတ်လွှာချိုတို့
 ဖူးတံညှိမှာ
 ညွတ်ကိုင်းပြာအောင်
 ရောင်စုံဆောင်ကွင်း
 ဖူးပြီးရင်းဖူး
 ပွင့်ပြီးရင်းပွင့်
 ပန်းအပွင့်ပွင့်စုလျက်
 ပန်းခက်နုတွင် မွှေးစင်စင် ...။
 ခြေ ...
 ပန်းလေနုတွင် မွှေးစင်စင် ...။

မျှဝေဝံစားခြင်းများစွာဖြင့်

မဟာရဇာ(လွိုင်ကော်)

၁၂-၁-၂၀၁၀

အမှတ်(၉၀)၊ အုန်းတောလမ်း
 ဒေါ်ဥချရပ်ကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့
 ကယားပြည်နယ်။
 ဖုန်း - ၀၈၃/၂၁၃၂၃